

MIREASA MAGULUI

MARA VOLKERS

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

LOGODNICA

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.

PARTEA A DOUA

UCENICA VRĂJITOARE

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.

PARTEA A TREIA

NĂLUCA

- 1.

- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.

PARTEA A PATRA

TERTIPURI DIAVOLEȘTI

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.

PARTEA A CINCEA

PRIZONIERA

- 1.
- 2.
- 3.
- 5.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.

PARTEA A ȘASEA
CERCUL MAGIC

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.

MARA VOLKERS

MIREASA MAGULUI

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

rao internațional publishing company
septembrie 2009

PARTEA ÎNTÂI

LOGODNICA

1.

Gisela se opri în fața casei familiei Tettenwieser și simți cum o cuprinde un sentiment de satisfacție. În curând va locui în această casă. Gospodăria era ceva mai mică decât cea a tatălui ei, dar, prin fațada ei și prin anexele din spate, Făcea parte dintre cele mai mari și mai frumoase clădiri din oraș. Viitorul socru ținea mult să aibă un cămin îngrijit, fapt dovedit de prezența a doi meșteșugari, care înălțaseră o schelă în mijlocul străzii pentru a ajunge la grinzile șarpantei de la etaj. Cei doi ignorau atât ocările oamenilor care trebuiau să se strecoare pe lângă bârnele și scândurile ieșite în afară, cât și reglementările urbei, ce interziceau îngustarea drumului în acest fel. Așa ceva își putea permite doar un om influent ca Tettenwieser, gândi cu mândrie Gisela și cumpăni dacă nu ar fi cazul să între și să o întrebe pe stăpâna casei despre logodnicul ei. De obicei, Bruno îi spunea când pleca la drum și cât timp lipsea. Dar de data aceasta plecarea fusese atât de intempestivă încât nu mai avusese timp pentru așa ceva. Își imaginează cum el ignorase atenționarea de a se trezi și cum fusese sculat din pat de tatăl său. Cunoștea scena de acasă, căci tatăl ei trebuia deseori să îl trezească puțin cam brutal pe fratele ei Hans după o noapte de chef.

Se îndreptă către poarta deschisă a curții, dar se opri în fața ei și ridică din umeri. Mama o aștepta acasă cu cumpărăturile și pe bună dreptate se va supăra dacă ar întârzia la o flecăreală cu doamna Tettenwieser. Și nu voia nici ca viitoarea soacră să creadă că ar fi una dintre acele fete care dau curs doar capriciilor și își tratează cu superficialitate îndatoririle.

Cu un ușor oftat de regret, întoarse spatele casei Tettenwieser și îi ceru servitoarei să o urmeze, dar aceasta se holba la meșteșugarii urcați în dreptul frontonului decorat artistic. Gundi tresări și se grăbi să plece alături de ea. După puțin timp ajunseră în piața aglomerată și Gisela începu să cumpere fără a se tocmi mult, pentru că negustorii o cunoșteau bine. Ambele coșuri purtate de micuța servitoare se umplură rapid și Gisela trebui să o ajute, căci Gundi abia mai putea birui povara. Deoarece mai avea

nevoie doar de două verze și de ceva verdețuri pentru supă, se duse la tejgheaua doamnei Geißblatt. Pentru aceasta trecu prin fața unui negustor de vinuri care servea și la cană și era intens frecventat. Mai multe femei tinere se strânseseră în jurul celui mai mare butoi. Țineau în mâini căni din lut ars și pălăvrăgeau chicotind.

Când o observară pe Gisela, zarva încetă, iar Trude Beckheimer, fala unuia dintre cei mai bogați negustori ai orașului, făcu un pas către ea. Avea o mină răutăcioasă, iar vocea ei acoperi până și strigătele vânzătorilor din jur:

— Ia uite pe cine văd! Domnișoara a cărei zestre nu valorează nici cât hârtia pe care este scrisă!

Această remarcă atrase atenția tuturor și imediat se auziră șoapte. Gisela ar fi trebuit să fie surdă ca să nu audă cuvintele usturătoare și, în plus, să fie oarbă, deoarece privirile curioase și disprețuitoare a căror țintă era nu puteau fi ignorate.

Palidă, se întoarse către Trude Beckheimer, care luă o înghițitură zdravănă din cana sa și începu să ronțăie cu plăcere o turtă dulce. Nu era la prima cană, iar în această dimineață băuse pe stomacul gol, pentru că fața ei rotundă era roșie și ochii îi străluceau ca niște bile de sticlă proaspăt șlefuite. Poate că dacă ar fi fost trează s-ar fi stăpânit, dar așa savura plăcerea de a o putea copleși cu dispreț pe rivala sa.

— Bruno Tettenwieser este un bărbat deștept, care știe exact ce logodnică îi aduce o zestre bogată. De aceea nu mai miră pe nimeni că de câteva zile evită casa familiei Guldener, de parcă acolo ar fi izbucnit ciurma. Dar ieri l-a căutat pe tatăl meu, cu care a purtat o lungă discuție.

Zâmbetul răutăcios al fetei cu aspect grosolan, pentru care vorbea numai bogăția tatălui ei, arăta clar de ce Bruno Tettenwieser, fiu de negustor, pășise în casa familiei Beckheimer.

Pentru Gisela vorbele fură ca o lovitură în față, căci până atunci ea se crezuse logodnica șarmantului și arătosului Bruno. Îi stătea pe limbă răspunsul la cuvintele lui Trude, care cu siguranță nu era mai puțin mușcător. Dar gândul la mama ei o opri să reacționeze în același mod, căci aceasta i-ar fi explicat că nu se cădea ca o fiică din casa Guldener să se ciorovăiască precum o precupeață. O fată de vârsta ei trebuia să fie decentă și să nu dea atenție jignirilor, ca și oricăror alte remarci grosolane pe care

majoritatea bărbaților le fac cu privire la o fecioară. Dar de la o mică revanșă nu se putu totuși abține.

— Nu credeți, Frau Geißblatt, se adresă ea femeii de la tejghea, de la care tocmai cumpăra legume proaspete, că prea onorabilul părinte Maternus avea dreptate când la recenta sa predică ne avertiza pe noi, muieruștile, să nu bem vin? Acesta tulbură sufletul și le face pe unele fete să uite de rușine.

Gisela o puse pe precupeață în mare încurcătură. Pe de o parte, nu se cuvenea să te porți precum Trude Beckheimer.. Pe de altă parte, tatăl acesteia se număra printre cei mai bogați oameni din oraș și își putea permite să își îmbrace fata la fel de luxos ca pe o domnișoară nobilă. Tatăl Giselei, Otto Güldener, fusese ocolit în ultimul timp de noroc, înainte, cumpărăturile de la piață le făcea menajera familiei, dar acum târguielile le preluase însăși fata, care, pentru că era însoțită doar de o fetiță de doisprezece ani, trebuia să ducă singură acasă cea mai mare parte a cumpărăturilor.

În timp ce precupeața servea următoarea clientă, căutându-și încă răspunsul, Trude Beckheimer se îndreptase către Gisela și se oprise în fața ei scrutând-o cu privirea.

— O sărăntoacă nu mă poate jigni. Pentru asta zestrea mea este mult prea mare. Ar trebui să fii fericită dacă un băiat ratat ca Landelin, împletitorul de coșuri, te-ar lua de nevastă.

Gisela se simțea mai puțin jignită de cuvintele lui Trude decât de râsetele precupețelor și ale clientelor lor și luptă inutil să nu izbucnească în lacrimi. Cel mai tare o batjocoreau cele mai bune prietene ale lui Trude, aceleași fete care numai cu un an în urmă o înconjurau pe ea și o huleau pe Trude. Era evident că puterea banului avea un efect mai mare decât toate predicile preotului. Era mai plăcut să o vizitezi pe Trude în casa familiei Beckheimer, unde oaspeților li se ofereau dulciuri și vin, pe când în casa părinților ei aveai parte acum cel mult de sucuri îndoite cu apă și de pâine, și aceea uneori înmulțită cu făină de ovăz.

Giselei îi era clar că celelalte abia așteptau o vorbă greșită pentru a se năpusti asupra ei. Așa că le întoarse spatele cu o mișcare energică pentru a părăsi piața. Dar nu îl văzuse pe un bătrân care stătea în spatele ei și de care se ciocni. Când îl privi pentru a se scuza, se cutremură: ochii bătrânului

erau tulburi și totuși ei o pătrunseră adânc; bărbatul ținea în mână dreaptă o piatră de mărimea unei nuci, în care părea că juca o flacără verde.

— Scuze, domnul meu! șopti ea și se îndepărtă în grabă.

Domnișoară Gisela, v-ați uitat legumele! strigă după ea fata, care din 2 februarie lucra în casa Guldener pentru casă și masă.

Gisela păru că nu o aude, pentru că se și pierduse într una dintre străduțe. Fetei nu îi rămase altceva de făcut decât să înghesuie noile cumpărături în coș și să își urmeze stăpâna.

Abia dispăruse Gundi pe străduță cu povara ei mult prea grea, când bătrânul i se adresă lui Frau Geißblatt, în timp ce răscolea neatent prin căpățânile de varză, prin țelină și prin ceapă:

— Cine era tânăra care tocmai a cumpărat de la dumneata?

— Hedwig, fiica pantofarului Sachs, răspunse Frau Geißblatt referindu-se la ultima ei clientă.

Surprins, bătrânul lăsa jos ceapa pe care tocmai o ridicase.

— Dar nu mi s-a părut să fie fiică de pantofar. Îmbrăcămintea ei era din postav bun, vopsit cu coloranți dintre cei mai buni.

— Ah, da! Atunci vă referiți la Gisela Guldener. Ea este fiica unui negustor, care cu siguranță s-ar bucura să încheie o afacere cu dumneavoastră. Pentru că cele pe care le are nu prea îi merg tocmai bine în ultimul timp. Cel puțin așa se vorbește.

Frau Geißblatt era supărată pe bărbatul care doar îi răscolea marfa, fără a lăsa impresia că ar vrea să-și cumpere ceva. Totuși, după ce printre degetele lui sclipi o monedă mare din argint, care căzu apoi în mână ei, supărarea îi trecu și îi explică bătrânului cum putea ajunge la casa lui Otto Guldener. Apoi îi descrie toți membrii familiei, compusă din negustor, soția acestuia, fiica Gisela și fiul Hans, și i-ar fi înșirat și numele tuturor vecinilor, cu date complete despre ei, dar bătrânul ridică mâna în semn de mulțumire și plecă târșâind picioarele.

2.

Cu puțin înainte de a ajunge acasă, Gisela își aminti de servitoare și se întoarse, părându-i rău pentru faptul că Gundi trebuia să facă tot diurnul cărând singură toate cumpărăturile. Micuța avea deja fața plină de transpirație și se bucură evident când Gisela îi luă o parte din povară.

— Mulțumesc! A fost cu adevărat greu. Eu vă înțeleg că v-ați mâniat. Domnișoara Trude este o persoană deosebit de dezagreabilă. Dar nu trebuie să vă luați după pălăvrăgeala ei prostească.

Sfatul bine intenționat rămase fără efect, pentru că Gisela își amintea prea bine de vizitele dese ale lui Bruno Tettenwieser. Timp de mai bine de o jumătate de an, acesta venise aproape zilnic în casa tatălui ei, dar acum trei luni începuse să rarească vizitele, ultima lui apariție fiind cu mai mult de două săptămâni în urmă. La început nu sesizase îndepărtarea lui, căci Bruno, chiar și înainte de a-i cere mâna, fusese deseori trimis cu afaceri de către tatăl său la Schwabach, Nordlingen sau chiar la Augsburg. Fusese doar puțin supărată că acesta nu îi mai destăinuia, cum făcuse la începutul logodnei lor, destinația călătoriei și durata ei aproximativă. Devenise bănuitoare abia cu o zi înainte, când Werner, portarul casei vecine, susținuse sus și tare că îl văzuse duminică pe tânărul Tettenwieser la biserica Sf. Mihail, deși familia lui, ca și familia Guldener, avea strănă proprie la biserica Sf. Laurențiu. Acum nu se mai mira, pentru că familia Beckheimer ținea de parohia preotului de la Sf. Mihail. Era clar că, în afară de ea, toată lumea știa că frumosul Bruno o aruncase ca pe un pantof uzat. Dar mânia ei se îndrepta mai puțin asupra lui Trude Beckheimer și a logodnicului ei și mai mult asupra bărbatului care îi trecuse pragul casei.

Otto Guldener îi aruncă fiicei o privire tot atât de indiferentă ca unei bucătărese și dădu să intre în biroul lui. Dar exclamația mânioasă a Giselei îl făcu să încremenească.

— Tată, trebuie să vă vorbesc!

Guldener se întoarse și își privi fata încruntat, pentru că până acum Gisela nu își permisese un asemenea ton față de el. Dar când vru să o dojenească nu găsi cuvinte.

— M-am întâlnit la piață cu Trude Beckheimer. Mi-a vorbit despre logodnicul meu și a dezvăluit de față cu toți motivul pentru care el nu mai

trece pe la noi. Acum vreau să știu de la dumneata dacă ce spune ea peste tot este adevărat.

La aceste cuvinte, pe fața tatălui ei apărură o expresie care Giselei îi aminti involuntar de un băiețel cu o conștiință foarte încărcată. El încercă să zâmbească jovial, dar vocea îi suna forțat.

— Nu știu de ce te agiți, copilă. Bruno se va întoarce, iar dacă nu o face, mai există și alți tineri care s-ar căsători bucuroși cu tine.

— Trude Beckheimer a spus ceva despre zestrea mea, pe care eu nu aș mai primi-o.

Pentru o clipă, Otto Güldener tresări ca la o lovitură, dar cu o mișcare a mâinii răspunse râzând silit:

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine! Imediat ce afacerile îmi vor merge mai bine, am să îți dau dublu față de cât i-am promis lui Bruno Tettenwieser. Îți jur că am să te căsătoresc cu un bărbat față de care flăcăul acesta va fi un jalnic nimic.

Gisela îl fixa consternată pe tatăl ei, întrebându-se dacă trebuia să se îndoiască de facultățile mintale ale acestuia sau ale ei. Cum putea el să stea în fața ei și să îi spună pe un ton de parcă ar vorbi despre o potcoavă pierdută că nu va mai avea loc căsătoria stabilită împreună cu tatăl lui Bruno acum doi ani? Așadar și el cunoștea adevărul de câteva zile! Preț de o clipă, își dori ca pământul să se deschidă pe loc și să o înghită. O logodnă desfăcută atrăgea dezonoarea logodnicei, care luni de zile va fi arătată cu degetul de oameni. Și, pentru că nu dispuneau de suficient personal de serviciu, nu putea nici măcar să se încuie în casă până când comentariile vor înceta, ci trebuia să se expună zilnic compătimirii simulate și privirilor batjocoritoare ale oamenilor.

Înțelese brusc și cât de prost îi mergea tatălui ei. Când îi părăsise menajera, pentru a se căsători cu un văduv bogat, tatăl îi interzisese mamei ei să o înlocuiască. Cu toate acestea, lipsa banilor era resimțită permanent. În timp ce în casa Güldener lipsurile erau tot mai accentuate, se părea că tatăl lui Trude Beckheimer se scălda în monede de aur. Doar cu doi ani în urmă, Otto Güldener trecea drept mult mai avut decât bătrânul Beckheimer, iar orășenii se plecau în fața lui. Pe vremea aceea, Gisela era tratată aproape ca o domnișoară din nobilime.

— Otto! Ce înseamnă asta? Ai umblat la zestrea fiicei noastre?

Mama Giselei venise neobservată din bucătărie și se înfipsea în fața soțului ei. În ciuda vârstei ei de patruzeci și cinci de ani, Magda Güldener era o femeie frumoasă, care putea să fie luată drept sora mai mare a fiicei sale, ce tocmai împlinise douăzeci de ani. Avea același păr blond precum miera ca Gisela, o față cu trăsături regulate, ceva mai rotunde, și o siluetă plinuță. Ochii ei, de obicei de un albastru pașnic, aruncau acum flăcări, iar polonicul din mâna ei dreaptă tremura atât de tare încât stropi de supă îi săreau pe șorț.

Stăpânul casei aruncă o privire suspicioasă ustensilei din lemn, ce putea fi utilizată și ca rețevei, și se retrase puțin.

— Gisela își va primi zestrea, femeie! Dar ar fi fost o prostie să las banii să se prăfuiască în sipet, în timp ce duceam o acută lipsă de ei în afaceri.

Magda Güldener scăpă polonicul și își duse mâinile la cap.

— Deci guldenii care ți-au intrat în casă acum trei săptămâni nu proveneau dintr-o afacere de succes, ci erau din zestrea Giselei! Pe toți sfinții din cer! Bărbate, cum ai putut face asta?

— Dar ți-am spus că aveam urgentă nevoie de bani.

Güldener ura să fie la mijloc, între soția și fiica sa. Ar fi preferat să le altoiască pe amândouă, ca să-și țină gura, dar nu își permitea. De când aruncase în stradă majoritatea servitorilor pentru a face economii, dominația soției sale asupra casei și a bucătăriei devenise aproape nelimitată și în anii lungi de căsnicie învățase cât de încăpățânată și ranchiunoasă putea fi aceasta, îndeosebi atunci când era vorba despre copiii lor.

Magda Güldener se duse la Gisela și o trase lângă ea.

— Săraca de tine! Toți o să te arate cu degetul, deși tu nu ai nicio vină.

Dădu drumul fetei și gesticulă cu degetul arătător prin fața figurii soțului.

Ce smintit ai fost! Dacă ai fi împrumutat bani cu dobânda obișnuită, nu ți-ar fi reproșat nimeni nimic. Dar ca să îi iei din zestrea fiicei tale, asta a distrus baza casei noastre! Toți partenerii tăi de afaceri vor spune: „Otto Güldener este ruinat!”

Güldener râse amar.

— Crezi că nu am încercat? M-am umilit și în fața bătrânului Beckheimer și l-am implorat să mă împrumute. Dar nici el și nici altcineva nu m-au împrumutat nici cu un pfennig.

Gisela își privea tatăl cu umerii căzuți ca un biet condamnat și înțelese că acesta era terminat nu numai financiar, ci își pierduse și orice urmă de încredere în sine. Așa ceva nu și-ar fi putut imagina niciodată, pentru că afacerile lor merseseră așa de bine înainte, încât erau invidiați de vecini și de alți negustori.

Părea că pe Güldener îl atinseseră mai mult reproșurile tăcute ale fetei sale decât cuvintele disprețuitoare ale soției, căci se aplecă și mai mult și începu să se justifice, enumerând motivele care duseseră la declinul firmei sale comerciale. Vorbi despre jefuirea în război a convoaielor sale cu mărfuri, despre furnizori frauduloși și parteneri de afaceri falimentari, care nu mai putuseră să facă plăți.

Dar nu menționează motivul care, după părerea soției sale, cântărea cel mai greu în balanță: incapacitatea lui de a evalua corect situațiile de risc. El încheiase afaceri ce îi speriaseră pe Beckheimer și pe Tettenwieser, obținând la început succese uluitoare. Dar de un an nereușitele se înmulțiseră și devoraseră toate rezervele. Acum Magda Güldener se vedea la marginea unei prăpăstii ce i se părea fără fund.

Negustorul se folosi de faptul că soția privea disperată în gol și dispăru în biroul lui. Când trase zăvorul, își dădu seama clar că problema zestrei fiicei sale va rămâne încă mult timp nerezolvată.

3.

Magda Guldener se uita la ușa biroului de parcă ar fi vrut să o străpungă cu privirea. Ar fi vrut să îl urmeze pe soț, pentru a-i trage un perdaf, dar, când auzi zgomotul zăvorului ce se închidea, îi căzură umerii și își examinează din priviri fata, care se rezemase de perete albă la față și arăta de parcă urma să se prăbușească din clipă în clipă.

— Hai, copilă, să mergem în bucătărie. Acolo te poți așeza puțin, în timp ce eu mă voi ocupa de masă cu Gundi și cu Trina.

Fără să aștepte răspunsul, o împinse pe Gisela în încăperea plină de fum, unde Gundi curăța de zor legumele, în timp ce Trina, o femeie bătrână, numai piele și os, amesteca într-o oală mare în care fierbea supa pentru prânz. Din privirile lor se vedea că auziseră discuția purtată în vestibul, pe un ton destul de ridicat. În timp ce Gundi era îngrozită, Trina părea gata să spună cu foc ce gândea ea despre un tată care risipea banii fiicei încredințați lui.

Bătrâna era în slujba familiei Guldener de aproape cincizeci de ani și probabil că avea de spus mai multe despre actualul cap al familiei decât știa el însuși. Totuși, înainte de a apuca să zică ceva, de la nivelul superior se auzi un cântec vesel, după care cântăreții coborâră zgomotoși scările. După puțin timp, ușa bucătăriei se deschise și intră Hans, fratele Giselei. Acesta era cu doi ani mai mare decât sora sa, un tinerel neobișnuit de arătos, care își punea în umbră chiar și propria soră.

Hans Guldener nu era doar cel mai chipeș tânăr din oraș, ci și cel mai bine îmbrăcat. Astăzi purta o tunică scurtă cu mâneci despicate pe deasupra unei cămăși crem și o pereche de pantaloni cu dungi roz și verde-deschis, strânși pe corp, care coborau doar până la coapsă și expuneau o umflătură rușinoasă provocatoare, ce o făcu pe Trina să facă semnul apărător de spiritele rele. Tânărul purta niște ciorapi roșii strâmți și pantofi cu vârful rotunjit, iar pe capul lui trona o pălărioară cu pompon de culoarea pantalonilor.

— Ei, vă plac? întrebă el vesel când văzu că ochii celor patru persoane din încăpere se îndreptară către el.

— Oribil! murmură mama și se încruntă. Această... ăă... îmbrăcăminte nu am mai văzut-o până acum.

— Este noua modă din Italia. Reinhold Tücher mi-a adus tablourile din ultima lui călătorie la Veneția. Cum le-am văzut, am știut că trebuie să îmi fac tunică și pantalonii aceștia. Din fericire, bunul maestru Schnippel le-a terminat la timp ca să le pot purta astăzi.

Fața lui Hans strălucea de mândrie și o privea pe mama sa cerându-i parcă laude.

Dar figura Magdei Güldener se întunecă de mânie.

— Ia spune, tu ai pus să ți se facă acum acest... lucru? Știi doar că acum trebuie să ținem de bani și că nu ne putem permite cheltuieli inutile!

— O garderobă nouă nu este niciodată inutilă, obiectă Hans. Mi-ar fi fost rușine să mă prezint în fața prietenilor mei cu o haină veche și cu pantaloni demodați. Dar bine că ai adus vorba despre bani: îmi trebuie câțiva guldeni, pentru că la Tettenwieser vom juca precis zaruri și cărți.

Figura mamei deveni mai înghețată.

— Ai terminat banii de buzunar de la taică-tău? Dacă da, va trebui să renunți la a juca. Nu îți pot da nimic.

Magda Güldener îi întoarse spatele fiului său, convinsă că spusese ce avea de spus.

Hans se duse imperturbabil la dulapul în care se afla caseta de fier cu banii destinați treburilor gospodărești, o scoase și o răsturnă pe masă; în lumina razelor de soare care se strecurau prin fereastra bucătăriei monedele străluceau. Alese piesele cele mai valoroase și le vârî în punga pentru bani purtată din motive de modă sub tunică.

— Ai înnebunit? i se adresă mama. Dă-mi imediat banii înapoi! Sau vrei ca în următoarele săptămâni să trăim cu apă și pâine de ovăz, precum cei mai sărmani țărani?

Hans făcu un semn dezaprobat, zâmbind.

— În seara asta am să-i toc pe câțiva dintre gogomanii aceștia și îți vei primi banii înapoi cu dobândă la dobândă!

Gisela asistase până atunci înmărmurită, dar, când fratele ei se îndreptă către ușă, prinse viață.

— Am auzit eu bine? Mergi să sărbătorești la Tettenwieser, deși Bruno și tatăl lui s-au purtat cu mine atât de urât?

— Te referi la logodna ruptă? În locul tău, nu mi-aș bate capul. Cu certitudine că tata, după prima afacere de succes, îi va pune pe masă bătrânului Tettenwieser suficienți bani ca acesta să-și țină făgăduiala.

Bruno preferă de o mie de ori să te ia pe tine decât pe vaca aia grasă de Trude. Nici eu nu m-aș urca pe aia, chiar de mi-ar aduce munți de aur în căsnicie!

Hans ignoră privirile muștrătoare ale mamei și surorii sale provocate de limbajul grosolan și râse zgomotos când părăsi bucătăria.

În timp ce Magda Guldener puneă, ocărând, la loc în casetă monedele împrăștiate de fiul ei, bătrâna Trina clătina din cap cu o mină schimonosită.

— Domnul cel tânăr este încă un zvăpăiat și mai iresponsabil decât era taică-său în tinerețe! Pe atunci gândeam că un fiu nu s-ar fi putut comporta mai rău.

4.

Bătrânul care o întrebase pe vânzătoarea de legume despre Gisela părăsi piața șchiopătând și-l rugă pe unul dintre băiețandrii care își făceau veacul pe acolo să îi arate drumul către casa negustorului Guldener. Un creițar își schimbă proprietarul și, după puțin timp, bătrânul se afla în fața clădirii, care atât la parter, cât și în magazinele oferea mult loc pentru marfa. Acum nu lucra niciun băiat acolo, iar pânzele de păianjen de la poartă trădau faptul că de mai multe zile aceasta nu mai fusese deschisă. În timp ce la alte case de negustori era activitate intensă, aici suprafața dintre casă și magazine era curată și goală ca într-o sfântă zi de duminică. Ceea ce părea să confirme zvonurile despre declinul casei comerciale Otto Guldener.

Încă în timp ce bătrânul mai cugeta cum să folosească situația în folosul său, ușa casei se deschise și apărură un tânăr îmbrăcat ca un filfizon. Asemănarea cu Gisela era atât de mare, că bătrânul băgă mâna într-unul dintre buzunarele robei lui largi, care îl recomanda ca învățat, și scoase piatra cea verde. Mineralul luminează, dar nici pe departe atât de intens ca în piață.

— Fata trebuie să fi fost, murmură el ușor dezamăgit, în timp ce îl urmărea cu privirea pe Hans Guldener, care se îndepărta cu pași rapizi, fluierând mulțumit de sine.

După ce tânărul se pierdu printre alți trecători, învățatul aruncă o ultimă privire asupra remarcabilei case, care totuși prezenta primele semne de decădere, și făcu cale întoarsă, pășind fără vlagă. Puțin înainte de piață, coti pe o străduță laterală, pe care câțiva mici meșteșugari își deschiseseră prăvălii. Doar puțini dintre ei făceau parte dintr-o mare breaslă, deoarece era vorba în majoritate despre cizmari cârpaci, croitori ambulanți și spoitori de căldări, care vara umblau prin țară și iarna lucrau pentru oamenii din oraș. La colțul următor era o căsuță strâmbă, de meseriaș, nu mai lată decât atât cât să întinzi ambele brațe. Un bărbat de vreo treizeci de ani ședea pe treptele din fața ușii deschise și împletea un coș. Jos, lângă el, era o carafă de lut și, exact când învățatul trecea pe lângă el, bărbatul o duse la gură.

Bătrânul nu îl băgă în seamă la început pe împletitorul de coșuri, dar, când trecu prin dreptul lui, simți că i se încălzește palma și privi mirat la piatra verde pe care încă o mai ținea în mână. Mineralul lumina ceva mai

puternic decât o făcuse pentru tânărul din fața casei Guldener. Învățatul se opri și își coborî privirea către împletitorul de coșuri.

— Hei, băiete, poți să-mi faci astăzi un coș și să mi-l aduci la hanul La Vultur?

Împletitorul de coșuri lăsă carafa și se încruntă.

— Mă cheamă Landelin, și nu „băiete”. Dar, dacă aveți nevoie de un coș, trebuie să îmi spuneți cât de mare să fie și ce model.

Deoarece bătrânului nu îi ardea de niciun coș, ci de fapt își dorise doar să îl contemple în liniște pe băiat, acum regreta că i se adresase. Vocea împletitorului, ca și respirația lui, arătau că acesta era beat și, în plus, pus pe arțag. Totuși, arătă către coșul terminat pe jumătate:

— Unul ca acesta la care lucrezi, zise el și îi aruncă lui Landelin o monedă, pe care acesta cu siguranță că o va da imediat pe vin.

— Fata ar trebui să fie, repetă bătrânul după ce făcu câțiva pași.

O spunea cu regret. Acum mișcările nu îi mai erau lipsite de vigoare și, când ajunsese la han, urcă treptele aproape ca un tinerel.

Înainte de a fi putut să bată la ușa ultimei camere, aceasta îi fu deschisă de către un bărbat de vârstă mijlocie, cam rotofei, cu o față deschisă, de om onest. Când bătrânul intră în încăpere, servitorul respiră ușurat.

— Ce bine că v-ați întors! Astăzi magistrul Alban are o dispoziție de să fugi cât colo.

— Bine, Ludwig. O să-i treacă atunci când va auzi vestea mea.

Învățatul îi făcu un semn încurajator servitorului și intră în cameră. În timp ce închidea ușa și trăgea cele două zăvoare, bărbatul se îndreptă către cel ce locuia acolo și care, înfășurat într-o mantie cu glugă, stătea în cel mai întunecos colț al încăperii.

— Dumnezeu nu ne-a uitat, dragul meu Alban.

Celălalt întoarse capul.

— Chiar ai avut succes, prietene? În ultimele luni am cercetat o mulțime de orașe, dar în zadar.

— Ar fi trebuit să venim aici imediat! exclamă bătrânul cu o voce care nu se potrivea deloc cu aspectul său amărât. Am descoperit dintr-o lovitură trei persoane care dețin darul: o fecioară drăguță, un tânăr filfizon și un împletitor de coșuri, dar ultimul este dedat vinului.

— Trei oameni? Gaudentius, nu te înșeli?

Vocea lui Alban era neclară, totuși uimirea lui sărea în ochi. Când se ridică și păși către prietenul său, se văzu că era mai înalt decât acesta cu un cap. Avea umerii atât de lați, încât deseori trebuia să se întoarcă într-o parte pentru a intra pe o ușă și nici măcar mantia nu putea ascunde brațele-i musculoase și ceafa lată ca de taur. Pentru o clipă, în lumina soarelui apăru o figură păroasă, cu trăsături grosolane, cu ochi mici, roșii și un maxilar cu canini proeminenți. Avea mai mult botul unui animal de pradă decât gura unui om.

Monstrul îl privi în ochi pe bătrân, ca și cum ar fi vrut să se convingă de adevărul celor spuse, și un fior îi scutură trupul masiv.

— Să fi găsit aici cu adevărat cheia salvării noastre?

Deoarece Gaudentius nu răspunse imediat, Alban coborî privirea asupra labelor lui păroase, terminate cu gheare. Brațele aveau suficientă forță pentru a rupe potcoave în două și nu putea să scrie cu o pană ori să apuce un obiect casant.

Gaudentius puse mâna pe umărul monstruosului său prieten.

— Da! Vom reuși, discipolul meu! Sunt convins de acest lucru. Dar va trebui să acționăm cu multă atenție, pentru că fata de la care aștept cel mai mult este fiica unui negustor, și nu o slujnică pe care să o cumpărăm cu câțiva guldeni de la stăpânii ei.

— Fiica unui om bogat? Pe Dumnezeu, poate să fie și copilul împăratului Maximilian sau al sultanului osmanlâilor. Una ca ea este la fel de inaccesibilă ca o stea de deasupra noastră.

Dezamăgit, Alban plecă capul.

Dar Gaudentius chicoti malițios.

— Este fiica unui negustor, dar nu a unui om bogat. Tatăl ei este Otto Gtildener, ale cărui afaceri au mers foarte prost în ultimul timp. Circulă zvonul că acesta a cheltuit chiar și zestrea fiicei sale! Din acest motiv logodnicul ar fi rupt logodna și s-ar fi logodit cu o alta.

— Și asta ne va ajuta? întrebă Alban cu un zâmbet amar.

Gaudentius se îndepărtă de el, se duse la un cufăr de călătorie asigurat cu trei încuietori, aflat într-un colț, îl deschise folosind cheile ce îi atârnavă de gât și puse pe masă mai multe pungi pline până la refuz.

— Nu mai arătăm noi ca bărbații de acum un an, dar dușmanul nu ne-a putut lua și mintea. Mulțumită înțelepciunii tale, acum suntem mai bogați

decât înainte. Eu arăt mult prea bătrân pentru a o peți pe fată, dar tu ești puternic ca un urs...

— ...și arăt ca un monstru pe care nici iadul nu l-ar fi putut face mai urât! interveni Alban.

Gaudentius ridică mâna în semn de liniștire.

— Cu îmbrăcăminte corespunzătoare, cu priceperea de bărbier a lui Ludwig și cu știința mea în arta magiei, cu care am rămas în ciuda blestemului lui Cajetan, vom putea amăgi oamenii.

Alban îl înșfacă pe prietenul său și îl împinse de perete.

— Nu pomeni numele acesta în prezența mea! Mă cuprinde furia când îl aud și nu îmi doresc nimic mai fierbinte decât să pot să îl zdrobesc între labele mele și să îl sfâșii în bucățele.

5.

Privirea de un cenușiu spălăcit i se îndepărtă de imaginea oferită de suprafața de apă ca o oglindă din vasul de alabastru, iar nările nasului subțire ce ieșea în față ca un cioc de șoim zvâcniră batjocoritor.

— Așa, așa! Ai vrea să mă sfâșii în bucăți, bunul meu Alban. Nu o să ai niciodată ocazia asta!

Cajetan, mare mag, deținător al multor secrete și dușman de moarte al lui Gaudentius, râse zgomotos în timp ce mâna lui dreaptă trecu deasupra vasului și făcu să dispară imaginea din el. Vizibil satisfăcut, acoperi vasul cu o pânză și se adresă creaturii de lângă el. Aceasta semăna cu un om, dar era numai pe jumătate înalt cât magul și trupul lui firav nu arăta nimic din forța pe care o poseda. Creatura era îmbrăcată cu o cămașă închisă la culoare și lucioasă, ce îi ajungea până la șold, dar nu îi acoperea membrul enorm.

— Ar trebui să îți pui pantalonii sau un halat mai lung, Fulvian! Cajetan încercă să dea un ton dojenitor vocii sale. Când te-am făcut, trebuie să mă fi gândit mai mult la plăcerile trupești decât la binefacerile magiei, altfel te-aș fi dotat în alt mod.

Magul nu își stăpânea limba în prezența homunculusului, pentru că îi făcea plăcere să-și chinuie creatura. Când observă erecția acesteia, luă un băț și îl lovi de câteva ori.

— Mie trebuie să îmi fii de folos, nu plăcerii tale!

Magul se supără din nou, pentru că, spre deosebire de el, homunculusul nu era nevoit să le poruncească celor două servitoare să se pregătească spre a-i îndeplini plăcerile.

Fulvian scoase un geamăt înăbușit când îl atinse bățul magului și pentru o clipă îl măsură pe Cajetan cu o privire înveninată. Dar își reveni imediat și se înclină în fața magului de parcă acesta ar fi fost un principe ori chiar împăratul.

— Nu este frumos din partea dumneavoastră să vă îndoiiți de serviciile mele, prea înalte stăpân Cajetan. Nu l-am dat pe mâna dumneavoastră pe acest prostănac de Gaudentius și împreună cu el pe discipolul lui, care își zice acum Alban, pentru că însăși maică-sa, la vederea lui, și-ar întoarce cu groază privirea de la el? Și nu numai atât! Ambii caută și alte victime,

descoperind oameni care până acum au scăpat căutărilor noastre. Pentru trei dintre ele, pe care tocmai le-au descoperit, marele stăpân vă va acorda grația lui încă un secol.

Fără să vrea, Cajetan confirmă cu o mișcare a capului și se duse cu gândul înapoi, pe vremea când era progenitura cea mai tânără, dar și cea mai viguroasă a unei stirpe foarte influente de magicieni. Pe atunci, în acest ținut, se mai ridicau încă dolmene mortuare, pentru odihna veșnică a marilor conducători, iar el purta o pălărie înaltă, împodobită cu simbolurile Soarelui și Lunii bătute în aur. Acum aceasta era în tezaurul lui, rămânând doar o piesă în amintirea acelui timp în care ea trecea drept semn al puterii supreme.

Fața lui Cajetan luă o mină disprețuitoare când se gândi la rudele lui ce meritau a fi deplânse, prea slabe pentru a ajunge la adevărata cunoaștere. Ele oferiseră unor zeități minore fructele câmpului și ocazional câte un ied, ignorând cu cât putea fi un mag mai puternic dacă îi jertfea zeului corespunzător sânge omenesc. Spre deosebire de ignorantele sale rude, Cajetan, cu fiecare bărbat și cu fiecare femeie oferită adevăratului stăpân al lumii, putea să își prelungească propria viață cu treizeci și trei de ani și patru luni.

Ce-i drept, zeul lui nu se declara mulțumit cu jertfe oarecare, ci pretindea oameni cu trăsături speciale. Cajetan nu mai era de mult în stare să îi enumere pe aceia care purtau în ei flacăra darului magiei și care muriseră pentru el. Cu siguranță erau mai mulți de o sută cei care, prin moartea lor timpurie, avuseseră grijă ca el să poată asista la trecerea generațiilor. Popoare întregi crescuseră și dispăruseră, începând cu cel propriu, trecând peste celți, romani și germani, până la franci și baiuvari, și pe parcursul tuturor acestor vremuri el fusese permanent prietenul apropiat al celor puternici. Principii din Bavaria, margrafi de Brandenburg-Ansbach și chiar prea onorabilul episcop de Eichstätt îl rugaseră să le explice visele și semnele prevestitoare și să le dea acele prafuri și licori care să îi fortifice pe ei și să îi slăbească pe dușmanii lor.

Homunculusul putea să citească gândurile stăpânului său precum paginile unei cărți deschise. Chiar dacă magul Cajetan nu părea să mai știe cât din puterea să i se datora creaturii făurite de el, Fulvian era conștient de rolul lui. Așteptă un timp ca stăpânul să îi răspundă. Dar, când simți că acesta se pierdea în amintiri, se strecură fără un cuvânt afară din încăpere.

Își îndreptă pașii către bucătărie. Aici lucrau două servitoare tinere, despre care nu puteai spune că erau chiar frumoase, dar dispuneau de suficient talent magic pentru a-l ajuta pe stăpân în următoarea perioadă. Fulvian nu le compătimea pe cele două femei, pentru că după ele vor urma altele de care putea să se folosească. În secolele în care îl slujise pe Cajetan fuseseră atât de multe aduse și jertfite după o vreme, încât nu își mai amintea chipul nici uneia.

Câteva momente le privi pe femeile în rochii lungi și corsete strânse, care, fără să se grăbească, pregăteau mâncarea pentru mag și pentru câțiva alți locuitori ai burgului, prin fața cărora defilă apoi excitat în sus și în jos.

Farmecul lui avu efect imediat. Mine, cea mai mare dintre cele două, luă o poziție de așteptare și îi zise cu respirația tăiată:

— Tu vrei o porție mai deosebită, micul meu uriaș!

Fulvian își mișcă provocator bazinul înainte și înapoi. La un semn de-al lui, Mine ridică rochia până la coapse, se așeză pe o laviță și invită piticania să facă ce voia cu ea.

Lina le aruncă celor doi doar o privire scurtă și își văzu de treabă mai departe. Știa că nici ea nu va fi nedreptățită.

5.

Din ziua în care Gisela aflate despre desfacerea logodnei, treburile familiei Guldener se încurcau tot mai mult. Fratele ei pierduse la zaruri toți banii luați din cutia mamei sale și continuase să joace pe credit fără nicio șansă. La datoria de joc se adăugau presiunile croitorului, care venea zilnic și cerea plata pentru hainele la modă, iar între timp și cel din urmă lucrător cu ziua din satele din împrejurimi aflate că Bruno Tettenwieser rupsese logodna cu Gisela și că îi dădea târcoale lui Trude Beckheimer, fata pe cât de puțin arătoasă, pe atât de bogată.

Pentru a scăpa de lamentările soției și de privirile acuzatoare ale fiicei, Otto Guldener decise să se înclue pe timpul zilei în birou, deși acolo nu mai putea face altceva decât să răsfoiască registrele și să revadă cu regret sumele câștigate în vremurile bune. Aduna mereu creanțele la care credea că are dreptul, dar sumele nu acopereau nici măcar solicitările cele mai presante ale creditorilor săi. Din când în când, se mai agăța de speranțe absurde și aduna valorile tuturor bunurilor cu care fusese înșelat. Ocazie cu care, de fiecare dată, constata cu durere că se îndrepta spre faliment. Toate încercările de salvare eșuaseră și, de când pusese la bătaie și zestrea Giselei, era peste tot disprețuit. Nici măcar un câine nu mai accepta un os de la el. Guldener nu știa cum o va scoate la capăt luna viitoare și în momentele de luciditate se întreba dacă vânzarea proprietății ar fi putut să îl salveze măcar de închisoarea datornicilor.

Spre deosebire de Otto Guldener, Hans nu își făcea probleme în privința situației financiare a familiei, deoarece în concepția lui era datoria tatălui să îi facă rost de bani pentru ca el să poată să strălucească în fața prietenilor. Hans Guldener socotea că era de datoria lui să joace zaruri prin cârciumi cu fiii celorlalți negustori și să frecventeze acele locuri unde avea servitoarele la dispoziție pentru un sfert de gulden. Așa că îl făcea răspunzător pe tatăl său pentru faptul că rândurile prietenilor lui se tot răreau.

Tinerii care până de curând se bucurau să îl salute și să intre în vorbă cu el acum întorceau capul ori coteau pe străzi lăturalnice când îl întâlneau. Invitațiile la petreceri se împuținau și în ultima săptămână încetaseră complet, iar când încercă să intre, fără a fi invitat, în casa lui Emanuel Tücher, care sărbătorea întoarcerea plină de succes dintr-o lungă călătorie,

fu respins de către portar ca un cerșetor. Plin de furie, plecă furtunos și nu îl observă pe bătrânul învățat care îl măsură stând pe loc.

Îl doborî pe bătrânul vlăguit la pământ și ripostă gâfâind mânios când acesta îl privi acuzator:

— Fii atent pe unde umbli, bătrâne!

După care plecă mai departe.

Gaudentius, care în aceste zile se simțea din ce în ce mai slăbit, încerca în zadar să se ridice. Atunci cineva îl luă de braț și îl ridică:

— Puteți sta singur în picioare?

Îl recunosc pe împletitorul de coșuri după voce și după izul de vin pe care îl împrăștia, se întoarse către el cu fața schimonosită de durere și îi spuse:

— Îți mulțumesc. Oasele mele nu vor să mă mai țină așa cum ar trebui.

— V-a plăcut coșul pe care vi l-am făcut? Landelin își aminti de răsplata generoasă primită și socoti de cuviință să îl ajute pe bătrân. Continuă: Dacă vreți, vă duc acasă.

Gaudentius dădu negativ din cap.

— Este foarte amabil din partea ta, dar acum mă țin din nou picioarele. Ia asta și bea o gură de vin în sănătatea mea!

Îi vârî în mână o monedă flăcăului surprins și plecă în direcția în care fugise Hans Guldener. După un timp, ajunse la casa Guldener, intră într-un pasaj situat pe partea cealaltă a străzii și se ascunse într-o curbă a zidului.

6.

Gisela îl auzi pe fratele ei intrând în casă și trântind uşile. Era evident prost dispus și, pentru că nu voia să se ciocnească cu el, rămase în camera cu rufărie, luă următorul cearșaf și cercetă dacă mai putea fi salvat cu acul și ața. Încerca să se gândească numai la munca ei și la nimic altceva. Totuși, nu putea alunga teama pricinuită de situația familiei și mai ales a ei. De aceea se agăța disperată de muncă, până când orologiul de la biserica Sf. Laurențiu bătu următoarea oră. Simți că o durea spatele din cauza cusutului îndelungat și cu un oftat ușor dădu deoparte cearșaful la care tocmai lucra. Apoi examinează cu o privire critică grămada rufelor deja cusute. Respectabilul lor număr, ca și degetele ei pline de înțepături erau dovada că pentru astăzi era suficient.

Când păși pe coridor, remarcă faptul că în casă domnea o liniște neobișnuită. Mama ei plecase după prânz la o prietenă și nu se va întoarce prea repede. Se părea că în timpul în care ea se ocupase de cârpit plecase din casă și tatăl ei și, când aruncă o privire în bucătărie, o văzu pe Trina dormind în fața vetrei. Gundi nu se vedea nicăieri și nimeni nu făcuse pregătiri pentru cină.

Gisela o trezi pe bătrână, care nu reacționa nemulțumită, ci îi aruncă o privire cam zăpăcită, dar binevoitoare:

— Tocmai visam că ar fi venit un pețitor bogat ca să te conducă la casa lui, copilă.

Gisela turnă apa pentru supă și făcu un gest de negare.

— Ar fi fost frumos, Trina. Dar care tânăr ar cere o fată lepădată de logodnicul ei ca o cârpă deșirată?

— Nu a fost corect din partea tatălui tău să te lase fără zestre. Ea era pusă pe hârtie de când a murit bunica ta și el însuși a sigilat documentul încă o dată!

Tina se răsti indignată, își șterse mâinile cu șorțul și se puse pe treabă.

— Pe unde se ascunde Gundi? întrebă după un timp. Ar trebui să îmi aducă ciuperci uscate din cămară.

Gisela ridică mâinile a regret.

— Eu nu am mai văzut-o de la amiază.

— Atunci am să mă cațăr eu pe scară, cu bătrânele mele picioare.

Trina făcu o figură de parcă ar fi trebuit să urce în purgatoriu și plecă schiopătând spre ușa bucătăriei. Dar, înainte de a o deschide, o opri Gisela:

— Pot să aduc eu ciupercile. Tu vezi-ți de treabă aici.

Ieși alergând din bucătărie și urcă cu pași ușori. Casa avea în partea dinspre stradă un pod mare, care era folosit mai ales ca depozit pentru mărfurile mai prețioase. Partea din spate a depozitului pe două niveluri devenise loc de păstrare a lucrurilor care nu mai erau necesare în casă, dar aveau o anumită valoare. Acolo se găsea și un stativ pe care se uscau tot felul de plante pentru bucătărie.

Privirea Giselei alunecă asupra depozitului de mărfuri gol, care mai mult decât orice altceva îi amintea de insuccesul comercial al tatălui ei, și se cutremură. Cu un gest ce exprima totodată mânia și deznădejdea, păși pe dușumeaua pe care fiecare pas răsuna ca o lovitură de tobă. În ciuda acestui zgomot, auzi dintre lăzile vechi un foșnet și un sunet asemănător unui oftat înăbușit. În primul moment o străbătu un fior, dar își spuse că era vreo pisică venită de pe acoperiș pentru a vâna șoareci.

Deoarece ferestre existau doar pe peretele din față, în spate era atât de întuneric încât abia îți puteai vedea mâna adusă în fața ochilor. Ca să nu se lovească de ceva, Gisela rămase pe loc până când ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul, apoi se îndreptă către stativ, pe care, pe lângă tot felul de plante, erau șiruri de ciuperci puse la uscat. Nu ajunsese la el când observă o pată mare, luminoasă, care se mișca impetuos.

Când privi mai atentă, pata se dovedí a fi fundul gol al fratelui ei, care se agita în sus și în jos, și, scâncind sub el, o recunoscuse pe micuța Gundi.

Gisela simți cum o cuprinde o mânie fierbinte, dar totodată se simți atât de neajutorată de parcă oribila priveliște o paralizase.

— Hans! Ce-i cu tine? Nu îți este rușine?

Fratele ei gâfâi doar excitat și își amplifică efortul, până când, cu grohăituri animalice, ajunsese la apogeu. Abia după aceea binevoi să ia act de prezența surorii lui.

— De așa ceva are nevoie bărbatul din când în când.

Gisela întoarse capul scârbită și îngenunche lângă fata care plângea.

Pentru Dumnezeu, Hans, ești un animal! Gundi este totuși aproape un copil!

— Și ar fi trebuit să o iau pe bătrâna Trina? Mi-ar fi trecut cheful înainte de a-și fi ridicat rochia. Și altă servitoare nu mai există prin casă de când tu

și maică-ta le-ați gonit pe toate.

Acuzația lui nesăbuită făcu să izbucnească mânia ce o simțea de mult față de fratele ei.

— Noi nu am gonit servitoarele, ci nu le-am mai putut plăti! Și tu nu ești chiar nevinovat de asta, pentru că arunci banii pe fereastră, deși noi trebuie să facem economii peste tot. Eu nu am mai primit de o jumătate de an nicio rochie nouă, pe când ție croitorul îți ia măsurile aproape în fiecare săptămână!

Scoțând o exclamație disprețuitoare, Hans îi întoarse spatele și se aplecă deasupra lui Gundi.

Servitoarea văzu uimirea Giselei și își duse mâinile la față.

— Nu este prima dată, când a trebuit să îi stau la dispoziție domnului Hans în acest fel.

Gisela continuă furioasă.

— Pe viitor ai să-i dai pace lui Gundi, porcule! Mama se va îngrozi când va auzi ce ai făcut.

— Pfui! Lui Gundi nu i s-a întâmplat nimic în plus față de ce li se întâmplă celor mai multe servitoare. Din când în când, chiar tatăl nostru și-a adus în birou câte o bucată bună, de obicei când mama și cu tine erați la biserică. Am tras cu urechea de câteva ori la ușa lui și am auzit ce sălbatic o trăgea. Când m-a prins, am luat mai întâi câteva palme. Dar pe urmă tata a râs și a spus că la șaisprezece ani ar fi timpul să învăț să fiu bărbat și mi-a cerut să încerc cu Zenta. A fost o senzație grozavă.

Hans își savura amintirile, în timp ce Gisela lupta cu greața provocată de ticăloșia fratelui ei. Nu se repezi cu pumnii la el numai pentru că știa că acesta nu va șovăi să o lovească fără nicio reținere. Acum înțelese de ce mama ei o urâse pe slujnică și de ce tatăl ei îi interzisese odinioară să o dea afară.

— Toți bărbații sunt porci, murmură ea, în timp ce o ajuta pe Gundi să se ridice și ieșea cu ea din pod.

La scurt timp, îl auzi pe Hans coborând treptele și luptă cu dorința de a-l pâri părinților. El era totuși preferatul declarat al tatălui și, în ciuda tuturor plângerilor, mama îl lăsa în voia lui. În timp ce Gisela era muștrată și chiar pedepsită pentru orice mică greșeală sau scăpare, Hans, cu toate nevoile prin care treceau, putea să ia din banii pentru gospodărie, pe când ea, în dimineața următoare, trebuia să se roage de precupețele din piață să o

amâne cu plata cumpărăturilor, fapt pentru care era servită de obicei numai cu resturi. Dacă mama ar afla ce făcuse Gundi, ar face scandal, dar ar spune pe urmă că era mai bine ca Hans să își rezolve treburile cu Gundi decât să cheltuiască banii într-un bordel.

— Totul este atât de nedrept, micuțo, îi spuse ea lui Gundi, care intrase la baie să se spele.

Deși Gisela era marcată vizibil, servitoarea se crezu obligată să se justifice:

— Nu am făcut-o de bunăvoie, domnișoară Gisela, zău! Dar domnul Hans tocmai intra în casă când eu urcam. A venit după mine și în pod m-a silit să o fac, ca de altfel de mai multe ori înainte.

Gisela încercă să o mângâie pe față, căci nu putea să o apere de fratele ei. Dacă le-ar povesti părinților ce făcea Hans, poate că i-ar stârni pofta și tatălui de a se folosi de Gundi pentru satisfacerea plăcerilor lui.

Vocea Trinei îi întrerupse gândurile.

— Gisela? Ai adus ciupercile?

Tresări, pentru că din cauza celor întâmplare nu putea să uite totuși de munca ei obișnuită. Îi întinse lui Gundi un prosop curat și dădu fuga din nou sus. Când urcă, revăzu în fața ochilor scena și se înfioră. Fratele ei se comportase ca un dulău care încalecă o cățeă în călduri. Până acum sperase că între bărbat și femeie se procedează civilizat, dar Hans îi spulberase o dată pentru totdeauna această credință.

În timp ce alegea ciupercile pentru Trina, cugeta dacă nu cumva ar fi trebuit să fie fericită că Bruno Tettenwieser rupsese logodna cu ea. Doar gândul de a fi întinsă neajutorată sub un bărbat, trebuind să suporte pofta instinctuală a acestuia, îi provoca din nou greutate.

În timp ce cobora în grabă treptele, o cuprinse senzația unui pericol apropiat și fără să vrea privi pe fereastră. Privirea îi căzu pe partea opusă a străzii, unde în umbra pasajului îl văzu pe acel bătrân de care se ciocnise în urmă cu câteva zile la piață. Ca și cum bătrânul ar fi fost solul nenorocirii ce se apropia, la vederea lui o trecură fiori reci. Își duse febril mâna la cruciuliță și rosti o rugăciune, încredințându-se protectoarei ei, Sfânta Ecaterina.

7.

Gaudentius simți în față o boare rece și în aceeași clipă descoperi o umbră în spatele unei ferestre a casei Guldener. Deși nu putu să recunoască persoana, simțul lui magic îi spuse că nu putea fi decât Gisela. Fata era mai puternică decât se așteptase el și făcea deja apel, deși în mod inconștient, la capacitățile ei. Acum era sigur că Alban și cu el se puteau salva. Dar pentru asta ea trebuia instruită cu mare grijă. Își imaginează, zâmbind, cum sub conducerea lui ea devenea o vrăjitoare destoinică și își frecă mâinile. Era timpul să treacă la tratative.

Se ridică cu greutate și ieși în stradă, când un trecător grăbit îl doborî la pământ. De data aceasta vinovatul nu mai dispăru, ci rămase și îl ajută să se ridice.

— Iertați-mă, stimat magistru. Eram adâncit în gânduri și nu v-am observat.

Gaudentius îl recunoscuse pe Martin Tettenwieser, impunătorul tată al fostului logodnic al Giselei. Țelul omului era fără îndoială casa Guldener, ceea ce îl miră pe bătrân. Dacă negustorul revenea asupra logodnei fiului său, planurile lui nu mai aveau niciun rost. În ciuda fricii care îl cuprinsese brusc, se strădui să rămână amabil.

— Nu trebuie să vă scuzați, nu s-a întâmplat nimic.

Gaudentius îl cunoscuse pe Tettenwieser în urmă cu câteva zile, la han, unde acesta aștepta un partener de afaceri, și intrase cu el în vorbă. Deoarece prietenul său Alban dispunea de o avere deloc neglijabilă, pe care și acum știa să o mărească cu inteligență, era în situația să apară ca învățat bine situat și îl impresionase pe negustor.

Cât de mult îl stima Tettenwieser o dovedeau spusele acestuia:

— Magistre, nu ați vrea să fiți oaspetele meu în această după-amiază? Vin multe notabilități ale orașului, pentru că am de făcut un anunț important.

Gaudentius îl privi întrebător.

— Vreți să anunțați logodna fiului dumneavoastră?

Mulțumit de sine, Tettenwieser confirmă cu o mișcare a capului și se apropie puțin de interlocutor.

— Doar unui învățat ca dumneavoastră îi putea veni ideea! Dar nu răspândiți vestea, trebuie să rămână o surpriză, cel puțin pentru unii. Și strict confidențial: tocmai am tranzacționat contractul de căsătorie cu bătrânul Beckheimer și înainte de sfârșitul anului îi vom căsători pe Bruno al meu și pe Trude a lui.

Lui Gaudentius i se luă o piatră de pe inimă. Odată cu logodna oficială, prestigiul lui Güldener era definitiv distrus, iar negustorul ruinat trebuia să se agațe de orice pai ce i se oferea. Pentru a fi absolut sigur, magistrul mai puse o întrebare:

— Desigur că acum vă îndreptați către negustorul Güldener pentru a refuza definitiv logodna lui Bruno cu fiica lui?

— Oh, nu! Lucrul acesta l-am făcut de mult. Dar vreau să îi invit pe el și pe fiul lui la sărbătorire. Otto Güldener s-a afișat în trecut deseori ca fiind cel mai grozav om de afaceri. Vreau să îi văd mutra acum, când Beckheimer și cu mine oficializăm logodna cu o strângere de mână.

Gaudentius zâmbi plin de înțelegere, deși el considera o asemenea răzbunare drept o copilărie. Dar acest spectacol îi oferea șansa pe care el o așteptase. Promise că va participa la sărbătoare și se despărți cordial de Tettenwieser. Privi după acesta până când îl văzu ciocnind la ușa nefericitului său concurent, după care, sprijinindu-se în toiag, se îndreptă cât de repede putu, șchiopătând, spre han. Tremurând și cu respirația tăiată, ajunse în camera pe care o împărțea cu monstruosul său prieten.

— Bunul meu Alban, lucrurile stau cum nu se poate mai bine! Chiar astăzi vom pune mâna pe fata care ne va salva.

Prietenul său întoarse chipul animalic către el.

— Ești sigur că aceasta este singura cale?

— Absolut! Blestemul care a căzut asupra noastră poate fi îndepărtat doar de către un mag instruit cu grijă, având o mare putere sau, și mai bine, de către o vrăjitoare puternică. I-am verificat pe cei trei candidați prin toate mijloacele ce îmi stau la dispoziție, consultând în plus și câteva dintre cărțile mele. Gisela Güldener trebuie să fie! Va fi nevoie de ceva timp pentru a pregăti fata spre a ne putea fi de folos. Dar este ultima noastră șansă! Vrei să o pierzi și să ai veșnic această înfățișare?

Alban clătină din capul ca de urs.

— Cu siguranță nu! Aș fi preferat totuși să fi găsit un tinerel ori o servitoare pe care să o fi angajat. O căsătorie îmi repugnă profund.

Înainte de a continua să vorbească, Gaudentius ridică brațele făcându-i semn să tacă.

— Nu o mai lua iarăși de la capăt, că trebuie să mă duc în pețit. Dacă eu apar în fața lui Guldener cu înfățișarea de schelet ambulant pe care o am după ce m-a preschimbat Cajetan, acesta va avea certitudinea că fiică-sa va ajunge văduvă chiar înainte de căsătorie. Și, chiar de ar accepta să ia în considerare oferta mea, el, ca tată grijuliu, va insista ca eu să-mi dovedesc bărbăția într-un bordel. Și, după cum știi, asta este imposibil.

Vocea lui Gaudentius suna amar pentru că, în ciuda studiilor sale de artă a magiei, se vedea îndepărtat de la o tăvăleală în pat cu o fată drăguță. Pierderea bărbăției sale îl durea de aceea mai tare decât înfățișarea de moșneag la care îl condamnase dușmanul lui.

Alban mormăi ceva de neînțeles și apoi râse zgomotos.

— Tu crezi că Guldener își va da fiica mai curând unui monstru decât unui prietenos domn mai vârstnic?

— Nu te face mai respingător decât ești! Bine, accept: arăți groaznic! Totuși, cunosc posibilități de a te face câteva ore să apari oarecum mai acceptabil. Nu trebuie să te prezinți singur într-o lumină bună. Voi prelua eu sarcina asta.

Alban scăpă un sunet de încântare, care îl făcu pe servitor să se cutremure.

— Guldener va voi să mă vadă înainte de a-și da acordul!

— Ne vom descurca, cel puțin aici, în această cameră, cu o lumină corespunzătoare. Ludwig și cu mine te vom scoate din încurcătură cum vom putea.

Gaudentius lăsa să se înțeleagă că purtarea temătoare a prietenului său îl irita.

— Dar față de față nu este corect, spuse Alban.

— Dumnezeule! Este iarăși lună plină de te dai așa cavaler? Doar am fost de acord să folosim orice șansă care ni se oferă. Și pe toți sfinții din cer și dracii din iad, o vom face chiar de o să simți nuiua! Ca profesor al tău, am în definitiv dreptul să te pedepsesc.

Doar gândul că prietenul lui cel vlăguit ar putea încerca să îl pună pe genunchi și să îl bată la fund cu o nuiă subțire, ca pe un copil neascultător, îl făcu pe Alban să izbucnească în râs.

— La șoriciul pe care i-l datorez lui Cajetan, nici măcar nu aș simți! Acum stai jos și povestește-mi de ce voi vă urâți de moarte.

Gaudentius duse teatral mâna la frunte – îi povestise elevului său de atâtea ori acele evenimente, că Alban putea să le repete papagalicește până în cel mai mic amănunt. Tocmai voia să îi reproșeze asta, când pricepu la timp de ce tânărul său prieten dorea să audă încă o dată istoria din gura sa. Era evident că Alban avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu gândul că ei trebuiau să folosească o tânără nevinovată ca pe un obiect și să îi pună viața în pericol pentru a se salva ei. Povestirea lui trebuia să îi întărească convingerea necesității unei asemenea purtări. Deși Gaudentius se străduia din toate puterile să desfacă blestemul lui Cajetan, era mândru că discipolul său nu voia să intervină în viața unui om nevinovat fără să cântărească înainte situația.

Când puse mâna pe umărul lui Alban și începu să povestească, zâmbea melancolic.

— Acum vreo douăzeci de ani a murit tatăl meu, lăsându-mi moștenire castelul lui și mica bucată de pământ ce îl înconjura, ceea ce reprezenta proprietatea familiei mele de mai mult de trei secole. Acum mă puteam numi cu mândrie „stăpân peste Riebelsborn” și aveam dreptul de a mă înfățișa împăratului. Ceea ce nu prea mi-a folosit, pentru că în pungă nu aveam nici măcar un sfert de gulden. Ca mulți din categoria noastră socială, străbunii mei nu fuseseră niciodată bogați, dar cel puțin la început dispuneau de un venit bun. Dar, în timp ce negustorii din orașe se tot îngrășau, stăpânilor de la Riebelsborn le mergea tot mai rău. Tata ajunsese la o asemenea ananghie că nici nu mai știam cum să fac să îi plătesc praznicul de înmormântare. Atunci apărui Cajetan la castelul meu. A arătat mare înțelegere pentru situația în care mă aflam și a lăsat să se înțeleagă că va face în așa fel încât să îmi fie bine. Dar pentru asta trebuia să am încredere în el. Eram tânăr, rușinat nevoie mare de sărăcia mea și îi pizmuiam pe negustorii avuți din orașele învecinate. Așa încât cuvintele lui căzură pe un teren prielnic. Fără multă vorbă, am lăsat treburile castelului pe mâna mătușii mele și l-am urmat pe Cajetan la Mellenburg, sus pe Altmühl. La început am fost dezamăgit, deoarece zidurile, pe dinafară, arătau ca ale unei ruine. Dar am remarcat rapid că era doar o iluzie pentru a-i ține departe pe străini, fiindcă în realitate reședința era dotată cu tot luxul de care eu fusesem lipsit la Riebelsborn.

Pentru început, totul mergea bine: trăiam ca un pașă, învățam arte secrete despre a căror existență nu știusese nimic înainte și mă amuzam de Fulvian, homunculul magului, care dădea iama în servitoarele castelului. Imaginează-ți-l: mic precum un copil de șase ani, dar înzestrat cu un mădular ce l-ar fi făcut pe orice bărbat să pălească de invidie. Servitoarele știau să aprecieze asta și își dădeau fustele peste cap cum apărea. Nu aveam de ce să mă plâng, pentru că uneori mă îngăduiau și pe mine.

Dar cândva mulțumirea mea a luat sfârșit, pentru că am înțeles că de fapt Cajetan mă aiurea cu surogate și mă ținea departe de artele secrete cu adevărat puternice. Normal că l-am întrebat, dar îmi dădea numai răspunsuri evazive și făcea tot felul de promisiuni pe care nu le respecta. De aceea am încercat pe ascuns să-mi însușesc tainele lui. Când era absent ori adormea epuizat sub influența drogurilor pe care le folosea frecvent în ritualurile lui, citeam din cărțile pe care uneori le lăsa în camera lui. În acest fel, în doar câteva săptămâni am învățat mai mult decât în anii petrecuți la castelul lui. Datorită acestui studiu reușeam să evit farmecele lui de protecție și să am acces la acele cărți pe care le citea doar el, într-o încăpere păzită prin mijloace magice. Mă interesau în special acele vrăji prin care puteai deveni bogat și puternic. Dar tocmai când eram preocupat de obținerea teoretică a pietrei filosofale, cu care, după cum știi, poți transforma metale obișnuite în aur, m-a surprins Fulvian. Bineînțeles că broscoiul m-a turnat imediat stăpânului și, de aici, gata cu prietenia. Cajetan a vrut să mă închidă și să mă pedepsească aspru, dar nu degeaba îi studiasem eu cărțile. Am reușit să scap și m-am întors la Riebelsborn. Cunoștințele mele magice m-au ajutat să protejez castelul cu o vrajă, dar, din păcate, încă nu învățasem cum să devin bogat. Cajetan a încercat să treacă de vraja mea, dar a eșuat și, în final, mi-a dat de veste că regreta neînțelegerea noastră și îmi oferea aur dacă reluam vechea prietenie cu el. Gaudentius se cutremură, căci în timp ce povestea îi treceau prin fața ochilor imagini ce îl impresionau și fața i se schimonosi, devenind livid ca un mort. După câteva momente, oftă adânc și continuă să vorbească: Nu l-am refuzat, dar nici nu i-am acceptat propunerea. La scurt timp, ai apărut tu la castel, deoarece căutai refugiu în fața unei furtuni, prin care Cajetan, în mânia lui, îmi devasta pământul. Ai remarcat imediat că eu foloseam forte tainice și ai dorit să ți le însușești.

— Eram tânăr și prost, disprețuiam profesia tatălui meu și voiam să ajung mai sus decât el.

Vocea lui Alban era răgușită și în ea se distingeau nuanțe de autoreproș.

— Nu erai cu nimic deosebit de majoritatea tinerilor. Te-ai deosebit de ei numai printr-o singură trăsătură, și anume prin simțul tău pentru puterea magică. Acest lucru l-am remarcat imediat și de aceea am acceptat să îți devin profesor când mi-ai oferit bani. Ar fi fost mai bine să te fi expediat atunci. Dar lăcomia mea era prea mare și te-am atras și pe tine în nenorocirea mea. De fapt, eu însumi eram discipol și am crezut orbește în vraja mea protectoare, fără să bănuiesc că de mult Cajetan găsise calea de a o evita. Așa că atacul lui ne-a luat complet nepregătiți și ne-a preschimbat pe amândoi, dându-ne înfățișarea de care ne temusem cel mai mult: mie un trup bătrân și slăbit, iar pe tine te-a transformat într-o ființă la a cărei vedere și celui mai curajos bărbat îi îngheață sângele în vene.

— Și tu vrei să legi o copilă nevinovată de acest monstru?

Ochii roșii ai lui Alban se aprinseră mânioși, dar bătrânul clătină doar din cap.

— Ce înseamnă aici „a lega”? Această căsătorie nu trebuie în niciun caz să fie consumată! Altfel Gisela și-ar pierde o mare parte a puterii ei interioare și pentru noi ar deveni inutilă. Pe lângă asta, ea se va căsători cu magistrul Alban, iar când blestemul va fi ridicat, magistrul Alban nu va mai exista! Noi vom fi salvați, ea va trece drept văduvă și, datorită răsplătii ce o va primi de la tine, va putea să își cumpere un soț bogat. Chiar o ajutam luând-o cu noi, pentru că după logodna anulată a devenit bătaia de joc a orașului. De acum o vor peți doar bărbați care caută de fapt o menajeră ieftină, pe care să o poată încăleca cu binecuvântarea sfintei Biserici.

Argumentele lui Gaudentius nu își greșiră ținta. Cel puțin Alban dădu aprobator din cap și spuse:

— Bine, să încercăm. Dar dacă o îngrozește aspectul meu...

— ...cu atât mai bine pentru noi, pentru că nu va da năvală să împartă patul cu tine! continuă Gaudentius ideea prietenului său.

Alban izbucni în râs. Suna ca urletul unui leu, iar oaspeții din camerele alăturate pâliră. Gaudentius privi cerul pe fereastră și constată că era timpul să plece către casa Tettenwieser. Îi porunci servitorului să îl ajute să îmbrace cea mai bună robă a lui, vâri o pungă cu aur într-unul dintre buzunare, apucă toiagul de înălțimea unui om, în care nu se sprijinea doar la

mers, ci îi conferea și un aspect venerabil. Și, astfel pregătit, purcese la dram.

8.

Casa Tettenwieser era mai mică decât cea în care locuia familia Guldener, dar prima privire aruncată clădirii îți spunea că proprietarul ei nu era un amărât. Grinzile șarpantei abia fuseseră vopsite într-un roșu-marro deschis și tencuiala dintre ele scliffea într-un alb ca al unui cearșaf bine înălbit. Chiar și șipcile și parii gardului care delimita curtea străluceau în lumina soarelui ce stătea să apună. În spatele casei mișunau slugile, care, îndrumate de un supraveghetor, stivuiău baloturi și butoaie sau le urcau în magazie. Gaudentius avu impresia că agitația era regizată. În mod evident, negustorul dorea să-i impresioneze pe oaspeți cu râvna și cu abundența ce îi caracterizau gospodăria.

Bătrânul învățat fu primit de stăpânul casei în persoană, fu condus într-o sală somptuoasă și așezat la un loc de onoare la masă. Și aici puteai constata că Tettenwieser nu se dăduse înapoi de la nicio cheltuială pentru a-și etala bogăția: grinzile plafonului erau din cel mai bun lemn de stejar, iar pereții erau îmbrăcați în lemn roșu de cireș sculptat fin. Culoarea caldă a lemnului fusese menținută și de o lăcuire potrivită. Cele două tablouri care decorau sala ieșiseră din mâna unui cunoscut maestru din Nürnberg. Unul dintre ele îi reprezenta pe soții Tettenwieser îmbrăcați de ceremonie, iar celălalt era dedicat Sfântului Cristofor, foarte respectat ca protector al călătorilor și negustorilor. Masa și scaunele meșteșugite erau confecționate de către un tâmplar local după schițe italiene.

Cu ani în urmă, Gaudentius ar fi invidiat cumplit gazda pentru bogăția ei. Dar acum modul pompos în care Tettenwieser își etala bogăția, inclusiv prin alegerea bucatelor, îl făcea să zâmbească.

Cina începu cu o supă exotică, la care nu se făcuse economie nici de prețiosul piper și nici de alte condimente. Urmară bucăți prăjite de somn de Dunăre, care, după cum explica gazda, fusese adus viu până în bucătărie, într-un butoi mare, apoi coaste de purcel de lapte și un fileu de bou atât de fraged că se topea pe limbă. Pentru cei care încă nu se săturaseră fură aduse șunci, brânză și pâine caldă. Tettenwieser nu se zgârcise nici la băuturi, oferind nu numai vinuri de Rin, Mosel și Main, ci și bere spumoasă din îndepărtatul oraș Einbeck, din care beau doar conții și principii.

Gaudentius acordă mai puțină atenție bucatelor bogate și oaspeților din ce în ce mai veseli, care toastau unul după altul în onoarea gazdei și mai multă lui Otto Güldener, așezat la masă puțin mai departe și care, evident, nu gusta atmosfera. După cum se vedea, tatăl Giselei acceptase invitația lui Tettenwieser cu așteptări total eronate.

În ce privește bănuiala sa, Gaudentius pusese degetul pe rană. Pe de o parte, Güldener fusese convins că invitația era un semn că era bine-venit în cercul membrilor breslei sale. Aceștia însă îl tratau aproape ca pe un lepros și îi ignorau încercările de a participa la discuțiile aprinse. Pe de altă parte, sperase oarecum că nunta stabilită între fiica sa și fiul lui Tettenwieser, în ciuda tuturor aparențelor, putea totuși să aibă loc. Renunțase la această speranță când, în loc să i se ofere un loc de onoare în capul mesei, fusese așezat mai departe, printre oameni caruia în vremurile lui bune nu le-ar fi aruncat nicio privire. Lângă gazdă stătea bătrânul Beckheimer, care primea și cele mai bune bucăți. Colac peste pupăză, Güldener mai trebuia să audă și observațiile batjocoritoare prin care oamenii ce înainte îl invidiau își exprimau plăcerea că el dăduse de necaz.

Hans Güldener fusese și el invitat și nu se reținuse nici de la mâncare, nici de la băutură. Acum, împreună cu alți tineri, juca zaruri într-o altă încăpere, iar Güldener se ruga mut la toți sfinții ca fiul său să câștige. Soția lui renunțase la una dintre ultimele ei bijuterii oarecum de valoare pentru ca Hans să o amaneteze și să poată să-și facă apariția corespunzător statutului său. Bunica îi lăsase Giselei broșa ca zestre, dar Magda Güldener nu putuse să reziste rugăminții fiului ei.

Gaudentius citea pe fața lui Güldener ca într-o carte deschisă, și trăgea cu urechea la zgomotele venite din camera alăturată. Pentru început, se pare că Hans Güldener câștiga, pentru că auzise mai multe strigăte triumfătoare ale acestuia. Dar acestea se mai reduseră treptat și, spre final, tânărul se mai făcu remarcat doar prin câteva înjurături vulgare. Bătrânul mag se încruntă la auzul lor. Dacă Hans ar fi apelat la puterile lui, zarurile i-ar fi fost favorabile măcar prin puterea gândului. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să acționeze calm și concentrat și, înainte de toate, nu ar fi trebuit să fie beat. În loc de asta, el se comporta ca un copil cusurgiu și bea mult mai mult decât îi făcea bine.

Gândul lui Gaudentius fu o vreme îndreptat către fratele Giselei și de aceea aproape că nu remarcase că gazda se ridicase cu o cupă în mână.

— Sunt foarte bucuros, spuse Tettenwieser cu vocea marcată de importanța momentului și vibrând de mândrie, că le pot face cunoscută în această seară onorabililor invitați o noutate deosebită. Prietenul meu Anton Beckheimer și cu mine am convenit să ne apropiem mai mult familiile și, de aceea, facem cunoscută logodna copiilor noștri Bruno și Trude.

Pentru majoritatea oaspeților vestea nu constituia o surpriză, căci nici nu se așteptaseră la altceva. Dar Otto Güldener se simți distrus. Auzea râsul răutăcios al acelora care altădată nu știau cum să își scoată mai repede pălăria în fața lui și simți că sângele începea să îi fiarbă în vene. Mii de blesteme și înjurături îi stăteau pe limbă. Când se întoarse către Tettenwieser, observă că în spatele acestuia luaseră poziție patru flăcăi zdraveni, care îl măsurau rânjind, așteptând evident un cuvânt greșit din partea lui. Acum își dădu seama că Tettenwieser voise să își bată joc de el în fața întregului oraș, aruncându-l în stradă ca pe un cerșetor stânjenitor. Cu toată stăpânirea de sine pe care și-o mai putea impune, se ridică și, cu picioarele tremurânde, se duse în încăperea alăturată.

— Hans, plecăm! În această casă nu mai avem ce căuta.

Fiul său îl privi mirat, văzu fața palidă a tatălui său și privirea lui ce arunca scântei și înțelese că se întâmpla ceva rău. Dar nu putea să părăsească așa de simplu partenerii de joc.

— Tată, trebuie să îmi dai douăzeci de guldeni ca să-mi plătesc datoriile de joc.

Punga lui Güldener era la fel de goală ca stomacul unui călugăr franciscan după două săptămâni de post negru. Nu îi putea da fiului său nici măcar un creițar și în sinea sa se și văzu pe el și pe Hans duși la închisoarea datornicilor.

Brusc, lângă tânăr apărură Gaudentius și îi puse în mână câteva monede mari.

— Uite, plătește-ți prietenii și vino cu noi. Am ceva de discutat cu tatăl tău și cu tine.

Hans se holba, nu mai puțin nedumerit ca tatăl său, la bătrânelul firav în roba lui de învățat. Dar guldenii din palmă îi simțea din plin, așa că se întoarse cu un gest disprețuitor către ceilalți tineri care îl incitaseră și apoi nu jucaseră tocmai cinsti.

— Iată, luați! După cum vedeți, un Güldener își poate plăti datoriile!

Apoi se ridică și îi aruncă lui Gaudentius o privire ca și cum s-ar fi întrebat cum ar putea să îi mai scoată acestui om și alte monede de aur din buzunar.

— Ei, nobile domn, unde ați dori să vorbiți cu tatăl meu și cu mine?

— Într-o cameră de la hanul La Vultur, dacă sunteți de acord.

Hans zâmbi bucuros și îl privi provocator pe tatăl său. Acesta dădu doar obosit din cap și porni târșâind picioarele, în urma lor, ceilalți tineri rămaseră în dilemă. Li se ceruse de către gazdă să se despartă de Güldener și de fiul lui batjocorindu-i și, la nevoie, chiar să le îndese câțiva pumni. Surprinzătoarea intervenție a învățatului și naturalețea cu care Hans le dăduse douăzeci de guldeni îi buimăciseră în așa măsură încât nu puteau decât să privească muți. Abia după ce tatăl și fiul părăsiseră casa își amintiră de sarcina lor, dar era deja prea târziu.

9.

— Nesocotitul meu fiu și cu mine vă suntem îndatorați! Acum ce pretindeți de la mine?

Göldener nu voia să aștepte să ajungă la han, ci rămase în mijlocul drumului și îl apucă pe Gaudentius de braț.

Gaudentius ar fi preferat să discute cu el într-o încăpere a hanului, la un pahar de vin bun, dar fața lui Göldener era marcată de teamă, iar răbdarea părea că nu făcea parte dintre calitățile sale. Așa că învățatul trase adânc aer în piept și le făcu semn tatălui și fiului să se apropie mai mult de el, pentru ca vocea sa să nu ajungă și la vreo altă ureche curioasă.

— Numele meu este Gaudentius. Sunt prietenul și tovarășul de călătorie al magistrului Alban, un tânăr bogat și cu un caracter plăcut. Prietenul meu a văzut-o pe fiica dumneavoastră, Gisela, la piață și s-a îndrăgostit pe vecie de ea. Vrea să fie a lui, indiferent cât ar costa asta.

Niciun tată care se respectă cât de cât nu ar fi luat în considerare o asemenea cerere, dar Otto Göldener înțelesese în această seară definitiv că era terminat. Rușinea cu care îl acoperise Martin Tettenwieser îl va costa pierderea și a restului de considerație de care se mai bucurase în oraș. De aceea se agăță de șansa ce i se oferise, așa cum cel care se îneacă se prinde și de un fir de pai. Dacă putea să își căsătorească fata respinsă cu un tânăr corespunzător, Tettenwieser era cel blamat, iar aceia care strâmbaseră din nas odată cu fudulul negustor vor trece de partea lui.

Spre deosebire de tatăl său, Hans dădea mai mare atenție ultimelor cuvinte rostite de Gaudentius, „... indiferent cât ar costa”, din care reieșea că ciudatul magistru ar fi gata să plătească pentru mâna Giselei. Îi trecu prin cap și întrebarea referitoare la ce se ascundea în spatele acestei oferte neobișnuite, dar pentru el important era doar faptul că pețitorul apărut atât de neașteptat se lăsa mulș de bunăvoie. Ceea ce el o va și face cu ambele mâini. Dar tatăl său părea pe punctul de a respinge indignat această ofertă făcută în disprețul tuturor datinilor.

Înainte ca Otto Göldener să fi putut deschide gura, Hans i-o luă înainte.

— Tată, ar trebui să îl vedem pe acest magistru cel puțin o dată! Dacă este cu adevărat atât de bogat cum spune prietenul nostru, va participa desigur și la afacerile noastre. Am putea să cumpărăm iarăși mărfuri și să

le arătăm lui Tettenwieser și lui Beckheimer cine sunt cei mai buni negustori din acest oraș.

Gaudentius l-ar fi îmbrățișat pe tânăr, pentru că el însuși nu ar fi reușit să găsească atât de repede cuvintele cele mai potrivite. O clipă, tatăl Giselei privi fix în față, apoi dădu din cap afirmativ și o luă pe drumul ce ducea la han. Doar că mergea atât de repede că bătrânul trebuia să se străduiască să îl urmeze. Graba negustorului îi păru lui Gaudentius a fi un semn bun și în sinea lui se ruga ca înfățișarea lui Alban să nu îi sperie prea tare. Până acum lăsase treaba aceasta în sarcina servitorului său Ludwig și acesta nu avea să îl dezamăgească nici acum.

Când Gaudentius și cei doi însoțitori ai săi intrară în încăperea închiriată de el și de Alban, în ciuda orelor înaintate, ferestrele erau acoperite, iar lumina lămpii de petrol abia ajungea până în colțul în care stătea Alban. Tânărul discipol al magului purta o togă de învățat din cea mai bună stofa de Flandra și își pusese un lanț de aur cu zale mari cât un gulden și o placă grea inscripționată în limba latină. Capul lui Alban, ceafa și o parte a obrazilor erau acoperite de o glugă de învățat, iar partea vizibilă a feței lui era proaspăt rasă. În plus, Ludwig dăduse pe fața lui Alban cu cosmetice, în așa fel ca acesta, atâta vreme cât ținea gura închisă și nu se expunea la lumină puternică, putea fi asemuit cu un om cu o față mai grosolană și colțuroasă.

Dar Otto Güldener tresări când distinse silueta masivă în semiîntuneric. În schimb, Hans aprecie în primul rând valoarea lanțului de aur, inspiră foarte mulțumit și luă imediat loc. În timp ce tatăl său stătea încă înmărmurit, luă carafa de vin oferită de Ludwig, sorbi cu plăcere și anunță cu voce tare că acesta era de calitate mai bună decât cel băut la Tettenwieser. Ludwig îi puse în mână o carafa și lui Otto Güldener și constată consternat că acesta sorbea cu atâta avânt de parcă beregata îi fusese uscată de soarele fierbinte al lunii iulie.

— Acesta este prietenul meu, onorabilul magistru Alban. Gaudentius făcu un semn scurt către elevul său și se așeză în așa fel încât îl acoperi pe acesta pe jumătate. Să îl scuzați că nu va vorbi mult. De obicei nu este așa, dar admirația pentru fiica dumneavoastră i-a luat graiul.

— Sper că știe să vorbească, răspunse suspicios Otto Güldener.

— Desigur.

Cuvântul rostit de Alban umplu încăperea și păru că este reflectat de pereți. Avea o voce dură, răgușită, dar nu suna neapărat neplăcut.

Guldener se răsuci puțin pe scaun, pentru a arunca peste Gaudentius o privire asupra posibilului mire. Dar pentru că Alban își sprijinea bărbia în mână, acoperind pe jumătate gura, văzu doar conturul unui cap mare, cu partea cu gura ușor proeminentă și un nas plat, sub doi ochi ce păreau doi cărbuni aprinși. Îi era groază că trebuia să o căsătorească pe fiica sa cu un asemenea bărbat, dar fiul lui îl făcu să înțeleagă clar că în acest târg nu doar la Gisela trebuia să se gândească.

— Tată, știi că suntem cu lațul de gât și că după ziua de astăzi reputația ne poate fi salvată numai de un lucru: aur, și anume cât mai mult aur!

— În privința asta, nu vă faceți griji, interveni Gaudentius pe loc, deoarece prietenul meu Alban se va bucura să îi permiteți să vă ajute în afacerile dumneavoastră.

— Câteva mii de guldeni nu ar conta pentru mine, adăugă Alban.

Ochii lui Hans străluciră pofticioși și, pentru că se părea că tatăl lui încă se mai gândea la un refuz, îl luă de umeri și îl scutură.

— Vrei să refuzi oferta asta? Este singura care ne poate reface prestigiul!

Otto Guldener se răsucea în sine ca un vierme. Un ultim rest de onoare îi spunea că Gisela, pe care tocmai o lăsase fără zestre, nu era de vânzare pentru a se salva el. Dar în același timp îi era frică de ruina definitivă ce amenința perspectivele Giselei și șansele fiului său. Pentru o clipă o văzu pe fiica sa robotind în bucătăria lui Tettenwieser, ca slujnică, iar pe fiul său în chip de copist sărăcăcios îmbrăcat, plecându-se în fața aceluia. Imaginile îi înlăturară ultimele scrupule și redeveni afaceristul rece și dispus la risc, cum îl cunoscuseră partenerii lui de afaceri.

— Dacă vreți să vă căsătoriți cu fiica mea, trebuie să participați la afacerile mele cu zece mii de guldeni.

Pretenția era atât de nerușinată încât îi tăie respirația chiar și lui Hans.

Însă Gaudentius nu șovăi o clipă.

— Zece mii de guldeni? S-a făcut!

Înainte ca tatăl Giselei să poată formula o idee, avea în față pergament, pană și cerneală.

— Scrieți contractul cum doriți dumneavoastră! îi ceru bătrânul învățat negustorului.

Göldener schimbă o scurtă privire cu Hans, îl văzu pe acesta aprobând frenetic din cap și scrise el însuși învoiala ce trebuia să o lege pe unica lui fiică de magistrul Alban. Brusc se opri și îl privi pe Alban.

— Trebuie să mă refer și la darul de nuntă al fiicei mele, și la wittum^[1].

Alban confirmă și pentru o clipă își dezveli dinții. Din fericire îi observă doar Hans, care se cutremură, dar se consolă la gândul că nu el trebuia să ia monstrul în căsătorie.

— Ce să scriu? întrebă Göldener.

— Ca dar de nuntă fiica ta trebuie să primească toată îmbrăcămintea, obiectele gospodărești și ce mai are nevoie pentru trai. În plus, două sute de guldeni pe an, de care va dispune cum vrea! Ca wittum, prietenul meu propune cinci mii de guldeni, ca și o casă adecvată, cu cinci servitori. Vă convine?

Privirea lui Gaudentius trecu de la Göldener la Alban și înapoi.

Tânărul mag confirmă cu o mișcare a capului și mormăi ceva ce suna a acord. Tatăl Giselei îl privi un moment, ca fascinat, în timp ce pe fața lui se citea lupta dintre lăcomie și conștiință. Apoi se aplecă asupra pergamentului și semnă învoiala. Pana lui scrijelea actul în grabă, de parcă lui Göldener i s-ar fi făcut brusc teamă că ciudatele lui gazde și-ar putea regreta generozitatea înainte de a avea loc căsătoria. Atât de bine nu ar fi asigurată nici măcar Trude Beckheimer, se consolă el și mulțumi cerului că îi trimisese acest pretendent. Mai avea totuși o ușoară îndoială și, înainte de a semna contractul, îl mai fixă odată cu privirea pe Alban.

— Este voia mea ca această căsătorie să primească binecuvântarea unui preot!

Alban tresări, pentru că era altceva să iei în căsătorie o femeie prin contract decât să închei o căsătorie în fața lui Dumnezeu. Învoiala dintre el și tatăl Giselei se va desface imediat ce blestemul va fi ridicat și odată cu el va dispărea și identitatea magistrului Alban. Binecuvântarea căsătoriei însemna durabilitate în fața Domnului și judecata acestuia nu se anula la schimbarea identității lui.

Înainte de a putea ridica vreo obiecție, Gaudentius, care îi observase îndoiala, acceptă evident foarte bucuros:

— Dar este de la sine înțeles, stimat prieten. Eminentul nostru magistru Alban nu ar accepta nicicând căsătoria fără protecția sfintei Biserici.

Pe Alban îl supăra modalitatea în care Gaudentius decidea pentru el, dar nu spuse nimic, pentru că în adâncul sufletului său nu dorea mai puțin decât prietenul său să redevină el însuși. După ce totul se va termina, această căsătorie, deoarece va rămâne neconsumată, putea fi anulată.

Acum Güldener era liniștit, deoarece, dacă magistrul voia să o ia în căsătorie pe Gisela cu binecuvântarea Bisericii, însemna că era, în ciuda aspectului său brutal, un creștin credincios, care acorda cinstirea cuvenită sfintei Biserici și reprezentanților ei. După ce își puse semnătura pe contract, îi întinse viitorului său ginere hârtia și pana, cu un oftat.

Alban se uita la ele de parcă ar fi fost cel mai cumplit dușman al lui. Tușea prevenitoare a lui Gaudentius îl făcu totuși să ia în mână pana, să îi vâre vârful în cerneală și să își pună numele pe contract. Cei doi Güldener văzură că acesta avea pe ambele mâini mânuși roșii, ce acopereau adevărate labe. Semnătura lui Alban era nesigură, dar lizibilă.

— Cine vor fi martorii încheierii acestui contract? întrebă Güldener, care voia ca totul să fie legal și în conformitate cu datinile.

— Vor fi de ajuns fiul dumneavoastră și prietenul meu Gaudentius, declară Alban.

Dar Gaudentius propuse să fie adus hangiul, iar Güldener înțelese imediat că mărturia acestuia va pune în mișcare un uriaș clopot care va da de știre întregului oraș vestea căsătoriei fiicei sale. Mândria dată de avantajele obținute de el în favoarea Giselei îl făcu să accepte. În acest fel, Martin Tettenwieser și fiul lui vor afla, fără intervenția lui, că fiica sa găsisese un soț care îl depășea de departe pe Bruno ca bogăție și generozitate.

10.

Gisela, care încă nu știa nimic despre decizia privind soarta ei, află a doua zi dimineață, de la servitoare, că logodna lui Bruno Tettenwieser cu Trude Beckheimer se sărbătorește în prezența multor invitați.

Gundi aflase noutatea de la o servitoare vorbăreață a unui vecin și bineînțeles că nu o ținu doar pentru ea, ci, când se întoarse, le-o relatează și Magdei Guldener și Trinei. Sub privirile compătimitoare ale mamei sale și ale celor două slujnice, Gisela se retrase în camera cu rufărie, unde începu să cârpească niște haine care așteptau de mult să fie reparate. Pe vremuri, acestea ar fi fost date unui telal, pentru câțiva pfennigi, și ar fi fost comandate altele noi, dar acum trebuiau să le poarte până se destrăma materialul. Ceea ce le prefigura viitorul în nuanțe sumbre. Gisela nu se vedea cusătoreasă sau spălătoreasă la Tettenwieseri sau la alt negustor, ci îngrijitoare la orfelinat sau la nou-ridicatul spital. Acolo ar fi așteptat-o soarta unei fete bătrâne care odată își va găsi sfârșitul în una dintre cămăruțele în care trebuia să îngrijească pacienții. Cea mai dureroasă era perspectiva compătimirii condescendente a concitadinilor și bârfei ce ar urmări-o la fiecare pas după ce va îmbătrâni și nu va mai fi drăguță.

Adâncită în aceste gânduri, nici nu își dădu seama că fratele și tatăl ei, care se întorseseră acasă noaptea târziu, își părăsiră dormitoarele. De aceea se sperie și se înțepă adânc la un deget când vocea mamei ei izbucni strident în casă.

— Ești complet într-o ureche, bărbate! Te-ai lăsat ademenit de Tettenwieser, ca un nătâng căruia îi lăsa gura apă! Ce vor mai fi râs vecinii noștri și foștii tăi parteneri de afaceri când tatăl fostei logodnice a trebuit să ridice paharul în cinstea noilor logodnici!

— Nu m-am lăsat nici ademenit și nici nu am băut pentru Bruno și Trude! auzi Gisela răspunsul tatălui ei.

Vocea lui nu era mânioasă, ci suspect de bucuroasă, ba chiar semeață și începu chiar să râdă. În timp ce răsucea un petic pentru a-l aplica pe o rufă, Gisela își spuse că tatăl ei băuse prea mult pentru a uita de rușine.

Atunci fu strigată de tatăl ei:

— Gisela, unde ești? Trebuie să îți spun ceva important!

Oftând, puse deoparte haina, înfipse acul în petic și ieși din încăpere. Își găsi tatăl în mica sufragerie de lângă bucătărie, unde familia mânca atunci când nu aveau musafiri. El arăta mulțumit, de parcă încheiase o afacere bună, iar Hans, aflat alături, își tot freca mâinile. Dar mama o privea complet descumpănită.

— Taică-tău a invitat oaspeți la prânz. Ți va spune el însuși pe cine a invitat.

— Aseară am tăcut cunoștință cu un tânăr eminent. Este un magistru foarte învățat și bogat ca nimeni în acest oraș. Dar Sfânta Fecioară a făcut ca el să te vadă la piață și nu își mai dorește de atunci altceva decât să te cunoască.

Göldener vru să mai spună ceva, dar nu crezu că era cazul să le spună fiicei și soției că acceptase oferta lui Alban și că deja semnase contractul de căsătorie cu el. Lăsă asta pe mai târziu, pentru că femeile dădeau semne că se cam îndoiau de sănătatea lui mintală.

— Magistrul Alban va lua astăzi masa la noi, împreună cu bunul lui prieten Gaudentius. Aveți grijă deci să avem ceva onorabil pe masă, să nu ne fie rușine de oaspeții noștri. În ce privește vinul, îi vom da cep butoiașului pe care îl mai avem în beci.

Magda Göldener clătină din cap revoltată.

— Este ultimul vin bun pe care îl mai avem și este destinat nunții Giselei.

Bărbatul ridică din umeri.

— Îl vom bea astăzi. Și, cine știe, poate că fiica noastră se va mărita mai repede decât crezi. Ar fi o plăcere ca Tettenwieser să afle că Gisela nu va trebui să sfârșească precum o fată bătrână, ci a devenit soția unui bărbat care îl depășește în toate privințele pe fiul său.

Această remarcă o făcu suspicioasă pe soție, care nu vru să îi ceară socoteală în fața copiilor și astfel să provoace o ceartă. Era deja suficient de supărător că în curând vor apărea oaspeții pentru care nu era pregătită. Acum trebuia să se gândească cum să pună pe masă un prânz așa cum pretinsese soțul ei, din resturile ce le va mai găsi prin cămară.

— Va trebui să mai cumpărăm câte ceva, spuse ea și se întoarse către fiul ei. Trebuie să îmi dai ceva din banii pe care i-ai luat pe broșa mea.

Hans scoase un oftat și răspunse:

— Dar cum? Cei câțiva creițari i-am cheltuit demult.

Mama lui îl privi disperată.

— Adică nu mai ai nimic? Pe toți sfinții, dar abia ți-am dat bijuteria ieri-dimineață!

Magda Güldener simți pentru prima dată cum o cuprindea o furie intensă față de fiul ei. Până acum, pentru nebuniile lui dăduse vina pe tinerețe, dar faptul că nu era în stare să își schimbe modul de viață, cu toate că familia era literalmente cu ștreangul de gât, o mânie. Dar nici măcar acum nu îl admonestă pe Hans, ci doar îi întoarse spatele și o luă de mână pe Gisela.

— Fată, hai să vedem ce avem prin cămară. Poate că mai poți să dai o fugă până la piață, ca să mai faci rost de câteva mărunțișuri. Mai am câțiva pfennigi.

Când Magda și Gisela ieșiră din încăpere, Otto Güldener și fiul său respirară ușurați.

— Nici nu trebuie ca muierile să se străduiască prea mult cu gătitul pentru că monstrul acela nici nu o să își dea seama ce înfulecă, spuse batjocoritor Hans.

Acum îi ajungea și lui Otto Güldener. Ridică mâna și îl lovi cu toată puterea peste față pe fiu-său.

— Lovitura este pentru ultimele tale cuvinte, iar asta... și îi mai arse o palmă. Asta este pentru că ai prăpădit la joc broșa care i se cuvenea de fapt surorii tale. Dumnezeu, în toți acești ani am fost prea îngăduitor cu tine! Ar fi trebuit să folosesc nuiua ca să te educ ca pe un om cu frica lui Dumnezeu. Dar încă nu este prea târziu, amice. De mâine vei munci pe brânci. Vei primi aceeași simbrie ca un supraveghetor și altceva nimic, ai înțeles? Și să nu îți treacă cumva prin cap să faci datorii! Că te voi rupe în bătaie.

Hans făcu speriat ochii mari. Nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl său atât de înverșunat și pricepu că își va duce la îndeplinire fiecare amenințare.

11.

Alban pășea pragul casei Guldener cu senzația că era dus la abator. De când devenise victimă a blestemului, evitase oamenii, iar pe timpul călătoriei întreprinse împreună cu Gaudentius, având ca scop găsirea unei persoane cu suficiente forțe magice, stătuse de cele mai multe ori ascuns prin camerele hanurilor și lăsase căutarea în seama prietenului său. Acum nu îi rămânea decât să se prezinte în fața lumii și, ceea ce era mai rău, în fața miresei lui și a viitoarei soacre. Pentru că părul de pe față îi crescuse din nou, trebui ca Ludwig să îl radă iarăși. Nu putea totuși renunța la gluga trasă adânc pe față, purtată pe timpul călătoriilor, și nici la mănușile din piele aspră.

Gaudentius remarcase nesiguranța protejatului său și îi vorbea ca unei gloabe bolnave, gata să verse găleata cu copita în ultimul moment.

— Gândește-te la miza jocului nostru! Să nu o privești pe fată ca soție sau ca mireasă, ci ca pe un leac care ne va vindeca. Nici ea nu se va afla în dezavantaj, pentru că va fi răsplătită din belșug și ulterior va putea să-și aleagă pretendentul cel mai potrivit.

Alban răspunse posomorât:

— Aș fi renunțat cu plăcere la toți banii mei, numai să nu fîm nevoiți să facem acest pas.

Gaudentius nu răspunse, ci îl apucă de braț și îl trase după el. Alban ar fi trebuit să facă doar un mic gest de apărare pentru a scăpa de prietenul său care șchiopăta și tremura de slăbit ce era, dar nu îl lăsa inima să îi provoace o durere. În loc de aceasta, se lăsă târât fără a se împotrivi către casa familiei Guldener.

Le deschise însuși stăpânul casei și îi pofti înăuntru cu plecăciuni. În casă se mai vedeau urme ale bogăției de odinioară. Bârne rezistente de stejar sprijineau plafonul camerei în care fură introduși, iar pereții erau împodobiți cu panee sculptate artistic. O statueta din bronz aflată în mijlocul mesei mari, reprezentându-l pe zeul roman Mercur, simboliza breasla din care făcea parte gazda, dar vesela trăda faptul că nevoia își croise drum în această casă, căci era din lemn și lut, nu din zinc și argint, ca la Tettenwieseri. Vinul oferit de Guldener în pocale în piele era totuși foarte bun. Prânzul simplu se compunea din puține feluri, dar stăpâna casei și mai

ales bătrâna Trina își dăduseră toată silința. Gaudentius lăudă mâncarea și o lovitură de picior dată pe ascuns pe sub masă îl determină și pe Alban să mormăie câteva cuvinte ce puteau fi interpretate ca având același sens.

Mai exista și al treilea invitat, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în rasă neagră clericală, care nu se mirase de invitație mai puțin decât Gisela și mama sa. Nici venerabilul părinte Maternus și nici cele două femei nu bănuiau că Otto Güldener voia să taie nodul gordian încă din această zi. Mai demult visase la o nuntă mare, la care să invite jumătate din oraș. Lucrul acesta îi depășea însă acum posibilitățile. Și, în plus, noul mire nu era atât de prezentabil cum își dorise. Magistrul Alban se comporta foarte manierat, căci nu vărsă niciun pic de supă și nu se păta nici cu sos. Nici vin nu îi curse pe vestă, așa cum i se întâmplase lui Tettenwieser la logodna lui Bruno. Dar silueta lui butucănoasă și fața de animal de pradă nu îl recomandau să fie prezentat unui cerc mai extins. Güldener surprinse privirile îngrozite aruncate oaspetelui de către soție și fiică.

Deoarece Alban se limita la a fi monosilabic, iar părintele Maternus părea pierdut în sine, la masă nu avu loc o discuție adevărată. Dar, în bucătărie, dimpotrivă, se sporovăia intens. Magda Güldener era atât de șocată de aspectul celor doi invitați, încât după amabilitățile obligatorii se retrăsese sub preț textul că masa nu era încă gata. Nici nu fusese o minciună, s totuși le-ar fi putut lăsa pe Gisela și pe slujnice să facă restul treburilor. Acum stătea lângă vatră și clătina întruna din cap. Cum de putuse soțul ei să aducă în casă un asemenea oaspete și chiar să îl aibă în vedere ca posibil pretendent la mâna Giselei? Chiar dacă acest magistru Alban ar fi fost făcut din aur curat, ei nu i-ar fi trecut pragul. Este adevărat că era dreptul soțului ei de a decide viitorul fiicei lor, dar ea jură că va, face totul pentru a împiedica o căsătorie cu acest monstru.

Gisela era în pragul leșinului. Văzuse cum se comportase fratele ei cu Gundi și cu groază se gândea ce i s-ar întâmpla ei dacă un monstru ca acest magistru străin ar pretinde să își exercite drepturile maritale. Doar la acest gând i se întorcea stomacul pe dos. Trina se jelea în timp ce turna untură fierbinte peste fripturile abia cumpărate și care ajungeau doar pentru oaspeți.

— La ce se va fi gândit stăpânul când a invitat o asemenea | creatură? Că îți stă inima în loc doar când îl vezi! Oh, 1 Dumnezeuule! Ce vor zice oamenii? O să ajungem bătaia de j joc a întregului oraș!

Magda Guldener interveni:

— Ține-ți gura, Trina! Logodna tânărului Tettenwieser cu j fata lui Beckheimer ne-a terfelit și reputația ce ne mai rămăsese. Nici nu mai contează prezența acestui oaspete.

— Când le-am turnat vinul, stăpânul tocmai spunea că magistrul voia să participe la afacerile lui, spuse și Gundi.

Ea preluase sarcina de a aduce mâncarea de la bucătărie, de a o servi și de a trage cu urechea.

Trina oftă adânc.

— Deci așa stau lucrurile! Stăpânul vrea un partener de afaceri. Păi atunci sărmana noastră copilă nu trebuie să se căsătorească.

Asta spera și stăpâna casei, dar, din ce spunea Gundi, era vorba de foarte mulți bani și nu exista nicio siguranță asupra a ce va putea oferi în contrapartidă soțul ei. Teama ei se amplifică atunci când se uită la fața fetei ei, care era albă ca varul.

— Înainte de a mă mărita cu magistrul, mă înec! izbucni Gisela.

— Doamne, ce nenorocire!

Trina apucă îngrozită cruciulița, dar i se citea pe față că în locul Giselei ar fi făcut același lucru.

Magda Guldener o apucă de umeri pe fiică, o întoarse către ea și îi trase o palmă răsunătoare.

— Să nu îndrăznești să mai spui o dată așa ceva! Nu te gândești la sufletul tău nemuritor, care s-ar duce imediat în iad?

Ridică mâna pentru a o mai lovi o dată pe Gisela dacă ar face o criză de isterie.

Gisela era foarte credincioasă și se îngrozi când înțelese ce spusese, căci acele cuvinte porniseră din adâncul ființei ei. Dar, ca și mama ei, înțelegea că ea era singurul cal pe care putea paria tatăl ei, dacă voia acest târg, și se îngrozea de soarta ce o aștepta. Nu voia totuși să-și atragă pedeapsa iadului pentru a scăpa de oroarea acestei vieți. Cu frica în suflet, le imploră pe Sfânta Fecioară și pe Sfânta Gisela, patroana ei după nume, să o apere de o căsătorie cu magistrul.

12.

După ce ștersese ultimul strop de sos din farfurie și după ce înghițise și ultimul duminat, părintele Maternus îi mulțumi stăpânului casei pentru excelenta masă. Era un bărbat înalt, bine clădit, singurul din încăperea pe care Alban nu îl depășea cu un cap. Din tinerețea lui se povesteau întâmplări nu prea potrivite demnității de preot, dar care oițelor încredințate lui spre păstorit le apăreau într-o lumină mai apropiată de a unui sfânt. Onest ca puțini clerici, lupta neobosit pentru drepturile celor amărâți și asupriți. Ca urmare, unora ca Tettenwieser sau ca Beckheimer le era ca un ghimpe în ochi, deoarece aceștia ar fi preferat să-și pună la muncă slugile în toate zilele de duminică și de sărbătoare, chiar și în timpul sfintei liturghii. Și Guldener îi acordase până acum numai stima pe care era dator să i-o arate ca preot al bisericii Sf. Laurențiu. Dar acum gazda îl lingusea pe preot aproape la fel ca pe magistrul, pentru că părintele Maternus era singurul om din oraș care putea să o înduplece pe fiica lui să accepte căsătoria aceasta.

— Încă o gură de vin!

Guldener îi turnă preotului și era pe punctul de a-i turna și lui Alban, dar magistrul acoperi gura pocalului cu mâna dreaptă și spuse:

— Îmi ajunge vinul băut până acum. Dar, dacă vreți să îmi faceți un bine, puneți să mi se aducă un urcior plin cu apă rece de izvor.

Neobservat de Alban, Hans își duse degetul la frunte. Pentru el era o prostie să refuzi un astfel de vin. Îi întinse hotărât pocalul tatălui său, dar i se răspunse cu o încruntare:

— Ar trebui să iei exemplul de la oaspetele nostru și să te stăpânești și în ce privește băutura! Altfel ajungi ca Landelin, împletitorul de coșuri, care trebuie să muncească toată ziua pentru a-și putea plăti doar vinul.

— Doar nu vrei să mă compari cu bețivul acesta puturos! răspunse obraznic Hans.

Părintele Maternus clipi și îl privi muștrător.

— Nu ar trebui să îl ponegrești pe Landelin, Hans, pentru că, lăsând la o parte înclinația lui pentru băutură, el este evlavios și harnic. Dacă nu ar fi avut această preferință pentru vin, și-ar fi găsit de mult o femeie cuminte și ar fi devenit un bărbat cum Dumnezeu nici nu și-ar fi dorit mai bun.

Era de neimaginat să-i răspunzi necuviincios unui preot, dar pentru Hans vorbea deja vinul:

— Vorbim aici despre amărâțul de împletitor de coșuri sau o mărităm pe sora mea? Dați-vă binecuvântarea pentru această legătură și pe urmă ea și soțul ei să dispară în patul conjugal.

În aceeași clipă, castronul pe care Gundi trebuia să îl ducă la bucătărie se făcu țandări pe jos. Mica slujnică își presă pumnișorii pe gură pentru a nu țipa și se năpusti afară din cameră. Guldener privi după ea, după care, clătinând din cap, se întoarse către fiul lui.

— Uneori chiar că mă îndoiesc cu privire la mintea ta, Hans. Vestea căsătoriei ar fi trebuit adusă surorii tale cu grijă.

Tu cum crezi că va reacționa ea când o va afla acum de la Gundi?

Hans făcu un semn de dezaprobare și râse.

— Tu ești tatăl și ea este obligată să îți dea ascultare.

Guldener simți dorința de a-l palmui a doua oară în aceeași zi pe fiul său, dar își spuse în sinea lui că era mai important să se ocupe de Gisela. Îi aruncă preotului o privire și arătă către ușă.

— Sunteți bun să veniți cu mine, părinte Maternus? De obicei, fiica mea este un copil rezonabil, dar s-ar putea să se simtă nevoia cuvântului Domnului rostit prin dumneavoastră referitor la obligația de a-i da ascultare tatălui.

Preotul se ridică șovăitor și îl măsură pe Alban cu o privire cercetătoare.

— Îmi promiteți că vă veți purta totdeauna bine cu Gisela și că o veți lovi numai dacă cu adevărat ar merita-o?

Alban respiră adânc și se uită la mâinile lui uriașe înmănușate:

— Dumnezeu să mă pedepsească dacă eu am să-i provoc vreo suferință fetei.

Părintele Maternus se pricepea destul de bine la oameni pentru a avea încredere în cele spuse. Deși era zguduit de faptul că enoriașa sa preferată trebuia să se căsătorească cu un bărbat care semăna mai curând cu o fiară, îi făcu semn lui Guldener să îl urmeze și ieși din cameră.

Stăpânul casei se mai uită o dată în jur.

— Hans, ai grijă de oaspeți!

Indicația era lipsită de sens, deoarece privirea lacomă pe care fiul său o aruncă spre carafa cu vin dovedea clar cu ce se va îndeletnici acesta în absența lui.

Când Guldener ajunse în bucătărie, Gisela se ținea de sutana preotului și plângea cu sughițuri. Părintele Maternus o mângâia pe cap și încerca să o liniștească. Mama Giselei și cele două slujnice stăteau alături și își frângeau mâinile, fără a cuteza să dea frâu liber la cele ce simțeau pentru a nu o speria și mai mult pe fată. Guldener observă privirile lor revoltate, simțindu-le aproape fizic disprețul. Ar fi vrut să le întrebe pe femei dacă nu cumva credeau că lui îi făcea plăcere că trebuia să-și dea fiica de soție unui astfel de pretendent. Dar se stăpâni, îi făcu soției un semn și se retrase împreună cu ea deoparte.

— Magda, trebuie să vorbești cu fata. Dacă se căsătorește cu magistrul, acesta va finanța afacerile noastre cu zece mii de guldeni. Zece mii de guldeni, imaginează-ți! Dacă această căsătorie nu se realizează, ne va fi vândută casa, ne vom muta pe o uliță de lângă meterezele orașului, unde va trebui să trăim printre cârpaci și vagabonzi. Ce soț vom putea găsi acolo pentru Gisela și ce soție pentru Hans? Trebuie să te gândești la prestigiul nostru! Toți cei care mai acum un an își scoteau pălăria în fața mea ne vor privi de sus și vor râde de noi. Acum depinde de mine să schimb această soartă. Sau vrei să îi vezi pe Hans lucrând pe post de copist sărac la unul dintre aceia care au bârfit despre declinul nostru?

Apelul la nețărmurita dragoste față de fiu rămăsese singura armă pe care Guldener o mai poseda, iar ea avu succes. Magda Guldener reflectă o clipă și apoi aprobă cam fără voie:

— Bine! Dar Gisela va decide asupra acestei căsătorii fără a fi silită.

În acel moment, Guldener se felicita pentru ideea de a-l fi invitat pe preot, căci fata nu va putea ignora argumentele preotului respectat de toate femeile. Totuși, promise Sfintei Fecioare că îi va aprinde o lumânare mare dacă va avea grijă ca fiica lui să fie rezonabilă.

Dar Gisela era departe de a accepta rezonabilul. Plângea cu sughițuri și nu era atentă nici la cuvintele imploratoare ale părintelui Maternus și nici la privirile oscilând între speranță și teamă ale părinților ei. Își aminti cât de fericită fusese la anunțarea primei ei logodne și cum visase să își ducă viața alături de Bruno Tettenwieser. Dorise să îi fie soție fidelă și grijulie; dar acum trebuia ca, în locul fercheșului Bruno, să se mărite cu un bărbat ce părea o creatură de coșmar.

Acum în disperarea ei se mai amestecă un gând: fratele ei era un tânăr arătos, dar în interior era lipsit de inimă, chiar murdar. Nu s-ar putea ca o

inimă înțelegătoare să bată totuși în monstruosul trup al pretendentului? Această idee o făcu receptivă la cuvintele părintelui Maternus, care vorbea despre datoria femeilor de a asculta de părinții lor, de a-și sluji bărbații și de a îndura toate neplăcerile fără a protesta, pentru că Dumnezeu și Cristos le vor răsplăti înmiit într-o altă viață. Crediința Giselei în Domnul și în protecția Sfintei Fecioare îi dădu forța să își pună în ordine gândurile tulburi și își împreună mâinile pentru rugăciune. Preotul se alătură vorbelor ei și cu vocea lui gravă și plăcută umplu bucătăria, antreul și chiar încăperea unde Alban stătea între Gaudentius și Hans.

— Ai să vezi că acum totul va fi bine, îi șopti bătrânul mag discipolului său.

Alban nu părea a-i împărtăși părerea și scrâșnetul dinților lui îl făcu pentru o clipă pe Gaudentius să se teamă de el.

Bătrânul se cutremură, dar își reveni imediat și îl măsură pe tânărul lui prieten cu o privire dojenitoare.

— Fii atent! Dacă mireasa ta te vede așa, va crede că vrei să o înfuleci în loc de a te căsători cu ea.

Alban râse nervos, dar nu arăta mai îmbucurător. Își reveni și el imediat și reuși în ultimul moment să își ascundă colții tocmai când părintele Maternus își făcea intrarea cu Gisela. Fata începu să tremure când Alban se ridică și ea îi văzu în lumină statura imensă. Deși era înaltă pentru o femeie, Alban o depășea cu două capete și era de trei ori mai lat decât ea. O clipă, Gisela se întrebă dacă nu va fi omorâtă atunci când el își va pretinde dreptul de soț. Dar alungă rapid acest gând, căci altfel ar fi intrat într-o panică cumplită. Părintele Maternus îi explicase că era nu numai voia Domnului, ci era și spre binele familiei ei dacă își asculta tatăl. Așa că nu mai rămase altceva de făcut, decât să consimtă la această unire.

Hans, care tocmai își mai turnase vin, sorbi din el și urmări pe deasupra marginii paharului perechea mirilor.

— Chiar că este o distracție! strigă el, punând jos paharul. O mireasă care nu ia parte la ospățul de nuntă, ci își face de lucru la bucătărie, un mire care nu își descleștează dinții, ceea ce de fapt este bine, pentru că altfel ai putea să crezi că vrea să înfulece pe cineva și niciun oaspete care să însoțească tânăra pereche până la camera nupțială. Dumnezeuule, la nunta asta mi-ar face plăcere să particip nevăzut!

Părintele Maternus îi aruncă lui Hans o privire muștrătoare și o apucă bine pe Gisela, care făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să o rupă la fugă. Otto Güldener înjură încet și se întoarse către Gundi și Trina, care îl urmaseră tremurând de teamă și curiozitate.

— Luați cioburile castronului pe care l-a scăpat Gundi și pregătiți camera verde! Aceasta va fi pusă la dispoziția mirelui și a fetei mele drept cameră nupțială. Gisela, tu așază-te aici și umple-i mirelui tău pocalul, așa cum se cuvine unei viitoare soții.

Chiar dacă în ultimul timp succesul ca om de afaceri îl părăsise, lui Güldener îi plăcea încă să poruncească. Înainte ca ceasul din turnul bisericii Sf. Laurențiu să fi apucat să bată următorul sfert de oră, slujnicele se întoarseră și anunțară că totul era pregătit.

În acest timp Gisela stătea tremurând lângă mire și, la cererea acestuia, îi umpluse pocalul cu apă. Ea însăși bău repede, unul după altul, mai multe pocale cu băutură amețitoare, cu speranța că astfel va putea suporta mai bine ceea ce va urma. Vinul îi dădu suficient curaj, căci, când văzu că fratele ei o ciupi pe Gundi de fund, fără nicio jenă față de cei prezenți, îl privi pe Alban direct în față.

— Îmi permiteți să îmi exprim o dorință?

Alban o privi încruntat și confirmă:

— Sigur.

— Aș vrea mai întâi să aflu unde vom trăi după căsătorie.

— Într-un castel dispunând de toate cele necesare, ce aparține unui bun prieten al soțului dumneavoastră, răspunse Gaudentius în locul lui Alban, fără să menționeze că prietenul amintit era chiar el.

Gisela dădu ușurată din cap, căci vestea îi oferea o bună motivație pentru rugămintele.

— Desigur, înțelegeți că îmi este greu să călătoresc printre străini fără a avea pe cineva cunoscut cu mine. De aceea, vă rog să îmi permiteți să o iau cu mine, ca slujnică, pe Gundi.

Gundi încremeni, pentru că îi era groază să îi urmeze într-un castel îndepărtat pe Gisela și pe monstruosul magistrul. Ar fi preferat să rămână la familia Güldener, chiar cu riscul de a suporta la fiecare câteva zile abuzurile lui Hans.

Otto Güldener își privi fiica, inspiră adânc și lovi în masă cu palma.

— Ar fi într-adevăr împotriva datinii ca o Guldener să părăsească casa părintească fără slujnica proprie.

Hans scoase un strigăt ce exprima dezamăgirea. Dar o privire aruncată tatălui îl convinse că acesta nu se va răzgândi. Așa că se consolă cu gândul că, odată ce vor avea mulți bani, vor fi angajate și noi slujnice.

13.

După ce părintele Maternus acordă binecuvântarea perechii de miri, sosi clipa de care Gisela se temea atât de tare. La un semn al tatălui ei, mama, Trina și Gundi veniră pentru a o însoți la camera nupțială. În mod normal, acesta era un eveniment la care invitații nu se zgârceau cu aluziile și se țineau de farse, pentru a-i reduce tinerei perechi teama și nesiguranța față de ceea ce va urma. Dar Gisela fu condusă într-o tăcere confuză în camera în care urma să devină femeie, în timp ce mama ei și slujnicele o dezbrăcau, privirea ei colinda prin încăperea ce își luase denumirea de la un covor verde, mare, agățat de perete. Cele două cufere grele aflate la capătul încăperii ar fi trebuit să conțină hainele ei noi și lenjeria ei de zestre și la un moment dat fuseseră chiar pline pe jumătate, dar majoritatea lucrurilor fuseseră luate și folosite pentru uzul cotidian. Cel mai mare cearșaf din cufăr era totuși întins pe patul aflat în mijlocul camerei, pentru a atesta a doua zi săvârșirea căsătoriei și fecioria fetei înainte de măritiș. Gisela se înfioră când dădu cu ochii de cearșaf. De la câteva dintre prietenele ei, care se măritaseră, aflate că a doua zi cearșaful era examinat cu atenție și dat din mână în mână, pentru ca rudele să vadă cât sânge se afla pe el. Își văzu în imaginație mirele, mai înalt și mai greu decât orice alt bărbat pe care îl văzuse până atunci, și se gândi că dimineața tot cearșaful va fi impregnat cu sângele ei.

Îi atrase atenția o ușoară atingere pe braț. Fusesse dezbrăcată ca o păpușă, fără ca ea să își fi dat seama, iar acum stătea goală în fața mamei ei. Aceasta o luă de mână, o conduse ceremonios la pat și îi spuse să se întindă. Gisela tresări la atingerea cearșafului, care i se părea a fi un giulgiu, iar pânza cu care o acoperi mama era rece ca moartea.

Magdei Guldener i se prelinse o lacrimă pe obraz când se aplecă și își sărută fiica.

— Dumnezeu să te ocrotească, copila mea!

Apoi se întoarse brusc, ca și cum ar fi trebuit să facă ceva neplăcut, și părăsi camera. Cele două servitoare, care stătuseră încremenite, o urmară grăbite, în timp ce pași grei anunțau sosirea mirelui.

Otto Guldener se purta de parcă își ducea fiica la groapă, în loc de a conduce în camera nupțială un ginere. Hans făcea glume obscene și râdea

singur de ele. Părintele Maternus o luase puțin înaintea grupului, pentru a mai putea schimba câteva cuvinte cu Gisela. Gaudentius era, după Alban, ultimul și folosi prilejul pentru a-l trage de mânecă pe prietenul său:

— Fata trebuie să rămână fecioară, altfel nu va avea nicio valoare pentru noi, îi șopti el.

Alban confirmă supărat, dar nu din cauza avertismentului inutil, ci pentru că se lupta cu dorința de a răspunde cu câteva palme sănătoase prostiilor debitate de proaspătul lui cumnat.

Între timp, preotul ajunsese în cameră și se apropie de fata acoperită doar cu un cearșaf subțire. Privirea lui ocoli formele ușor de recunoscut și se opri la fața ei.

— Curaj, copila mea! Mirele mi-a făgăduit solemn că se va purta frumos cu tine și sunt convins că te va trata cât va putea de blând.

Nu putu spune mai mult, pentru că Hans intră clătinându-se și apucă un colț al învelitorii Giselei:

— Să-i arătăm onorabilului magistru Alban de ce se poate bucura! spuse el și vru să tragă cearșaful.

Dar preotul fu mai rapid decât el și îl apucă strâns de încheietura mâinii.

— Nu vei descoperi goliciunea surorii tale, mitocanule!

Hans se holbă la părintele Maternus, care brusc nu mai avea nimic pios în el, ci părea un argat de la un birt care abia aștepta să se încaiere. Nu mai fu nevoie ca preotul să îl țină, căci fratele Giselei pricepu că va avea parte de o sfântă bătaie dacă nu o tulește urgent.

— Dar asta este o nuntă tristă, dacă nici măcar o glumiță nu îți este permis să faci. Prefer să mă duc la birt, să beau cu prietenii.

Dădu drumul cearșafului, așteptă ca preotul să îi elibereze brațul și o zbughi jignit pe ușă. În antreu se lovi de tatăl lui.

— Fii atent, smintitule! strigă Guldener și ridică mâna pentru a-l pălmui.

Fiul îl evită totuși, coborî scările în fugă și dădu de perete ușa bucătăriei. După puțin timp, părăsea casa mânios; pentru prima oară mama cutezase să nu îi mai dea bani. Așa că nu îi mai rămase altceva de făcut decât să spere că va fi invitat de cineva la un pahar de vin. Și, pentru că el putea furniza cel mai bine istoria acestei nunți ciudate, era convins că va găsi un sponsor generos.

Între timp, Gaudentius și Guldener îl conduseră pe Alban la camera nupțială. Stăpânul casei vru ca, în conformitate cu datina, să înceapă să îl

dezbrace pe mire. Dar Alban îi împinse mâna înapoi și clătină din cap.

— O fac singur! Vă rog, fiți bun și lăsați-ne pe mine și pe mireasa mea singuri.

Göldener înghiți în sec la această respingere dură, dar fu bucuros când putu să închidă pe dinafară ușa încăperii.

Alban puse zăvorul și pentru prima dată se uită cu atenție la fata care în fața lui Dumnezeu și a lumii devenise soția lui. Înainte nici nu se gândise cum ar fi trebuit să arate, deoarece pentru scopul în care Gaudentius și el aveau nevoie de ea putea fi respingătoare și slută. Dar își dădu seama că își găsisse o mireasă remarcabilă – și nu doar atât! Văzuse femei mult mai frumoase decât Gisela, dar la ea simți ceva ce la celelalte nu sesizase. Ea posedea o forță interioară, o vigoare de care nici ea nu era conștientă. Fără să vrea, se duse la pat și trase cearșaful; corpul ei gol se afla în fața lui.

Gisela înlemni și închise ochii, așteptând ca soțul ei să se prăvălească imediat asupra ei și să procedeze precum fratele ei cu Gundi. Dar nu se întâmplă nimic. Când, după un timp, redeschise ochii, magistrul, îmbrăcat, era tot lângă pat și o privea posomorât.

— Nu trebuie să te temi. Nu am să îți fac nimic!

Vocea lui Alban era răgușită și acesta lupta cu pasiunea ce clocotea în el și căreia nu trebuia să îi cedeze dacă nu voia să rămână pe veci cu îngrozitoarea-i înfățișare. Mireasa lui era prea frumoasă pentru scopul în care fusese aleasă. Privirea îi aluneca din nou și din nou pe membrele ei frumos croite, pe curbura fină a umerilor, pe sânul tare cu sfârcuri pale și tremurânde și pe coapsele strânse cu putere. Fața ei avea forma unei inimi, cu o bărbie mică, dar fermă, o gură nu prea mare. Un nas scurt, drept și ochi mari, de un albastru-închis, acum plini de teamă. Părul strâns în cozi avea culoarea gustoasei mieri din flori de tei.

Pentru o clipă, gândurile lui Alban zburară în trecut, când încă nu era atins de blestemul lui Cajetan, și își imaginează că era unit cu o mireasă ca aceasta. În acele zile nu ar fi rămas țeapăn ca un butuc lângă pat și nu ar fi trebuit să-și repete în gând că fata nu trebuia în niciun caz atinsă.

— Dă-te puțin mai încolo și acoperă-te, porunci el ca un soț bătrân cu pasiunea erodată de trecerea deceniilor.

Scoase roba, care pe fiecare zi ce trecea îi devenea tot mai dezgustătoare, văzu ochii fetei privindu-l temători și, cu o mișcare bruscă, stinse lumânările de pe sfeșnicul lăsat de Gundi pe lada de zestre.

Întunericul nu însemna o ușurare nici pentru el și nici pe ritm Gisela, pentru că în gândurile fiecăruia se strecură imaginea celuilalt, de parcă ar fi fost zugrăviți în culori magice în ochii lor. În timp ce Gisela se cutremura de groază și ar fi preferat să țipe din toate puterile, Alban simțea în el o pasiune pe care nu ar fi putut să și-o imagineze. Pentru a nu fi copleșit de ea, rămase îmbrăcat cu restul hainelor și se întinse alături de soția sa, fără să remarce că o împinsese la marginea patului.

— Dormi liniștită, astăzi nu am să te ating! îi spuse el și se întoarse cu spatele la ea.

Gisela crezu că nu aude bine și se încordă cu neîncredere. Când el nu făcu totuși nicio mișcare de apropiere, răsuflă ușurată. Sunetul acesta îi tortura nervii lui Alban și, în cele din urmă, acesta își mușcă mâna pentru a-și stăpâni nehibzuita dorință de a face uz de drepturile lui de soț. După puțin timp, Gisela adormi, în ciuda fricii și a emoțiilor. Alban asculta respirația ei regulată și încerca să își orienteze gândurile către viitor. Dacă nu voia să fie slab și să dea curs ispitei, trebuia să nu o privească pe Gisela ca soția sa, ci doar ca pe o unealtă. Ceea ce ar fi mai dificil decât orice, dar pentru el și pentru prietenul său trebuia să o facă.

14.

Când Gisela deschise ochii dimineața, se întrebă mai întâi de ce dormise în camera verde, care nu era folosită decât pentru oaspeți deosebit de importanți. Apoi observă lângă pat o umbră, îl recunoscuse pe magistrul și își aminti de toată tragedia ei.

— Ești trează? Asta este bine, pentru că ar fi trebuit să te trezesc eu. Îmbracă-te, pentru că vreau să părăsim încă de astăzi orașul.

— Deja astăzi? întrebă Gisela nefericită.

Alban confirmă și îi aruncă o haină de călătorie, pe care o găsisese într-una dintre lăzi. Gisela se strecură jos din pat și se înfășură cu cearșaful.

— Am să o strig pe Gundi, ca să ne aducă apă de spălat.

Vru să se ducă la ușă, dar Alban o opri.

— Stai! Sau vrei să clevească toată lumea pe seama ta?

Arată către cearșaful așternut pe pat, de un alb strălucitor.

Gisela se îngrozi, pentru că fără semnul sângelui dezvirginării ar fi fost considerată o fată de moravuri ușoare, care se dăruise deja altui bărbat. În definitiv, nu era vina ei că nu exista pata respectivă. Magistrul nu îi lăsă timp de gândire, ci scoase o fiolă din buzunarul robei, îi scoase dopul și turnă un lichid roșu pe pânză. Era sânge de găină, care, printr-un mic truc magic, nu se închegase. Alban aruncă o scurtă privire asupra petei mari cât o palmă, băgă sticluța la loc și îi făcu un semn Giselei.

— În ce mă privește, poți să o chemi pe servitoare, acum nimeni nu se va mai îndoii de cinstea ta.

Gisela ar fi trebuit să fie bucuroasă că el fusese atât de grijuliu, dar, în mod ciudat, felul în care se comportase el îi păru un semn rău-prevestitor pentru căsnicia ei și se îngrozi de ce avea să mai urmeze.

PARTEA A DOUA

UCENICA VRĂJITOARE

1.

Homunculusul ieși afară și verifică din privire vraja pentru apărarea castelului magului. Ca totdeauna, totul era în perfectă ordine: călătorii care ar fi folosit cărarea ce se întindea de-a lungul Altmühlului nu ar fi văzut altceva decât un deal abrupt, având în vârf niște ziduri vechi, căzute demult în ruină. Dacă totuși cineva urca, se afla în fața unor stânci despicate și a unor dărâmături gata să o ia la vale, de pe care un cățărător curios putea să se prăbușească în hăuri. Iar de cel care nici acum nu ceda se puteau ocupa paznicii.

Fulvian chicoti răutăcios, pentru că în fond burgul aparent ruinat reprezenta o capcană pentru oamenii deosebit de curioși. Numai oamenii cu darul magiei, pe care el sau, mai bine zis, stăpânul lui putea să îi folosească simțeau pornirea de a vedea ce era aici, sus. În funcție de toană, ei erau fie imediat încarcerați, fie primiți prietenește, ca oaspeți, și, buimăciți de Cajetan, intrau sub puterea acestuia și, în cele din urmă, puteau fi folosiți la prelungirea vieții lui, fiind oferiți zeului său și jertfiți. Homunculusul văzuse venind mulți astfel de nebuni și până acum doar unul singur reușise să evadeze. Dar acesta trăgea din greu ponoasele de pe urma aprigului blestem al lui Cajetan.

Desigur că luaseră toate măsurile care îi priveau pe acei vizitatori sosiți ca trimiși ai unor domni sus-puși sau care veneau cu vreo problemă personală ce putea fi rezolvată doar de marele învățat și alchimist Cajetan. Pentru acești oameni exista jos, în vale, o cabană administrată de către un hangiu, care știa bine ce avea de făcut. Acesta nu reprezenta un pericol pentru magistru, pentru că Fulvian îi modificase spiritul până când el însuși devenise un element al cercului magic ce înconjura burgul. De aceea, când soseau străini, omul nu trebuia nici măcar să îi semnaleze, deoarece homunculusul și stăpânul lui aflau despre sosire din momentul în care creatura lor îl descoperea pe noul-venit.

Fulvian era foarte mulțumit de el însuși și de vraja care înconjura burgul și care nu înșela numai ochiul, ci oferea și protecție clădirilor și

locuitorilor acestora contra unei agresiuni magice. Gaudentius realizase o protecție asemănătoare la Riebelsborn, dar el era doar un cârpaci și prăpădita lui vrajă nu îl putuse împiedica pe Cajetan să se răzbune în propriul castel.

Homunculusul urcă pe o grămadă de moloz, care în realitate era un zid rezistent, și privi către nord-vest. Acolo, la nici trei zile de drum, se afla căminul lui Gaudentius, unde Cajetan și el vor culege curând o bogată recoltă. Fulvian transmise batjocoritor salutări în acea direcție și se îndreptă către următorul obiectiv al turului său, camera paznicilor.

Cajetan avea douăzeci de flăcăi neobișnuit de voinici, înarmați, toți cu un cap mai înalți decât un bărbat normal. Fiecare dintre aceștia era devotat necondiționat magului și și-ar fi dat viața pentru el fără ezitare. Oamenilor normali aceștia le păreau asemenea lor, în ciuda înălțimii și a capetelor colțuroase. Dar în realitate erau câini dogi, cărora Cajetan, cu ajutorul lui Fulvian, le dăduse înfățișare omenească. Excepție făcând jalnicul discipol al lui Gaudentius, care acum își zicea magistrul Alban, nu exista nicio altă ființă care să se poată măsura cu ei, ca putere și curaj.

Fulvian le făcu un semn paznicilor, care îl urmăreau cu ochi fideli de câine și chiar dădură puțin din posterior, ca și cum ar fi dat din coadă. Erau ușor de mulțumit, căci le ajungea o bucată de carne crudă la prânz, iar pentru a dormi se întindeau pe un strat de paie. Beau apă în loc de vin și nici nu se țineau după femei, deoarece magul, metamorfozându-i, le oprise maturizarea sexuală.

Homunculusul uită de paznici din clipa în care părăsi încăperea lor și coborî în partea inferioară a burgului. Un observator ocazional l-ar fi văzut dispărând după o grămadă de dărâmături. Dar Fulvian vedea castelul așa cum era el în realitate și știa precis unde să pună piciorul. Deschise o ușă bătută în fier care niciodată nu era încuiată, deoarece pe aici trecea drumul vizitatorilor ademeniți de vrajă. În spatele ei, un coridor cobora în adâncimile castelului. Fulvian găsi imediat felinarul aflat într-o nișă a peretelui și, când îl ridică, acesta începu să lumineze de parcă l-ar fi aprins o scânteie invizibilă.

Lumina lui palidă dezvălui niște ziduri golașe. Fulvian coborî și traversă o sală mică, în care dădeau mai multe uși. Nu deschise niciuna dintre acestea, ci alese intrarea într-o galerie din spatele căreia cobora o scară. Aceasta se termina în fața unei uși masive, care îi fu deschisă de un paznic,

în urma unui ordin neauzit. În spatele uşii era o mare sală subterană, care în partea dreaptă era împărţită prin grilaje într-o duzină de celule. În apropierea intrării, în peretele din stânga, era o nişă unde doi dintre cei trei paznici şedeau tăcuţi la o masă nu tocmai curată.

Cei trei paznici erau de asemenea oameni-câini proveniţi dintr-o rasă mai puţin luptătoare, dar mai vigilentă. Când intră Fulvian, îl priviră plini de aşteptări. Homunculusul le aruncă fiecareia dintre ei câte o bucată de carne şi apoi se îndreptă către adevăratul lui ţel.

Pe vremuri, celulele erau pline, dar în ultimul timp nu mai erau atât de mulţi oameni cu potenţial magic. Fulvian se strâmbă amuzat, gândindu-se cât de mulţi oameni înzestraţi capturase Cajetan, fără a le fi dat posibilitatea de a se reproduce. Această evoluţie era pe placul aceluia pe care magul îl adora ca zeu. În schimb, pentru Cajetan era din ce în ce mai greu să găsească suficiente victime prin care să obţină prelungirea propriei vieţi. Într-un viitor nu prea îndepărtat se va afla în faţa problemei de a nu mai avea vieţi de schimbat contra prelungirii vieţii sale. Ceea ce nu o să îi placă lui Cajetan însă îi va conveni adevăratului stăpân al lumii, căruia de mult îi stăteau ca un ghimpe în ochi oameni cu acest dar şi care nu îşi va găsi liniştea până când şi ultimul dintre ei nu va fi distrus.

Fulvian se străduia să îndeplinească această sarcină, dar nu voia să renunţe la plăcerea lui. Rânji în sinea lui şi se îndreptă către singura celulă ocupată. Cele două femei care stătuseră discutând pe unul dintre cele două priciuri se retraseră lângă peretele din spate, unde se afla şi găleata folosită drept closet. Fulvian simţea forţa magică abia înfiripată a acestora şi se amuza de lipsa de prevedere a lui Cajetan. Magistrul ştia cu exactitate că pe o mare zonă de jur-împrejur existau doar puţine victime pentru el, dar nu avusese ideea de a captura câţiva bărbaţi cu forţe magice, pe care să îi ţină în viaţă până când procreau rapid copiii atât de necesari. Mine şi Lina erau oricum potrivite pentru reproducere şi îşi puteau face treaba la bucătărie şi cu burta mare.

Gândul la cele două slujnice îl excită vizibil pe homunculus, situaţie de care cele două captive nu luau cunoştinţă tocmai cu plăcere: cea mai tânără întoarse capul cu scârbă, în timp ce cealaltă scuipă în direcţia lui Fulvian.

O expresie plină de ură apăru pe faţa homunculusului, dar dispăru imediat, făcând loc unei mine linguşitoare.

— Dar de ce sunteți atât de îndărătnice? Viața voastră ar putea fi mult mai frumoasă. Ar trebui doar să manifestați supunere față de stăpânul meu și ați putea să părăsiți pe loc celula asta groaznică. Gândiți-vă în liniște! Puțină activitate la bucătărie și în gospodărie nu vă va strica, mai ales că acolo, sus, mâncarea este bună și vinul foarte bun și puteți bea cât vreți...

— ...și să îți suportăm permanentele abuzuri, îl întrerupse cu dispreț cea mai în vârstă prizonieră. Știm prea bine ce faci tu cu cele două slujnice. Când ne aduc mâncarea, aproape că nici nu vorbim despre altceva. Să o faci cu amărătele acelea proaste, nu cu mine!

Fulvian îi simți ostilitatea și scârba până în vârful degetelor și luă o mină jignită. La majoritatea celorlalte femei, amestecul de amenințări și promisiuni își făcuse efectul în câteva zile până la câteva săptămâni. Pentru că și cei mai îndărătnici prizonieri erau împinși de mizerie, de șobolani și de vrăjile speciale să îl recunoască drept stăpân pe mag. Involuntar, Fulvian se gândi la abatesa unei importante mănăstiri de maici, care căzuse în mâna lor în urma conflictelor pentru putere și proprietăți. Și această femeie care făcea pe sfânta renunțase după o lună la rezistență.

Dar Hetta părea făcută dintr-un aluat neobișnuit de dur și de aceea lui Cajetan nu îi rămăsese altceva de făcut decât să o supună cu o vrajă puternică. Dar nu era același lucru ca atunci când se preda de bunăvoie. Cei i drept, ritualul prin care magul o jertfea zeului îi prelungea viața acestuia foarte probabil la fel ca jertfa celorlalți oameni înzestrați, dar Fulvian trebuia să renunțe la plăcerea cu ea. Ceea ce îl supăra foarte, pentru că Hetta era o femeie drăguță, puțin sub treizeci de ani, cu un corp frumos și de o senzualitate care aproape că îl înnebunea de câte ori o vedea. Ea era văduva unui nobil, vândută lui Cajetan ca o vită bună de tăiere, de către fiul ei vitreg, care își însușise proprietățile ei și moștenirea ce îi revenise în calitate de văduvă.

Dar Fulvian era și mai supărat pentru că cealaltă captivă o urma pe Hetta și îi respingea toate avansurile; fără vrăjitoarea aceea nobilă, fata i s-ar fi supus de mult. De aceea următoarele lui vorbe o priveau mai mult pe Kezia decât pe tovarășa ei:

— Gândiți-vă bine dacă vreți să vă prăpădiți în văgăuna asta, deși stăpânul meu vă promite o slujbă ușoară, cu bun câștig. Dacă veți continua să vă opuneți, nobilul Cajetan ar putea fi ispitit să le ordone paznicilor să vă viziteze și să facă cu voi ce le va place.

— Pfui! Băieții nu reprezintă un pericol. Din ceea ce ai tu jos prea mult, ei au prea puțin. Hetta scuipă din nou în direcția lui Fulvian și o luă pe Kezia în brațe. Nu te speria copilă! Atât timp cât suntem neînduplecate, nemernicul acesta de Cajetan nu poate să ne facă rău sufletelor noastre nemuritoare.

Fulvian șuieră furios. Hetta se înșela, pentru că stăpânul lui dispunea de suficiente mijloace pentru a pune stăpânire pe sufletele acestor două femei, dar pe el îl speria ușurința cu care femeia înțeleșese ce soartă le aștepta aici. Se părea că era și pe punctul de a descoperi adevărata natură a paznicilor. Deoarece pricepu că nici de data aceasta nu va avea succes și nici nu avea chef să piardă duelul verbal cu vrăjitoarea aceasta încăpățânată, se întoarse și părăsi carcera, trântind ușa cu o forță pe care nu ar fi bănuțit-o nimeni sub înfățișarea lui de piticanie.

Hetta își făcu cruce de mai multe ori și se duse apoi în grabă la o scobitură în perete de mărimea unui pumn, pe unde intra în celulă puțin aer proaspăt.

— Mai întâi să respir. De fiecare dată când văd această jalnică creatură, am senzația că mă înăbuș.

— Dar nu arată chiar așa de groaznic! răspunse tovarășa ei.

Hetta se întoarse către ea și o măsură uimită cu privirea.

— Spune sincer, tu nu vezi cât de hidoasă este creatura aceasta? Atâta răutate ca la acest mic monstru nu găsesc nici măcar la stăpânul lui – și acela este și el destul de rău. Când îl văd pe Cajetan, mi se pare că de pe mâinile lui picură sânge omenesc.

Kezia dădu din cap dezorientată.

— Totul este groaznic și aș vrea mult să fiu în altă parte, dar ceea ce tu crezi că vezi nu am remarcat niciodată. Cred că i-aș face voia și homunculusului dacă aș putea apoi să îmi văd de drum.

— Ai aștepta zadarnic eliberarea ta. Amintește-ți tema favorită a Minei și a Linei. Le strălucesc ochii în cap când relatează realizările bărbătești ale lui Fulvian și nu mai sesizează realitatea. Sunt sigură că ambele au fost vrăjite de creatura aceasta diavolească, în așa măsură că sunt legate mai puternic decât noi de acest castel nenorocit. Pe noi ne țin închise paznicii și ușile de fier, dar slujnicele sunt prinse trupește și sufletește în această vrajă sinistă, precum muștele în plasa țesută de păianjen.

Hetta zgâlțâi grilajul în speranța că barele ruginite vor ceda. Paznicii veniră imediat și o loviră cu sulite spre mâini. Hetta se retrase înainte de a-i fi atins și corpul și oftă. Desigur că nu se așteptase să se elibereze, dar voise doar să-și exprime disperarea. Spre deosebire de Kezia, ea înțelesese de mult că pentru ele nu mai exista salvare în această viață. Mai lupta doar pentru sufletul ei nemuritor.

2.

Gisela se mirase în casa părinților ei cu privire la comportamentul soțului, dar nici călătoria nu decurse mai puțin ciudat. Magistrul Alban ședea împreună cu ea, cu Gaudentius și cu Gundi în aceeași trăsură, dar tot atât de bine ar fi putut să fie la celălalt capăt al lumii. Nu îi adresă nici măcar o vorbă și o ignora într-un mod care în alte circumstanțe ar fi jignit-o. În acest caz însă, după o scurtă pornire de mânie față de desconsiderarea manifestată de cel căruia îi fusese încredințată, se simțea chiar ușurată pentru că acesta încă nu îi ceruse să își îndeplinească îndatorirea conjugală. Ea spera ca și în continuare să nu găsească la ea nicio plăcere, astfel fiind înlăturat pericolul de a fi rănită în căsnicie.

Vocea subțire și tremurată a lui Gaudentius o trezi la realitate pe Gisela.

— Acest castel va fi căminul tău în lunile următoare.

Ea ridică capul și descoperi în fața ochilor, pe o înălțime, niște ziduri cam dărăpănate. Nu părea un loc ce să inspire deosebită încredere și se întrebă cum de se putea cineva simți bine într-o astfel de ruină. Mai tare decât pe timpul călătoriei tânjea la protecția oferită de frumoasa ei casă părintească, unde se bucura de toate comoditățile imaginabile, inclusiv aceea a unui closet clădit într-o parte a curții. Va trebui să renunțe aici la acest lux. Își aminti de cele povestite de către un băiat de pe stradă, că la castele cavaleriei și soțiile lor își goleau măruntaiele scoțând fundul pe fereastră. De aceea se bucură că niciuna dintre ferestrele ce puteau fi văzute nu părea a fi potrivită pentru așa ceva. Dar în cealaltă parte a burgului trebuiau să existe deschizături mai mari.

Tot alaiul format din cei patru călători și de vizitiul Ludwig intră într-un sătuc ce părea că aparținea castelului. Gisela se așteptase ca populația să salute întoarcerea stăpânului și se miră de privirile distante și de femeile care la vederea trăsurii își ascundeau copiii în colibe, ca și cum le-ar fi fost teamă să nu-i deoache călătorii. Magistrul Gaudentius, care în realitate purta un nume mult mai puțin doct, nu părea prea iubit de către țăranii lui. Când Gisela privi înapoi, văzu bătrâne făcându-și semnul crucii și câteva femei mai tinere semnul împotriva spiritelor rele.

Această primire nu fu de natură să destindă nervii Giselei și nici restul drumului până la castel nu fu deosebit. Robii întâlniți preferau să dispară în

pădure decât să îi salute pe stăpânii castelului și, după ce trăsura trecu de turnul solid al porții, dădură cu ochii doar de străjeri și slugi cu fețe împietrite. Raportul străjerului de la poartă fu atât de laconic, încât păru mai curând o ofensă. Acesta nu găsi nimic în plus de spus, în afară de faptul că în absența stăpânului nu apăruse niciun vizitator. Grăjdarii veniră fără niciun entuziasm pentru a deshăma caii și salutară speriați, fără să îi privească pe Gaudentius și pe Alban. Însă Giselei îi aruncară priviri atât de compătimitoare, că aceasta începu să se teamă de lucruri și mai rele decât își imaginase pe timpul călătoriei.

Primul coborî Alban și îl ajută și pe Gaudentius să facă același lucru. Gisela și Gundi rămaseră temătoare în trăsură.

Când bătrânul magistru observă că acestea nu îl urmaseră, se întoarse și le fulgeră cu privirea.

— Vreți totuși să coborâți ori veți fi duse de către slugi, împreună cu trăsura, în șopron?

Lucru pe care Gisela l-ar fi preferat, dar încercă să își stăpânească tremurul picioarelor și cobori fără a fi luată în seamă de soț, dar din cauza distanței până la sol fu pe punctul de a se prăbuși. Un rob o prinse la timp, dar acesta își trase apoi mâinile de parcă și le-ar fi ars.

— Mă întreb unde am nimerit aici, auzi Gisela șoapta lui Gundi.

Aceeași întrebare și-o pusese și ea. Realitatea nu corespundea câtuși de puțin imaginii ei despre căsătorie și căsnicie. Ea fusese educată să fie soția drăgăstoasă și grijulie a unui burghez bine situat, pe care să îl sprijine cu toate puterile în meseria lui. Tainic și rușinându-se, se gândise și cum va fi să împartă patul ca soț și soție. Cu toate cele relatate de prietenele ei, ea privise ca pe o obligație dată de la Dumnezeu să își pună trupul la dispoziția soțului, oricât i-ar fi de neplăcut. Dar se întâmplase altfel. Se afla în curtea unei ruine, al cărei acoperiș putea să i se prăbușească oricând în cap și...

Dar în clipa aceea observă că burgul Riebelsborn privit de aproape arăta chiar îngrijit. Zidurile erau întărite, plafoanele păreau solide, iar curtea părea proaspăt măturată, fără un fir de pai. Se miră și mai mult când Gundi o privi dezamăgită.

— Dumnezeu, câtă murdărie este aici! Mirosul îți taie pur și simplu respirația.

Gisela adulmecă scurt și se încruntă. Nu mirosea nimic, nimic nu îi îngreuna respirația și împrejur era atât de curat, cum numai niște mâini harnice puteau face. Și cele două slugi care tocmai descărcau cuferele de călătorie erau corect îmbrăcate, totuși Gundi era iritată de hainele lor murdare și zdrențuite. Pe când încă mai cugeta asupra acestor discrepanțe, Gaudentius îi făcu un gest nerăbdător să îi urmeze pe el și pe Alban în clădirea principală a burgului.

— Nu pun piciorul în cocina asta!

Gundi rămase o clipă pe loc, ursuză, dar o urmă apoi pe stăpână, pentru că i se făcu frică să rămână singură în acest peisaj dezgustător. Din câțiva pași rapizi o ajunse pe Gisela și se agăță cu amândouă mâinile de rochia acesteia.

Alban o văzu cu coada ochiului și i se adresă:

— Termină cu tremuratul, că nu vei fi mâncată. Mai întâi pentru că îmi pari mult prea slabă și apoi pentru că ar trebui să fac rost de altă slujnică pentru femeia mea.

Pronunțase cuvântul femeie ca pe ceva indecent, îi trecu Giselei prin cap. Oare de ce se căsătorise acest ciudat bărbat cu ea? Acum curiozitatea luă locul fricii și aștepta cu încordare să afle ce va mai urma.

O scară flancată de doi lei din piatră urca spre intrarea clădirii principale. Gisela privi înfiorată cele două fiare împietrite în mișcarea lor, care îi aminteau de soțul ei, ce aducea mai mult a animal de pradă decât a om. Renunță imediat la acest gând nepotrivit unei soții blânde și își îndreptă privirea în sus. Acolo se deschisese ușa de la intrare, prin care ieși o femeie înaltă.

Femeia era ceva mai tânără decât mama Giselei, dar, spre deosebire de aceasta, avea o față aspră, cu o bărbie colțuroasă, un nas puternic și doi ochi luminoși, aducând cu ochii bătrânului magistru și care priveau batjocoritor. Îmbrăcămintea ei era de un maro care nu ieșea în evidență, ca a unei servitoare de rang superior. Dar croiala arăta că nu era o slujnică, ci o femeie cu stare. Îi măsură pe noi-sosiți, se încruntă involuntar la vederea Giselei și îi făcu un semn din cap lui Gaudentius.

— Deci te-ai întors, nepoate. Deja speram că nu va mai trebui să te revedem.

Era cea mai ciudată urare de bun venit auzită vreodată de Gisela, care se mira și mai mult că femeia îi spuse bătrânului nepot. Magistrul arăta ca și

cum ar fi fost încă de la naștere bătrân.

Gaudentius o privi ostil pe femeie.

— După cum vezi, ne-am întors, draga mea. Deci nu te mai poți numi stăpâna Riebelsbornului. Pot să ți-o prezint pe soția lui Alban, Gisela?

O servitoare apărută în spatele mătușii șopti:

— Sărmana!

Ruda lui Gaudentius o onoră pe Gisela doar cu o privire disprețuitoare, făcu un gest pe măsura privirii și se întoarse către servitoare.

— S-a lăsat orbită de strălucirea aurului aruncat de Alban în jurul lui. Așa că las-o mai moale cu compătimirea până când ai să îți dai seama dacă o merită. Și acum repede la treabă! Aranjează odăile pentru stăpân și oaspeții lui.

În timp ce servitoarea dispărea în interiorul castelului, Gaudentius și Alban intrară mai curând șovăind în vestibul. Gisela și Gundi îi urmară strâns lipite una de cealaltă și priviră în jur cu atenție. Aspectul încăperii era golaș și neprimitor, pentru că nicăieri nu se vedeau mobile sau covoare pe pereți. Doar lângă peretele din spate erau câteva rogojini, pe care dormeau trei câini. Când Gaudentius se îndreptă către ei, aceștia se treziră și îi veniră în întâmpinare gudurându-se și dând din cozi.

— Ei, Anna v-a dat cum trebuia de mâncare? Sau v-a tratat rău? întrebă bătrânul.

— Ca și cum aș face răspunzătoare bietele animale de ceea ce gândesc despre stăpânul lor! se exprimă mătușa ironic.

Alban veni lângă Gaudentius și întinse mâna dreaptă spre câini. Gisela se aștepta ca aceștia să se ferească, dar, spre surprinderea ei, câinii năvăliră pe el și îi linseră mâna. Ceea ce i se păru atât de absurd, încât la început nu îi veni să creadă. Pe drum, după ce adulmecaseră izul soțului ei, câinii o luaseră la goană cu cozile plecate.

Gaudentius mângâie unul dintre câini pe cap și i se adresă Annei:

— S-au făcut lucrările dispuse de mine înainte de plecare?

— Desigur. Oricum slugile se temeau prea tare să nu le transformi la întoarcere în muște ori în șoareci, veni răspunsul acid.

Bătrânul îi aruncă Annei o privire supărată, apoi arată către Gisela.

— Dacă așa este, poți Conduce oaspetele nostru la cameră. Ai grijă de tânăra soție. Pentru noi înseamnă mult să se simtă bine.

— Este o rușine și, pe deasupra, un păcat! Anna mai mormăi și alte cuvinte neinteligibile și, printr-un gest nu prea prietenos, îi ceru Giselei să o urmeze. Odaia ta se afla la nivelul următor, chiar lângă cea a soțului și cea a degeneratului meu nepot. Doar această scară urcă până acolo.

O luă înainte făcând pași atât de mari, încât Gisela trebui să alerge ca să se țină după ea.

— Permite-mi o întrebare, găfâi ea. Cum de îi spui magistrului nepot? Pentru că este mult mai în vârstă decât dumneata.

— Asta trebuie să îți explice el însuși. Eu nu îmi bat gura. Anna se opri la mijlocul scării și o măsură pe Gisela cu o privire aspră. După cât se vede, nu ți s-a spus nimic. Golanilor ăstora ar trebui să le fie rușine! Dar, în definitiv, nu mă privește pe mine.

Barierile în spatele cărora femeia își ascundea evident sentimentele și care pentru o clipă dispăruseră reveniră la locul lor și pe fața ei se așternu din nou o mască impenetrabilă. Urcă mai departe, până ajunseră la etajul superior, și arătă spre mai multe uși.

— Aceea este odaia nepotului meu, cea de aici este a lui Alban și odaia de acolo, din spate, este a ta.

Indică o ușă ferecată în fier, cu două zăvoare mari, ce semăna mai mult cu intrarea într-o celulă.

La vederea ei, Giselei i se strânse inima mai mult. Dar camera în sine o surprinse. Îi atraseră mai întâi atenția mulțimea dulapurilor încastrate în zidul din spate, care ofereau spațiu și unei femei foarte pretențioase cu garderoba ei. Un asemenea mobilier era scump și numai rareori era de găsit chiar în casele marii nobilimi. Apoi privirea îi poposi în mijlocul camerei, unde se aflau o masă mare din lemn de cireș și patru scaune solide, cu picioare minunat fasonate și al căror lemn părea proaspăt dat cu ceară de albine. Aceste piese frumoase de mobilier erau lucrate astfel încât să suporte greutatea soțului ei. În apropierea ferestrei se afla un încântător birou pentru scris, din lemn de culoare închisă, placat cu încrustări de culoare deschisă asemănătoare tablourilor, purtând simbolurile celor patru evangheliști, Luca, Matei, Marcu și Ioan. Când deschise unul dintre sertare, descoperi o călimară de argint și un etui asortat pentru pene de scris; dar din păcate nu existau nici cerneală și nici hârtie.

— Patul tău este în camera de alături!

Anna părea că nu voia să aștepte ca tânăra să vadă totul, căci o luă de mânecă și arătă către o ușă ce abia se distingea, ce dădea în camera cealaltă. Gisela dădu ascultătoare din cap și intră prin ea. Priveliștea patului greu, care umplea aproape toată încăperea, o indispușe. Era suficient de mare pentru a cuprinde o familie și părea destul de stabil pentru a suporta greutatea soțului ei. Pilota era umplută cu puf, iar salteaua era făcută din straturi groase de păr de cal, cum se făceau doar pentru principese sau regine. Chiar dacă Gisela era urmărită de imaginea bărbatului masiv care ar înghesuși-o în acest frumos pat, era totuși bucuroasă că nu trebuia să doarmă pe un sac cu paie, cum se temuse când văzuse prima oară castelul.

În afară de patul cel mare, mai era un mic loc de odihnă, destinat slujnicei ei, precum și câteva sipe așezate lângă perete, pe care Arma le deschise pentru a-i prezenta Giselei conținutul. Acestea erau pline ochi cu cearșafuri de cea mai bună calitate, pături și tot felul de rufărie necesară într-o gospodărie.

— Mai de mult nu am trăit atât de bine, recunosc Anna. Dar Alban are o un noroc teribil la afaceri, deși din cauza aspectului său le poate face doar prin angajați și parteneri loiali. De când a devenit discipol al nepotului meu, curg guldenii în casa noastră de bani. Desigur că ai observat că nu te-ai căsătorit cu un bărbat sărac.

Gisela confirmă involuntar, căci acasă aflase cât de generos fusese răsplătit tatăl ei pentru a o da ca mireasă lui Alban. Bani o orbiseră până și pe mama ei. Deși Gisela împărtășise cu ai ei teama de sărăcie și de decădere socială, o revolta faptul că ea fusese jertfită, în timp ce fratele ei, care era în mare măsură vinovat de ce se petrecea, acum putea să trăiască fără nicio grijă și să arunce mai departe banii pe fereastră cu ambele mâini. Pentru o clipă se întrebă dacă Hans nu va prăpădi și acele multe mii de guldeni sau dacă tatăl lor îl va ține în sfârșit în frâu.

Anna sperase că va putea să pălăvrăgească cu Gisela și că va putea să o tragă de limbă. Dar tânăra nu reacționa la niciuna din încercările ei de a lega o discuție și îi părea rău pentru asta.

— Tu și servitoarea ta veți rămâne acum singure. Eu am de rezolvat o mulțime de treburi.

Cu aceste cuvinte, părăsi încăperea Giselei fără a mai saluta.

Gisela rămase în iatacul ei, unde descoperi o sobă de teracotă care acum, vara, nu era folosită, dar care pentru iarnă promitea o căldură plăcută. Între

timp, mai multe slugi îi aduseră cuierele și le lăsară jos fără niciun cuvânt. Alban îi explicase la plecarea în călătorie că restul zestrei va pune să fie adus mai târziu. După primirea originală de care avusese parte aici, Gisela nu mai era sigură că se va mai întâmpla acest lucru.

— Acum nu fi o idioată care se sufocă în propria nenorocire! își spuse cu voce tare, înspăimântând-o pe Gundi, care crezu că vorbele o priveau pe ea.

Slujnica o trase de mânecă și cu degetele tremurânde arătă către ușă.

— Vedeți? Au demontat zăvoarele, ca să nu vă puteți închide în odaie!

Gisela văzu că în două locuri lemnul ușii era mai deschis la culoare și existau și găurile în care ar fi trebuit să intre zăvorul. Deci nu dispunea de nicio posibilitate de a evita musafirii nedoriti. Așadar era lipsită și de un rest de viață intimă și tot timpul trebuia să fie cu ochii în patru, pentru că oricine putea să intre nechemat.

Gundi oftă, compătimindu-și stăpâna:

— Cu siguranță că soțul dumneavoastră se teme că i-ați încuia ușa.

Acesta putea fi foarte bine motivul, se gândi Gisela. Dar ceva îi dădea senzația că mai era și altceva.

3.

În acest timp, Gaudentius și Alban se aflau două etaje mai sus, într-o cameră aflată într-un fel de turn și la care de asemenea se putea ajunge pe o singură scară. Încăperea era mare, dar nu avea un aspect plăcut, fiind plină cu piese de mobilier împrăștiate aiurea, cu un număr imens de role scrise și cărți, baloane din cupru pentru distilat, cutiuțe din lemn, sticle bine astupate și alte recipiente.

Alban ridică un teanc de cărți de pe un scaun, le puse neglijent pe podea și se așeză oftând ușor. Scrâșni din dinții care, la fel ca ochii roșii, sclipind precum cei de pisică, făceau să îi înghețe sângele în vine și celui mai curajos bărbat. Gaudentius păstra o distanță respectuoasă de discipolul lui, chiar dacă știa că, în ciuda aspectului monstruos, Alban avea o fire pașnică. Totuși, prietenul lui nu era în stare totdeauna să dozeze forța dezvoltată de puternicii săi mușchi și în aceste condiții gesturile lui pașnice puteau reprezenta un pericol pentru omul normal. Din cauza imensei forțe a lui Alban, puteau să renunțe pe timpul călătoriilor la însoțitori înarmați, pentru că de obicei doar apariția gigantului cu aspect de animal de pradă era suficientă să pună pe fugă tâlharii de drumul mare.

Până acum se întâmplase o singură dată altfel: dar chiar cei zece bărbați bine înarmați, pe care un castelan cu apucături tâlhărești îi trimisese la jefuit de călători bogați, nu se putuseră măsura cu forța lui Alban.

— Cum consideri tu că vom acționa în continuare?

Întrebarea lui Alban răsună în încăperea ca o pocnitură de bici. Deoarece uriașul bloca cu picioarele lui lungi jilțul bătrânului magistru și nu mai exista niciun alt scaun, Gaudentius se așeză pe un teanc de cărți groase, legate în piele de porc și privi gânditor în jur.

— Am mai discutat de atâtea ori despre asta: îi vom explica Giselei ce așteptăm de la ea, apoi o vom instrui împreună. Ea posedă o mare forță și va învăța să ridice blestemul cu care ne-a legat Cajetan.

— Nu cred că este pregătită pentru așa ceva! Probabil că tot ceea ce facem noi va fi considerat de ea ca fiind lucrătură diavolească, față de care trebuie să își păzească sufletul.

Argumentul lui Alban era justificat, pentru că cei doi o cunoșteau pe Gisela ca fiind o creștină pioasă, care nu lua măcar o îmbucătură fără a-i

mulțumi Domnului pentru ea și care în rugăciunile ei cerea protecția a mai mult de o duzină de sfinți.

Gaudentius se gândise la această problemă, dar nu ajunsese la niciun rezultat. Acum izbucni supărat:

Dacă așa se va întâmpla, o vom amenința că tu îți vei petrece fiecare noapte în camera ei și că îți vei satisface poftele în cele mai respingătoare modalități.

Era mai mult o idee izvorâtă la mânia decât un plan real și doar răgetul de furie al lui Alban îi atrase atenția bătrânului că gândise cu glas tare. Încercă imediat să își potolească discipolul.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să te rănesc, prietene. Dar vreau să redevin în sfârșit eu, iar Gisela este singura cale care ne poate ajuta. Și tu te afli în aceeași situație ca mine! Sau nu este așa? Ce ar zice tatăl tău dacă, în locul mândreții de fecior care a plecat acum trei ani de la el, i s-ar înfățișa un gigant brutal, cu colți de fiară?

Alban lăsa capul în jos, încurcat, ceea ce fu urmat din partea lui Gaudentius de un suspin de ușurare și de un zâmbet prietenos.

— Nici fata nu va ieși în pierdere. Ești suficient de bogat pentru a o recompensa generos. Imediat ce vom fi din nou liberi, Gisela își poate lua banii, iar noi o vom ajuta să își găsească un nou cămin.

— Eu am luat-o de soție în fața lui Dumnezeu, răspunse posomorât Alban.

— Da, dar într-o întrupare pe care o va înghiți pământul! Gisela va trece drept văduvă și, după trecerea timpului de cuviință, își va găsi un soț potrivit.

Gaudentius credea că îi scosese din cap tânărului muștrările de conștiință, numai că Alban se ambală și mai mult.

— Dumnezeu va considera asta drept o meschinărie! Chiar dacă mi-aș redobândi înfățișarea anterioară, voi rămâne același bărbat care i-a jurat credință Giselei, tot așa cum mi-a jurat ea mie.

— Atunci păstrează-ți-o ca soție dacă ții atât de mult la legea divină!

Gaudentius era supărat de lipsa de curaj a prietenului său. La prima lor vrăjitoare, o fată lipsită de importanță, și la cea de-a doua tentativă de găsire a unui om potrivit, ce avusese loc cu luni în urmă, Alban fusese trup și suflet pentru ideea de a pregăti pe cineva care să îi elibereze de blestem. Iar acum se comporta mai mult ca un copil răsfățat decât ca un adult.

— Am păcătuît în fața Domnului! declară Alban pe un ton de înmormântare, fără să ia în seamă ultima observație a prietenului său.

— Poftim? În fața Domnului ori în fața popilor care habar nu au cum este lumea cu adevărat?

Vocea lui Gaudentius deveni tăioasă. Dar îi veni o altă idee. Scoase repede câteva tabele de sub un teanc de cărți, le răsfoi, după care răsese satisfăcut.

— Deci așa stau lucrurile! Se apropie cu pași uriași luna plină – și asta se întâmplă într-un context astrologie care te face deosebit de impresionabil. Nu este de mirare că ai asemenea crize! Cred că cel mai bun lucru ar fi ca în noaptea asta și în următoarea să stai cât mai departe de femeia ta. Altfel ai putea să o îngrozești cumva. Caută-ți o odaie într-unul dintre turnuri și rămâi acolo până când depășești momentul. Între timp, eu voi vorbi cu Gisela și am să o conving că pentru ea este mai bine să ne asculte.

— Vreau să fiu de față! ripostă Alban îndărătnic.

Gaudentius înțelese că nu vor cădea de acord și cedă oftând.

— Bine. Dar ar trebui să discutăm cu ea imediat, înainte ca luna plină să-și facă efectul complet asupra ta. Dar mă lași pe mine să vorbesc. Ne-am înțeles?

Alban slobozi un fel de răget, dar acceptă. Bătrânul se ridică și vru să iasă din încăperea, dar renunță la mijlocul drumului și îl privi pe prietenul său cu o expresie vicleană.

— Ar fi mai bine să aduci tu fata. Mă îngrozesc treptele pe care trebuie să le cobor și să le urc înapoi.

Alban se ridică imediat și plecă fără să mai scoată un cuvânt. Pe drum către iatacul Giselei încercă să-și pună ordine în gânduri. „Gaudentius are dreptate, își spuse el. Avem nevoie de puterea fetei! Dacă totul merge bine, jurământul căsătoriei cade, pentru că a fost făcut în împrejurări false. Și, în afară de asta, o fi Gisela drăguță, dar nu este ce mi-am dorit în patul conjugal.”

Slobozi o înjurătură care răsună cu ecou între pereții scării, după care cotește pe coridorul ce ducea către odăile lui și ale Giselei. În ce privea zăvorul greu montat în exteriorul ușii, o compătimea pe tânără, care în aceste condiții avea toate motivele să se simtă ca o prizonieră, dar alungă din nou sentimentele de vinovăție care începeau să îl cuprindă. Se opri un moment

și trase adânc aer în piept; apoi intră în încăperile soției lui, fără să mai bată la ușă.

4.

Când Alban apăru brusc în prag, Gisela nu reuși să-și ascundă groaza. Dar mai mult decât apariția în sine o sperie expresia feroce de pe fața lui. Părea că Alban avea în față nu o soție, ci pe cel mai înverșunat dușman al lui.

— Trebuie să vii cu mine! spuse el înainte ca ea să poată scoate o vorbă.

— Unde? întrebă ea, dar se dojeni imediat pentru asta.

Doar era bărbatul ei și putea să îi ceară să meargă unde voia el, fără a-i da socoteală.

Își plecă rușinată capul și își puse o năframă pe umeri.

— Sunt gata, domnul meu!

Alban își dezveli dinții într-o grimasă ce te băga în sperieți și cu o mișcare a bărbiei arătă către ușă.

— Mergem sus! spuse repede, în timp ce ea trecea cu frică prin fața lui vrând să evite ca Gisela să o ia într-o direcție greșită pe scări.

Gisela se îndreptă supusă spre scările ce urcau; dar în același moment i se păru că intra într-o ceață lipicioasă și rece, care o învăluia ca o mucozitate rezistentă. Făcea eforturi foarte mari pentru a așeza un picior în fața celuilalt și, după câteva trepte, se opri și privi în urmă.

Alban fu atât de supărat că șovăia încât nu o mai întrebă de motiv, ci o aruncă pe umeri și începu să urce. O puse jos în camera în care se afla Gaudentius pe tânăra care încremenise ca o stană.

— Iat-o!

Mentorul lui fu puțin mirat de modalitatea grosolană în care discipolul său o tratase pe Gisela, dar pentru moment nu avea timp să analizeze toanele prietenului său. Se ridică, veni lângă tânără și îi ceru să se așeze pe scaunul pe care îl eliberase Alban.

Gisela se mișca de parcă trăia un coșmar. Când în sfârșit se așeză, degetul arătător al lui Gaudentius se îndreptă către ea ca vârful unei sulite.

— În fața lui Dumnezeu și a lumii ai fost unită cu prietenul meu și ai jurat să îi fii alături la bine și la greu! Noi traversăm vremuri *foarte* rele, iar soțul tău are nevoie mai mult decât orice să fii alături de el. Ești pregătită să îți respecti jurământul?

Gisela confirmă, căci până acum nu i se ceruse nimic care să contravină învățaturii sfintei Biserici; dar Alban ar fi preferat să își sugrume maestrul. În timp ce Gaudentius o șantaja cu jurământul conjugal, pentru el acesta era sfânt. Prin el, din acest moment doar Dumnezeu din cer și reprezentantul acestuia din îndepărtata Romă, Papa Leon al X-lea, erau îndreptățiți să desfacă ori să anuleze căsătoria lor.

— Deci ești pregătită, copila mea! Vocea lui Gaudentius luă un ton mios. Atunci fii atentă la ceea ce am să îți spun...

Îi relatează pe scurt despre blestemul pe care vrăjitorul Cajetan îl aruncase asupra lui și a lui Alban și ajunsese la ce îl rodea cel mai tare.

— Acest blestem poate fi ridicat numai de către un alt mare vrăjitor! Însă noi nu cunoaștem pe nimeni în care să putem avea încredere și care să fie destul de puternic pentru a ne izbăvi de el. Ar trebui să fie o persoană cu capacități magice puternice, pregătită corespunzător. Tu deții cel puțin acele forțe tainice de care avem noi nevoie, iar instruirea ta este problema cea mai mică. Este o lucrare ce îl servește pe Domnul, de care ești aptă și la care ești chemată: să ne izbăvești pe soțul tău și pe mine!

Gisela îl ascultase din ce în ce mai înspăimântată și trebui de câteva ori să înghită în sec. Bătrânul chiar îi cerea să se ocupe de vrăjitorie, de magie, care erau afurisite de sfânta Biserică, iar cine le practica era sortit damnării.

Ultimele cuvinte ale lui Gaudentius îi înlătură orice îndoială.

— Am să te instruiesc până când ai să îți poți îndeplini sarcina!

Nu primi niciun răspuns, pentru că Gisela era ca sugrumată. Dar disperarea de pe fața ei spunea mai mult decât mii de cuvinte. Alban scăpă un muget, dar Gaudentius îl ignoră, deoarece era obișnuit ca prietenul său să se comporte mai ciudat în perioadele cu lună plină. Când aceste perioade se încheiau, revenea hotărât la planurile lor comune.

În timp ce bătrânul îi aruncă o privire prevenitoare discipolului său, Gisela ieși din amorțeala ei și își recăpătă graiul. Puse întrebarea care o chinuia cel mai mult:

— Pentru asta m-ați ales?

— Tu ești unul dintre puținii oameni care dețin forțele interioare necesare dezlegării noastre. Desigur că am fi preferat un tânăr. Dar instruirea unui adept necesită mult timp și, până când un bărbat va stăpâni magia în măsura necesară ridicării blestemului, pentru mine va fi prea târziu. Puterea magică a unei femei poate fi eliberată mult mai ușor și mai

rapid, chiar dacă îi lipsește înțelegerea necesară să stăpânească și să aplice corect ceea ce izvorăște din interiorul ei. Dar cu ajutorul nostru și sub îndrumarea noastră vei reuși.

În ciuda neliniștii ei, Gisela se simți cuprinsă de o furie cumplită.

— Dacă eu, ca femeie, sunt prea proastă ca să învăț ce am nevoie, căutați-vă mai bine un bărbat!

Gaudentius ridică capul și se încruntă:

— Ți-am spus deja că, instruirea unui bărbat ar dura mult prea mult! Trupul meu a fost îmbătrânit mult de către vrajă și anii mei de viață se scurg mai rapid decât ai oricărui alt om. Doar forța instinctivă a unei femei poate fi modelată suficient de rapid pentru a mă ajuta!

Gisela ridică ambele mâini ca pentru a se apăra.

— Atunci luați altă femeie și nu mă lipsiți pe mine de mântuirea sufletului! Vreo făptură amărâtă, pentru care aurul vostru să fie mai prețios decât mântuirea, veți găsi așa ceva!

Refuzul ei îl făcu pe Alban să se cutremure și scoase un urlet de mânie.

— Am încercat. O tânără, Kezia, posedă darul și a fost de acord să ne ajute contra banilor.

— Dar s-a dovedit a fi doar o hoată ordinară! Nenorocita, după prima parte a instruirii, a pus ghearele pe câțiva guldeni și a întins-o. Gaudentius strânse ambii pumni la piept și trase o înjurătură într-o limbă străină. După care o privi pe Gisela, de parcă ar fi vrut să o îngenuncheze. Trebuie să înțelegi că nu vrem să ne mai asumăm un asemenea risc cu tine.

Gisela luă o mină războinică.

— Deci asta înseamnă că mă veți închide și prin foame, bătaie și altele asemănătoare mă veți sili să învăț vrăjitoria!

— Nimeni nu te va închide și nu te va lovi, mârâi Alban.

Gaudentius îi făcu semn să nu se bage și se întoarse către Gisela.

— Dacă este necesar, te închidem, iar puțină foame face bine la concentrare! Dar învățătura pe care o vei primi nu este o lucrătură diavolească, ci este o parte a secretelor alchimiei și a artei onorabile a magiei, care nu are nimic comun cu vrăjitoarele și cu ce fac ele. Vrăjitoria reprezintă un produs al capriciilor, poftelor și sentimentelor feminine și, prin asta, este dăunătoare omului și animalelor. Dar strădania bărbătească

spre cunoaștere și știință este privită cu mult respect de către capii Imperiului și ai Bisericii și este chiar promovată.

— Și tocmai în această înaltă artă vreți să mă inițiați pe mine, o femeie mânată de pofte nestăpânite?

Revolta interioară a Giselei își găsi exprimarea în ironie.

Gaudentius luă o mină de superioritate de la sine înțeleasă.

— Tu vei învăța ceea ce ai nevoie, iar eu mă voi îngriji să fie suficient pentru a-ți stăpâni înclinațiile. Astfel că nu vei deveni una dintre acele femei care noaptea încalecă pe mătură și provoacă tot felul de nedreptăți.

Chiar și modul în care Gaudentius îi vorbise reprezenta o jignire, iar Gisela simți nevoia să îi arunce în față că ea nu va accepta să facă parte din planurile lor. Pentru ea, toate – magie, vrăjitorie și altele – erau la fel, indiferent că o vrăjitoare dezgropa o mătrăgună și o descânta sau că un mag năzuia către piatra filosofală. Ambele o costau împărăția cerului și ea nu voia să riște. Pe de altă parte, ea jurase totuși că-și va sluji soțul cu credință și va fi alături de el la bine și la rău. Dacă ea încălca acest jurământ, porțile cerului îi vor rămâne de asemenea închise. Oricum o întorcea, prin decizia de a o căsători cu Alban, tatăl ei o destinase osândei veșnice.

Privirea Giselei scrută camera plină de praf. Brusc tresări, pentru că dintr-un colț pleca spre ea o negreală respingătoare, ieșită dintr-un obiect mic, ce nu atrăgea atenția, și părea că voia să o cuprindă cu niște tentacule. Norul era la fel de rece ca moartea și în același timp fierbinte ca focul iadului. Orice ar fi fost, părea că voia să o vrăjească și să îi controleze voința. Cu ultimele puteri își desprinsе privirea și se întoarse pe scaun în așa fel încât să vadă un alt colț al camerei. În timp ce inima ei, care o luase razna, se liniștea, descoperi acolo o lumină blândă, mângâietoare, care strălucea printr-o pătură aruncată neglijent peste mai multe obiecte.

— Ce este acolo? îl întrebă ea pe Gaudentius.

— Unde? Magul urmări cu privirea direcția arătată de Gisela și se strâmbă disprețuitor. Toate femeile sunt la fel, gândi el. Nu le interesează ce se află în fața ochilor lor, dar sunt curioase cu privire la tot ce pare tainic sau doar ascuns. Ah, sunt doar o carte sau două și câteva moaște aduse de mine dintr-o călătorie. Crezusem că mă vor ajuta să înlătur vraja, dar bineînțeles că nu mi-au fost de niciun folos. Pentru a rupe vraja lui Cajetan este nevoie de cu totul alte arme.

Pentru a satisface curiozitatea Giselei, trase pătura. Tânăra văzu două cărți legate în piele crăpată, o cutiuță cu simboluri religioase pictate pe ea și un crucifix de argint având la bază o capsulă conținând moaște. De la acestea izvorâse lumina.

Gisela își stăpâni cu greu impulsul de a se ridica, de a se duce acolo și de a atinge crucea. Gaudentius acoperi din nou obiectele, ca și cum ar fi fost vorba despre niște lucruri lipsite de valoare și se așeză din nou pe teancul de cărți.

— Acum știi tot ce trebuia să știi. Mâine va începe instruirea ta. Deci, pregătește-te!

Îi făcu semn lui Alban să o scoată pe Gisela din încăpere și luă o carte ce conținea lucrurile cu care voia să înceapă pregătirea fetei.

Gisela cugetă scurt dacă să se intereseze despre sursa acelei negreli dureroase, dar renunță și se ridică.

— Găsesc singură drumul înapoi! îi spuse lui Alban, care se pregătea să o ia iarăși pe sus.

Înainte ca el să poată reacționa, se strecură afară și îi trânti ușa în nas.

5.

Cajetan își luă privirea de pe imaginea oferită de oglinda apei din vasul de alabastru și spuse înveselit:

— Mai că ar fi de admirat bunul Gaudentius pentru insistența cu care își continuă planul! Nu crezi asta, Fulvian? Nu păru să aștepte un răspuns, deoarece continuă: Gaudentius chiar crede că fătuca pe care voia să o formeze ca vrăjitoare i-a lăsat cu ochii în soare. Acum se află jos, în celulă, unde va și rămâne până când o voi sacrifica pentru mine. De fapt, ar trebui să îi fiu recunoscător prostului că îmi găsește atâția oameni înzestrați.

Fulvian se scărpină gânditor în cap și răspunse:

— Stăpâne, nu mi-e a bună cu chestiunea aceasta. Gisela are mai mult har decât ne putem noi da seama. Ar trebui să o înlăturăm rapid și, în plus, și pe Alban, și pe Gaudentius.

— Dar de ce? Vom avea mai mult cu trei încarcerați, de care va trebui să ne ocupăm, și mai puțină distracție. Ar trebui să îi mai dăm o urmă de speranță lui Gaudentius! Cu atât mai sânguincios va căuta și alți oameni înzestrați când va dispărea și a doua femeie pe care vrea să o implice în planurile lui. Dar un lucru vreau să îți zic, micul meu afemeiat: când această Gisela se va afla în mâna noastră, eu vreau să o am primul! M-ai înțeles?

Fulvian confirmă grăbit și își imaginează cât s-ar strădui stăpânul lui să câștige femeia. Ar amenința-o și ar folosi chiar violența pentru a-și atinge scopul. Poate că ar arunca asupra ei o vrajă care să îi paralizeze voința. Pentru o clipă, homunculul îl învidie pe mag pentru multitudinea mijloacelor de care dispunea. Dar își îndreptă apoi gândurile către o altă persoană.

— Ar trebui să le despărțim pe cele două vrăjitoare din celulă, stăpâne, și poate că ar mai trebui să aruncăm o vrajă asupra Hettei. Este îndărătnică și recalcitrantă ca nimeni alta până acum și prin asta reprezintă un exemplu rău pentru Kezia. Ultima ne-ar sta la dispoziție în orice privință, mie – și, bineînțeles, dumneavoastră – pentru a scăpa din văgăuna în care am închis-o.

Cajetan râse cu o satisfacție ironică.

— Ce este, micuțule, nu mai ești același de altădată? Pe vremuri nu aveai nevoie de mari eforturi ca să convingi prizonierele noastre că paturile

din odăile mele sunt mai moi decât paiele de pe podeaua carcerii și le făceai slujnice îndatoritoare. Dacă mă gândesc doar la fata acelei căpetenii, pe care mi-a făcut-o cadou Attila, ca mulțumire pentru victoria obținută de el în conflictul cu fratele lui, Bleda, sau la nobila abatesă care la început se ținea cu nasul pe sus și care în cele din urmă ne-a implorat să o luăm amândoi împreună!

Pentru o clipă magul se adânci în amintiri, dar reveni repede la prezent.

— Va trebui să faci eforturi mai mari pentru a le câștiga pentru noi pe Hetta și pe Kezia! Nu doresc doar ca ele să mă ajute doar să îmi prelungească viața, ci și să îmi îndulcească o parte din timp.

Cajetan îi făcu vânt slujitorului său în direcția ușii și reveni la oglinda lui fermecată. Mai văzu doar paginile cărții răsfoite de Gaudentius, care și ea fu închisă după un timp.

Fulvian părăsi încăperile magului și coborî târșâind picioarele. Știa că și de data aceasta intervenția sa se va solda cu un eșec și era mânios că magul îi urma tot mai rar sfaturile. Lui i se părea o greșeală să i se permită lui Gaudentius să înceapă instruirea Giselei. Fata dispunea de o forță interioară, pe care el, de aici, nu o putea cerceta, ceea ce o făcea periculoasă.

Dar homunculusul era acum preocupat de țeluri aflate mai la-ndemână și, deși se afla la ușa celei în care erau Hetta și Kezia, nu la ele se gândea, ci la Mine și Lina, care l-ar fi primit imediat cu brațele deschise. De aceea, nici nu rămase mult timp la cele două femei încarcerate, care îl copleșeau cu blesteme alimentate de vocabularul bogat al Hettei, pe care desigur că femeia nu și-l însușise de la duhovnicul ei. După ce făcu câteva observații amenințătoare, dar cam confuze, o luă pe ocolite către bucătărie și linguși slujnicele care se și pregăteau cu plăcere. În timp ce își făcea de lucru cu ele pe rând, Cajetan aștepta zadarnic prânzul. Când privi în oglinda lui fermecată și văzu ce se petrecea la bucătărie, se supără pe servitorul său aproape mai mult decât pe rezistența aprigă pe care i-o opunea fostul lui discipol Gaudentius.

6.

După toate presiunile la care fusese supusă de către bătrânul magistru și de către monstruosul ei soț, Gisela simțea nevoia de aer curat și de un cer aflat deasupra ei. De aceea, nu se întoarse în camera ei, ci coborî treptele în continuare, traversă sala cavalerilor cu uriașa ei masă și cu bogata colecție de arme de pe pereți, care amintea de vremurile de glorie ale stăpânilor de la Riebelsborn și, în cele din urmă, ajunse în antreu. Dar ușa de la intrare era încuiată, iar straja îi explică cu un gest de regret că nu putea să o lase afară neînsoțită de stăpânii Gaudentius sau Alban.

— Nu mi-o luați în nume de rău, dar, dacă nu ascult de ei, mă vor transforma în broască sau în șobolan, spuse omul privind speriat în sus.

Gisela înțelese că bărbatul mai curând o va opri cu forța decât să stârnească mânia stăpânilor lui și se întoarse cu umerii încovoiați. Rămase cu privirea pe paiele ce slujeau de culcuș câinilor. Cei trei câini brac, pe care îi văzuse înainte, se înghesuiau înfricoșați într-un colț, în timp ce în mijlocul încăperii se ridica o fiară, pe care în prima clipă Gisela o asemui unui urs, într-atât era de mare și flocoasă. Dar, când creatura ridică ochii și deschise botul căscând, își dădu seama că era de fapt doar un câine neobișnuit de mare, care îi amintea de bestiile care în basmele copilăriei păzeau comorile.

Spre groaza Giselei, animalul se ridică la vederea ei, se întinse de câteva ori, după care se îndreptă către ea. Era într-adevăr un câine enorm și oricum, numai frumos nu. Blana ciufulită, cu lațe maro-cenușii îi acoperea tot corpul și capul ce părea cioplit dintr-un butuc. Îi văzu și botul ușor turtit, cu dinți ascuțiți. Privirea ochilor maronii părea că aprecia dacă noua colocatară nu ar fi potrivită pentru un prânz. Cu inima bătând nebună, Gisela se retrase până când simți în spate piatra rece a zidului.

Câinele o urmă, se opri când Gisela nu se mai putu retrage și se ridică cu labele din față pe umerii ei. Tânăra îi simți greutatea și privi cu inima strânsă botul aflat deasupra capului ei. Își dădu seama de greșală, când în aceeași clipă capul câinelui coborî și o limbă lungă și aspră o linse pe față.

Gisela se scutură și îl strigă pe paznic.

— Fă ceva! Sau aștepți să mă devoreze monstrul acesta?

Bărbatul ridică brațele într-un gest de protest și se retrase un pas.

— Hai, Dagga! Fii cuminte și așază-te din nou. Pentru asta ai să primești un os mare!

Vocea era parcă a unui copilăș care îi promitea dulăului din curte felia lui de pâine cu unt dacă nu îl mușca. Giselei îi fu clar că de la acesta nu se putea aștepta la ajutor. Din fericire, își aminti ceea ce băieții de pe strada ei îi spuneau când era copil: nu trebuie niciodată să-i arăți unui câine că îți este frică de el, indiferent cât ar fi acesta de mare! Apucă scurt labele animalului de pe umerii ei și le dădu jos.

— Du-te la locul tău! îi porunci câinelui după ce acesta revenise pe cele patru labe.

Câinele înclină capul într-o parte, o privi un moment și își frecă spinarea de coapsa ei.

— O să vezi tu dacă îmi dai purici! îl amenință ea cu furie neputincioasă.

— Nu aveți nicio grijă, spre deosebire de câinii brac, Dagga este mereu curată, încercă să o liniștească străjerul.

Gisela arătă cu bărbia către culcușul de paie.

— Și cine spune că braccia nu îi transmit purici acestui Dagga?

— Dagga nu este un acesta, ci o aceasta. Este cățea, chiar dacă de o mărime cum nu mi-a mai fost dat să văd, spuse bărbatul, fără a răspunde de fapt la întrebarea ei.

Gisela împinse câinele spre culcușul de paie și își aranjă hainele. Dar Dagga rămase pe loc, fixând-o cu privirea de parcă ar fi așteptat ceva. Tânăra suspină și mângâie cățeaua.

— Ești un câine cuminte. Hai, vino și așază-te aici!

Dagga se duse dezamăgită la culcuș și se învârti de mai multe ori până când se așeză. Gisela își trecu mână peste față, unde încă mai simțea urma umedă a limbii câinelui, și plecă pentru a se spăla în camera ei și a-și plânge soarta, care i se părea tot mai jalnică pe măsură ce trecea timpul.

Gundi o aștepta cu o mină încrâncenată și arătă către masă, înainte ca Gisela să fi putut spune ceva. Gisela urmă cu privirea direcția arătată și văzu câteva castroane aburinde, un coșuleț în care se afla pâine proaspătă și mai multe tăvi cu brânză, cârnați și șuncă. Nu lipseau nici untul, sarea și nici sortimentul acela scump de piper cu care făcea mai demult comerț tatăl ei. Vesela și tacâmurile erau și ele pe măsura unei case alese.

— Le-a adus o slujnică, explică Gundi. Sărmana se văita cât de rău o duce. Dumnezeu, în ce casă am nimerit!

— Mai bine nu pune întrebări, oftă Gisela, care gândindu-se iarăși la cele povestite de Gaudentius.

Ce bine ar fi fost să poată împărtăși cuiva din povara ei! Dar nu voia să încarce conștiința lui Gundi cu vrăjile desfășurate aici și cu amenințarea unui dușman diabolic. Se așează la masă cu un avânt jucat și arată către bucate:

— Aici nu ne vor înfometa, într-adevăr nu este o masă de oameni săraci.

— Mă întreb doar care este prețul cu care vom plăti pentru ea, ripostă Gundi abătută.

— Dacă așa este, atunci eu va trebui să plătesc, buna mea prietenă, răspunse aparent bucuroasă Gisela și îi făcu semn să îi pună o farfurie din supa de ciuperci cu miros îmbietor, la care nu se făcuse economie nici la bureți și nici la mânătărci.

Gundi o servi și luă și ea puțină supă, deși arăta de parcă ar fi preferat acestui prânz festiv o bucată de pâine uscată și chiar atenția neplăcută a lui Hans.

Gisela apucase să ia câteva linguri din supă, când se auzi o lovitură în ușă. Lui Gundi îi căzu lingura din mână.

— Trebuie să fie soțul dumneavoastră, care vrea să luați masa împreună.

Gisela aruncă o privire asupra mesei, care era pregătită pentru două persoane și se întrebă dacă nu cumva Gundi avea dreptate. De fapt, slujnica ei ar fi trebuit să mănânce jos, în bucătăria slugilor.

Se auzi încă o lovitură în ușă, după care o hârșâială ce o călca pe nervi.

— Vin! strigă Gisela și se grăbi către ușă, în timp ce Gundi vărsa restul supei ei în castron și ștergea farfuriile și lingurile cu șorțul, pentru ca Alban să nu bage de seamă că tocmai fuseseră folosite.

Când Gisela deschise, în fața ei nu se afla soțul, ci Dagga, care imediat își făcu loc pe lângă ea în cameră. Gisela se luă după cățea și vru să o dea afară. Dagga o privi doar dintr-o parte și se așează lângă masa a cărei înălțime o depășea lejer, cu privirea pe bucata mare de șuncă. Părea totuși bine educată, pentru că nu o înșfăcă pur și simplu, ci scheună ușor și-i arunca Giselei, pe care o recunoștea evident ca stăpână, priviri ce ar fi mișcat până și o stană de piatră. Gundi, încremenită de frică lângă masă, părea că nici nu exista pentru uriașa cățea. Pe Gisela nu o lăsa inima să reziste privirii rugătoare a ochilor maronii. Ocoli cățeaua, se așează la locul ei și tăie o bucată bună de șuncă.

— Ia-o! Dar acum te duci cuminte înapoi, spuse ea și îi întinse bucata lui Dagga.

Bucata dispăru rapid înainte ca tânăra să își fi dat seama ce se întâmpla. Dagga se linse pofticioasă pe bot, dar nu dădu niciun semn că ar părăsi încăperea. În loc de asta, se apropie mai mult și-și întinse capul deasupra farfuriei Giselei.

— Las-o! Eu cum o să mai mănânc?

Gisela încercă să miște capul cățelei, dar aceasta părea că luase gestul drept o invitație la joacă, pentru că ridică jumătate din piept deasupra mesei și dădu vârtos din coadă scoțând sunete care la o pisică ar fi echivalat cu torsul.

— Animal nesimțit!

Gisela îl ocări încet, dar Dagga păru să ia observația drept laudă, se lipi cu toată greutatea ei de noua prietenă și întoarse capul ca femeia să îi poată privi ochii exprimând fidelitatea.

— Mai dați-i animalului o bucată de șuncă! Poate că vă va lăsa în pace, propuse Gundi, care între timp se mai liniștise.

Gisela îi urmă sfatul și chiar reuși să ducă de trei ori lingura la gură, până când să dispară șunca. Apoi jocul reîncepu. Unui câine mai mic poate că Gisela i-ar fi dat un șut ori ar fi încercat să scape de el cu o mătură sau cu un vâtrai. Dar Dagga era atât de mare și de puternică, încât se putea măsura cu un urs și Giselei îi era greu să își ascundă frica de ea. De aceea, din când în când îi arunca bucăți mai mici de șuncă, ceea ce îi permitea și ei să mai ia din supă. În ce privește cotletul de porc, pentru a putea să mănânce și ea o bucată, îi dădea două lui Dagga. Căteaua mai înfulecă o bucată de pâine și un lebărvurșt înainte de a ridica asediul și a se întinde la podea. Dar era permanent cu ochii pe generoasa ei prietenă și, în cele din urmă, se făcu colac la picioarele scaunului ei.

Abia acum Gisela și Gundi mâncară ca lumea din îmbelșugatele bucate, privind încă suspicioase căteaua evident mulțumită. Brusc, Dagga ciuli urechile și scoase un ușor sunet. La scurt timp, se deschise ușa și intrară două slujnice. La vederea cățelei încremeniră, li se lungiră fețele și apoi schițară câteva gesturi care arătau că ar fi vrut să se pună în siguranță.

— Trebuie să strângem masa, explică una din ele, abia auzindu-se.

Gisela schimbă o privire scurtă cu Gundi, care se ghiftuise zdravăn cu asemenea bunătăți pe care nu le văzuse în casa Guldener nici măcar de

departe, iar acum suspina ușor, și dădu afirmativ din cap.

— Am terminat.

Una dintre slujnice cuteză să se apropie și respiră ușurată când constată că Dagga rămase liniștită lângă Gisela.

— Puteți să țineți cățeaua, stăpână? Ne îmbrânțește când revenim cu câte ceva la bucătărie și apoi înfulecă ceea ce a căzut pe jos.

— Dar, cu siguranță, nu și cioburile.

Gundi sughiță de plăcere și păru că uitase că și ea tremurase în fața cățelei.

Gisela o privi pe Dagga și clătină din cap.

— Ca să vezi ce aud eu despre tine!

Parcă răspunzându-i, cățeaua își încreți botul ca și cum ar fi rânjit mulțumită.

Gisela le spuse celor două să strângă castroanele și farfuriile cu mișcări line, pentru a nu atrage atenția Daggăi.

— Al cui este câinele?

— Al lui Sepp, vânătorul, care a luat-o de pui de la unul dintre burgurile vecine și a crescut-o. Dar el a murit anul trecut și de atunci... Fata se opri, înghiți în sec și continuă așa de încet, că Gisela abia o înțelegea: De atunci Dagga este propria stăpână. Unii afirmă că spiritul vânătorului mort ar fi trecut în ea, ca pedeapsă pentru o nelegiuire anterioară! Sepp era un bărbat violent, gata oricând să lovească cu cuțitul.

Îi aruncă lui Dagga o privire de parcă s-ar fi așteptat ca aceasta să sară în orice moment la ea și să o facă bucățele.

Gisela trebui să-și țină respirația, ca să nu izbucnească. Dacă exista ceva ce nu se potrivea cu Dagga, acel ceva era cuvântul violent. Cățeaua se comporta atât de pașnic, încât Gisela se minuna de ea însăși că se temuse de ea. Întinse mâna și mângâie blana sârmoasă de pe capul animalului.

— Ești o cățelușă cuminte și nu ai să le deranjezi pe femei la strânsul mesei.

Cățeaua se întinse și scoase un sunet pe care Gisela îl interpretă ca o solicitare de a continua mângâiatul. Îi îndeplini dorința, iar slujnicele părăsiră odaia abia respirând.

Gundi își freca gânditoare nasul.

— Ar fi trebuit să le întrebăm cum putem să scăpăm de cățea.

— Poate reușim să o facem și așa. Gisela se ridică, deschise ușa și arătă în afară: Hai, Dagga! Du-te jos!

Cățeaua se ridică, făcu un pas către Gisela, apoi intră calmă pe ușa dormitorului. Când Gisela o urmă, Dagga era în mijlocul patului, unde se tolănise lejer.

— Asta este prea mult!

Gisela încercă să împingă câinele. Dar tot atât de bine ar fi putut să îi pretindă unei stânci să se dea la o parte. Patul Giselei îi plăcea cățelei și evident că nu avea nicio intenție de a-l părăsi. După mai multe încercări nereușite de a o da jos din pat pe Dagga, Gisela reveni în cealaltă cameră și ridică brațele într-un gest de neputință.

— Nu reușesc să dau jos animalul din patul meu.

Când o auzi, Gundi chicoti, dar sub privirea supărată a stăpânei tresări.

— Poate că împreună vom reuși, răspunse ea încet.

Totuși, când intrară în dormitor, le pieri curajul la vederea danturii lui Dagga, care tocmai căsca.

— Puteți să vă culcați în patul meu, stăpână. Eu am să mă învelesc cu o pătură, acolo, pe cufăr.

În vocea lui Gundi era o undă de regret, pentru că în casa Guldener dormea doar pe un sac cu paie pus pe podea, așa că s-ar fi strecurat cu mare plăcere în așternutul micului pat.

Dar Gisela nu voia să accepte. Se întoarse supărată, traversă camera de zi și deschise ușa ce dădea în coridor, care spre ușurarea ei nu era zăvorâtă pe dinafară. Coborî în marea sală unde se găseau Anna cu două slugi și își propti mâinile în șolduri.

— În patul meu stă tolănit un câine mare, care nu are ce căuta acolo. Aș rămâne îndatorată celui care ar putea să îl ia de acolo!

Unul dintre bărbați se repezi să urce, dar rămase încremenit când vocea camaradului său îl avertiză:

— Este Dagga! Am văzut-o mai înainte urcând scările.

Flăcăul desfăcu brațele a neputință, se întoarse cu capul plecat și lăsă rezolvarea problemei în seama Annei.

— Nu ai să găsești aici pe nimeni care să se pună cu bestia dracului. S-ar năpusti până și asupra bărbatului tău dacă ar încerca să o gonească.

Deși mai era furioasă din cauza lui Dagga, termenul de „bestia dracului” o revoltă.

— O fi Dagga un animal deosebit de mare și de căpos, dar în niciun caz nu este o creatură a iadului!

— Oamenii cred că în ea a trecut sufletul unui vânător mort. Și, având în vedere comportamentul ei abil, trebuie să manifestăm înțelegere.

Anna lăsa să se înțeleagă că se simțea atacată în autoritatea ei de către Gisela și voia să și-o apere cu toate puterile.

Gisela înțelese că nu se putea aștepta la ajutor din partea Annei și a slugilor și întrebă de stăpânul castelului.

Fața Annei emana dispreț.

— Nepotul meu deja doarme. Lunga călătorie l-a epuizat și va mai dura un timp până când se va reface.

Este bine și așa, gândi Gisela. Dacă Gaudentius este atât de obosit, va mai trece un timp până mă va iniția în chestiunile cu vrăjitoria. Dar spuse altceva:

— Și soțul meu?

— Și el s-a retras și te roagă să îl scuzi pentru următoarele două, trei zile.

Deși Gisela ar fi trebuit să răsuflă ușurată, pentru că astfel scăpa de atenția nedorită a soțului, se simți ca un obiect pe care l-ai cumpărat, dar pe care îl arunci într-un colț, pentru că nu știi exact cum să îl folosești. În afară de asta, nu rezolvase problema cu cățeaua care îi ocupase camera de parcă ar fi fost a ei. Pentru că Anna îi explicase clar că nimeni nu va întreprinde ceva împotriva lui Dagga, îi ură noapte bună mătușii lui Gaudentius și reveni în iatacul ei.

Când intră, Gundi arătă într-o tăcere plină de înțelesuri intrarea către dormitor. În primul moment crezu că, în ciuda spuselor Annei, apăruse soțul ei, ca să își ceară dreptul. Dar, când privi prudentă prin cadrul ușii, văzu cu un oftat de ușurare că Dagga eliberase o parte a patului. Deoarece acesta putea adăposti o întreagă familie, va avea și ea suficient loc să doarmă și își spuse că prefera oricum să aibă lângă ea în pat cățeaua, decât pe soțul ei nu mai puțin păros.

Dimineață, Gisela fu trezită de botul umed și rece al câinelui, care îi atingea fața. Deschise ochii brusc și o văzu pe Dagga lângă patul ei. Cățeaua dădea ușor din coadă și întorcea capul către ușă. Pentru că Gisela nu reacționa, apucă pătura cu dinții și o trase jos din pat.

— Ce înseamnă asta? o dojeni Gisela, care dormise într-o cămașă din pânză subțire și acum tremura dintr-odată.

Atunci cățeaua o apucă de încheietura mâinii, în așa fel încât tânăra îi simțea doar ușor dinții, și trase încet.

— Cred că vrea afară, spuse amețită de somn Gundi și căscă copios.

Gisela își dădu seama că slujnica avea dreptate și coborî din pat. Pentru că Dagga devenea mai insistentă, își puse o rochie pe deasupra și băgă picioarele în niște papuci. Pe coridor se auzeau slugile lucrând jos, în bucătărie și în încăperile învecinate, dar pe întregul drum până la holul cel mare nu întâlni pe nimeni. Aici, braccia lungiți pe paie se retraseră la vederea Daggăi în cel mai îndepărtat colț. Gisela îi privi amuzată, în timp ce uriașa cățea o împingea către intrare.

Străjerul era același ca în ziua anterioară și se pregăti să o oprească pe Gisela și de data aceasta. Dar, când făcu un pas în direcția ei, Dagga își arată dinții și scoase un sunet la care braccia săriră îngroziți, cu cozile între picioare. Străjerul o privi descumpănit pe Gisela, aruncă o privire către Dagga și înghiți în sec. Evident luase hotărârea că era mai sănătos să suporte mânia stăpânului și să supraviețuiască ca șarpe sau salamandră decât să își dea sufletul între colții cățelei. Ca urmare, deschise ușa mai repede decât o făcuse vreodată până atunci. Dar își pierdu rapid speranța de a o închide tot atât de repede, imediat ce Dagga ar fi ieșit, pentru că animalul îi ceru cu un ghiont Giselei să iasă înaintea lui și o urmă pe aceasta abia după ce ea trecuse pragul.

— Să nu rămâneți prea mult afară! le strigă străjerul cu voce stridentă din cauza fricii și închise ușa.

Dagga cunoștea dramul, iar Gisela trebui să alerge pentru a ține pasul cu ea. Cățeaua se opri la un fel de portiță ascunsă, aflată în cel mai îndepărtat colț al burgului și așteptă ca Gisela să tragă zăvorul, apoi se strecură afară prin deschizătura portiței. Gisela deschise complet portița și ieși după ea.

Avea în față o mică pajiște, ce ținea de fortăreața exterioară, înconjurată de un zid scund. Iarba era proaspăt cosită și fără niciun măracine. Dagga era tocmai pe punctul de a se ușura. Gisela simți și ea nevoia, dar nu dorea să o facă aici, afară, și privi burgul cu regret. Dacă va alerga, va ajunge la timp. Oricum, va trebui să lase portița deschisă, ca să poată intra și Dagga. Renunță imediat la gândul de a se reîntoarce spre a deschide portița, căci fără Dagga străjerul nu îi va permite să iasă din castel.

Când presiunea din pânțele deveni prea mare, Gisela lăsă aceste gânduri deoparte. Va vedea căteaua cum va intra înapoi în castel. Trase portița după ea, o blocă cu zăvorul și-și sumeți poalele rochiei pentru a putea fugi mai repede. Ajunse la locul salvator exact la timp. Când ieși ușurată, o aștepta Dagga, care voia parcă să îi spună că îi plăcuse acest joc. După cum află Gisela mai târziu, căteaua forțase cu greutatea ei o poartă de la grajduri, rupând și zăvorul. O urmă pe Gisela în dormitor, se așeză pe un covor din petice și privi cum tânăra se spăla și se schimba. La scurt timp, apărură cele două slujnice cu micul dejun. Privirile cu care o măsurară pe Gisela erau aproape la fel de temătoare cu acelea aruncate cățelei. Se pare că se răspândise vestea că Dagga făcuse o pasiune pentru soția magistrului Alban.

Gisela nu fu deranjată de comportarea ciudată a slujnicilor și mănca cu poftă în timp ce cugeta cu ce să își înceapă ziua. În acest timp cineva ciocăni la ușă. La invitația ei de a intra, apărură Anna, despre care Gisela încă nu se lămurise dacă era stăpână sau doar menajeră a gospodăriei și a nepotului ei, care arăta cu mulți ani mai în vârstă decât ea.

Femeia îi aruncă Daggăi o privire suspicioasă și i se adresă Giselei:

— Gaudentius dorește să vii în camera de studiu.

Nu suna tocmai prietenește. Se părea că Anna nu-și iubea peste măsură nici ruda și nici încăperea acestuia. Poate că dezordinea ce domnea acolo era o formă de răspuns la visurile ei de menajeră. Gisela zâmbi la acest gând, în timp ce se ridica pentru a da urmare dispoziției magistrului. Dagga o urmă cu atâta naturalețe, de parcă invitația o privea și pe ea.

Gaudentius, cu fața înroșită, privi căteaua care adulmeca curioasă peste tot și care dând din coadă răsturnase câteva cărți. La locul din care în ziua anterioară Gisela văzuse ieșind negreala aceea sinistă, Dagga mârâi scurt și apucă cu dinții prin aer; apoi se retrase în colțul în care Gisela văzuse crucifixul și rămase întinsă pe podea.

Privirea Giselei era acum mai limpede decât cu o zi înainte. Își dădu seama că negreala provenise dintr-un obiect de aur, care amintea în același timp de o cutie cu medicamente și de un relicvar. Cu siguranță ceea ce se afla în interior nu avea nimic sfânt.

— Nu ar exista posibilitatea de a scoate animalul de aici?

Gaudentius îi aruncă Daggăi o privire supărată, la care căteaua răspunse cu un tresărit de urechi. Îi arată Giselei un scaun în jurul căruia se aflau teancuri de volume. Mai era o tăbliță de ardezie, ca acelea folosite de Gisela la școala de fete orășenească, la care învățase cititul, scrisul, tabla înmulțirii și manierele ce trebuiau respectate de fiicele burghezilor.

Gaudentius se aplecă și îi întinse tăblița.

— Sper că știi să scrii. Kezia nu știa și am pierdut mult timp pentru a o învăța. Nu mai dispun de acest timp.

Gisela strâmbă din nas jignită.

— Bineînțeles că știu! Știu tot ce este necesar pentru a deveni soția unui om de afaceri onorabil și pentru a conduce gospodăria acestuia și a lucra cu registrele. Cu vrăjitoria și cu altele asemănătoare nu m-am ocupat niciodată.

Gaudentius o întrerupse râzând. Apoi rânji batjocoritor.

— Dacă ar fi trebuit să aștepti după un om de afaceri onorabil, ai fi rămas fată mare până la sfârșitul zilelor tale. Eu nu cunosc niciunul onorabil. Dar acum ia creta în mână și scrie ce îți dictez.

O copleși cu o mulțime de cuvinte ce sunau străin, pe care ea nici nu le pricepea și nici nu le putea scrie repede pe tăbliță. Abia când el se întoarse din nou către ea îi observă mâinile ce se odihneau în poală.

— Ce-i asta? Am spus să scrii!

Gisela dădu mânăioasă din cap.

— Nu învăț nicio lucrare diavolească!

Fața lui Gaudentius se întunecă și acesta trase atât de adânc aer în piept, că Giselei i se făcu frică să nu pățească ceva. Dar el își reveni rapid, apucă un băț subțire aflat lângă el și o amenință.

— Dacă asta vrei, pot și să te îmboldesc. În ce o privește pe Kezia, nuiaua asta s-a dovedit deosebit de eficientă!

Când ridică bățul ca să o lovească ușor, mârâitul lui Dagga îl făcu să încremenească. Îi aruncă o privire scurtă cățelei, înțelese că aceasta era gata să sară la el și înjură ca un mercenar.

— Ar fi trebuit de mult să pun să fie omorâtă bestia asta.

— Faceți-o, și o să vă purtați blestemul până la sfârșitul zilelor voastre!

Gisela îi mulțumi cățelei cu un zâmbet.

Ea simțise doar rareori nuiaua, dar aflase de la câteva fete din vecini cât de dureroase pot fi loviturile.

Gaudentius părea să fi înțeles că era mai bine pentru el să încheie pace cu Dagga și lăsa jos nuiaua.

— Femeie, nu este vorba doar despre mine, ci și despre soțul tău. Spuneai mai devreme că ai fost educată pentru a fi o bună soție. Atunci conștiința ta ar trebui să te oblighe să faci totul pentru a-l elibera de blestem.

Acest argument o puse pe Gisela într-o situație fără ieșire. Luă creta și privi cu teamă către Gaudentius.

— Jurați că ceea ce mă veți învăța nu mă va costa nemurirea sufletului meu!

— Îți jur, așa să mă ajute Dumnezeu!

Deși vocea lui Gaudentius suna cinstit și chiar festiv, îndoielile o măcinau pe Gisela. Obiectul cel negru întunecase deodată încăperea, iar lumina crucifixului alungase cu greu negreala din jur. În același timp avea impresia că Gaudentius nu era conștient de consecințele acțiunii sale. Totuși simțea trezindu-se în ea o curiozitate nefirească, ce o îmboldea să descopere secretele bătrânului.

Câteva momente luptă cu sine, apoi plecă învinsă capul.

— Fie ca sufletul dumneavoastră să ardă veșnic în flăcările iadului dacă prin acțiunile dumneavoastră mă veți lipsi de împărăția cerului! Și acum spuneți-mi ce trebuie să scriu.

Gaudentius făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi alungat o muscă, dar nu răspunse prin nimic afuriseniei aruncate de ea, ci dictă din nou cuvintele.

— Acest exercițiu folosește în primul rând întăririi puterii tale de concentrare. Femeile sunt ființe flușturate, a căror atenție nu poate rămâne mult timp concentrată asupra unui lucru. Va trebui să înveți să stăpânești această parte a ta dacă vrei să ne ajuți pe soțul tău și pe mine, spuse el pe un ton doct, ceea ce o deranjă atât de mult pe Gisela, încât după al patrulea cuvânt nu mai știa ce urma și trebui să întrebe.

— Vezi tu, asta este!

Gaudentius se strâmbă de parcă o prinsese asupra unei fapte urâte și îi ținu o lungă prelegere privind necesitatea concentrării și a autostăpânirii,

căroră li s-ar opune feminitatea și pasivitatea sexului ei. Gisela suportă răbdătoare morala lui, spunându-și că ar învăța mult mai bine dacă el însuși ar respecta aceste învățături.

8.

În acea zi Gisela nu îl văzu pe soțul ei. Deși îi stăteau pe limbă mii de reproșuri, era bucuroasă deoarece nu ar fi putut să și le exprime pe un ton prielnic conviețuirii conjugale. Gaudentius o chinuise ore în șir, răzbunându-se cu nenumărate mici șicane pentru că prezența Daggăi nu îi permisesese să o lovească cu nuiua pe ucenică și să se răstească la ea. O obligase să se opună cerințelor corpului ei și, sub pretextul îmbunătățirii capacității ei de concentrare, să noteze cuvinte ciudate, probabil latine, cu vezica chinuitor de plină. Ea trebuise să îndure și foame, și sete în vreme ce i se spunea că învăța mai greu decât cel mai puțin înzestrat bărbat. Când seara se întorsese în camera ei, însoțită de Dagga, și pentru prima dată goli un urcior cu apă de izvor, părerea ei cu privire la bărbați era foarte proastă. Prea evident o făcuse Gaudentius să simtă cât de disprețuitor priveau mulți bărbați femeile și cât de lipsite de minte le găseau. Lihnită de foame, privi prin odaie.

— Nu ne-au adus nimic de mâncare?

Micuța ei slujnică clătină din cap.

— Nu! La prânz am fost în bucătăria slugilor și am primit câte ceva acolo. Poate că am fost servite doar ieri, în ziua sosirii noastre, și acum se așteaptă ca eu să mă duc după mâncarea dumneavoastră. Așteptați, dau fuga până jos!

Dar înainte ca Gundi să fi ajuns la ușă, aceasta se deschise și intră Anna cu o față și mai încrâncenată decât de obicei. Se opri la o distanță respectabilă de Dagga.

— Avem un oaspete la castel. Ar fi oportun să vii în sală.

Avea o voce gătuită.

Gisela se întrebă despre ce oaspete o fi vorba, dacă femeia se purta așa, și se decise să nu impresioneze nici printr-o înfățișare deosebit de dezagreabilă și nici printr-o fire asemănătoare. Înainte de a o urma pe Anna, i se adresă lui Gundi:

— Du-te la bucătărie și vezi dacă ai ceva să mănânci.

— La noi încă nu a făcut nimeni foamea!

Anna făcu cu mâna un gest de supărare și o zori către ușă pe Gisela.

Dagga își urmă imediat noua stăpână. Anna îi aruncă o privire iritată și o luă pe scări înaintea Giselei. Tânăra, în ciuda foamei chinuitoare, o urmă șovăitoare. Când trecu prin dreptul ferestrei din partea frontală a coridorului, putu zări luna plină care atârna deasupra peisajului ca o uriașă felie sclipind roșiatic. O lumină lugubră acoperea împrejurimile, amintindu-i Giselei de situația ei. Remarcă totuși că apăsarea din piept, care o chinuia de la intrarea în burg, se mai micșorase și putea să respire mai ușor.

Se bucura să mai vadă și alte figuri și de aceea cobora scările cu plăcere. Încercând să arunce de sus o privire asupra sălii cavalerilor și să-și dea seama dacă anunțatul oaspete se așezase deja la masă, aproape că își suci gâtul. La uriașa masă puteau să ia loc mai mult de cincizeci de oameni, dar în capul ei se aflau doar trei persoane. Gaudentius atârna în locul de onoare cuvenit gazdei, de parcă nici nu ar mai fi avut puterea să se așeze drept. Arăta acru ca vinul ținut descoperit la soare mult timp, iar roba de învățat stătea pe el ca o piele plină de riduri pe un trup veșted.

Pe soțul ei nu îl putu zări niciunde. În locul acestuia, la dreapta lui Gaudentius, stătea un bărbat voinic, care purta o tunică cu dungi verzi și aurii și pantaloni în aceleași culori, lungi până la genunchi, ambele piese de îmbrăcăminte prevăzute cu șlițuri mici, căptușite cu roșu. Avea ciorapi asortați, roșii. Pantofii ușori, din piele, veșmântul și boneta tivită cu blană îl recomandau ca pe un nobil. Trebuia să fie trecut de patruzeci de ani. Îi adresă Annei, care luase loc în fața lui, priviri ce nici nu puteau fi mai explicite. Prezența sa părea să îi fie foarte plăcută mătușii lui Gaudentius, pentru că, atunci când îi vorbea, întindea mâna și îl atingeau cu un gest familiar.

— Dânsul este Herr Eckehard von Trelling, vecinul meu preferat, îl prezintă Gaudentius când Gisela cobora ultima treaptă a scării.

Ea îi acordă lui Herr Eckehard doar o privire fugitivă, pentru că o interesa mai mult bărbatul care se afla în fața cavalerului. Era cu cel mult cinci ani mai în vârstă decât ea, îmbrăcat cu o tunică până la genunchi, garnisită cu borduri de culoare roșu-închis. Purta ciorapi deschiși la culoare și pantofi maro, cu curelușe. Pălăria lui era albastră, cu borurile ridicate. Nu arăta atât de luxos ca celălalt oaspete, dar în ochii Giselei îl puneau în umbră pe cavalerul mai în vârstă. Avea o figură bine proporționată, deși nasul îi era încovoiat ca un cioc de vultur, și, spre deosebire de nobil, se bărbierise de curând, ca și cum ar fi dispus de un băiaș.

Când Gisela se apropie, acesta făcu o mișcare de parcă ar fi intenționat să se ridice și să îi vină în întâmpinare, dar se lăsă înapoi pe scaun și respiră adânc. În același timp, îi făcu lui Gaudentius un semn, pe care acesta păru că îl înțelege, dar că nu îl aprobă. Deoarece bătrânul magistru se încruntă și răspunse pretenției mute a oaspetelui printr-un energic gest negativ.

Pe Anna nu o interesă acest dialog mut, ci îl prezintă Giselei pe tânărul bărbat.

— Dânsul este Georg Streller, fiul lui Anton Streller din Schwabach.

Numele de Streller și referirea la Schwabach trezi amintiri în Gisela. Era vorba despre unul dintre comercianții cu care tatăl ei făcuse odinioară afaceri bune. În urmă cu doi ani, Otto Guldener renunțase la colaborarea fructuoasă cu acesta, pentru a face afaceri cu alți negustori, care îi promiseseră un câștig mai mare. Dar cuvintele acestora valoraseră mai puțin decât hârtia pe care o iscăliseră, iar tatăl ei plătise cu ruina reorientarea legăturilor sale.

— Herr Streller ne face doar o scurtă vizită. Mâine-dimineață pleacă.

Vocea lui Gaudentius părea arțăgoasă, de parcă prezența tânărului negustor îi displăcea. Mefiența lui Gaudentius i-l făcu Giselei și mai simpatic pe vizitator. În fața lui Georg Streller făcu o reverență, cum se cuvenea în fața unui om înstărit de origine nenobilă, în timp ce în fața lui Eckehard von Trellingen își înclină capul.

— Dar ați prins o păsărică drăguță, iuncher Matthias! se exprimă laudativ Trellinger.

Gisela se uită iritată în jur. Nu cunoștea nicio persoană care să poarte acest nume și se întrebă cui i se adresase cavalerul.

Anna o lămuri.

— Se referă la nepotul meu, botezat cu numele de Matthias von Ribelsborn, dar care crede că trebuie să își zică magistrul Gaudentius.

— Toată această „magistrăreală” nu a dus la nimic bun!

Cavalerul Eckehard strâmbă din nas și pentru aceasta se alese din partea lui Gaudentius cu o privire furioasă.

Încercarea acestuia de a da cu pumnul în masă nu provocă decât un plesnet ușor.

— Anna, vin bucatele ori trebuie să flămânzim la masă?

Mătușa părea obișnuită cu indispozițiile lui Gaudentius, pentru că doar zâmbi indulgent și bătu din palme. Imediat apărură patru servitori cu o placă cu picioare scurte, ca o masă, prevăzută cu bare pentru transport ca o lectică. Bărbații o depuseră lângă masă. Pe ea se aflau duzini de castroane, platouri și castroane. Slujnicele aduseră prosoape umede, cu care cele cinci persoane își puteau șterge mâinile, și le puseră de gât șervete mari. Fu adus și vinul, după care li se serviră invitaților îmbelșugatele bucate, din care s-ar fi putut sătura cel puțin un număr dublu de oaspeți.

— Treci la atac! o invită Eckehard pe Gisela, care fusese așezată lângă el, și se aplecă puțin deasupra decolteului ei.

Ceea se pare că nu prea le plăcu celor prezenți. Anna își dresă glasul și îi puse lui Trellinger o întrebare absolut de prisos. Momentul fu folosit de Georg Streller spre a se adresa Giselei:

— Am auzit că sunteți fiica negustorului Otto Guldener din Nürnberg. Tatăl meu a lucrat cu el și regret că relațiile de afaceri s-au răcit, căci altfel v-aș fi vizitat și aș fi făcut cunoștință cu dumneavoastră.

— Într-adevăr, ce păcat!

Răspunsul țâșni fără ca Gisela să își fi putut controla vorbele. Imediat se rușină pentru exclamația negândită, deoarece era totuși o femeie măritată.

Dar Georg Streller zâmbi și i se adresă Annei, care ședea lângă el:

— Nu ar fi mai bine dacă ați schimba locul cu cel al domnișoarei Gisela? Ați fi mai apropiată de Herr Eckehard.

— Hei, nu așa ne-a fost vorba! Tu să rămâi cu tânăra și eu cu...

— ...babornița? Sper că nu asta ai vrut să spui, dragă!

Ochii Annei aruncară fulgere, sub care Herr Eckehard se făcu mic.

— Nu aș fi îndrăznit niciodată să spun așa ceva, doamna mea adorată! Doar de doi ani mă străduiesc să fac tot ce pot spre a te convinge să accepți sfânta legătură a căsniciei cu mine.

Cuvintele lui Eckehard acționară asupra Giselei ca un duș rece: ea înțelese că nu se cuvenea să se ocupe fără jenă de un bărbat tânăr. Își luă privirea de la Georg și rămase tristă cu ochii în gol. Dar Anna nu îi dădu răgaz să se autocompătimească, pentru că, fără a băga în seamă mina furioasă a nepotului ei, se ridică și îi ceru Giselei să îi lase locul de lângă cavalerul Eckehard.

Nobilul râse.

— Draga mea, așază-te totuși de partea cealaltă a mea. Astfel sunt încadrat de două frumuseți, iar bunul nostru Georg nu a mai rămas cu nimic.

— Dacă asta reprezintă concepția dumneavoastră cu privire la prietenie, va trebui să analizez serios dacă nu ar fi cazul să renunț pe dată la creditul pe care vi l-am dat.

Georg părea indignat, dar în privirea lui scânteiau mii de drăcușori.

Deoarece Gisela, care se ridicase spre a-i ceda locul Annei, rămăsese nehotărâtă în picioare, el ocoli repede masa, făcu o plecăciune mai mult decât protocolară în fața ei și îi oferî brațul său.

— Vino, draga mea, urmează-mă și acordă inimii mele puțină consolare.

— Nu te lăsa ademenită de moșicul acesta, Gisela. Nu merită.

Gaudentius ridică copanul de pui cu care îl servise slujitorul și o clipă păru că i-l va arunca în cap lui Georg Streller. Apoi, spumegând de furie, coborî mâna pentru ca servitorul lui, Ludwig, să poată să îi taie carnea.

În timp ce Anna îi tăia lui Eckhard bucata de carne și îi umplea cupa, Georg o conduse pe Gisela la locul aflat lângă al său și îi mărunți carnea, fără a ține seama că uzanțele îi cereau doamnei să îl servească cu bucate pe bărbat.

— Prostănac! mormăi Gaudentius și îl ocări apoi pe servitor pentru că nu îi tăiasse carnea în bucățele destul de mici. De-aș putea să mestec din nou cu dinții proprii!

Această exclamație o făcu pe Gisela să își dea seama de motivul pentru care magistrul Alban nu era de față și abia putu să își rețină lacrimile. În timp ce mânca încet și, deși îi era foame, înghițea cu greutate chiar și bucăți mici, îl măsura pe furiș pe Georg. I se părea că până acum nu văzuse tânărl mai arătos și îndrăzni să își imagineze ce ar fi fost dacă Anton Streller și tatăl ei ar fi rămas parteneri de afaceri. Poate că Georg ar fi cerut-o în căsătorie, în loc să o fi făcut Bruno Tettenwieser. Fără să vrea, îi compară pe cei doi tineri și, din această comparație, Georg ieși victorios la toate capitolele. Se întrebă critic dacă era cazul să îi ia în nume de rău desfacerea logodnei lui Bruno, care acum i se părea mic și respingător. Nu era cazul, stabili ea după o temeinică cercetare a conștiinței ei. Georg doar arăta un pic mai bine și se comporta mai simpatic. Dar soarta fusese atât de rea cu ea încât acum era soția unei creaturi pe care o puteai numi doar monstru.

— Sunteți atât de tăcută, draga mea.

Vocea lui Georg Streller puse capăt încâlcirii gândurilor din capul Giselei și chiar o sperie.

— Scuzați-mă, eu...

— Tocmai voiam să vă ofer un piept de prepeliță. Este deosebit de gustos!

Fără a mai aștepta un răspuns, Georg înfipse vârful cuțitului într-o bucățică de carne și i-l băgă în gură Giselei. Într-adevăr era atât de fraged încât se topea pe limbă. Tocmai era pe cale să se bucure și de a doua bucată, dar nici Gisela și nici Georg nu o avură în vedere pe Dagga, care se aștepta să fie și ea hrănită și înșfacă bucățica.

Gaudentius râse batjocoritor.

— Dacă te mai guduri așa pe lângă Gisela, vei avea de-a face cu monstrul acesta, Georg! Se pare că bestia o socotește pe tânăra femeie proprietatea ei.

— În cazul acesta nu trebuie să îmi fac un dușman din cățea.

Georg apucă râzând o bucată mare de friptură de porc și i-o aruncă Daggăi. Aceasta o prinse din zbor și începu să o mestece cu poftă sub privirile pofticioase ale brăcilor, care trebuiau să se mulțumească cu oasele. Dar Georg câștigase timp pentru a putea continua discuția și o mituia pe Dagga cu bucăți gustoase, pentru a fi lăsat în pace să vorbească cu Gisela. Pe fața lui Gaudentius apărură o expresie dezamăgită în locul ironiei batjocoritoare privind dificultățile lui Georg din cauza pretențiilor de proprietate ale Daggăi și, la un moment dat, bătrânul apucă un ciolan mare pe care se pregăti să îl arunce în capul cățelei.

Anna întinse mâna peste Eckehard și îl apucă de braț pe Gaudentius.

— Eu nu aș face-o, nepoate! Pe ultimul bărbat care a încercat să o lovească pe Dagga am fost nevoiți să îl salvăm cu niște drugi, altfel animalul l-ar fi făcut bucățele.

Cavalerul ridică pocalul ca pentru a toasta pentru Dagga.

— Și tipul nu mai arăta prea bine! Dacă bărbierul de aici nu și-ar fi cunoscut atât de bine meseria, nu ar mai fi supraviețuit mușcăturilor. Această Dagga este o cățea extrem de rea. Când va face pui, aș vrea și eu unul dintre ei. Vă spun eu că face pui ca ursul, cum nu s-au mai văzut!

Cu aceasta Eckehard se avântă într-un monolog despre vânătoare, care tuturor, cu excepția lui, li se păru prea plictisitor după primele cuvinte. Dar Anna îl ascultă aparent cu entuziasm, pentru că ea considera că orice este

mai bine decât să rămână fată bătrână. Ea nu se mai considera nici destul de tânără pentru a avea copii. Dar pentru că Herr Ekehard dispunea de trei progenituri sănătoase tun de la soția sa decedată, nici nu s-ar aștepta la moștenitori din partea ei. Ea se înțelegea excepțional cu băieții și cu fata cavalerului, care ar fi preferat-o ca mamă vitregă oricăror alte pretendente la căsătorie din împrejurimi. Dar, atât timp cât nepotul ei și cel mai bun prieten al acestuia se aflau sub oribilul blestem, i-ar fi părut o trădare din partea ei să-i părăsească la nevoie și mai ales Riebelsborn.

9.

Așa cum prevăzuse Gaudentius, Georg Streller nu se mai afla a doua zi dimineața în castel. Giselei îi părea rău, pentru că acesta se dovedise un oaspete și un partener de discuție plăcut și chiar o făcuse să râdă de câteva ori. În ciuda primelor semne, fusese o seară agreabilă, la care nu putuse să reziste mult timp nici mina posomorâtă a bătrânului mag. Gaudentius sau, cum ar fi fost mai corect să i se spună, iuncherul Matthias von Riebelsborn povestise în cele din urmă și câteva glume mai deochiate, la care Gisela roșise și la care Anna dăduse dojenitor din cap. Pe parcursul conversației, Gisela constatare că discuția vie părea că spărsese gheața dintre ea și mătușa gazdei și spera că acest lucru îi va ușura întru câtva viața între aceste ziduri.

Și nu fu dezamăgită, pentru că în dimineața următoare Anna supraveghe personal aducerea micului dejun și pentru scurt timp se și așeză cu ea la masă. În timp ce Gisela se servea cu terciul hrănitor din zeamă de carne și pâinea din ovăz uscată rasă fin, mătușa lui Gaudentius povestea despre ceilalți vecini ai Riebelsbornului, care după chestiunea cu blestemul rareori își mai făceau apariția la castel. Era vorba îndeosebi despre familii de mici nobili, care se gospodăreau mai mult prost decât bine în fortificațiile lor vechi, pizmuindu-i pe cei din Riebelsborn pentru banii aduși de legăturile cu Georg Streller.

Gisela ciuli urechile când auzi numele lui Georg.

— Nu știam că nepo... Ăă, că magistrul Gaudentius este prieten atât de bun cu Herr Georg. Ieri-seară chiar am avut impresia contrară.

Nu o putea privi pe Anna ca mătușă a stăpânului burgului, doar el părea după înfățișare tatăl sau bunicul ei!

— Ieri Matthias a fost puțin cam insuportabil. Probabil că îl dureau oasele. La vârsta pe care o are datorită blestemului, este și normal, răspunse Anna.

— Îmi poți povesti ceva mai mult despre acest blestem?

Gisela o privi plină de speranță pe Anna și fu dezamăgită când aceasta dădu din cap cu regret.

— Nu, absolut nimic. În privința lui, probabil că tu știi mai multe decât mine. Nepotul meu nu mi-a destăinuit niciodată cum a ajuns în situația asta.

Nici nu m-a interesat, pentru că astea nu sunt lucruri care să preocupe un creștin onest.

Cuvintele Annei fură ca o palmă pentru Gisela. Și ea se socotea o creștină onestă, dar fusese silită să pătrundă în labirintul tainelor diavolești în fața cărora această femeie dădea înapoi. Totodată se mira că Gaudentius nu o chemase deja în această dimineață.

Nici nu se gândise bine la bătrânul mag, că Dagga ciuli urechile și scoase un ușor sunet de avertizare. Puțin mai târziu, ușa se dădu de perete și Gaudentius apăru șchiopătând.

— De ce nu ai mâncat încă? Este vremea învățatului! se răsti el la Gisela.

Atitudinea lui nu îi plăcu Annei. Mătușa se ridică și se înfipse în fața lui.

— Acum fii atent la mine, dragul meu Matthias! Sărmana asta nu poate face nimic pentru situația în care te afli tu. Pentru ea, tu singur ești de vină. Ai să o lași pe Gisela să își ia liniștită micul dejun, chiar dacă stai ca pe jărat, și să nu mai ridici tonul! Dacă din cauza ta se va prăbuși jos de epuizare, nu vei câștiga nimic și va trebui să îți cauți altă victimă!

Gaudentius nu avu nicio reacție la cuvintele ei vehemente.

— Acum ai terminat? întrebă el când Anna se opri. Atunci du-te jos și sâcăie-le pe slugile tale! Pe mine și pe Gisela ne lași să facem ce trebuie.

Se așeză oftând pe o ladă și o privi suspicios pe Dagga. Dar cățeaua nu îl băgă în seamă, ci se întoarse către Gisela, care tocmai mânca o porție de jumări de ouă cu cubulețe de pâine, făcând-o atentă cu un sunet scurt, dar strident că mai exista o gură de umplut.

Gisela și Anna se întreceau în a hrăni cățeaua și pentru prima dată Gundi îndrăzni să vâre o bucată de pâine în botul larg deschis. Când maxilarele grele se închiseră, tresări speriată și își duse mâinile la spate, în siguranță. Între timp, Gaudentius își frângea degetele tot mai supărat și mormăi ceva de genul: „Femei care nu știu ce este important în viață”, în cele din urmă, bătu cu piciorul în podea.

— Hai odată, Gisela! Sau, din vina ta, bărbatul tău trebuie să rămână mai mult cu înfățișarea asta groaznică?

— Pe tine te interesează mai puțin Alban decât te interesează persoana ta! îl ironiză ruda sa.

Se alese cu o privire otrăvită.

— Nu știu în ce măsură ar trebui să fie asta o crimă. O fi arătând Alban respingător, dar lui nu i-a fost afectată vârsta și el mai poate trăi câteva

decenii. În schimb, eu abia dacă am să supraviețuiesc iernii viitoare.

Anna îl privi surprinsă.

— Mie mi-ai spus că va dura ani până când va putea fi cineva pregătit să rupă vraja.

— Așa și este! Tocmai de aceea nu trebuie să pierdem timp. Dacă Gisela ar fi fost un tânăr, am fi putut fi acum mult mai departe!

Anna clătină din cap râzând.

— Dacă ea ar fi fost un tânăr, Alban nu s-ar fi putut căsători cu el. Așa că nu te mai plânge! Niciun om rațional nu ar fi venit cu tine de bunăvoie. Nu puteați apela decât la o fată obligată de tatăl ei să facă prostia asta.

Gisela lăsa impresia că discuția nu o privea, dar nu se putu împiedica să nu roșească. Pentru a-și abate atenția în altă parte, șterse castronul cu restul rămas de la pâine, pe care îl băgă în botul Daggăi, pentru că ea oricum era sătulă. Când se ridică, îi veni o idee:

— Aș vrea să îmi răspundeți la o întrebare, Herr Gaudentius: după tot ce am aflat aici, se pare că soțul meu nu s-a născut cu înfățișarea pe care o avea la căsătorie. Cum arăta înainte?

Anna fu cuprinsă brusc de tuse, iar Gaudentius făcu un gest de parcă ar fi vrut să sucească gâtul cuiva. Dar se mulțumi cu un fornăit și îi ceru răstit Giselei să se grăbească.

Gisela își încrucișă brațele pe piept.

— Am dreptul să știu cum arată bărbatul meu și ce fel de om este.

— Micuța are perfectă dreptate.

Anna se distra enervându-și ruda și privea înveselită cum fața lui Gaudentius păli întâi, apoi se întunecă.

Bătrânul magistru ar fi preferat să răspundă îndărătniciei Giselei cu nuiaua, dar prezența Daggăi și faptul că tânăra putea în orice caz să alerge mai repede decât el îl făcură să se răzgândească. Strânse din buze până când acestea ajunseră ca o linie și se gândi rapid. Fața lui reveni la normal și o măsură pe Gisela cu privirea cu care te uiți la un purceluș de lapte simpatic în timp ce te gândești ce îmbietor va fi acesta peste o săptămână pe farfurie.

— Tu ai vrut-o, femeie! Pe adevăratul Alban îl găseai mai curând prin cârciumi, la un vin și cu femei ușoare, decât la muncă cinstită. După ce a tocat banii sărmanului său tată și i-a ajuns cuțitul la gât, m-a implorat să îi destăinui secretul obținerii aurului ca să scape de închisoarea datornicilor. După ce va fi scăpat de blestem, își va relua viața desfrânată.

Gisela fu atât de șocată de această dezvăluire, încât nu observă că Anna își bătea fruntea cu degetul. Se ridică brusc, făcu un pas în direcția lui Gaudentius și îl arătă cu degetul.

— Și eu de ce l-aș ajuta? Credeți că aș fi nebună să numesc soț un astfel de om?

— Draga mea, ești deja soția lui. Fii sigură că în actuala lui înfățișare este cu mult mai neplăcut decât înainte. Până acum singurul lucru care te protejează de îndatoririle de soție este avertismentul meu că trebuie să rămâi fecioară până când terminăm lucrarea. Doar neatinsă ești în stare să îți îndrepti gândurile curate și nepătate de slăbiciunile femeiei spre ceea ce te învață eu. Femeia care a simțit ghimpele plăcerii nu este aptă lucrării sfinte și este doar o vrăjitoare demnă de dispreț.

Gisela nu înțelese nici jumătate din ceea ce spusese magul, dar îi fu suficient să se sperie. Chiar dacă îl asculta pe Gaudentius și învăța acele lucruri tainice, ce puteau să le redea lui și lui Alban vechea înfățișare, mai târziu, când va împărți patul conjugal cu soțul ei, va fi doar o vrăjitoare, adică una dintre acele ființe dăruite diavolului, despre care sfânta Biserică îi avertiza pe credincioși. Dar nu îi putea cere nimeni această jertfă, chiar de ar fi depins de ea salvarea soțului ei. Pe lângă asta, nu înțelegea să se jertfească pentru un bărbat care nu merita sacrificiul ei.

Gaudentius văzu cum Gisela își scosese în față bărbia și se certă în sinea lui, pentru că de supărare recursese la o minciună. Va fi și mai dificil acum să-i risipească îndoielile. Putea să vadă ce gândea, simțea și valul magic pe care ea îl construia în jurul ei ca pe un zid de protecție și care trebuia condus în direcția cea bună. Lui nu îi rămânea altceva de făcut decât să își aleagă cu mare grijă cuvintele următoare, pentru a o convinge să colaboreze în continuare.

— Nu vei fi nici ulterior vrăjitoare, pentru că eu te voi învăța să îți stăpânești puterile și să trăiești ca o femeie onorabilă, cu frica lui Dumnezeu.

Gisela se încruntă.

— Cu un desfrânat risipitor ca soț?

— Ca respectabilă văduvă a magistrului care te-a luat de soție din casa tatălui tău și care nu va mai exista după ce blestemul va fi ridicat. Tu ai jurat credință monstrului Alban, și nu craiului care a fost acesta.

Cu aceasta Gaudentius era mulțumit, de parcă vorbele lui rezolvaseră toate problemele cu care se confrunta lumea. Gisela nu era convinsă încă, dar nici nu mai avea puterea de a se certa în continuare cu magul. Mai întâi trebuia să câștige timp pentru a putea cugeta în liniște. Ceea ce se va întâmpla cel mai devreme diseară; până atunci Gaudentius nu o va scăpa din gheare.

Gisela nu ar fi vrut să urce din nou în odaia din turn, care nu mai fusese dereticată de mult, dar nu avea ce să facă. Când, cu toate reținerile ei, îi trecu pragul, privirea ei se opri asupra luminii limpezi emanate de crucifixul de argint, care i se părea precum focul călăuzitor ce orienta vasul în plină furtună către portul sigur. Împinse puțin scaunul ei în direcția forței liniștitoare și se așeză. În acest timp, Gaudentius încerca să închidă ușa înainte ca Dagga să poată intra, dar cățeaua fu mai rapidă și oricum mai puternică decât el. Cu un avânt care ar fi făcut țandări chiar și lemnul gros al ușii, țâșni în încăpere, se așeză la picioarele Giselei și își lăsă capul pe labe.

Magistrul decise să ignore animalul și îi ceru ucenicei sale să ia în mână tăblița și creta. După care dictă iarăși un șir nesfârșit de cuvinte latinești, pe care ea trebui nu numai să le noteze, dar și să le citească, el corectându-i nemilos pronunția.

— Este *citius*. Cu ei, și nu Kitus. Doar se pronunță Cezar, nu Kesar.

Gisela strânse din dinți până când i se albiră obrajii și repetă cuvântul așa cum voia Gaudentius. „Mi-ar fi mai ușor dacă aș ști ce înseamnă”, gândi ea. Totuși magul o puse în continuare să scrie și să pronunțe cuvinte fără a i le explica. Subaprecierea evidentă a inteligenței ei o necăjea, dar în același timp o îmboldea să îi demonstreze de ce era ea în stare de fapt.

Din cauza concentrării, de această dată nici nu mai auzi clopotul ce anunța prânzul. În timp ce Gaudentius încă se întreba dacă să întrerupă cursul, Dagga ciuli urechile, lătră scurt, dar sonor și o împinse pe Gisela cu botul.

— Ce-i cu tine? o întrebă mirată Gisela, ca și cum s-ar fi adresat unei ființe omenești.

Apoi auzi de jos vocea Annei.

— Veniți la masă sau trebuie să vă aduc eu prânzul?

Abia acum băgă de seamă Gisela cât îi era de foame și lăsă creta. Dagga dăduse deja fuga la ușă, iar Gaudentius le urmă pe cele două cu o mină

nemulțumită. Își zise că o scurtă pauză pentru masa de prânz nu merita totuși o ceartă cu mătușa.

Deoarece nu aveau oaspeți, Anna pusese masa nu în sala cea mare, ci într-o încăpere cu bovindou a castelului. Camera era hexagonală și avea patru ferestre prin care se vedea până departe ținutul deluros și împădurit. La o distanță pe care un călător ar fi parcurs-o în două ore bune Gisela zări un castel în vârful unui deal.

— Este Trelling, căminul lui Herr Eckehard.

Vocea Annei avea o duioșie ce trăda că abia aștepta să se mute acolo ca nouă stăpână. În acel moment Gisela înțelese că îndeplinirea acestei dorințe depindea de succesul ei în ce îl privea pe Gaudentius și se simți stânjenită. De aceea nici nu îi tihniră bucatele atât de măiestru pregătite și până și vinul roșu subțiat cu apă proaspătă de izvor îi lăsă în gură un gust amar.

— Mâine Alban va lua iarăși masa împreună cu noi.

Odată cu remarca lui Gaudentius, Gisela își dădu seama că nu simțise nici măcar o clipă lipsa soțului ei. Dar, după tot ceea ce îi relatase Gaudentius despre el, absența lui chiar o bucura. Din fericire, va trebui să îi suporte prezența numai pe timpul meselor. Conform celor spuse de Gaudentius, el nu avea ce căuta nici în odaia și nici în patul ei.

10.

Riebelsborn i se părea Giselei un loc uitat de lume. Zilele treceau una după alta la fel, lipsite de acel du-te vino pe care în vremurile bune îl trăise în casa părintească. Gaudentius nu invita pe nimeni la el și nu părăsea burgul niciodată. Dintre vecini, doar Eckehard von Trelling mai trecea pe aici o dată pe săptămână și era vizibil bucuros dacă nu îl întâlnea pe stăpânul castelului. Atunci cavalerul își dubla efortul de a o convinge pe Anna să consimtă asupra căsătoriei și să conviețuiască la Trelling. Femeia câștigase între timp și încrederea Giselei, care s-ar fi bucurat de fericirea ei. Dar ea spera și că ruda lui Gaudentius va rămâne la Riebelsborn, pentru că era singura care putea să convingă slugile să rămână. Dacă ea pleca, acestea ar fi întors spatele castelului, chiar cu riscul ca în afara lui să devină cerșetori.

Gisela încă nu reușise să stabilească relații mai bune cu servitorii. Oamenii i se fereau din cale sau își plecau privirile când ea le vorbea. Se străduiau să-i îndeplinească cât mai repede posibil ordinele, ca și cum le-ar fi fost teamă că pentru orice întârziere vor fi sever pedepsiți. De serviciile ei personale se ocupa Gundi, care, în ciuda tinereții ei, dobândise la castel drepturi care le făceau să pălească de invidie și pe cele mai vârstnice slujnice. Dar nimeni nu cuteza să conteste poziția micuței sau măcar să o supere în vreun fel. Astfel, stăpâna și slujnica ei trăiau între locuitorii burgului ca niște leproși, de care toată lumea se ferea cu mare teamă. După cum constată în curând Gisela, aceleași granițe invizibile despărteau oamenii și de Gaudentius și de Alban. Făceau parte dintre acei magi de care trebuia să îți fie frică, deoarece aceștia se ocupau cu lucruri aflate dincolo de puterea de înțelegere a omului simplu.

În primele zile, Gisela considerase revoltătoare atitudinea oamenilor de a o băga în aceeași oală cu cei doi blestemați. Dar, după un timp, remarcase că instruirea dură impusă de Gaudentius, pe care o resimțea deseori ca un chin, îi ascuțea simțurile precum o tocilă lama unui cuțit. Astfel, dojenise o slujnică deoarece aceasta servise supa fierbinte într-un castron crăpat, dar când vru să îi demonstreze asta femeii intimidată, constată că acea crăpătura nu era vizibilă cu ochiul liber. Dar ea o descoperise de la mai mult de zece coți.

Auzul îi deveni mai bun și putea să deosebească cu ajutorul nasului cele mai fine mirosuri. Atunci când cobora la masă în încăperea cu bovindou, știa deja de la ușa odăii din turn a lui Gaudentius ce se gătise în ziua respectivă, de la primul până la ultimul fel de mâncare. Însă cel mai mult o mira că Gaudentius nu părea să fi remarcat aceste schimbări. El o tot pune să scrie la nesfârșit cuvinte latinești și să le repete papagalicește, dar între timp îi arătase și primele mijloace magice pe care ea trebuia ulterior să le folosească pentru dezlegarea vrăjii. Gisela nu pricepea nimic din ele, iar Gaudentius o trata la fel de nesuferit ca în prima zi. Alban îl ajuta doar la predare și se comporta mai iritat decât bătrânul mag. Soțul ei părea să o privească doar ca mijloc pentru atingerea unui scop și, spre mirarea ei, era supărată pe el. Chiar dacă intenția lui fusese în primul rând de a aduce sub autoritatea lui de soț o fată înzestrată supranatural, ar fi trebuit să-i acorde acesteia măcar respectul cuvenit.

În acest timp îi aducea mângâiere doar afecțiunea tot mai mare pentru Dagga. În burg animalul era deja denumit câinele sau uneori bestia miresei magului, pentru că Dagga nu se îndepărta niciun pas de ea și mârâia la oricine o privea doar urât pe Gisela. Uriașa cățea nu se supunea însă nici ordinelor ei. Daggăi îi plăcea să doarmă în patul Giselei, să o însoțească pe vreme bună sau pe vreme rea afară – ceea ce nici Gaudentius nu avea curaj să îi interzică – și considera că sarcina cea mai importantă a Giselei era ca în timpul meselor să o hrănească cu tot felul de bunătăți. Tânăra făcea asta cu plăcere, căci cățeaua îi dădea senzația că avea cel puțin o prietenă în castel. Și Anna o trata prietenește, dar aceasta era foarte prinsă de obligațiile ei de administratoare și nu prea găsea timp și pentru ea. Nici Gisela nu avea timp pentru o scurtă pălăvrăgeală decât rareori, pentru că instruirea îi solicita toate puterile.

Fără să își dea seama, trecuse deja o lună de când se afla la Riebelsborn și renunțase la toate ideile legate de coabitarea cu bărbatul ei. De fapt, între ea și Alban nu exista nimic care să-i lege, nici măcar mici gesturi ce i-ar fi dat posibilitatea să se împace cu soarta ei.

Într-o seară, înainte de lună plină, Alban fusese insuportabil și, în timp ce Gisela se gândea cum să reacționeze la afirmațiile lui jignitoare, el se ridicase și părăsise încăperea fără măcar să salute.

Anna se aplecase spre ea și îi pusese mâna pe braț.

— Nu te supăra pe el, copilă! Următoarele două zile nu ai să îl mai vezi.

— Pleacă într-o călătorie?

— S-ar putea spune și așa.

Gaudentius se încruntă și îi ceru lui Ludwig, servitorul său, să îi taie carnea în bucăți preferabil mai mici.

Anna râse, apoi i se adresă Giselei:

— Cavalerul Ekehard va cina mâine din nou cu noi. Înainte de căsătorie, Gisela l-ar fi considerat pe Trellinger drept un singuratic ciufut și s-ar fi amuzat pe seama lui. Dar acum era bucuroasă să îl revadă pe nobil. După orele de instruire, venirea acestuia reprezenta o schimbare și în prezența lui îi pica greu și lui Gaudentius să își păstreze mina posacă.

11.

Gisela tocmai o ducea pe Dagga afară, când Ekehard von Trelling intră călare în curte. Era îmbrăcat asemănător cu ceea ce purtase la ultima vizită, iar la beretă avea înfipte trei pene de bătlan. Când o văzu pe Gisela, își conduse calul către ea și coborî din șa. Pe fața lui era afișat un zâmbet larg și avea o privire glumeață, se îndreptă spre ea, o îmbrățișă și îi depuse pe obraji două sărutări plescăite. Îi dădu drumul și se întoarse vesel către Anna, care ieșise din castel pentru a-l întâmpina și care îl privea cu mâinile în șolduri.

Trellinger râse zgomotos când îi văzu fața.

— Dacă tot au dat greș toate mijloacele întrebuințate pentru a te face a mea, m-am gândit că aș putea să încerc să îți stârnesc gelozia.

Anna deschisese deja gura pentru un discurs impetuos, dar declarația sinceră îi tăie cuvintele. Îl privi pe cavalier cu ochii mijiți și cugetă dacă ar fi trebuit să îi dea crezare sau dacă nu cumva acesta chiar se aprinsese după Gisela – în definitiv, soția lui Alban era cu mai mult de zece ani mai tânără decât ea. Chiar dacă Gisela nu era neobișnuit de frumoasă, avea o înfățișare plăcută, în timp ce Anna era conștientă de vârsta ei și de urmele lăsate de aceasta. Îi plăcea cavalierul, deși acesta căuta în primul rând să găsească o nouă mamă pentru cei trei copii minori ai săi și era gata să îl urmeze imediat ce Gaudentius nu va mai avea nevoie de sprijinul ei.

Totuși nu voia ca Ekehard să scape nepedepsit.

— Am să dau indicații slujnicilor să te servească doar cu pâine uscată, pentru că ai adus ceva de uns cu tine.

Cavalerul nu se dădu bătut atât de ușor.

— Dacă dorința ta este să mănânc doar pâine, așa va fi. Dar sper că vei fi mai generoasă cu mâncarea după ce ne vom căsători. Un bărbat trebuie să aibă putere ca să-și bucure nevasta la pat.

Fără să vrea, Anna roși ca o fetișcană.

— Nu ar trebui să vorbești despre astfel de lucruri, cavaliere!

Ea ridică amenințătoare arătătorul, deși Ekehard ignoră gestul și râse.

— Asta ține de conviețuirea bărbatului cu femeia, draga mea. Dacă mă mai tratezi mult cu refuz, va trebui să mă culc cu vreuna dintre slujnicele mele, care să-mi mai îndulcească nopțile reci și singuratice.

Anna pufni indignată, dar simți că va pierde acest duel și se întoarse către Gisela.

— Și bărbații mai afirmă că noi, femeile, nu ne gândim decât la pasiunile și la satisfacerea plăcerilor noastre! Dar ei înșiși nu vorbesc despre altceva!

În acel moment, din spatele lor se auzi o voce amuzată.

— Nu ar trebui să extinzi asta la toți bărbații, dragă Anna.

Cele două femei se întoarseră și se treziră față în față cu

Georg Streller, îmbrăcat, ca și la vizita anterioară, cu o tunică din catifea lungă până la genunchi, dar care de data aceasta era în culorile toamnei. Se duse la Anna, o trase spre el și o sărută pe obraji.

— Fie să guste Herr Eckehard aceleași bucate pe care voia să ți le servească ție, spuse el când îi dădu drumul.

— Fii bucuros că nu ești de sânge nobil, moșicule, că altfel te-aș fi provocat la duel și nu m-aș fi oprit până când nu ți-aș fi străpuns ficatul! Eckehard îl amenință în glumă cu pumnul, după care îl strânse în brațe. Mă bucur că te revăd, prietene. Poate că poți să o convingi astăzi pe domnișoara Anna să mă invite în iatacul ei, dacă tot nu vrea să se căsătorească atât de rapid cu mine.

— Ferească Dumnezeu! Nu vreau să fac cunoștință cu tigiaia, răspunse Georg râzând și îl luă de braț. Haideti în sală! Masa este pregătită și nu este politicos să lăsăm gazda să aștepte.

În timp ce bărbații dispăreau în direcția castelului, Gisela o luă de braț pe Anna.

— Nu știam că Herr Streller este aici și nici nu l-am văzut venind.

— Nepotul meu nu îți lasă timp nici să te uiți pe fereastră.

Anna îi dădu Giselei un bobârnac și îi spuse să vină cu ea.

Gisela vru să o urmeze, dar Dagga scoase un sunet de avertizare.

— Trebuie să o duc pe pajiște, ca să se zbenguiască puțin.

Gisela ridică brațele într-un gest de regret și plecă în grabă. Dagga sărea în jurul ei lătrând, apucând-o în joacă de mâini.

— Ai vrea tu! îi reproșă Gisela.

Dar Dagga văzu în observație doar o nouă invitație la joacă. Cățeaua se îndepărtă de Gisela abia după ce trecură de poartă și începu să alerge ca nebuna dintr-o parte în cealaltă, de parcă nu mai făcuse mișcare de săptămâni întregi și trebuia să recupereze. Tocmai acum, când Gisela se grăbea să ajungă în sala cea mare, însoțitoarea ei patrupeadă părea

dezlănțuită. Dagga lătra voioasă, se răsucea pe iarbă ori sărea în aer ca să prindă păsărele. Abia când apărură primele semne ale înserării, cățeaua păru mulțumită și veni cuminte în fața prietenei ei, aparent incapabilă să facă cel mai mic rău.

— Acum mergem repede! Îmi este foame!

Acesta nu era întregul adevăr, căci Gisela voia să se bucure de oaspeți și, mai ales, de Georg Streller, care ca fiu de negustor îi părea în acest mediu străin ca o ancoră de care putea să se agațe. Știa și că gândurile ei nu erau potrivite pentru o femeie căsătorită. Dar, chiar dacă îi era puțin rușine, se bucura totuși că își va putea petrece seara într-o companie plăcută.

Puțin înainte de a ajunge la poarta pajiștii, mai privi o dată cerul ce lua nuanța cenușie a serii. Palidă, dar perfect vizibilă, luna plină se ridica asemenea unui disc alb deasupra dealurilor. Peste mai puțin de o oră va străluci în toată splendoarea ei argintie și își va revărsa lumina magică asupra pământului. Își aminti că auzise odată că lumina lunii pline alunga tot ce era rău și fără să vrea se gândi la acea capsulă mică din aur din camera unde preda Gaudentius. Dar, când ridică privirea către fereastra acelei odăi, văzu ceva înform, de mărimea unui pumn, de un negru adânc respingător, ce părea că nu se sinchisea de lumina lunii.

Gisela se cutremură și își continuă drumul alături de Dagga, până la castel. În sala cea mare, stăpânul castelului și oaspeții erau împreună. Gisela remarcă bucuroasă că Anna ședea lângă cavalerul Eckehard și că îi lăsase liber locul de lângă Georg Streller. Se duse întins la acel loc, făcu o scurtă reverență și se așeză.

Georg Straller o întâmpină cu un surâs sclipitor.

— Păreți înfierbântată, draga mea!

— De vină este Dagga. Nu m-a lăsat în pace niciun moment.

Deoarece, rostind aceste cuvinte, Gisela o mângâia pe uriașa cățea, ele nu sunară ca un reproș. Și Georg întinse mâna și începu să o mângâie. Gisela se miră, pentru că Dagga, care nu suporta să fie atinsă de niciun alt om în afară de ea, nu numai că acceptă, dar scoase chiar câteva sunete de plăcere. Când Georg începu apoi să o hrănească, aceasta se lipi de el, făcând-o pe Gisela să fie aproape geloasă. De când trăia aici, la Riebelsborn, Dagga devenise câinele ei, și acum trecea cu arme și bagaje de partea altuia. Apoi râse ea însăși de astfel de gânduri. Georg fusese cu

mult înainte ei un oaspete bine primit aici și probabil că o știa pe Dagga de când aceasta era un pui mic și stângaci.

— Aș da o sută de guldeni pentru a afla ce gândiți! i se adresă Georg Giselei, pe deasupra lui Dagga.

Aceasta își înclină capul, ca el să nu-i vadă chipul.

— Gândurile mele, cu siguranță, nu prețuiesc atât de mult.

— Sunteți prea modestă! Gândurile dumneavoastră sunt cu siguranță mult mai valoroase.

Georg îi făcu cu ochiul vesel și îi dădu prima bucată adusă, o porție de crap cu mirodenii, deși un servitor aștepta să o servească.

Gisela mulțumi și începu să mănânce. De cealaltă parte a mesei, cavalerul Eckehard ținea o prelegere despre avantajele vânătorii cu câinii-urs. Mereu trăgea cu coada ochiului la Dagga, ca și cum ar fi vrut să îi reproșeze că încă nu adusese pe lume pui. Pentru condiția în care se afla, Gaudentius participa mai mult decât vioi la discuție și povesti câteva anecdote despre fostul lui vânător Sepp, cel care o adusese pe Dagga la castel și care o crescuse. În cele din urmă, arătă către fața sa slabă și veștejită.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, aș fi preluat eu cățeaua după moartea lui Sepp. Dar așa nu sunt în stare să mă fac ascultat nici măcar de cățelul de salon al unei muieri, darămite de către o bestie uriașă ca asta! Nici Alban nu o poate dresa pe Dagga, deși ea îl place. Dar se pare că ea îl consideră un câine peste măsură de mare, care ar trebui să îi dea *ei* ascultare. Gaudentius tăcu un moment, bău o înghițitură de vin și i se adresă din nou lui Eckehard: Dacă totul decurge conform așteptărilor mele, ai putea să o conduci acasă, ca soție, pe mătușa mea în mai puțin de un an. După aceasta îmi voi căuta și eu o soție sau cel puțin o menajeră cu calitățile corespunzătoare...

Nu putu să încheie fraza începută, pentru că Eckehard îl întrerupse rânjind.

— ...spre a-ți putea înlocui soția și la pat! Cred că tu și Alban veți simți nevoia să recuperați. Prietenul tău deja s-a dotat bine.

Trellinger o învălui pe Gisela cu o privire plină de aluzii.

În timp ce Anna strâmba din nas dojenitoare, Georg Streller izbucni în râs și prinse mâna Giselei.

— De câte ori vă văd, uit complet că sunteți căsătorită cu un alt bărbat. Sper că el vă tratează bine, pentru că altfel ar trebui să îl învăț bunele maniere.

— Mulțumesc, nu mă pot plânge!

Giselei i se făcu rău doar la gândul că Georg l-ar putea irita pe soțul ei și ar putea să își piardă viața în labele lui puternice. Dar nu se putu sustrage mult timp veseliei generale din jurul mesei și află din remarci izolate că Gaudentius, care față de ea făcea totdeauna pe profesorul nemulțumit, era foarte satisfăcut de progresele ei de până acum și spera că ea va putea ridica blestemul ce plana asupra lor în cel mult un an.

12.

Cajetan își ridică privirea din oglinda de alabastru și se întoarce cu buzele zvâcnind către homunculusul lui.

— Deci bunul Gaudentius crede că o să scape de blestemul meu într-un an. Dar nu va apuca să trăiască nici măcar un sfert din această perioadă. Apoi sufletul lui îmi va aparține și îmi va prelungi propria viață.

Magul privi satisfăcut la un ceas cu nisip aflat pe cămin, de pe a cărui jumătate superioară aproape goală cobora un fir negru, subțire.

Fulvian urmări privirea stăpânului său și se încruntă.

— Nu cumva nisipul se scurge mai încet decât până acum?

— Prostii! Ți se pare ție. În momentul în care se va scurge și ultimul grăunte de nisip, fostul meu învățăcel și actual dușman își va găsi sfârșitul, iar după ce Gaudentius va fi mort, monstrul Alban va fi la fel de neajutorat ca un copil în leagăn și nici el nu îmi va putea scăpa.

— În măsura în care nu moare într-o noapte cu lună plină, constată ironic homunculusul.

Cajetan înlătură această posibilitate printr-un gest energic cu mâna și acoperi oglinda fermecată cu o pânză neagră precum catranul.

PARTEA A TREIA

NĂLUCA

1.

Gisela se trezi tremurând și privi fix contururile lugubre desenate de lumina lunii pe plafonul încăperii. Încă o urmărea coșmarul care o înspăimântase. Se făcea că aruncase o privire în cea mai adâncă grotă a iadului și îl văzuse pe Satan în persoană, pe tronul lui din oase umane în flăcări. Unul dintre supușii săi – o creatură mică, crăcănată, cu o copită despicată în locul piciorului drept, cu o coadă terminată cu un smoc de păr și cu coame de țap – se aruncase în praf, în fața stăpânului întunericului și îi oferea acestuia un coș cu suflete captive.

— Cu cele mai respectuoase complimente de la sluga ta umilă, Cajetan!

Gisela se cutremura încă de groază, pentru că recunoscuse majoritatea sufletelor. Printre ele se aflau cel al lui Gaudentius și, ceea ce nu o zguduise atât de tare, cel al lui Alban. Dar și fratele ei, Hans, se zvârcolea ca un vierme în coș, ce părea închis pe dinăuntru cu o pânză de păianjen, alături de bețivul împletitor de coșuri Landelin și de sufletele altor două femei pe care nu le cunoștea. O voce îi spusese că în curând și ea va împărtăși soarta acestora.

Nu era primul coșmar de când sosise la castel, dar era cel mai urât dintre ele. Gisela trase adânc aer în piept, pentru a se liniști, și încercă să își dea seama cât de târziu putea fi. Încă nu mijeau zorile. Știa că va trebui să rămână trează până când se crăpa de ziuă, pentru că dacă adormea ar recădea în acel vis groaznic trăind inclusiv propriul sfârșit. Și de aceasta se temea cel mai mult.

Pentru că în castel era liniște deplină, ziua ce venea părea să fie încă departe. Gisela se gândi să o trezească pe Gundi și să stea de vorbă cu ea pentru a rămâne trează, dar nu vru să îi răpească acesteia atât de necesara odihnă a nopții.

Coborî din pat și se duse la fereastră. Orientându-se după poziția constelației Orion, care se arătase deasupra orizontului sudic de câteva zile, își putu da seama că era puțin trecut de miezul nopții. Dacă nu revenea în pat, o așteptau ore lungi și reci. Mai înainte, Gisela nu se prea interesase de

cerul înstelat, dar de câteva săptămâni Gaudentius o introdusese în arta astrologiei, pentru ca ea să poată stabili orele potrivite ridicării blestemului. Pentru a-și distra gândurile, încercă să își stabilească propriul horoscop în funcție de poziția stelelor. Dar nu reușea fără calcule greoaie, pentru care trebuia să ia și notițe. Avea două pene pentru scris, dar nu dispunea de hârtie și cerneală.

Până acum Gisela nu resimțise lipsa ustensilelor de scris, dar acum hotărî ca dimineață să îl roage pe bătrânul mag să îi dea cele trebuincioase. Dar alungă imediat acest gând, pentru că, așa cum îl cunoștea, acesta îi va ține doar o prelegere privind slăbiciunile ființei femeiești și o va sancționa cu scrierea unor cuvinte deosebit de dificile. Din când în când, avea voie să folosească hârtie în locul obișnuitei tăblițe de ardezie și simțea o anumită plăcere să acopere suprafața netedă cu scrisul ei delicat. Spre deosebire de ea, Gaudentius avea un scris foarte urât și deseori trebuia să se străduiască să înțeleagă un cuvânt sau altul scris de el. Era deci lipsit de sens să îi ceară hârtie. Dar îl putea ruga pe Georg Streller. Cu siguranță el îi va satisface cu plăcere acest mic capriciu. Pentru a afla când va sosi tânărul negustor, Gisela nu avea nevoie nici de hârtie și nici de tabele astrologice, pentru că acesta apărea regulat după-amiaza târziu sau dimineața devreme, înainte de nopțile cu lună plină, și părăsea castelul înainte de răsăritul soarelui. Gisela regreta că acesta rămânea totdeauna doar atât de puțin timp. L-ar fi plăcut să discute cu el mai mult, chiar dacă i-ar fi supărat pe soțul ei și pe Gaudentius cu interesul manifestat pentru tânăr. Până una-alta, îl vedea pe Georg aproape mai des decât pe Alban, care zile de-a rândul se încuia în camerele sale și nu își mai făcea apariția. Gisela spera din toată inima că pe acesta îl chinuia conștiința pentru că prin căsătorie o pusese în această situație.

Gaudentius negase totdeauna existența unui pericol pentru nemurirea sufletului ei, dar coșmarul prin care trecuse îi dovedea Giselei că se afla pe calea ce ducea către iad. Strânse mânioasă din buze și întoarse spatele ferestrei. Dacă nu voia să înnebunească, avea urgent nevoie de hârtie pe care să-și aștearnă cele mai secrete gânduri, pentru că nu exista nimeni cu care să poată discuta despre temerile ei: pe Gundi probabil că ar fi înspăimântat-o de moarte cu cugetările și viziunile ei, iar Dagga o asculta răbdătoare, dar lătratul ei plin de înțelegere nu reprezenta un răspuns satisfăcător.

— De ce nu îți iei singură hârtie?

În primul moment privi speriată în jur, dar își dădu seama că își vorbise sieși, dar atât de tare că aproape o trezise pe Gundi. Fata se răsuci în pat, suspină și chiar se ridică puțin. Dar își relua somnul și începu să sforăie ușor. Probabil că visa ceva mai plăcut decât stăpâna ei.

Gisela se apropie de ușă și o deschise prudentă. O umbră apărută lângă ea și auzi zgomot de labe. Dagga se trezise și nu voia să o lase singură. Prezența cățelei, care părea să înspăimânte pe oricine din burg, îi dădu curajul de a se strecura de-a lungul peretelui până la scară pe care urcă treaptă cu treaptă. Era întuneric beznă, dar parcursese acest drum de atâtea ori încât îl cunoștea și cu ochii închiși. Știa chiar și numărul pașilor ce trebuiau făcuți pe coridorul de sus până la sala de studiu. Constată cu ușurare că ușa se deschise. Gaudentius nu luase măsuri de siguranță deosebite, pentru că nicio slugă nu ar fi îndrăznit să intre în camera lui de lucru și nici nu îi trecuse prin cap că ucenica lui s-ar putea întoarce aici din proprie inițiativă. Gisela se gândi că, dacă el ar vedea-o, i-ar ține iarăși una dintre prelegerile sale prin care stigmatiza curiozitatea și impulsivitatea feminină.

Cu un zâmbet răzbunător, împinse ușa și intră. Imediat înaintă spre ea o negreală ce păru că îi strivește inima, înspăimântată, se retrase un pas și vru să renunțe la intenția ei, când văzu crucifixul strălucind în întuneric. Deși știa că acesta era ascuns sub mai multe pături în cel mai îndepărtat colț, părea că plutea în mijlocul încăperii. Lumina lui deveni tot mai puternică și împinse înapoi oribila întunecime până când aceasta se retrase din calea Giselei și în cele din urmă reveni pe servanță ca un vârtej asemănător unor picioare de păianjen.

Acum în cameră era lumină ca în plină zi. Deși tremura de frică, Gisela era bucuroasă că nu mai trebuia să aprindă un felinar. Alergă în vârful picioarelor până la locul unde Gaudentius depozita hârtia, din care luă un teanc de coli de grosimea unui deget. Însă nu avea nici cerneală și nici pene normale de scris, pentru că nu voia să le murdărească pe cele de argint din biroul ei. Dar putea face rost de altele, smulgându-le din coada cocoșilor care cârâiau pe lângă burg.

Descoperi repede o călimară mică, din lut, urâtă, în care cerneala se uscaseră demult, pe care cu siguranță că Gaudentius nu o mai folosiseră de ani de zile. O umplu atentă din vasul cel mare cu cerneală și vru să părăsească

încăperea, când avu senzația că cineva se afla în spatele ei. Se întoarse brusc, cu brațul ridicat pentru a se putea apăra de o lovitură. Dar nu era un om, ci doar o umbră cu contururile unei femei, ca părea că plutea deasupra crucifixului luminos.

Deși contururile se estompau mereu, pentru a se reface din nou, Gisela văzu că acestea erau ale unei femei tinere cu un veșmânt cu aspect străin, ale cărui falduri cădeau splendid de pe umeri până peste picioarele încălțate cu sandale cu curelușe. Când apariția deschise gura și spuse ceva, Gisela nu pricepu din primul moment. Dar pentru că cuvintele îi sunau oarecum cunoscut, trase concluzia că trebuie să fi fost în latină.

— Eu nu vorbesc limba ta, spuse ea neajutorată.

Femeia se descompuse, dar reveni cu înfățișarea mai bine conturată și îi făcu semn Giselei să se apropie.

Aceasta simți cum i se întorcea stomacul pe dos, dar arătarea o atinse scurt pe frunte. Când aceasta vorbi din nou, Gisela auzi tot cuvinte în limba latină, dar i se părea că cineva le spunea și în propria ei limbă, așa că înțelese ce voia să îi spună năluca.

— Trebuie să mă ajuți! Dușmanul tău este foarte puternic, iar eu sunt prea slabă pentru a-i face față mult timp.

Se părea că vorbitoarea era în mare pericol.

Gisela se retrase un pas și o privi fix.

— Cine ești?

— Numele meu este Lavinia. Am fost ucenică a Sfântului Sebastian, pe care dușmanii creștinătății l-au străpuns cu săgeți. După moartea mea am fost așezată în același mormânt cu el. Când, decenii mai târziu, oameni credincioși i-au strâns rămășițele pentru a le duce în bisericile lor ca moaște, unul dintre ei a luat un os al piciorului meu drept os al sfântului. Acesta a pus să fie confecționat un crucifix cu o capsulă pentru osciorul meu și s-a rugat în fața mea, ca eu să îl recomand sfintei Fecioare și Domnului Isus Cristos.

— Atunci ești un fel de sfântă! exclamă Gisela.

— Pot fi un instrument al Domnului, dar cu siguranță nu sunt o sfântă, contestă Lavinia. Dar acum, iute la treabă. Trebuie să distrugi conținutul capsulei negre înainte de primul cântat al cocoșului!

Arată către ghemotocul negru de pe servanță ce se agita în jurul recipientului mic și auriu.

Doar aspectul lui era atât de respingător, că Gisela duse mâna la ochi.

— Nu pot face asta, murmură ea lipsită de curaj.

— Ba poți să o faci! o îndemnă Lavinia. Am așteptat atât de mult pe cineva care să vadă mai mult decât o poate face ochiul omului obișnuit și mai mult decât își poate însuși un alchimist sau un mag din cărțile lui. În tine curge sângele bătrânelor mame, care prin forța lor au ținut departe de popoarele lor răul și care au ajutat oamenii, până când bărbați pioși înșelați de trimișii lui Satan le-au acuzat de erezie și le-au prigonit.

Gisela respira cu greutate.

— Vrei să spui că eu sunt una dintre vrăjitoarele acelea blestemate de Domnul?

— Blestemată de aceia care afirmă că vorbesc în numele Domnului, dar de fapt urmăresc intrigi diavolești! Tu, Gisela, ești o armă împotriva dușmanului care ne amenință pe noi toți cu întunericul și cu focul cel negru.

Gisela nu știa ce să creadă despre întâlnirea aceasta cu năluca. Ar fi preferat să părăsească încăperea cu prada ei și să trateze totul ca pe o nălucire. Dar ceva în sinea ei o făcea să creadă că Lavinia exista și că ea trebuia să îi îndeplinească rugămintea. Involuntar, privirea îi alunecă spre ghemotocul întunecat, acum putând să vadă clar recipientul de aur. Apelă la tot curajul ei, se duse la servanță, întinse degetele și încercă să apuce obiectul ce îi stârnea sila. Nu apucase bine negreală, când vârfurile degetelor i se înfierbântară, de parcă ar fi întins mâna spre o vatră de fierărie. Totodată simți că îi vine să verse.

Gisela se înfurie. Se uită în jur, căutând un clește sau ceva asemănător, dar trebui să se mulțumească cu două bucăți de postav, care, judecând după broderia lor, păreau să folosească drept învelitori pentru cărțile valoroase. Le înfășură pe mâini, băgă mâinile prin negreală și deschise capsula. Izbucni în râs nedumerită. În frica ei, se temuse că din ea va ieși un demon, care o va înșfăca și o va duce cu el în iad, dar era vorba doar de un smoc de păr creț, negru, care putea aparține foarte bine și unui urs sau unui porc mistreț. Doar negreală cețoasă, puternic prevestitoare de rău ce o emana, trăda că era legat de o vrajă.

— Nu îl atinge cu mâna goală! o preveni Lavinia.

Gisela se cutremură.

— Nici nu intenționez. Dar cum să îl distrug? Părul se poate doar arde.

— Ar fi cel mai bine, fu de acord Lavinia.

Gisela privi crucifixul, a cărui lumină nu părea nici fierbinte și nici pârjolitoare. După care își aminti de lampa care, împreună cu cremenea și cu iasca, se afla în nișa de lângă ușă. După puțin timp, reuși să aprindă fitilul cu o scânteie. Cu o pensetă de-a lui Gaudentius ținu în foc un fir de păr creț. Acesta pocni încet și în încăpere se răspândi mirosul înțepător de sulf. Dar părul începu să ardă mocnit doar în vârf.

— Nu merge, oftă decepționată Gisela.

Lavinia arătă către crucifix.

— Atinge lampa cu el și rostește o rugăciune! Poate că ne va ajuta harul divin.

Gisela îi urmă sfatul și, când trecu din nou părul prin flacăra, se produse o lumină puternică și părul fu distrus în câteva secunde. În același timp, în încăpere mirosi atât de puternic a pucioasă încât Gisela nu mai putu să respire. Se duse clătinându-se la una dintre ferestre, o deschise și trase adânc în piept aerul răcoros al nopții.

— Trebuie să continui! o zori Lavinia.

Gisela dădu din cap și se întoarse la lampă. În timp ce ardea fir după fir, se uita după Lavinia.

— Pot să te întreb ceva? De ce, ca spirit, zăbovești pe Pământ, și nu în cer, cu Dumnezeu și cu toți sfinții?

Pe fața luminoasă a Laviniei trecu o umbră.

— Mi-am atras o mare vină: când dușmanii noștri, după moartea Sfântului Sebastian, ne asediau comunitatea, am fugit împreună cu trei însoțitoare la un bărbat care se pretindea a fi prieten. Acesta ne-a primit prietenește, deși pe două dintre însoțitoare mele le înspăimânta. Eu am râs de ele și puțin mai târziu am părăsit refugiul situat mult deasupra râului Altmühl, pentru a căuta alți prieteni și a-i aduce acolo în siguranță. La scurt timp, mi-a apărut în vis una dintre însoțitoare și mi-a reproșat că le-am sortit unei grele osânde pe ea și pe celelalte două. Afirma că gazda noastră le jertfise lui Satan printr-un ritual oribil, obținând astfel prelungirea propriei vieți. M-a blestemat să nu mă pot întoarce în împărăția cerului până când sufletele ei și ale însoțitoarelor sale nu vor fi eliberate.

Lavinia plecă rușinată capul. Gisela văzu cum pe obrazul ei drept aluneca o lacrimă și vru să o îmbrățișeze și să o consoleze. Dar, când făcu

o mișcare de apropiere, Lavinia o rugă să continue arderea smocului diavolesc.

Puțin după aceasta, Gisela arse și ultimul fir de păr și vru să răsuflă ușurată, când îi atrase atenția o ușoară umbră. Se uită mai bine și, ascuns pe jumătate sub un volum, descoperi un fir de păr. Îl ținu și pe acesta în flămă, și din nou aerul se umplu de respingătorul miros al iadului. Respirând greu, ea se salvă la fereastră și, în timp ce se lupta să tragă aer în piept, auzi deodată zgomote pe coridor. Alergă la lampă și suflă în ea. Dar când vru să dea fuga la ușă, Lavinia o opri.

— Ascunde-te sub pătura sub care se află crucifixul!

Gisela ascultă fără să se gândească și trase pătura peste ea.

Atunci ușă fu deschisă și se auzi o voce bubuitoare, pe care o recunoscuse a fi a lui Gaudentius.

Dar aici nu este nimeni! Aș fi putut să jur că am auzit pași și voci!

Judecând după zgomote, bătrânul mag cotrobăia prin odaie, cercetând fiecare colț. Gisela se și crezu descoperită, când acesta se duse la fereastra deschisă, pe care o închise din nou.

— Vântul trebuie să fi fost. Dar este ciudat că eu nu am uitat niciodată fereastra deschisă. Se pare că vârsta mea se face tot mai simțită. Va trebui să o zoresc pe mica vrăjitoare să poată rupe vraja cât mai repede posibil.

Apoi Gaudentius părăsi încăperea. Gisela ieși de sub pătură și clătină din cap a mirare. După părerea ei, stăpânul castelului ar fi trebuit să o vadă atât pe ea, cât și capsula goală în care se aflase părul. În afară de asta, încă mai trăsnea a pucioasă, ceea ce ar fi trebuit să remarce și Gaudentius. Gisela vru să o întrebe pe Lavinia dacă nu cumva intervenise ea, dar năluca dispăruse și nici nu mai reveni la rugămintea ei.

2.

Cajetan se înfășură cu mantia lui din catifea, largă, ornată cu simbolurile stelelor, își puse pe cap coiful care aducea cu pălăriile aurite și înalte din tinerețea lui și se prezentă în fața oglinzii din cea mai bună sticlă venețiană, mare cât un stat de om. O primise de la un important negustor, ca răsplată pentru că îl sfătuisese cum să devină mai bogat și mai puternic. Cajetan strânse batjocoritor din buze gândindu-se la serviciile pe care bărbatul i le va mai putea face. Căci legăturile negustorului se întindeau până departe și o parte apreciabilă din câștigul lui provenea din răscumpărarea sclavilor creștini de la necredincioșii din Africa. Din fiecare ducat de aur primit în acest scop din partea Bisericii și de la donatori voluntari, jumătate îi revenea lui.

Deoarece socotea că are puțini captivi, Cajetan intenționa să făurească pentru negustor o piatră cu care acesta și oamenii lui să-i recunoască printre cei răscumpărați pe oamenii înzestrați pentru magie, pe care să îi trimită la el. Hetta, Kezia, Gaudentius și Alban îi vor aduce deodată două vieți omenești în plus. Cândva se va ocupa și de soția lui Alban, de fratele ei și de bețivul împletitor de coșuri, dar aceasta reprezenta o pradă slabă în comparație cu vremurile când avea o rezervă de cinci sute de ani.

— Veți reuși să terminați curând să vă admirați singur, stăpâne?

Observația lui Fulvian îl smulse din gândurile sale pe Cajetan. Dar acesta nu reacționează iritat, ci își strânse doar buzele disprețuitor.

— Tocmai mă gândeam la acele vremuri în care tu mă slujeai mai bine decât astăzi.

— Așa ceva nu este posibil, pentru că nicicând nu v-am slujit mai bine decât acum.

Cajetan avu impresia că în vocea creaturii sale e o urmă de zeflema, dar râse apoi pe seama suspiciunii sale. Niciodată nu ar gândi Fulvian să se considere mai presus decât el. În definitiv, era creația lui și se dovedise a fi un slujitor util, cu toată inexplicabila lui poftă pentru femei încă de la apariție. Dar se părea că în ultimul timp homunculusul o lăsase mai moale.

— Le-ai convins pe cele două vrăjitoare să mă servească? întrebă Cajetan.

Fulvian își roti ochii în cap.

— Nu va mai dura mult, stăpâne. Am pus să fie despărțite. Kezia pare a fi un măr copt, ce va putea fi cules la fel de ușor ca acel fruct luat de Eva în grădina Edenului, crezând că l-ar putea bucura cu el pe Adam. Numai că a greșit!

Homunculusul izbucni într-un râs chițăit și săltă prin încăpere ca o veveriță.

Cajetan îi dădu un picior.

— Și cealaltă cum stă?

— Hetta este tăcută dintr-un material mai dur, dar cred că singurătatea o va înmuia.

— Asta sper și eu, deoarece am nevoie de puterile mele magice pentru treburi mai importante decât să supun o vrăjitoare îndărătnică. În imperiu au loc evenimente importante! Împăratul Maximilian a îmbătrânit și, dacă mă voi dovedi priceput, de mine va depinde numirea noului împărat. Deja au sosit mesageri din partea unor înalți nobili care îmi solicită sprijinul. Am să mă gândesc pe care dintre ei să îl urc pe tron. Regretabil este că nu fac parte din cler, pentru că aș fi putut să ocup funcția de inchișitor al imperiului și atunci i-aș fi arestat pe toți cei cu puteri magice. Fiecare dintre cei câștigați de partea mea din această poziție mi-ar aduce prelungirea vieții nu cu un secol sau două secole, ci cu milenii.

— V-aș putea mijloci cunoașterea câtorva înalți principii ecleziaști, care v-ar ajuta în treaba aceasta contra unei plăți minore, se oferî Fulvian.

Cajetan îl privi contrariat, pentru că nu era obișnuit ca homunculusul. Apoi vântură cu mâna dreaptă prin aer ca și cum ar fi vrut să respingă acest gând.

— Nu mai spune prostii și lasă-mă să mă gândesc! Pentru a-mi atinge scopul trebuie în primul rând să influențez preluarea demnității imperiale. Voi analiza foarte amănunțit ofertele înainte de a decide pe cine ajut. Dar mai întâi vreau să văd ce mai face scumpul meu prieten Gaudentius. Cum se mai zbate ca să facă din fata aceea o vrăjitoare?

Cajetan părăsi încăperea pentru a se duce în camera de studiu.

În timp ce el întindea mâna către pânza ce acoperea oglinda de alabastru, Fulvian rânji șuierând.

— Stăpâne, s-a întâmplat ceva! Simt asta!

Cajetan râse disprețuitor, dar încetă fulgerător.

— Ce este asta? Apa din vas s-a tulburat!

Magul privea cu ochii larg deschiși în vasul pe a cărui suprafață, în loc de obișnuitele imagini clare, apăreau doar dâre cenușii și câteva umbre, ce aminteau foarte vag de oameni.

— V-am spus că am avut o presimțire rea! exclamă Fulvian.

Magul nu îl băgă în seamă, ci luă vasul, se duse la fereastră și îi aruncă conținutul în curte, într-o rigolă zidită ce evacua apa reziduală. Turnă apă proaspătă în vasul de alabastru și rosti câteva cuvinte magice deasupra lui, însoțite de gesturi expresive. Suprafața apei străluci scurt, dar prezentă apoi aceleași imagini vagi. Cajetan își stăpâni cu mare greutate enervarea ce îl cuprinsese și rosti o altă formulă magică. Suprafața apei se luminează scurt, după care pe ea apăru odaia negustorului ce îi dăruise oglinda venețiană, atât de clar de parcă magul s-ar fi aflat la fața locului. Acesta putu chiar să citească scrisoarea pe care negustorul tocmai o scria și care cu siguranță nu era destinată unor priviri străine.

— Oglinda de alabastru este în regulă! Cu atât mai mare este misterul pentru care nu pot privi în burgul lui Gaudentius! Să fi descoperit ceva țăpul acesta bătrân sau să fi învățat o vrajă mai puternică?

Cajetan încercă iarăși să-și concentreze al treilea ochi asupra lui Gaudentius, dar din nou văzu doar umbre și dâre.

— Trebuie să fie ceva în legătură cu fata, cu Gisela! De la început am avut o presimțire rea în ce o privește. Eu...

O lovitură puternică de picior îl făcu pe Fulvian să țipe revoltat, dar se opri imediat.

— Este o prostie! Fata dispune de forțe naturale, totuși nu este nici vrăjitoare experimentată și nici Gaudentius nu ar fi putut să o instruiască în așa fel ca ea să reprezinte un pericol pentru mine. Așa cum am văzut până acum, el a făcut totul greșit. Dacă vrea să obțină ceva, nu trebuie să trateze o femeie cu o asemenea putere ca pe o adeptă puțin înzestrată. Neisprăvitul acesta de la Riebelsborn trebuie să fi găsit într-una dintre cărțile pe care și le-a procurat o vrajă care sporește puterea cârpăcitei lui vrăji de apărare.

— Nu există nicio vrajă, din cer până în iad, care să fie la fel de puternică precum părul meu pe care l-am strecurat în castelul lui Gaudentius. Deci înseamnă că acesta a fost distrus. Dar așa ceva se poate face numai cu foc sfânt!

Fulvian rânji și își frecă coastele care îl dureau de la șutul maestrului său.

— Îmi este indiferent motivul din care acest obiect a devenit inutilizabil! Am să fac pe dracu-n patru ca să îi dau o grea lovitură lui Gaudentius!

Magul deja cocea planuri ce urmau să lovească în fostul lui ucenic. Privi involuntar ceasul cu nisip care îi măsura lui Gaudentius viața rămasă și tresări ca lovit de o vână de bou: nisipul curgea acum invers, strângându-se în partea de sus a recipientului.

Pentru prima oară în cei mai mult de trei mii de ani de când se afla pe lume, lui Cajetan i se făcu frică. Gaudentius era doar un șarlatan cu puteri neînsemnate, care niciodată nu ar fi fost capabil să se măsoare cu un mag adevărat. Trebuie că îl ajuta cineva mult mai puternic decât era Matthias von Riebelsborn. Dar un dușman cunoscut este un dușman condamnat! Ridică pumnul drept și amenință cu el în direcția burgului adversarului său. Nu triumfase Cajetan trei mii de ani în fața tuturor inamicilor ca să se lase acum intimidat de un ageamiu jalnic.

3.

Giselei îi venea greu să spună de cât timp se afla la Riebelsborn. Poate jumătate de an. Vara lăsase locul toamnei și acum acest anotimp cu splendidele lui culori începea să cedeze în fața iernii, care amenința să înăbușe pământul sub averse reci de ploaie și zăpadă. Pentru a o împiedica pe Gisela să părăsească burgul, Gaudentius o lipsise mai întâi de haine călduroase și blănuri. Dar pentru că Dagga nu ieșea fără tânără afară, Gisela o însoțise îmbrăcată mult prea subțire și contractase o răceală gravă.

Acum Gisela se afla în dormitorul ei, transpirând de pe urma ceaiurilor de tei și de mușețel preparate de Anna și luptându-se cu tușea sufocantă. Se simțea rău, rău cum rareori se simțise. În același timp o încerca o anumită bucurie răutăcioasă. Gaudentius înjura și era supărat fiindcă lipsea de la cursul lui, dar nu se bucura de nicio înțelegere, ci, după cum povestea Anna, de fiecare dată i se reproșa că purta vina îmbolnăvirii tinerei. Mătușa lui îl izgonise din prima zi din cameră, explicându-i că Gisela se va însănătoși mai repede dacă el rămânea cuminte în odăile lui. Magistrul se retrăsese urlând și de atunci nu își mai făcuse apariția. Și Alban evita iatacul Giselei, așa că ea nu știa dacă el era îngrijorat din pricina ei sau nu. Este adevărat că prezența lui nu ar fi fost deosebit de agreabilă, dar ea îi lua în nume de rău că nu se ivise măcar o dată, ca să vadă cum se mai simte. Oricum, în fața lui Dumnezeu ea îi era soție, deși căsătoria se realizase prin minciuni și înșelăciune.

În seara aceea cu lună plină din decembrie, Gisela se simțea deosebit de rău. Gundi încerca să o facă să accepte cel puțin câteva linguri de supă caldă din orz, adusă din bucătăria castelului. Dar mirosul mâncării îi accentua senzația de rău și ea întoarse capul. În acel moment cineva bătu la ușă. Gisela încercă să ignore bătaia, dar Gundi se grăbi să deschidă ușa.

— Stăpână, aveți o vizită! strigă ea cu un ton ciudat în voce.

— Nu vreau să văd pe nimeni!

— Nici pe mine? auzi ea un răspuns amuzat.

— Herr Streller!

Gisela sări cu o surprinzătoare energie și îl văzu în ușă pe tânăr. O clipă se gândi cât de necuviincios ar fi să îl lase în dormitorul ei. Dar bucuria de

a-l vedea era mai mare decât muștrările de conștiință și de aceea își spuse că prezența lui Gundi făcea ca gestul ei să nu dea de bănuit.

— Intrați! Gundi, mai avem ceva vin pe aici?

— Trebuie să aduc de jos, răspunse fata.

Gisela se întrebă dacă ar fi trebuit să îi ceară lui Streller să aștepte la ușă până când se întorcea Gundi și decise că nu era cazul. În definitiv, era bolnavă și nimeni nu ar crede că s-ar fi folosit de absența lui Gundi pentru ceva la care o bună soție nici nu ar fi avut voie să se gândească.

— Atunci du-te și adu vin. Dar te rog să te grăbești!

Ceea ce în ochii Giselei păru un compromis acceptabil.

Arată către scaunul de lângă pat, pe care șezuse Gundi, și îl invită pe Streller să ia loc.

— Regret că sunteți bolnavă, Frau ... Care este numele de familie al soțului dumneavoastră? De fapt eu nu îl știu.

La această întrebare, ochii lui Georg Streller scânteiară peste măsură de vioi.

Gisela încercă să își amintească, dar nu reuși.

— Nu aș putea să vă spun, pentru că îl cunosc pe soțul meu numai ca magistrul Alban. Mai știu că este foarte bogat, pentru că și-a permis să îi împrumute tatălui meu mai multe mii de guldeni.

— Mai bogat decât mine nu poate să fie.

În vocea lui Georg Streller era o nuanță de aroganță.

Gisela deveni brusc conștientă de o contradicție pe care nu o remarcase până atunci.

— Ce ciudat! Cum de a putut magistrul să îi dea tatei atât de mulți bani, deși, conform celor spuse de Gaudentius, își tocuse averea?

Streller izbucni în râs.

— Poate că l-am împrumutat eu!

— Dumneavoastră? Prin asta ați fi vinovat de nenorocirea mea!

Pentru o clipă, privirea Giselei se întunecă și mâna i se îndreptă către pernă, ca să i-o arunce în cap lui Streller. Dar se opri în mijlocul mișcării, pe de-o parte din cauza slăbiciunii, pe de altă parte din cauza lacrimilor ce îi curgeau brusc pe obraji.

Georg Streller o apucă de mână.

— Soțul dumneavoastră nu se poartă bine, nu este așa?

Întrebarea o puse în încurcătură pe Gisela, care nu știa cum i-ar putea răspunde. De fapt, magistrul Alban nu o trata nici rău, nici bine, ci doar îi ignora existența. Dar asta nu era ceva ce putea fi încredințat unui străin. Își retrase mâna, își șterse lacrimile cu mâneca de la cămașa de noapte și ridică din umeri.

— Desigur că există multe femei care ar putea fi mai puțin mulțumite de soții lor. Cel puțin al meu nu mă lovește!

— Nici nu l-aș sfătui!

Ceva din vocea lui Georg o irita și ea îl privi cu ochii mari.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Ce? Streller păru să remarce că prin afirmațiile lui se situa deja pe o gheață cam subțire și ridică brațele într-un gest ambiguu. Eh, de exemplu, v-aș putea ajuta să evadați de aici. Ar fi cel mai bun lucru pentru dumneavoastră, credeți-mă. Văd cât de nefericită sunteți aici. Cum ați putea fi fericită cu un asemenea monstru ca soț! Aproape că te poți îndoi de Dumnezeu pentru că s-a ajuns aici.

Vorbele lui incitante o torturau. Se gândise de câteva ori să fugă de la Riebelsborn, dar cugetând în liniște își dăduse seama că afară nu exista nimeni care să o primească. Singurul loc unde se putea refugia era casa părintească, dar tatăl ei ar fi predat-o imediat magistrului, din teama că acesta i-ar putea cere restituirea urgentă a împrumutului. Pentru o clipă, își puse întrebarea dacă nu ar trebui să își încredințeze soarta lui Georg Streller. Dar se răzgândi: a-și părăsi soțul era un păcat greu, cel puțin tot atât de greu ca acela pe care Gaudentius o silea să îl săvârșească. Și, în afară de asta, își asumase o sarcină, de la îndeplinirea căreia, deși îi repugna, nu se putea sustrage din motive de conștiință. Acum nu mai era vorba doar de a-i elibera pe soțul ei și pe Gaudentius de blestem, ci era vorba și de Lavinia și de prietenele acesteia, care fără ajutorul ei ar suferi veșnic în iad. Nu avea nici cea mai mică idee cum va trebui să procedeze, dar dacă dezerta nu obținea nimic.

Râse silit.

— Dragă Streller, te porți de parcă aș trăi aici doar cu pâine și apă, în spatele unor ziduri de celulă. Dar duc o viață deosebit de plăcută. Să discutăm despre altceva! Dumneavoastră umblați în lumea largă: nu ar fi posibil ca o dată să îi vizitați și pe părinții mei și să le transmiteți salutările mele? Mi-ar face mare plăcere să știu ce mai fac ei.

Răspunsul fusese gândit ca o minciună care să o scoată din încurcătură, dar, în timp ce vorbea, Gisela simțea că el corespundea adevărului. Tatăl ei o vânduse lui Gaudentius ca pe o marfa, dar fusese silit să facă acest lucru de situația catastrofală în care se aflau.

— Aș fi vrut ca Tettenwieserii și Beckheimerii să plătească pentru tot ce ne-au făcut! izbucni ea furioasă.

Nici nu observă că Georg strângea din dinți și cum îi pălea fața la auzul rugăminții. Nu remarcă nici cu ce disperare o privi când ușa se deschise cu zgomot.

Era Gundi, care aducea o carafa mare din cositor și două pocale.

— Cu cele mai bune salutări de la Frau Anna. Vă transmite că și dumneavoastră ar trebui să luați o gură de vin.

Georg luă carafa și una din cupe pe care o umplu și i-o întinse Giselei.

— Beți! Vă va face bine.

Gisela luă ascultătoare pocalul și sorbi puțin. Pentru prima dată de când se îmbolnăvisese, nu reprezintă pentru ea o obligație impusă de îngrijitoarea ei, ci o plăcere. Simți pe limbă puțin gustul de fruct și reuși să înghită vinul destul de ușor. Simțind cum acesta i se urca la cap, își ținu speriată respirația.

— Ce-ați pățit, Frau Gisela? Vă este rău?

Georg se aplecă îngrijorat spre ea.

Gisela clătină din cap.

— Nu, sunt doar puțin slăbită. Vă rog să mă scuzați dacă voi fi mai tăcută.

Gândi că este mai bine să nu spună nimic, pentru că nu voia să-i ofere musafirului imaginea unei femei amețite de băutură. Dar totodată simți cum i se trezea dorința de viață și cum i se face foame. Chiar se gândi să o trimită pe Gundi la bucătărie ca să îi spună bucătarului să pregătească o supă de pasăre. Dar, pentru că ar fi rămas pentru a doua oară singură în cameră cu Georg, renunță. Musafirul îi mai turnă puțin vin și îi luă mâna.

— M-ați rugat să le transmit părinților vești despre dumneavoastră. Promit că voi trimite pe cineva la ei.

Gisela gândise rugămintea ei altfel, și anume că el personal va trece cu treburi prin Nürnberg, dar se simțea prea bolnavă și istovită să mai intervină, iar intrarea Annei o făcu să nu cadă pradă dezamăgirii.

— Pare să îți meargă mai bine decât înainte, draga mea. Mă bucur, pentru că mai este un oaspete care vrea să îți transmită urările lui de refacere rapidă.

Se dădu la o parte și îi făcu loc cavalerului Ekehard, care intră vesel și zâmbitor.

— Buna Anna are dreptate. Arătați bine, ba chiar prea frumoasă pentru inima unui bărbat solitar, care speră degeaba să fie auzit de o alta.

Ghiontul zdravăn al Annei îl duru.

— Dacă inima ta este așa de flușturistică, trebuie să mă întreb dacă nu aș greși dându-ți ascultare.

Ekehard veni imediat lângă ea. Îi luă mâinile într-ale sale și se apropie de ea atât de mult încât corpurile aproape că li se atinseră.

Dar, draga mea, tu știi că există doar o singură femeie pe care vreau să o duc acasă. Nu un mânz tânăr ca Gisela. Ea are abia câțiva ani mai mult decât fiul meu cel mai mare și desigur că i-ar orienta preferințele într-o direcție greșită.

— Pe când o dihanie bătrână și urâtă ca mine cu siguranță că nu ar prezenta niciun pericol pentru tânăr, vrei să zici!

Deși Anna știa că nu fusese niciodată o frumusețe, se simțea rănită.

Ekehard oftă și căzu în genunchi în fața ei.

— Știi că ești o femeie deosebit de chipeșă și că ai de oferit totul unui bărbat. Dacă te-ai căsătorit cu mine, ți-aș putea dovedi.

— Cred că l-ați torturat destul pe fidelul dumneavoastră admirator, Frau Anna. Dați-i mâna dumneavoastră, pentru a nu vă irosi viața și nu veți regreta.

Georg Streller sări în ajutorul cavalerului și se alese cu o ciudată privire a doamnei.

— Tocmai tu spui asta? Ea tresări scurt și îi zâmbi Giselei. Cine știe, poate că se va ajunge și la această nuntă.

— Sunteți încă destul de tineri pentru a avea copii, insistă Georg.

Ekehard îl bătu îndatoritor pe umăr și îi promise că din partea lui va avea numai bine totdeauna.

— Din păcate, ați fost doar o dată imprudent. Dar...

Ieni primind între coaste un cot de la Georg, și lovitura acestuia fu mai puternică decât ghiontul Annei.

— Cred că nu ar trebui să o mai necăjim pe Frau Gisela. Este bolnavă și o vor apuca durerile de cap dacă mai vorbim așa de tare.

— Este prima idee deșteaptă pe care ai avut-o astăzi, Georg. Anna îl împinse afară pe Eckehard, apoi și pe Georg, care, în ciuda celor spuse de el, rămăsese lângă patul Giselei. Reveni scurt la bolnavă: Vinul se pare că îți face bine, draga mea. Ți este foame? Trebuie să mănânci ca să te refaci. Nu am să îi pot interzice o veșnicie inutilului meu nepot să te lase în pace. După cum știi, timpul lui se scurge.

Gisela încuviință din cap.

— Nici eu nu mi-aș privi cu plăcere moartea apropiindu-se irevocabil, deși există mijloace și căi de a o opri. În ce privește întrebarea dumneavoastră: am cel puțin poftă de mâncare. Dacă ați fi bună să îi cereți bucătăresei să îmi pregătească un castron cu supă de pasăre, v-aș fi recunoscătoare.

— Cu plăcere, draga mea.

Anna o mângâie scurt pe obraji pe Gisela și apoi ieși din cameră.

Gisela se simți deodată singură, părăsită de toată lumea, deși Gundi stătea tăcută pe patul ei și cosea. Nu avea chef să poarte o discuție cu servitoarea, pentru că fata abia de pricepea prin ce trecea ea. Dar cât de plăcut ar fi fost să stea de vorbă cu Georg! Chiar și modul ciufut de a fi al lui Eckehard i-ar fi făcut plăcere și ar fi făcut-o să mai uite de situația ei. După puțin timp, o servitoare bătu la ușă și intră cu o tavă pe care se găseau un castron de supă de pasăre, o farfurie cu carne de pasăre tăiată în bucățele mici și o cană cu lapte cald și miere, ce reprezentau, potrivit lui Frau Anna, un bun mijloc de luptă cu răceala.

4.

Gaudentius aștepta oaspeții în încăperea cu bovindou, pentru că în sala cea mare era curent. Pentru a se proteja de frig, pusese pe el o mantie grea, îmblănită și stătea aproape de o tavă cu jărat, deasupra căreia putea să își încălzească mâinile.

Cu toate că era astfel încotoșmănat, cavalerul Eckehard remarcă o schimbare la gazda sa.

— Pe bunul mântuitor! Ori mă amăgește o himeră, ori arătați cu adevărat mai bine decât acum câteva luni?

Georg Streller îl privi surprins pe Gaudentius, se apropie de el și îi atinse fața. Pielea bătrânului era tot flască și ridată, dar era evidentă o schimbare. Tânărul aproape că tremura, când cu o privire exprimând teama întrebă gazda:

— Se poate să fi fost ridicată vraja?

Gaudentius își ridică mâinile și le examinează. Constată și la ele o modificare în bine. Reușea chiar să-și miște degetele ușor și, când se ridică de pe scaun de probă, mișcărilor lui nu mai semănau cu cele ale unui bătrân lipsit de puteri.

Totuși clătină din cap.

— Blestemul mai există, deși de câteva zile mă simt ceva mai bine. Parcă Dumnezeu, în bunătatea lui, mi-ar fi acordat o amânare.

— Atunci s-ar putea totuși ca tânăra de sus să vă elibereze de blestem! M-aș bucura să redeveniți cel care ați fost, prietene Matthias. Ar înceta atunci și bârfa că eu aș umbla după ruda dumneavoastră pentru ca după moartea dumneavoastră să adaug Riebelsbornul la averea mea.

— Nu aș avea nimic împotrivă dacă un fiu al dumneavoastră cu Anna ar moșteni domeniul meu. Numai să îmi privesc în față sfârșitul fără groază! Gaudentius lovi cu palma în masă, dar imediat se scuză pentru gestul lui necontrolat. Să mâncăm! Serviți-vă și să vorbim despre altceva!

Cavalerul nu se lăsă rugat de două ori. Înainte ca cineva să apuce să scoată vreun cuvânt, acesta începu relatarea ultimei sale vânători de toamnă, când ar fi ucis o duzină de cerbi și o întreagă turmă de mistreți. Deoarece se referea și la alți vecini ai Riebelsbornului, cu care cei din burg

nu prea aveau relații, Anna și Gaudentius îl ascultau cu un interes evident, iar Georg cu destulă atenție.

— Despre voi se vorbește într-un fel pe care nu îl consider bun, spuse cavalerul după un timp. Oamenii au remarcat că nu l-ați înlocuit pe capelanul burgului, după ce ultimul a șters-o. Oamenilor le vine ușor pe buze cuvântul „lucrarea diavolului”, ceea ce nu este bine, prietene Matthias. Eu știu că sunteți un creștin la fel de bun ca mine ori ca tânărul de față. Dar, atât timp cât nu aveți un preot în burg, ceilalți se vor îndoi și poate că vă veți trezi și cu un exorcist pe cap.

Gaudentius râse respirând greu.

— Dacă vreunul dintre ei ar putea rupe blestemata aceasta de vrajă, ar fi mai bine decât bine-venit. Totuși vă mulțumesc pentru avertisment. Mă voi îngriji ca la castel să vină un nou capelan. Să sperăm că acesta va rămâne mai mult. Ultimului i-a înghețat sângele în vene cum i-a văzut fața lui Alban și nu a știut cum să fugă mai repede. Din cuvintele stăpânului burgului răzbătea amărăciunea că la nenorocirea în care se zbătea se adăuga și faptul că vecinii îl priveau cu suspiciune și teamă, deși nu le pricinuisese niciodată vreun rău. Pe Dumnezeu, dacă aș fi pus mâna pe domeniul meu pe vreun negustor din Nürnberg ori din Schwabach și l-aș fi ușurat de mărfurile lui, toți conducătorii de bresle din regiune m-ar fi considerat un tip de nădejde. Dar, așa, mă privesc cum se uită dracul la apa sfințită. Gaudentius lovi cu pumnul în masă, că aceasta trosni, și se sperie singur de zgomotul produs. Dar în același timp se bucură că își recăpăta puterea. Doamne! Mă simt cu cel puțin zece ani mai tânăr, decât acum o săptămână. Dacă nici acesta nu este un semn bun...

— Sper și eu, vecine.

Eckehard îl bătu încurajator pe umăr și apoi se întoarse către friptura pe care i-o pusese Anna în față. Și Gaudentius începu să mănânce, surprinzându-i pe comeseni cu faptul că putea mesteca.

— Mi-au apărut și câțiva dinți, spuse el cu gura plină.

— Splendid! răspunse Eckehard, care acum era totuși mult mai interesat de decolteul Annei, decât de dantura gazdei.

Aceasta purta o rochie verde, lungă, cu un corset prins cu șnur și cu mâneci cu șliț, iar împotriva frigului din castel pusese pe umeri un șal. Deoarece în încăpere se făcuse cald, acesta se întredeschisese în față, oferind privirii ceva ce provoca mare plăcere cavalerului.

În timp ce Gaudentius se întreținea cu musafirul lui, Georg tăcu majoritatea timpului. O mângâia pe Dagga, care îl urmase în încăperea cu bovindou și îi dădea cele mai bune bucăți de carne. Oftă de mai multe ori și privi în sus, unde știa că se află odaia Giselei. O dată se ridică pe jumătate, ca și cum ar fi vrut să părăsească masa și să se ducă la bolnavă, dar se reașează oftând adânc și așteptă să se încheie petrecerea.

De data aceasta dură mai mult până când Frau Anna căscă în spatele mâinii ținute la gură și anunță că dorește să se retragă.

— Vă însoțesc cu plăcere, se offeri răsând cavalerul Ekehard.

Ea îl privi muștrător și-și țuguie disprețuitor buzele.

— Dacă te gândești numai la satisfacerea plăcerilor tale, du-te acasă și mulțumește-te cu slujnica ta. Pe mine nu mă ai fără jurământul de căsătorie.

— Dacă asta te doare, am putea să o rezolvăm încă astăzi. Ah, da, nu merge... voi nu aveți capelan. Ca să vezi ce ghinion! Ekehard îi făcu cu ochiul, zâmbi și se ridică. Mă duc și eu să mă culc. Mai este puțin până dimineată și vreau să fiu plecat înainte de a-l întâlni pe Alban. Știți că îmi place, dar după o noapte cu lună plină este deosebit de nesuferit și nu vreau să plec supărat cu el.

Îi făcu cu ochiul lui Georg, se plecă în fața lui Gaudentius și o urmă sus pe Anna, fluierând pe cât de tare, pe atât de fals un cântecel trivial, pe care îl auzise când fusese ultima oară la Ingolstadt.

5.

Abia rămași singuri, Gaudentius sări de parcă își redobândise puterile din tinerețe și îi făcu semn lui Georg să îl urmeze.

— Trebuie să verific ceva. Este important!

Georg își trecu mâna dreaptă peste față, tremurând vizibil.

— Ce s-a întâmplat? Mă simt altfel în ultimele zile.

— Tocmai asta vreau să verific. Vocea lui Gaudentius era tensionată și aproape tot atât de speriată ca a unui copil în întuneric. Ca și cum s-ar fi așteptat să fie din nou dezamăgit. Urca treptele nerăbdător. Când servitorul vru să îl ajute, îl respinse supărat cu o mișcare a mâinii: Poți să te duci la culcare, Ludwig. Astăzi nu mai am nevoie de tine.

— Dar, stăpâne, dacă aveți un acces de slăbiciune?

— Este la post prietenul Georg. Va putea să facă el ceva.

Colțul gurii lui Georg tresări. Gaudentius i se părea la fel de în putere ca și înainte și crescuseră în el speranța că blestemul magului Cajetan era pe punctul de a se destrăma. Îl urmă pe stăpânul castelului în camera de studiu, care și ea îi părea altfel decât în ultimele zile. Era mult mai puțin întunecată și, în ciuda dezordinii, nu mai lăsa impresia că ar fi ticsită și prăfuită. În timp ce Gaudentius muta dintr-un loc într-altul cărți și alte ustensile destinate magiei, căutând ceva de care își amintea doar vag, Georg se așeză pe scaunul folosit de Gisela în timpul orelor de pregătire și luă în mână tăblița de ardezie pe care încă se aflau cuvintele magice scrise de ea ultima dată. Când atinse literele cu vârful degetelor, simți un ușor șoc. În același timp auzi un pâraie.

— Pe toți sfinții, fata deține cu adevărat o putere deosebită, probabil mai multe decât am avut eu sau voi avea vreodată! strigă el surprins.

Gaudentius se opri din treabă și se întoarse către el.

— Cred că o supraestimezi pe Gisela. Nu este decât o femeie, adică o ființă dominată de instincte, ce trebuie ținută din scurt, ca să nu facă prostii. Am citit mult despre astfel de femei: fie își irosesc puterile pentru a-și îmbunătăți înfățișarea ca să pună mâna pe un bărbat important, fie devin vrăjitoare din acelea care nu se pot stăpâni să nu facă rău. Nu ne putem folosi nici de unele, nici de altele.

— Nu cred că Gisela trebuie să se mai înfrumusețeze prin mijloace magice. Arată atât de bine și așa! ripostă înveselit Georg.

Gaudentius făcu un gest de dispreț.

— Treanca-fleanca! Femeile nu sunt niciodată mulțumite de înfățișarea lor. Și de ar fi vorba numai de Cleopatra! Ea poseda suficiente forțe pentru a avea un imperiu puternic și ce a făcut? Și-a irosit tot talentul și toate cunoștințele pentru a-i face mai întâi pe Iulius Caesar și apoi pe Marc Antoniu să i se supună. Prostia ei i-a costat pe cei doi viața și ea însăși și-a pierdut viața.

— Vorbești de parcă ai fi fost de față.

Colțul gurii lui Georg tresări din nou. În ultimele luni uitase complet cât de activ fusese prietenul său odată. Se părea că acum în el se regăsea ceva din vechiul Gaudentius, mai bine spus din Matthias von Riebelsborn.

Magul scoase la iveală un volum foarte vechi din adâncurile colecției sale și îl ridică.

— Cred că acesta este! spuse el fără să bage în seamă remarca lui Georg. Sau nu este aceasta?

Câteva momente păru nesigur și citi cu voce tare primele rânduri ale textului. Georg nu înțelese niciun cuvânt și se ridică pentru a privi peste umărul prietenului său. Chiar și scrisul îi părea străin, de nedescifrat pentru el.

— Ce carte este aceasta?

— De unde să știu? Am cumpărat-o în urmă cu mulți ani, înainte de întâlnirea cu dușmanul meu de moarte. Nu îmi mai amintesc de la cine am luat-o. Dar am pe undeva senzația că în ea se află soluția problemei noastre.

— Și ce scria aici? Literele îmi par a fi grecești, dar limba aceasta nu am învățat-o niciodată.

— Pe vremea când am cumpărat cartea, nici eu nu o cunoșteam. Între timp, cunoștințele mele au sporit și acum pot să îi descifrez conținutul. Gaudentius chicoti, pentru că din nou era cu un pas înaintea prietenului său. Citi mai departe, dar foarte încet, pentru a nu își tulbura gândurile cu propria voce, apoi se opri brusc. Nu te poți încrede în intuiție. Cartea nu are nicio legătură cu blestemul nostru, ci ea tratează despre un mag puternic din vremuri străvechi, care a învins moartea.

Vru să lase cartea jos, când Georg îl bătu pe umăr.

— Stai! Niciodată nu trebuie să îți ignori instinctele. Instinctul îmi spune că vreau să aflu mai multe despre acest vechi mag. Poți să îmi traduci textul la prima vedere?

Gaudentius pufni.

— Pe Dumnezeu și pe Sfânta Kunigunde! Iar ești obositor! Eu caut informații privitoare la problema noastră și tu îmi ceri să îți spun povești, de parcă tu ai fi un băiețuș și eu aș fi slujnica ta. Cu comportamentul acesta nu ai să ajungi niciodată mare mag și alchimist.

— Nu cred că acum mai vreau să devin așa ceva, chiar dacă jugul cel greu care ne apasă pe amândoi ne va fi luat de pe grumaz.

Georg se scutură ca înfiorat și reveni cu solicitarea lui.

— Pe toți sfinții unicei adevărate Biserici! Bine, cedez voinței tale, pentru că altfel nu te pot reduce la tăcere. Deci, ascultă!

Supărarea lui Gaudentius, cauzată de prietenul său, era evidentă, căci citea mecanic, plictisit, fiecare propoziție. Dar după un timp simți că începea să fie și el interesat:

...El se numește Caidenos, sau ceva asemănător în limba lui barbară, și este cel mai înalt preot al lui Zeus-care-vorbește-din-nori, dacă am înțeles bine numele zeului lui. Este un om deosebit de puternic, despre care se crede că deține puterea nu numai de a prezice soarta unui om, ci și de a i-o schimba. Marele stăpân Filip i-a trimis o sută de talanți de aur și douăzeci de sclavi aleși de un sol al lui Caidenos, pentru a-l face stăpân al Greciei întregi. După cum se spune, Alexandru, fiul lui Filip, vrea să îi trimită acestui preot un dar deosebit de generos, pentru a deveni stăpânul Asiei. Darul va consta mai puțin în aur, cât în sclavii deosebiți despre care se spune că preotul Caidenos îi jertfește zeului lui pentru a-l face pe el însuși nemuritor.

Gaudentius ridică privirea. Aici se termină primul text. După cum se pare, a fost scris pe mai multe foi de pergament, care mai întâi au fost făcute sul, iar ulterior au fost legate împreună cu altele în această carte. Ceea ce urmează acum se află pe un material mai prost și parțial este ilizibil.

— Acest Caidenos ar putea fi dușmanul nostru Cajetan? Ideea tocmai îi venise lui Georg și când îi pronunță numele avu senzația atingerii unui suflu rece ca gheața.

Și pe Gaudentius îl trecură fiorii.

— Sper că nu, pentru că atunci individul ar fi de neînvins. Eh, dar să încerc să mai traduc un fragment. Coborî privirea pe carte și citi primele rânduri de pe o nouă pagină, făcând o figură de parcă tocmai i se extrăgeau toți dinții deodată:

Departe, în nord, trăia un vrăjitor care era nemuritor. Dar, pentru ca el să trăiască, alți oameni trebuiau să își jertfească viața. Deși nu îmi vine să cred așa ceva, o scriu ca o atenționare a acelor care îl slujesc pe adevăratul Dumnezeu din cer. Acest vrăjitor pune ca alți oameni care au darul nostru să fie prinși și întemnițați. Până acum, niciunul dintre ei nu s-a mai întors.

— Dumnezeule, el trebuie să fie! exclamă Georg. Gaudentius nu acordă nicio atenție exclamației, ci dădu pagina și citi mai departe.

El este o creatură a satanei, făcută spre a-i chinui pe dreptcredincioși și a le trimite sufletele stăpânului său din iad. Dar el nu caută oameni obișnuiți printre copiii lui Isus, ci pe aceia care au flăcăruia, care dețin puterea de a le cui cu mâinile și de a-i mângâia pe cei ce se îndoiesc. Astăzi au fost prinși patruzeci dintre frații și surorile noastre la Castra Regina, pentru a fi făcuți martiri ai adevăratei credințe. Publius Griffus, care se ocupă de închisori, nu bănuiește că inima mea aparține și ea răstignitului și de aceea mi-a destăinuit astăzi că patru dintre cei prinși nu vor muri în arenă, ci vor fi predați acestui demon al răului. Conform spuselor acestuia, Cajetanus se va îndopa cu carnea acestora, pentru a deveni și mai puternic, ceea ce răstignitul ar dori să nu se întâmple. Eu voi pleca mâine la drum și voi încerca să îi ajut cel puțin pe acești patru frați și surori întru Cristos, dacă nu pot să îi salvez și pe ceilalți membri ai comunității noastre. Acestea sunt scrise de către Nicodemus din Treverorum. Cristos și Domnul fie alături de noi.

Când Gaudentius termină de citit, în încăpere se așternu o tăcere pe care nici măcar flacăra lămpii cu ulei nu îndrăzni să o tulbure cu un pâlpâit. După un timp, când bătrânul mag își întoarse fața către Georg, aceasta era albă de frică.

— Ai avut dreptate, el este! El a aruncat asupra noastră blestemul, pentru a ne lega de el cu lanțurile iadului și a închina sufletele noastre lui și diavolescului lui stăpân. Când vom muri, vom deveni sclavii lui Lucifer și vom prelungi blestemata viață a lui Cajetan.

Georg încercă să râdă, dar eșuă lamentabil.

— Dumnezeu, dar asta nu ai citit! Cum de poți să fii atât de sigur?

— Eu am învățat despre magie și vrăjitorie mai mult decât îți poți tu închipui! Și, pe lângă aceasta, am mai putut să citesc și câteva dintre volumele lui Cajetan. Pe atunci nu am înțeles mare lucru, dar acum totul devine clar: dușmanul nostru este un demon care s-a dăruit diavolului, iar acesta, pentru fiecare suflet pe care i-l aduce, îi prelungește viața cu câțiva ani.

Brusc, Gaudentius arăta mai bătrân decât îl făcuse blestemul dușmanului și respira de parcă plămânii și inima lui erau pe punctul de a ceda. Pe obraji îi curgeau lacrimi și scoase un sunet precum o pisică pe moarte.

Georg simți că prietenul său voia să renunțe de bunăvoie și îl scutură.

— Ce înseamnă asta, Gaudentius? Vrei să îl lași pe dușmanul nostru să triumfe atât de ușor? Fără ajutorul tău, sunt pierdut și eu!

— Ah, de nu m-aș fi apucat de vrăjitorie și alte chestiuni de felul acesta! Îmi pare așa de rău că te-am băgat și pe tine în treaba asta. Mi-aș dori ca tu să nu îmi fi trecut pragul niciodată. Ar fi fost mai bine pentru amândoi! Căci acum vina îmi apasă sufletul.

Stăpânul castelului arăta atât de descurajat, încât Georg nu mai știa cum l-ar fi putut altfel ajuta și îi trase o palmă.

— Încă nu suntem pierduți! Trebuie să găsim o cale de a scăpa de acest blestem și de a-l distruge pe Cajetan.

— Este prea puternic! se lamentă Gaudentius. Nu ai văzut? Acest demon l-a făcut pe Filip al Macedoniei stăpân peste Grecia, iar pe Alexandru cel Mare cel mai puternic cuceritor din istorie. Cum i se pot împotrivi două ființe atât de slabe ca noi?

— Probabil că Filip ar fi învins la Cheronea și fără ajutorul lui Cajetan, iar Alexandru i-ar fi învins pe Darius și pe perși oricum. În afară de asta, cum poate fi Cajetan omul diavolului? De la nașterea Domnului nostru Isus Cristos au trecut o mie cinci sute de ani, iar sublima noastră religie și-a început marșul triumfal în lume abia după moartea lui pe cruce.

Georg era atât de înfierbântat că striga la prietenul lui.

— Dumnezeu a creat lumea acum cinci mii de ani, iar diavolul este doar cu puțin mai tânăr decât lumea. Deci exista deja înaintea lui Cristos!

Gaudentius îi atrăgea atenția lui Georg, ca unui student tare de cap.

Dar Streller putea fi mulțumit pentru că stăpânul castelului își recăpătase spiritul combativ, și scăpase de o parte din anii cu care îl îngreunase

Cajetan. Gaudentius rânji în direcția burgului dușmanului său de moarte cu dinții ce îi reapăruseră și îi dădu un ghiont lui Georg.

— Cu ajutorul Domnului îi vom arăta noi acestei creaturi a diavolului! În definitiv, o avem pe Gisela, care va ridica vraja. La castelul lui Cajetan am citit cum se poate face asta, dar din păcate nu mai țin minte tot. Era vorba despre o flacără luminoasă, în jurul căreia se adună alte lumini. Voi putea cu siguranță să recompun ritualul și formulele ce țin de el. Căci pentru ce altceva dețin cărțile astea? Dar acum ar trebui să mergem la culcare pentru că a fost o zi foarte obositoare.

Gaudentius vru să plece din încăpere, dar Georg îl reținu.

— Nu vreau ca Gisela să fie amestecată în treaba asta. Dacă este cu adevărat vorba despre nemurirea sufletelor noastre, nu vreau ca în cazul unui insucces să cadă victimă diavolului și sufletul ei.

Gaudentius se întoarse ca mușcat de o viperă.

— Câtă noblețe! Tu ți-o poți permite, deoarece, cu tot blestemul, vei trăi suficient pentru a găsi un mag care să te salveze de Cajetan. Dar eu mă tem că doar luna plină mi-a restituit o parte din forțe. Deci eu mai am la dispoziție numai câteva luni și nu vreau să ajung în iad din cauza mofturilor tale!

Când își dădu seama că aceste cuvinte nu îl convinseseră pe prietenul său, îl apucă de mâna dreaptă.

— Oricum este prea târziu pentru ca Gisela să rămână deoparte. Sunt sigur că Cajetan a aflat de prezența ei. Deci va încerca să pună mâna și pe ea. Și atunci ea va fi la fel de pierdută ca și noi.

— Atunci trebuie să o trimitem departe de aici! Undeva unde el să nu o mai poată găsi.

— Bine, așa facem! Dar dacă o găsește? Și, dacă nu pe ea, poate pe fiica sau pe nepoata ei. În ea arde puternic flacăra magică și este cert că o va transmite fiicelor ei, poate chiar și fiilor. Aceștia toți vor fi victime potențiale pentru Cajetan, care cu siguranță ne va fi foarte recunoscător pentru aceste suflete.

Vocea lui Gaudentius devenea tot mai tăioasă, până când ajunse ca o lamă ascuțită.

Tânărul negustor se gândi câteva clipe și plecă învins capul.

— Ai dreptate! Vom lupta folosind toate mijloacele. Ori reușim să îl învingem pe acest demon, ori el va continua să jertfească pentru stăpânul lui

alți oameni nevinovați. Hai să ne gândim cum vom proceda în continuare.

— Nu astăzi. Sunt foarte obosit și vreau să mă culc.

Nu era nicio îndoială că Gaudentius nu mai voia să audă de nimic în această seară. Pe buzele lui Georg se aflau sute de întrebări, dar înțelese că va trebui să aștepte până mâine, învins, îl urmă pe Gaudentius, care rămase apoi în ușa.

Descoperi în mijlocul camerei o pată pe podea, ce arăta ca un uriaș păianjen. Scârbit, își ridică piciorul și o călca. Obiectul scrâșni sub talpa lui și, când se uită mai bine, Georg văzu că zdrobise o capsulă de aur despre a cărei existență nu avea habar. Și Gaudentius fu puțin surprins. Se apropie, împinse cu vârful pantofului bucata de aur aplatizată, după care o aruncă într-un colț, ridicând din umeri.

— Cred că Anna are dreptate. Ar trebui să fac odată curățenie aici. Dai peste tot de tot felul de chestii.

Râse ușor și părăsi încăperea. Georg îl urmă, după ce mai aruncă o privire asupra capsulei de aur distruse, care încă mai aducea a insectă strivită. Abia încinseseră ușa, când crucifixul din colțul opus al camerei se luminează și trupul fantomatic al Laviniei prinse contur și pluti către capsulă. Deși Gisela îi distrusese cu săptămâni în urmă scârbosul conținut, în obiect mai rămăseseră forțe care o împiedicaseră pe Lavinia să se materializeze. Acum capsula era doar o bucată de metal fără viață, pe care orice giuvaergiu putea să o topească și să o curețe prin foc. Un timp, Lavinia nu știu ce să facă cu libertatea ei proaspăt cucerită, dar pluti apoi către volumul din care citise Gaudentius și îl studie pagină cu pagină. Privirea ei pătrundea mai adânc decât cea a stăpânului castelului și cea a magistrului, pentru că ea sesiza și unele gânduri care se imprimaseră în pergament la scrierea lui. Astfel că ea înțelese mai bine decât stăpânul castelului și decât prietenul său cu ce dușman înspăimântător se confruntau ea, Gisela și cei doi bărbați blestemați de către Cajetan.

6.

Cajetan turba de furie și striga de răsună laboratorul. Din nas și din urechi îi curgea sânge, iar din ochii lui izvorau lacrimi mari și roșii. Durerile îi transformaseră fața în figura grotescă a unui demon și se răsucea pe podea ca un vierme.

— Nu pot să mai văd! urla el.

Fulvian țopăia agitat în jurul lui. Bărbăția lui permanent sculată acum era moale și se sfriji și mai mult când magul îi strigă printre văicăreli numele.

— Dar sunt alături de dumneavoastră, stăpâne!

— Atunci ajută-mă!

— Asta și vreau! Dar nu știu cum.

Fulvian îngenunche și vru să îl ridice pe magul cuprins de spasme pentru a-i rezema capul de ceva moale, dar atingerea lui se pare că îi mări durerile lui Cajetan.

— Nu mă atinge! Nu suport! urlă magul și îl lovi.

Fulvian înțelese că în aceste momente nu putea face nimic pentru stăpânul lui. Pe chipul lui de copil apăru o expresie răutăcioasă, care dispăru repede, făcând loc îngrijorării. Cajetan părea să fie la mare ananghie și ceea ce pățise acesta putea deveni periculos și pentru el. Homunculusul dădu fuga la ușă, le strigă pe cele două slujnice, cărora de fapt le era interzis să intre în această parte a castelului.

Preț de o clipă, Fulvian crezu că slujnicele nu vor îndrăzni să dea urmare chemării lui, dar Mine și Lina veniră tremurând, cu brațele ridicate într-un gest de apărare, ca și cum s-ar fi așteptat să fie lovite în orice moment. Rămaseră la distanță de câțiva pași de ușă și îl priveau întrebătoare pe Fulvian. Acesta le făcea semne energice.

— Intrați! Stăpânul are nevoie de voi!

— Nu intrăm acolo! Stăpânul ne-ar pedepsi aspru, răspunse Mine cu voce stridentă.

— Stăpânul s-a rănit! le aruncă homunculusul. Trebuie să îi opriți sângerarea și să îl duceți în camera lui. Nu poate singur.

În vocea lui se afla suficientă autoritate pentru a contracara teama femeilor. Cele două slujnice se strecurară înspăimântate în încăpere și, la vederea stăpânului lor prăbușit la podea și sângerând, izbucniră în bocete.

— Nu vă mai jeliți, ci faceți ceva! Altfel va trebui ca pe viitor să renunțați la mine! le strigă Fulvian.

Amenințarea avu succes, pentru că, dacă exista ceva pentru care Lina și Mine ar fi renunțat la nemurirea sufletelor lor, acelea erau orele de plăcere pe care le oferea homunculusul. Lina și Mine îl ridicară cât putură de atente pe magul care încă se mai zvârcolea și îl duseră în dormitorul lui. Pentru a nu le ispiti pe cele două femei să tragă cu ochiul în această parte a castelului, Fulvian încuie ușa ce dădea în zona dintre laborator și bibliotecă, unde Cajetan păstra tot felul de lucruri misterioase. După care le urmă și privi cum acestea, cu mâini tremurânde, îl dezbrăcau pe stăpân.

După puțin timp, Cajetan era întins în pat; Mine îi pusese pe ochi o compresă răcoritoare, iar Lina îi băga vată în urechi și în nări pentru a-i opri sângerarea. Între timp, magul se mai liniștise, așa că femeile putură să îl trateze fără a întâmpina rezistență. Doar din când în când gura i se schimonosea într-o expresie amenințătoare, care, așa cum observă cu interes Fulvian, exprima și frica.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? întrebă el curios.

Cajetan își smulse compresa de pe ochi, clipi de câteva ori și întoarse fața către homunculus. Abia apoi păru că le observă pe femei și se încruntă.

— A trebuit să le solicit ajutorul pentru că erați prea greu doar pentru mine, răspunse Fulvian întrebării neexprimate.

— Am avut senzația că nu puteam suporta atingerea ta.

În vocea lui Cajetan rezona o nuanță de neîncredere, dar Fulvian continuă să îl privească cu o expresie naiv-copilărească și ridică împăciuitoare brațele.

— Stăpâne, desigur că asta nu avea nimic de-a face cu mine, era doar un efect al vrăjii aruncate asupra dumneavoastră. Sper că nu a fost un blestem, ca acelea pe care le roștiți dumneavoastră.

— Sigur că nu! Cajetan făcu un gest de oroare și le expedie pe cele două femei. Vedeți-vă mai departe la bucătărie de treburi, pentru că în curând mi se va face foame. Dar să pregătiți ceva bun, că altfel vă pedepsesc!

— Vreți cumva să îi interziceți dragului de Fulvian să mai facă cu noi ceea ce ne place nouă și lui?

Aparenta slăbiciune a lui Cajetan îi dădea un neobișnuit curaj lui Mine.

Pe fața magului apăru o grimasă batjocoritoare.

— Poate chiar ar trebui să o fac – îmi amintești de cât m-ați neglijat voi în favoarea lui. Dar aș putea și să fac să vă apară pe piele păduchi și purici mari cât niște broaște.

Mine și Lina îl priviră consternate pe stăpân și apoi o luară la fugă urmărite de râsul strident al lui Cajetan. Când acesta aprecie că ajunseseră la bucătărie, i se adresă lui Fulvian:

— Nu m-a ajuns niciun blestem, ci am fost călcat în picioare. Fiertura cu ajutorul căreia m-am deplasat în capsulă a fost ceva cam tare. Alban sau, mai exact spus, Georg Streller a observat ceva și a strivit-o cu piciorul. Asta am să i-o plătesc cu vârf și îndesat.

Pentru scurt timp magul medită asupra răzbunării, apoi sări din pat, își scoase din nas și din urechi dopurile de vată și umplu un pocal cu un lichid cu iz acru pe care îl bău înghițind atent. Băutura păru că îi face bine, căci sângerările încetară și fața lui palidă își recăpătă parțial culoarea. Privirea lui se pierdu în depărtare, se fixă pe un punct invizibil și păru că pătrunde prin ziduri.

— Gaudentius, câinele acesta blestemat, este pe punctul de a îmi afla secretul!

Deși magul nu mișcă buzele, cuvintele lui răsunară ca un ecou în încăpere.

Fulvian sări în sus de parcă l-ar fi mușcat tarantula.

— Cum poate fi posibil? Nu mai trăiește nimeni dintre cei care vă știau și majoritatea celor care au aspirat să vă cunoască secretul au murit pentru a vă face dumneavoastră viața posibilă.

— A pus mâna pe un vechi text care trebuie să ne fi scăpat nouă. Încep să îmi pun întrebarea dacă chiar meriți prețul pe care a trebuit să îl plătesc pentru tine. În multe lucruri pe care le faci ești foarte neglijent și în acest fel mă pui în pericol.

Cajetan își însoți cuvintele de o lovitură cu nuiaua.

Homunculusul îi aruncă o privire răutăcioasă, dar plecă repede capul pentru a nu-l mânia și mai mult.

— Stăpâne, sunteți nedrept cu mine! Pot fi doar așa cum m-ați creat.

— Când te-am creat nu m-am gândit în primul rând la femei, la ceea ce poți face cu ele. Am nevoie de un servitor care să mă ajute în lucrarea mea.

— Și eu nu fac asta?

Jignit, Fulvian împinse buza inferioară în afară, dar remarcă rapid că stăpânul lui nu avea acum niciun chef de joacă.

Cu un gest de mânie, Cajetan își întoarse privirea și cu vârful degetului își frecă fruntea, sub care ardea de parcă o duzină de draci aprinseseră un foc de tabără. Sudui în limba lui maternă, pe care nu o mai folosisese de sute de ani, până când își pierdu suflul. Răsuflă de două-trei ori adânc, ca să se liniștească, și scutură amenințător pumnii în direcția burgului inamicului său.

— În acest moment suntem surzi și orbi în ceea ce privește Riebelsbornul și locuitorii lui, după ce Georg, nebunul acesta, a distrus obiectul meu conținând păr de-al tău. Nu îl vom mai putea folosi un timp, dar măcar am mai aflat câte ceva. Am pierdut orice contact chiar acum, când a devenit extrem de necesar să îi spionăm planurile lui Gaudentius. Sunt sigur că acum clocește cum să îmi vină de hac.

— Dar cum ar putea-o face? întrebă ironic Fulvian.

Cajetan se răsuci repede și îl lovi cu nuiaua peste față, astfel că homunculul se dădu înapoi scheunând. Abia după ce îi mai trecu mânia, Cajetan se învrednici să-i răspundă:

— Îi știi pe înalții seniori, de pe tronuri și din jilțuri episcopale, care nu renunță decât foarte greu la poziția lor. Dacă Gaudentius se duce la ei și le destăinuie că eu dețin taina vieții veșnice, toți se vor pune în mișcare încoace și vor face totul pentru a-mi smulge acest mister.

Fulvian râse.

— Pfui! Și vor vedea doar niște ruine și îl vor bănuși de minciună. Atunci ar fi mort mai repede decât i-ar trece prin minte. Probabil că va fi executat într-un mod deosebit de dureros, iar dumneavoastră îi veți putea preda sufletul marelui nostru maestru și veți beneficia dintr-un foc de alți treizeci și trei de ani de prelungire a vieții.

Pentru o clipă, Cajetan păru că respiră mai liniștit, dar apoi clătină supărat din cap.

— Așa ceva nu trebuie să se întâmple! Prea mulți oameni vor veni să scormonească aici și îmi vor periclita legăturile cu cei puternici. Cum mă vor mai contacta solii prietenilor și aliaților mei, dacă pe aici vor colinda tot felul de vagabonzi? Nu, nu pot risca să atrag atenția. Nu degeaba m-am decis să rămân în anonim. Este mai sigur să trăiești ascuns și să tragi sforile din spate.

Cajetan își mai turnă un pocal din licoarea lui și îl bău pe îndelete, gândindu-se. După un timp, pe chip îi apăru un rânjel viclean.

— Până acum m-am jucat doar cu Gaudentius și cu deplorabilul lui discipol. Dar acum voi lua lucrurile, în serios. Cei doi trebuie nimiciți, iar vrăjitoarea pe care ei vor să o instruiască trebuie făcută inofensivă.

— Poate că nu ar trebui să-i uicideți așa repede, stăpâne! După cum știți, este tot mai greu să găsim suflete potrivite, cel puțin în această parte a lumii. Nu ar fi mai bine să vă creșteți singur niște victime, ca să dispuneți de o rezervă? Capturați-i pe Matthias von Riebelsborn și pe tânărul Streller și obligați-i să le lase cu burta mare pe Hetta, Kezia și pe cele două slujnice ale noastre. Această Gisela este și ea potrivită ca mamă a unui șir de progenituri care vă pot dăruia câteva sute de ani până când vă veți stabili într-o regiune în care va fi suficient vânat cu două picioare.

Fulvian îl privea pe mag, pândindu-i reacția.

— Poate că ar trebui să am și asta în vedere. Dar la ce ne trebuie Gaudentius și alți bărbați? De ce nu le înșămânțăm noi înșine pe femei? Știi că nu îmi place să am în celule bărbați. Sunt mai șmecheri decât femeile și permanent gata să găsească o cale de scăpare.

Fulvian plecă privirea, pentru ca magul să nu îi poată vedea ochii.

— Iertați-mă, stăpâne, dar eu nu sunt decât o creație a puterii dumneavoastră magice și de aceea nu sunt capabil să mă reproduc. Ar fi ca și cum...

Homunculusul tăcu și își mușcă buzele, ca și cum vorbise deja prea mult.

Dar Cajetan nu fu atent la el, ci răspunse propriei întrebări.

— Eu sunt un mare mag și ar trebui să fiu în stare să las gravidă orice femeie când vreau eu.

— Puteți comanda naturii numai într-un anumit cadru. Dacă îmi amintesc bine, ați renunțat în fața zeilor dumneavoastră barbari la capacitatea de a avea urmași de sânge pentru a avea parte de grația nemuririi.

— Am făcut eu asta?

Cajetan se miră că homunculusul lui știa asta și se încruntă. Nu reușea să facă lumină într-un timp atât de scurt în amintirile vieții lui neobișnuit de lungi și să reînvie în fața ochilor scene de atunci. După toate aceste secole, pentru a pătrunde în profunzimea spiritului său și a-și reîmprospăta amintirile, ar fi trebuit să ia o fiertură din mac, mătrăgună, laur și alte

ingrediente ce nu existau în această țară și să petreacă un număr de ore în transă. Folosind același mijloc, ieri-seară reușise să îl audă pe Gaudentius în Riebelsborn. Nu putea să utilizeze prea des această băutură, pentru că fiecare înghițitură îl costa ani din viață. Și, în plus, în acest moment nu îl interesa dacă își sacrificase sau nu capacitatea de procreație.

— Vom vedea ce putem face. Dar, în primul rând, Gaudentius trebuie înlăturat. Și știu și cum! Are nevoie la castel de un preot, lipsa unui capelan trezind suspiciuni printre vecinii lui. Dacă Gaudentius nu vrea să riște să fie vizitat de un inchizitor al papei, nu îi rămâne altceva de făcut decât să caute un capelan.

— Vreți să vă travestiți și să mergeți la Riebelsborn? Mai bine nu o faceți, vrăjitoarea cea tânără vă va demasca.

Vocea lui Fulvian conținea în ea destulă batjocură, pentru ca magul să gesticuleze energic.

— În ultimul timp îți permiți cam multe. Poate că ar trebui să te distrug și să te înlocuiesc cu un servitor mai ascultător.

— Dacă credeți că el vă va putea servi mai bine, faceți-o.

Fulvian râse încrezut. Spre deosebire de mag, care îl considera creația lui, homunculusul cunoștea istoria apariției lui și știa că magia lui Cajetan nu ar fi fost niciodată de ajuns pentru a da naștere unei creaturi vii, cu atât mai puțin uneia care să aibă aptitudinile lui. În multe privințe puterile lui le întreceau cu mult pe cele ale magului, dar Cajetan era atât de sigur de sine însuși, încât nu mai voia să ia la cunoștință ceea ce era evident. Totuși, Fulvian nu trebuia să riște ca pretinsul lui maestru, într-un moment de proastă dispoziție, să își pună în aplicare amenințarea. De aceea făcu un gest cu brațul prin aer, ca și cum s-ar acoperi cu o mantie invizibilă.

Cajetan, care tocmai îl privise amenințător, duse mâna la frunte și râse ca de o glumă bună.

— Poate că am să o și fac, dar mai târziu. Acum nu am timp pentru asemenea experimente, pentru că trebuie să mă ocup de dușmanii mei. Deoarece obiectul meu a fost distrus, va trebui să găsesc o nouă modalitate de a supraveghea Riebelsbornul și deja știu cum se poate face asta cel mai simplu și mai eficient. Dar acum să mergem la bucătărie: îmi este foame și vreau să văd dacă cu această ocazie nu se trezesc în mine și poftele.

Homunculusul râse bucuros și își mai dădu și aere.

— Eu sunt pregătit, stăpâne, și cred că și dumneavoastră.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Cajetan simți în el o pornire pe care nu o mai simțise de mult. În timp ce gusta această senzație gemând de plăcere, își spuse că putea fi mai mult decât mulțumit de un astfel de servitor.

7.

În noaptea în care Lavinia scăpase din crucifix, dispărură și câteva dintre temerile ei, Gaudentius înlăturând peste zi învelișul distrus al obiectului vrăjit prin magie neagră și, cu asta, ultima umbră a forței întunecate care o surghiunise în relicvar. Își amintea înfiorându-se cât efort depusese pentru a o atrage pe Gisela către ea și a-i vorbi în ciuda emanației malefice a obiectului ostil. Fără ajutorul acesteia, nu ar fi reușit. Lavinia mai încercase să intre în contact cu Kezia, dar eșuase, ca de altfel și în încercările ei de a fi se alătura lui Gaudentius și lui Alban.

Stăpânul de la Riebelsborn își zicea mag și dispunea și de o anumită forță, dar, cu toată știința pe care o dobândise în timp, avea o perspectivă prea limitată pentru a putea pătrunde în esența lucrurilor. Pentru a dezvolta această capacitate, ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în propria intuiție decât în rațiunea sa. Totuși, ca atât de mulți bărbați, punea adevărurile scrise în cărți înaintea învățămintelor naturii și a talentului de a le folosi. Lavinia știa că existau mulți smintiți ca el, care se numeau magi pentru că posedau cărți vechi despre arta magiei și le puteau citi. Dar celor mai mulți le lipsea complet forța de a da viață formulelor magice. Gaudentius dispunea de unele dintre aceste capacități, dar nu știa cum să le valorifice pe deplin.

Lavinia își dădu seama că era pe punctul de a se pierde în amintiri și încercă să se concentreze asupra prezentului. Nu îi era de niciun folos să reînvie eșecurile. Trebuia să privească spre viitor, iar acesta arăta sumbru. Năluca se îndreptă spre ușă și întinse mâna către clanță. Degetele ei translucide trecură prin ea de parcă obiectul din fier ar fi fost o dâră de ceață, în primul moment se sperie, dar apoi răsă singură de ea. Nu mai avea consistență materială de secole. Acum era o nălucă, vizibilă doar pentru cei care posedau puteri deosebite și care nu treceau prin viață atât de orbi ca Gaudentius. Iritată de faptul că gândurile ei reveniseră la stăpânul castelului, cu care ea încercase în atâtea rânduri să intre în contact, Lavinia trecu prin ușa grea din lemn, care, ca și clanța, nu îi opuse rezistență. Când se afla pe coridor și se apropia de scări, se dojeni singură pentru că se deplasa ca și cum ar mai fi fost legată de regulile materiei. Privi podeaua și începu să treacă cu picioarele prin ea.

Podeaua de lemn a coridorului se apropia tot mai mult și apoi rămase deasupra ei, iar Lavinia își dădu seama că se afla în dormitorul lui Gaudentius. Magistrul dormea într-un pat mare, comod, cu draperiile baldachinului trase. Se răsucea și gemea ca prins într-un coșmar. Năluca uită de aversiunea pentru el și îi puse mâna pe frunte, ca și cum ar fi vrut să îl liniștească. Dar și-o retrase rapid, pentru că mâna părea că pătrunde prin craniu în creierul stăpânului castelului. Însă atingerea o făcu pe Lavinia să afle ce îl chinuia pe Gaudentius: în vis, magul se afla față în față cu dușmanul lui, care îl sleise atât de mult de puteri încât acesta se ghemuia minuscul la picioarele lui, în timp ce Cajetan părea un uriaș ce îl strivea sub unghie precum un păduche.

Lavinia știa că acest coșmar era un efect al blestemului aruncat de Cajetan asupra fostului lui ucenic. Imaginile din vis trebuiau să îi mărească teama și să îl împiedice să se apere. Dar puterea magică a seniorului de la Riebelsborn atenua efectul vrăjii. Alți oameni ar fi fost omorâți de mult de vraja lui Cajetan, dar el i se opunea și, inconștient, făcea apel și la puterile Giselei. Lavinia spera că Gaudentius avea să câștige astfel suficient timp spre a descoperi o slăbiciune a dușmanului său de moarte și a-l învinge. Dar aceasta nu i-ar reuși fără sprijinul Giselei.

Deoarece tânăra era țelul ei, îi întoarse spatele lui Gaudentius și pluti mai departe. În camera pe care o traversa acum se găseau mai multe sipe grele și alte obiecte personale ale castelanului, printre care și armura sa pentru turnir, căreia i-ar fi stat mai bine în sala armelor. Lavinia nu mai privi în jur, ci pătrunse în odaia următoare. Aici dormea Alban, care, așa cum aflase, se numea de fapt Georg Streller și, ca urmare a blestemului lui Cajetan, arăta majoritatea timpului ca un monstru. Dar în ochii Laviniei, în ciuda unei anumite superficialități, el era un om mai bun decât Gaudentius. Pentru că, deși știa că blestemul îl reducea la o scurtă viață, și aceea petrecută sub o înfățișare respingătoare, și era condamnat pe vecie, se străduia instinctiv să nu o pună în pericol pe Gisela.

Lavinia îi aruncă un zâmbet prietenos făpturii brutale, care se răsucea în cearșafuri la fel de dihai ca Gaudentius, zâmbet care în mod ciudat păru că îl mai liniștește, și plecă mai departe până găsi odaia Giselei. Nici tânăra nu dormea liniștită. Pe față îi curgea transpirația, care se aduna sub cap și umezea cearșaful. Scottea sunete tânguitoare și din când în când striga. Dacă cu câteva ore în urmă se părea că se afla în curs de însănătoșire, acum

arăta mai bolnavă decât oricând altcândva. Și starea acesteia era un efect al blestemului și al multor vrăji pe care Cajetan le aruncase asupra castelului. Aceste vrăji se manifestau în orele nopților, când lumina binefăcătoare a soarelui nu le mai diminuea puterea distructivă. Lavinia simțea că vrăjile o asaltau și pe ea, dar, dintr-un motiv care nu îi era clar, era invulnerabilă. Probabil că din aceleași motive nu putea întreprinde nimic împotriva răului care pătrunsese prin zidurile burgului ca o pânză de păianjen – pentru a putea acționa, avea nevoie de un medium ca Gisela.

Când de data aceasta întinse brațele, simți că li se opunea rezistență. Părea o coajă subțire, care la orice atac mai dur se putea sparge. Cât mai ușor posibil, Lavinia se aplecă peste fața Giselei și-i sărută buzele uscate și crăpate.

Cumva, bolnava simțea apropierea ei. Se mai liniști, dar respiră de câteva ori precipitat și deschise pe neașteptate ochii.

— Lavinia!

— Da, eu sunt. Mulțumesc pentru ajutorul tău și prezenței de spirit a lui Georg, care din instinct a procedat corect. Ca urmare, pentru scurt timp sunt capabilă să evadez din relicvar.

— Te-a ajutat Georg? Deci mai este aici!

Privirea plină de speranțe a Giselei o obligă pe Lavinia să se întoarcă. Tânăra nu știa încă de viața dublă a soțului ei, care își putea relua adevărata înfățișare doar când luna plină strălucea pe cer. Astăzi luna apusese devreme, de aceea tânărul era întins în patul său sub înfățișarea monstruoasă a magistrului Alban. Lavinia nu voia să dezvăluie acest secret fără un motiv temeinic. Prea mare era pericolul ca Gisela să fie atrasă de Georg mai puternic decât până acum și să pună inima și simțurile înaintea a ceea ce era cu adevărat mai important. În această situație, Gaudentius se comporta corect: Gisela trebuia să rămână fecioară pentru a putea beneficia de toate puterile ei.

— Prea multe depind de asta! își spuse Lavinia.

— Ce depinde de ce?

Gisela auzise vorbele Laviniei.

— De tine depind foarte multe, draga mea prietenă. Nu este vorba numai despre soarta lui Gaudentius și a lui Alban, ci și de a ta, și a mea, și a prietenelor mele care ar fi trebuit să ajungă în paradis, dar au fost silite să suporte chinurile iadului. Lavinia o privi rugătoare pe Gisela. Dușmanul a

suferit o lovitură neașteptată, care cu siguranță va provoca un nou atac. Trebuie să fim pregătite. Gaudentius și Georg cred că au descoperit secretul dușmanului, dar mă tem că Gaudentius se află pe urme false și, de aceea, va acorda prea puțină atenție adevăratelor intenții ale lui Cajetan.

— Să îi spun asta? Cel mult va râde de mine pentru că în ochii lui sunt o femeie fără nicio valoare, fără minte!

Mânia străfulgeră în privirea Giselei și aceasta fu cuprinsă de o tuse chinuitoare.

Lavinia puse mâinile pe pieptul Giselei, pentru a-i alina durerea.

— Situația nu este chiar atât de gravă. De fapt ar fi suficientă o explicație spre a-i arăta că femeile nu au mai puțină minte decât bărbații, ci uneori au chiar mai multă. Gândește-te numai la Anna, care administrează burgul și terenurile ce țin de el. În această chestiune nepotul ei nu îi este de mare ajutor.

— Într-adevăr, nu îi este de ajutor. Gisela râse ușor. Mânia îi dispăru și, când își mișcă membrele, constată că se simțea mai bine. Întrebă surprinsă: M-ai ajutat?

Lavinia clătină din cap.

— Nu, propriile tale puteri te-au ajutat. Tu ești o mare tămăduitoare, dar nu ai învățat încă cum să îți folosești harul, în viitor va trebui să o faci doar în taină. Deși eu am fost zăvorâtă secole în relicvariu, am dispus totuși de puțină libertate și am aflat câte ceva despre lume înainte de a nimeri în diavoleasca cursă a lui Cajetan. Femeile cu aptitudini ca ale tale trec cu ușurință drept vrăjitoare. Dar adevăratele vrăjitoare sunt acele femei care se lasă ademenite de diavol și care propovăduiesc învățături satanice. Doar puține dintre ele își pot păstra puterile până la adânci bătrâneți și pot chiar domina regi și principii. Majoritatea vrăjitoarelor diavolești nimeresc rapid în mâinile inchișitorilor și sunt înecate ori arse pe rug. Lucrurile au fost astfel orânduite de către Satana, deoarece el vrea să evite ca acestor femei să le vină ideea de a renunța la el și să își salveze sufletele prin lungi penitențe și pelerinaje.

— Nu vreau să am de-a face cu iadul și cu lucrările diavolești.

Vocea Giselei se auzi puternic, astfel că Gundi deveni neliniștită. Mica servitoare deschise ochii, se ridică amețită de somn în capul oaselor și se holbă la stăpâna ei, care nu se distingea clar în lumina lămpii cu ulei ce ardea într-o nișă atât timp cât Gisela era bolnavă.

— Stăpână, vă simțiți rău? M-ați strigat?

Gisela dădu negativ din cap, deși slujnica nu putea să îi vadă gestul.

— Nu. Doar vorbeam în somn. Îmi pare rău. Întinde-te și culcă-te.

Pe Gisela o mira că fata nu părea să o fi remarcat pe vizitatoarea nocturnă, deși aceasta stătea lângă pat, într-o aureolă luminoasă.

— Mă simt groaznic de obosită.

Gundi căscă, se lăsă să cadă înapoi în pat și adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Lavinia râse impresionată.

— Într-adevăr ai puteri mari! Nu ai văzut? I-ai poruncit servitoarei să doarmă și, în aceeași clipă, aceasta s-a simțit așa de obosită, încât nici măcar nu a mai apucat să se întindă ca lumea.

Gisela se înfioră.

— Nu vreau să am astfel de puteri!

— Nu e alegerea ta să renunți la ele, pentru că sunt moștenite din timpuri imemorabile. Din vremuri mult anterioare celei în care Domnul nostru Isus Cristos și-a plecat capul pentru a primi botezul din partea sfântului Ioan. Ești urmașa femeilor înțelepte, care și-au folosit puterile spre binele oamenilor încredințați lor. Dar, în vremurile timpurii ale istoriei, diavolul i-a ademenit de partea răului pe aceia care nu l-au putut recunoaște. Le-a cerut tuturor femeilor înzestrate să devină vrăjitoare lipsite de Dumnezeu. Clerici plini de râvnă, care, convinși de propria importanță, au defăimat femeile ca fiind slabe, proaste și lipsite de valoare, au făcut ce le stătea în putință ca acelea cele care voiau să facă uz de capacitățile lor să fie omorâte. S-au îngrijit și ca majoritatea fetelor să fie astfel educate încât să se considere neînsemnate și înclinate spre rău. Și cu cât ar fi putut lumea să fie mai bună dacă învățații și preoții și-ar fi amintit cât de mult a prețuit femeile Cristos Domnul. El a fost cel care a primit-o în brațele sale pe Maria Magdalena, deși era disprețuită de toți din cauza îndeletnicirii ei și le-a venerat întotdeauna pe mama sa, Maria, sau pe Elisabeta, mama botezătorului. Aceste femei au fost cele care l-au recunoscut sub cruce, și nu apostolii, dintre care unul îl trădase, în timp ce ceilalți, în frunte cu Petru, se lepădaseră de el.

Lavinia vorbise cu furie, dar amuți când își dădu seama și o rugă pe Gisela să o ierte. Apoi o rugă fierbinte pe Gisela să facă totul pentru a se însănătoși cât mai repede.

— Magistrul Gaudentius și soțul tău vor avea curând mare nevoie de ajutorul tău și pentru asta trebuie să înveți cât de mult poți, atât de la Gaudentius și din cărțile lui, cât și de la tine însăși.

— Nu rețin nici jumătate din ce vrea să mă învețe Gaudentius! Cum aș putea să învăț de la mine însămi? Așa nu ajung niciunde!

Gisela râse amar.

Lavinia nu vru să lase lucrurile astfel:

— Trebuie să te deschizi la ceea ce se află în tine, dar fă-o în taină. Nici Gaudentius și nici dușmanul nostru nu trebuie să observe ceva. Magistrul te-ar muștra și te-ar pedepsi cu nuiua, pentru că nu înțelege nimic din forța eliberată de capacitățile interioare, iar dacă magul Cajetan își dă seama ce puteri zac în tine, se va strădui să te distrugă. Trebuie să te subaprecieze amândoi, înțelegi?

Gisela se întinse din nou în pat și își duse mâinile sub cap.

— Nu înțeleg absolut nimic. Ai spus mai devreme că Gaudentius și Georg ar fi pe punctul de a descoperi secretul lui Cajetan. Aș vrea să știu ce legătură are Georg Streller cu toată treaba aceasta și pe urma cărui secret se află ei. Va trebui să îmi explici, pentru că de la magistrul Gaudentius cu siguranță nu voi afla.

— Corect! Deci iată cum stau lucrurile...

Lavinia îi spuse pe scurt ceea ce aflase ea însăși despre drumul în viață al lui Cajetan, sperând că Gisela, după relatarea ei, va uita despre întrebarea privind rolul lui Georg în toată această chestiune.

8.

Când Gisela se trezi, mai întâi luă cele trăite în timpul nopții drept un vis. Nu o mai revăzuse pe Lavinia din noaptea în care arsese părul acela urât mirositor și deja credea că năluca reprezenta o născocire a fanteziei ei suprasolicitate. Totuși, când ridică mâinile și le examinează, simți în ele o putere ce o surprinse, își atinse fața cu vârful degetelor și își dădu seama că febra și chiar starea de boală dispăruseră. De fapt se simțea mult prea puternică pentru a mai rămâne întinsă în pat. Aruncă pătura cu curaj, coborî picioarele de pe marginea patului și se ridică.

Mișcările ei o treziră pe Gundi, care o privea fără să înțeleagă.

— Dar, stăpână, nu aveți voie să vă ridicați! Doar sunteți bolnavă!

— Bolnavă? Da, am fost.

Gisela căută în sine și descoperi resturi ale slăbiciunii ei care fură eliminate ca de un jet puternic de apă proaspătă. Niciodată nu se refăcuse atât de repede. În timp ce își dădea cămașa jos, îi ceru lui Gundi să o spele pe spate și se minună de sine însăși. Apoi își aminti de Lavinia și de vorbele ei despre o putere ascunsă, pe care ea ar deține-o. Deveni gânditoare. Chiar ar putea fi așa? Probabil că nu, pentru că Gaudentius i-ar fi spus ceva despre asta. Doar el remarcase că era înzestrată cu puteri magice. Tot în timp ce se gândea, își mai spuse că rămânea un mister faptul că se vindecase de la o clipă la alta. Brusc simți că trebuia să se lupte cu foamea care îi chinuia stomacul.

— Mai repede! îi porunci ea lui Gundi și, în cele din urmă, îi luă prosopul din mână.

Deși se grăbea, își termină toaleta cu mare grijă. Nasul îi era deosebit de sensibil și involuntar sesiza mirosul de transpirație de pe pielea sau de pe hainele ei. Curăță și un loc al corpului cu iz deosebit de intens, cu toate că Gundi se întoarse și își frângea mâinile, pentru că o femeie cuminte nici nu trebuia să atingă acel loc. Dar Gisela fusese învățată de mama ei să mențină curat îndeosebi acel loc, fără alte explicații. Ea bănuia că era ceva legat de conviețuirea dintre bărbat și femeie. De cele mai multe ori bărbații nu miroseau grozav. Se întâmpla altfel cu propriul ei soț? Gisela nu își putea imagina, deoarece Alban era pe jumătate animal.

Gândind astfel, îl compătimea. Spre deosebire de prietenul său Gaudentius, magistrul Alban, în lunile petrecute aici, în burg, păruse foarte îndatoritor. Era de-a dreptul plăcut să gândești de bine despre soțul tău, își spuse ea, și-și îndepărtă repede gândurile, care se îndreptau către Georg Streller. Tânărul negustor îi putea fi un prieten bun și nimic mai mult.

Cu această hotărâre în gând, Gisela se îmbracă și părăsi dormitorul. Când intră în camera din foișor aflată două etaje mai jos, îi găsi acolo pe Anna, pe stăpânul castelului și pe cavalerul Eckehard. Gaudentius ședea remarcabil de drept pe scaunul lui și părea că tocmai gusta o glumă, căci el și oaspetele său râdeau, în timp ce Anna zâmbea cu acea privire indulgentă pe care i-o arunci unui copil zburdalnic.

Exact când intra Gisela, din cealaltă parte apăru Alban.

— Slăvit să fie Dumnezeu! salută el și apoi o descoperi pe soția lui. Tu ce cauți aici, jos? Îți cauți moartea. Du-te să te culci!

Gisela se îndreptă, ajungându-i până la stern și privi direct în ochii lui roșii care o priveau dojenitori, dar și îngrijorați. Spre surprinderea ei, Alban nu arăta nici pe departe atât de animalic cum îl avea ea întipărit în imaginație, ci mai curând părea un om cu o față grosolană. Pe drum ar fi atras atenția cel mult prin statura lui anormală.

Pierzându-și din siguranță, ea îi făcu o reverență și spuse:

— Scuzați-mă, domnul meu, dar mă simt din nou foarte bine. Pot să părăsesc patul și să continui studiile cu Herr Gaudentius. Cu siguranță că se va bucura de acest lucru.

— Nu ar fi rău! Deja am pierdut câteva zile.

Gaudentius îi făcu semn Giselei să se așeze.

Mătușa îl privi supărată.

— Din cât îmi pot eu aminti, tu porți vina pentru boala Giselei. Așa că să binevoiești să nu o cerți, că vei avea de-a face cu mine!

— Hei, hei! exclamă Eckehard. Luna plină de ieri pare să fi acționat și asupra altora, nu numai asupra lui Alb...

Un cot energic în coaste primit de la castelan îl făcu să își înghită vorba.

— Asta nu are de-a face cu luna ori cu stelele, ci doar cu unele femei îndărătnice și cu pliscul ascuțit. Dar le va trece. Am să o îmboldesc pe Gisela până când va plânge de parcă ar fi tăiat o pivniță de ceapă, iar în ce privește mătușa mea, am să...

— ...Ce o să faci? întrebă Anna cu un zâmbet abia schițat, care îi promitea interlocutorului multe zile cu prânzuri sărate copios și paturi nefăcute.

— Ah, nimic! Gaudentius se întoarse către Alban. Dar cu tine ce este? Parcă arăți a om.

— Chiar este om!

Gisela nu își explica ce o îndemnase să își apere soțul.

Primi din partea lui Alban o privire mirată, în care ea crezu că citește și o anumită recunoștință.

Totuși, el era departe de a exterioriza astfel de sentimente, în loc de asta, scoase un muget care ar fi putut alunga și un urs.

— Am fost cândva om! Dar acum sunt un monstru deformat de plăcerea unui mag și care trebuie pus sub cheie în nopțile cu lună plină. Pentru tine, Gisela, este mai bine să îți îndrepti gândurile către sarcina pentru care m-am căsătorit cu tine. Când blestemul va fi ridicat și magistrul Alban va aparține trecutului, vei fi dezlegată de orice obligație și vei putea pleca unde vrei.

Anna sări brusc.

— Pentru Dumnezeu, astăzi ești iarăși insuportabil! Stai jos și mănâncă! Sau să-ți trimit pe cineva cu un blid de mâncare în odaia ta?

— Va trebui să îl trimiți pe Ludwig, dintre ceilalți servitori nimeni nu îndrăznește să intre la mine.

În vocea lui Alban se amestecau zeflemeaua și tristețea, ceea ce o făcu pe Gisela să uite că el tocmai o pusese la punct.

— Cu siguranță Herr Gaudentius nu va voi să renunțe la Ludwig, căci acesta trebuie să îi taie mărunț carnea, pentru că servitorul celălalt este neîndemânatic. V-aș putea aduce eu mâncarea în cameră.

— Terciul de dimineață va putea să și-l mănânce dragul nostru Matthias și fără credinciosul lui servitor, interveni râzând Eckehard. Dar, înainte de a mă considera cu toții viitoarea victimă, serviți-vă. Terciul se va răci și nu va mai fi atât de bun.

Pentru a-și întări spusele, cavalerul apucă lingura și o înfipse în amestecul cenușiu de cereale, măruntaie tocate mărunț și prune uscate, care împreună cu o stacană de bere reprezenta micul dejun. Gaudentius îi aruncă o privire dură.

Dar începu și el să mănânce. Deoarece și Frau Anna se dedică aceleiași activități, Giselei și lui Alban nu le mai rămase decât să li se alăture și să își tragă mai aproape farfuriile.

Un timp domni liniște. Dar curând pentru Herr Eckehard fu deja prea mult.

— S-ar putea deci crede că ați făcut legământ de tăcere, așa ați amuțit. Și ar fi atât de multe de discutat! Ne aflăm în prag de Crăciun și voi încă nu aveți un capelan.

Gaudentius tresări.

— Așa este, nici nu m-am mai gândit la asta. De ce nu mi-ai amintit, Anna?

Mătușa lui ridică mâna într-un gest de apărare.

— Nu da vina pe mine! Ți-am reamintit de câteva ori. Dar tu nu ai nici ochi și nici urechi pentru altceva decât pentru Cajetan și blestemul lui. Dacă eu aș accepta astăzi propunerea cavalerului Eckehard, de mâine ai uita și de mâncare, iar în câteva zile ai muri de foame.

— Cerule, la ce se va fi gândit Dumnezeu atunci când a creat femeia cu limbă așa de ascuțită? L-o fi mâniat Adam așa de tare ca să merite pedeapsa asta?

Cei din jurul mesei îl pironiră cu privirea pe Gaudentius mai puțin din pricina acestor cuvinte și mult mai mult din cauza elanului cu care se desfășura. Mătușa lui întinse mâna și îi atinse fața.

— Pe Fecioara Maria și pe toți sfinții, ce s-a petrecut cu tine? Arăți cu cel puțin zece ani mai tânăr decât ieri!

— Sunt totuși prea mulți ani peste treizeci. Gaudentius clătină din cap dezorientat. Anna are dreptate! Mă simt încă o dată mai tânăr decât în ultimele zile și mai tânăr decât oricând în perioada blestemului. Și Alban arată mai uman decât oricând. Cerule, nu cumva blestemul se va ridica?

În vocea lui era atât de multă speranță, încât pe Gisela o duru să îl dezamăgească.

— Nu cred. Presupun doar că în acest moment blestemul și-a mai pierdut din putere. Dar, imediat ce Cajetan va observa asta, va face totul pentru a-i spori efectul.

— Puișorul se dă mai grozav decât găina, remarcă ironic Gaudentius.

— Mai curând decât cocoșul, spuse calmă Gisela. Cercetați în sufletul dumneavoastră și veți simți că am dreptate!

— Nu ați putea să uitați măcar pentru o clipă de acest mag jalnic și de blestemul lui? Ne aflăm în prag de Crăciun, timpul minunilor și al poveștilor! Poate că Dumnezeu sau unul dintre sfinți vă va ajuta în aceste zile sfinte sau măcar vă va arăta calea cea bună. Înainte de sărbătoarea Crăciunului, trebuie să își facă intrarea aici un capelan. V-am mai spus că vecinii șușotesc. Dacă veți sărbători nașterea Domnului fără preot, niște oameni antipatici ar putea să profite de ocazie să îl viziteze pe onorabilul episcop și să îl instige împotriva voastră.

Cuvintele lui Ekehard produsă o adâncă impresie. Gaudentius își șterse fruntea și strânse din buze.

— Va trebui! Totuși nu îmi va face plăcere să pierd timp pentru căutarea lui deoarece vreau să continui pregătirea Giselei. Alban, nu te-ai putea ocupa tu? Pe deoparte, acum arăți aproape bine, pe de altă parte, noul capelan al castelului s-ar putea obișnui cu aspectul tău.

Alban îl privi posomorât.

— Asta nu îmi place.

— De ce? Prietenul nostru Matthias are dreptate. Așa cum ești acum, te poți arăta printre oameni. Pe lângă asta, o vizită la Eichstätt ți-ar prinde bine – ai putea să procuri de la negustorii de acolo un cadou frumos pentru soția ta. Gisela se află la castel de mai multe luni și nu a primit nimic de la tine.

Cuvintele cavalerului Ekehard îi treziră Giselei un sentiment la care ea nu se așteptase: dorul de casă. Ea era un copil crescut la oraș, obișnuit a avea în jur vecini și a putea colinda pe străzi. Dar la Riebelsborn se simțea deseori prizonieră.

— Mi-ar face plăcere să merg o dată la Eichstätt, spuse Gisela.

Gaudentius gesticulă cu ambele mâini.

— Nu se poate! Pierde prea mult timp de studiu!

Alban mârâi ca un câine indispus, ceea ce-i stârni mânia Daggăi. Deoarece ea socoti că Gisela era în pericol, se ridică și se îndreptă lătrând către Alban. Acesta ridică mâinile ca să se apere și, preț de o clipă, păru că va curge sânge.

Înainte de a se putea întâmpla ceva serios, Gisela își înfipse mâinile în ceafa Daggăi și o trase înapoi.

— Stai liniștită!

Ea se sperie singură de îndrăzneala ei, dar în aceeași clipă Dagga se transformă dintr-un câine-urs gata de luptă într-un pui rugător, care împingea cu botul farfuria Giselei. Tânăra cunoștea gestul, așa că luă o lingură de terci pe care îl aruncă în botul larg deschis al Daggăi.

— Pentru a sătura animalul nu va ajunge conținutul castronului.

Anna chemă o servitoare și îi porunci să aducă mai întâi terci, apoi un ciolan. Cățeaua încetă să mai cerșească abia după ce apucase să înfulece cea mai mare parte a micului dejun al Giselei. Doar după aceea se ocupă și de ciolan, pe care îl înșfacă aruncându-i lui Alban o privire de parcă l-ar fi crezut în stare să rivalizeze cu ea pentru această pradă. Deoarece el nu se clinti, se lungi lângă picioarele scaunului Giselei și își înfipse colții în mâncare.

Gaudentius se uită chiorâș la animal, îi ceru energic Giselei să îl urmeze și urcă apoi scările aproape în fugă, ca un tinerel. Când dădu să treacă pe la iatacul ei, pentru a-i da câteva dispoziții lui Gundi, acesta pufni nerăbdător, o trase în sala de studiu și se puse pe treabă de parcă ar fi vrut să recupereze în acea zi tot timpul pierdut. Dagga își înșfăcase osul și îi urmase pe cei doi. Se așeză lângă crucifixul în al cărui soclu se găseau moaștele Laviniei. Locul păru să îi priască, pentru că din când în când îi scăpa câte un sunet de încântare și nu o deranjă nici intrarea lui Alban în cameră.

— Cavalerul Eckehard are dreptate! Nu o putem ține veșnic încuiată aici pe Gisela.

Alban întrerupse astfel un lung discurs al prietenului său, prin care acesta voia să o facă pe Gisela să înțeleagă o formulă importantă.

— Pentru Dumnezeu, ce te mai frământă acum? Soția ta nu este în niciun caz prizonieră, ci își duce viața într-un iatac plăcut, are haine frumoase, primește suficientă mâncare și, dacă dorește, se poate împodobi cu o bijuterie pe care tu i-o aduci din Eichstätt.

Gaudentius crezu că cu aceasta spusese tot, dar fu surprins că Alban insistă.

— Gisela nu mai vede niciun alt om în afară de noi și de Eckehard, care ne mai vizitează câteodată.

— Ai uitat de Georg Streller! Băiatul se gudură mult prea mult pe lângă soția ta și mă cam bate gândul să îi închid poarta în nas.

— Herr Streller este un om de onoare care știe ce înseamnă buna-cuviință, se răsti Gisela la castelan.

Gaudentius o opri cu un gest și vru să își continue discursul, dar Alban îl întrerupse.

— Dacă plec la Eichstätt, o iau cu mine pe Gisela. Are nevoie de stofă pentru haine mai călduroase.

Nu lăsa loc de îndoială asupra celor vrute de el și fu răsplătit de Gisela cu o privire recunoscătoare. Era evident că își dorea din suflet să mai vadă și altceva decât burgul, turnul acestuia și priveliștea oferită printre crenelurile zidurilor.

— Alban, îți mulțumesc! spuse ea, răsuflând ușurată, și observă abia apoi că se exprimase atât de familiar, de parcă el ar fi fost într-adevăr soțul ei, iar nu cineva care o cumpăraseră de la tatăl ei pentru a-și duce la îndeplinire scopurile.

Gaudentius înțelese că pierduse duelul privirilor pline de reproș și în cele din urmă dădu din cap aprobator.

— Bine! Ia-o cu tine, dar adu-o înapoi așa cum ai luat-o. Altfel sufletul tău va fi veșnic al diavolului. Și, în toiul cumpărăturilor, nu uita să cauți un capelan potrivit. Până atunci, oamenii noștri se mai pot duce la Trelling pentru a participa la liturghia predicatorului de acolo. Dar, imediat ce se va lăsa frigul, lucrul acesta nu va mai fi posibil. Iar tu, Gisela, acum repetă...

Gaudentius enunță câteva noțiuni în limba latină, pe care Gisela, în semn de mulțumire pentru învoirea dată, le repetă fără greșală. Dar pentru asta nu primi laude, fiindcă Gaudentius părea că regretă deja gestul făcut.

9.

Călătoria nu avu loc atât de repede cum sperase Gisela. Două zile la rând Gaudentius găsi noi subterfugii pentru a nu o lăsa să plece, apoi plouă o săptămână fără întrerupere. În tot acest timp, atmosfera la castel la fel de tulbure ca și vremea. Chiar și Dagga evita să iasă afară mai mult decât era absolut necesar. Dar, spre deosebire de braci, ea era bine-crescută și nu își făcea necesitățile în interior.

Când Anna, în drum de la dormitorul ei către bucătărie, călcă în excrementele unui câine, se mânie foarte tare și le ceru slugilor să închidă animalele în grajd.

— Dar nu și Dagga! Dacă încercăm, ne va omorî! strigă îngrozit unul dintre bărbați.

Anna îi aruncă lașului o privire disprețuitoare.

— Cum este posibil ca unuia mare cât ușa, ca tine, să îi fie frică de o cățea?

— Dagga nu este un animal normal. În ea sălășluiește spiritul vânătorului Sepp. Acest lucru este dovedit de faptul că până acum nu a făcut niciun pui.

Servitorul mai cunoștea și alte motive pentru care uriașa cățea nu putea fi o creație naturală, dar Anna îi tăie vorba și îi dădu afară pe acesta și pe camaradul lui.

— Ca să vezi! Și să te mai miri că vecinii cred că la noi se petrec lucruri neobișnuite! se oțărî ea când cei certați își luară tălpășița.

Își dădea totuși seama că era mai bine ca cei din împrejurimile Riebelsbornului să nu cunoască majoritatea evenimentelor ce aveau loc în burg. Îl cadorisi pe nepotul care provocase nenorocirea prin nechibzuința lui cu câteva expresii dure și strigă cu voce tare că din partea ei putea să dea liniștit ortul popii. Dar, pentru că el se afla în sala de studiu împreună cu Gisela, nu luă la cunoștință aceste urări, așa că toate vorbele grele ale Annei slujiră doar pentru a da frâu liber supărării ei.

Între timp, slugile dădură câinii afară, dar nu se atinseră de Dagga, care, venind de la bucătărie, privea disprețuitor în urma bracilor. Apoi cățeaua urcă pentru a-i aminti Giselei că era timpul pentru scurta lor plimbare.

Gaudentius încercă să ignore zgomotele făcute în fața ușii de către cățea, dar Gisela consideră că era o ocazie bună să își mai limpezească mintea.

— Scuzați-mă, Herr magister, dar, dacă puneți preț pe o ușă care să se poată închide, nu ar trebui să o lăsați pe Dagga să mai aștepte.

— Afurisit animal! Trebuie că în el sălășluiește cu adevărat spiritul lui Sepp!

— Doar nu credeți asta!

Gisela luă în zeflema remarca magistrului, care părea că vorbise serios. Pentru ea, Dagga era o cățea curioasă, cam îndărătnică și care nu avea nimic în comun cu firea unui om singuratic și urâcios, cum ar fi trebuit să fi fost vânătorul. Din ce auzise ea, omul acela nu se înțelese cu nimeni – spre deosebire de Dagga, care o iubea și care se mai gudura și pe lângă Georg Streller în timpul vizitelor periodice ale acestuia. Gisela lăsa deoparte tăblița și, cu un zâmbet pe furis, se despărți de Lavinia, care, plutind lângă crucifix, urmărise instruirea, fără să fi fost văzută de Gaudentius.

Când Gisela vru să părăsească încăperea, Dagga se strecură înăuntru. Dădu din coadă cu putere în direcția Laviniei, își dezveli colții spre Gaudentius și apoi își apropie botul de mâna prietenei ei. „Vino odată!”, părea să spună privirea animalului.

— Nu uita să te îmbraci gros. Este frig și numai puțin dacă se mai răcește se va face polei. Deci fii atentă! Nu vreau să renunț iarăși la tine zile de-a rândul.

Gisela nu se putu abține să nu râdă de cusurghiul de Gaudentius.

— Nicio grijă, prea-măritul meu magistru! Dacă Dagga este cu ochii pe mine, nu mi se întâmplă nimic.

Nu mai așteptă răspunsul lui, ci ieși în fugă din cameră și coborî scara în grabă. În antreu se înfășură în prima mantie la îndemână și îi porunci străjerului să deschidă poarta. Între timp, acesta se obișnuise ca Gisela să părăsească burgul pentru a plimba cățeaua și se grăbi să urmeze porunca. Dagga o însoțea mândră, de parcă se amuza de graba străjerului și o zbughi dând din coadă prin poarta ce dădea spre pajiște. Apoi privi înapoi, așteptându-și prietena.

În acel moment nu ploua, dar cerul era înnorat. „Nu-i de mirare că atmosfera din burg este atât de mohorâtă”, gândi Gisela când deschise poarta și Dagga trecu repede pe lângă ea. În jurul burgului Riebelsborn nu

exista nimic vesel: fie bărbații își beau împreună vinul ori berea, fie femeile se adunau și intonau frumoasele cântece pe care în vremurile bune le cântase și Gisela acasă, cu celelalte fete.

Fu cuprinsă de nostalgia după îndeletnicirile variate de la oraș și își dori să poată arunca cel puțin o privire în atelierul unui meșteșugar sau în magazinul unui băcan. Ar fi dat mult să poată da fuga cu un coș la piață, ca o slujnică, ca să cumpere legume și carne pentru prânz, chiar dacă vecinele ar fi clevetit ironice. Și-o imagina pe Frau Geißblatt, care acum vindea ciuperci și mirodenii uscate, dar și napi proaspeți. Nu îi plăcuse terciul de napi, dar acum i se făcu o poftă, că ar fi dat fuga în castel, ca să o întrebe pe Anna dacă avea așa ceva.

Dar nu voia să o lase singură pe Dagga afară. În plus, la poarta grajdului tocmai se făceau reparații și lătratul sălbatic al cățelei le-ar fi speriat pe slugi. De aceea, Gisela rămase pe loc și dădu frâu liber gândurilor; acestea reveniră rapid la viața ei anterioară, la familie, la casa părintească și la oamenii pe care îi cunoscuse. Pentru că spera ca Georg Streller să apară și să îi dea vești despre părinți și despre fratele ei, avea impresia că nu va mai putea aștepta până la următoarea lună plină. Le văzu în fața ochilor pe cele trei care, îmbrăcate ca și ea în haine călduroase, se grăbeau către biserică, spre a lua parte duminica dimineață la liturghie și crezu că aude în sinea ei vocea părintelui Maternus. El înțelegea să-și dojenească cu blândețe, dar insistent oițele păstorite, care de fiecare dată se întorceau acasă mângâiate sufletește.

Gândul la preot îi aminti dureros Giselei că de luni de zile nu se mai putuse spovedi. Până acum, Gaudentius îi interzisese să se ducă la Trelling ca să își ușureze conștiința la capelanul cavalerului Ekehard. Probabil că se temea că ea i-ar relata prelatului lucruri care acestuia nu i-ar fi plăcut. Hotărâtă ferm ca duminica viitoare să treacă peste orice pentru a se duce la biserică și să îi amintească magistrului Alban despre călătoria promisă la Eichstätt, o strigă pe Dagga și arată către burg.

— Vreau să mă întorc, ai înțeles? Îmi este frig și nu trebuie să mă îmbolnăvesc din nou. Dacă se supără Gaudentius, nu mă lasă să mă duc în oraș.

Dagga lăsă capul într-o parte, ca și cum ar fi trebuit să se gândească, apoi se îndreptă repede spre poartă. Gisela o urmă și îi deschise poarta. În

același moment, căteaua țâșni înainte și după puțin timp îi auzi lătratul sonor, acompaniat de lătratul brațelor închiși.

Gisela o luă la fugă și ajunse în curtea castelului aproape în același timp cu o jumătate de duzină de călăreți care își făceau intrarea pe poarta principală. După îmbrăcăminte, unul dintre călăreți era nobil, pentru că purta o mantie tivită cu blană, o pălărie cu pene și un centiron cu o spadă lungă. Din pricina depărtării, nu îi putea aprecia vârsta decât cu mare greutate, dar părea în vârstă.

Bărbatul călărea un armăsar puternic, ceea ce și era nevoie, pentru că omul pe cât era de înalt, pe atât era de lat și avea un abdomen proeminent. Îl urma un tinerel cu o pelerină modestă cu glugă, cum purtau pe vreme rea călugării sau preoții simpli. Părea a fi într-adevăr un cleric, deoarece pe sub pelerină se recunoștea o rasă monahală, care atârna pe trupul lui slab. Ceilalți patru bărbați erau înarmați și făceau parte din suita nobilului. Blazonul de pe tunicile lor nu îi spunea Giselei nimic, dar musafirul părea a fi de vază, pentru că Anna și Gaudentius ieșiră în curte pentru a-l saluta.

Până acum, Gisela trecuse neobservată și de aceea se retrase în umbra unui turn, pentru a-i putea observa nestânjenită pe oameni. Nobilul nu îi plăcu, deși nu putea spune ce îi repugna la el. Râsul îi era prea strident pentru a suna cu adevărat vesel și avea privirea prea cercetătoare pentru a fi a unui prieten. În plus, arăta respingător. Hainele îi erau luxoase, s-ar putea zice chiar pompoase, și nu mai acoperite de murdărie decât era firesc după un călărit pe o astfel de vreme. Dar păreau acoperite de o mucozitate respingătoare, depusă pe stofa verde și pe broderia aurită a vestonului, astfel că Gisela îi vedea hainele ca printr-o sticlă mânjită cu funingine.

Magistrul Gaudentius nu părea să fi observat nimic, deoarece nu mai prididea să îl salute pe vizitator.

— Bine ați venit la Riebelsborn, Herr Heiner! Nu v-am mai văzut de mai mult de un an, așa că mă bucur de două ori mai mult de sosirea dumneavoastră!

— A trecut chiar atât de mult timp de atunci? Mie mi s-a părut că au fost doar câteva săptămâni. Oricum, am fost cam ocupat. După cum știți, fac parte din suita augustului principe Wilhelm de Bavaria și, așa cum mărturisesc cu plăcere, mă bucur de încrederea sa. A sluji un astfel de înalt stăpân înseamnă a fi mult pe drumuri. Dar acum, aflându-mă la Loipfing, am vrut să îl vizitez pe fiul bunului și vechiului meu prieten Matthias, fiu

ce poartă același nume cu el. Heiner von Loipfing râse zgomotos și făcu semn către două slugi să îl ajute să descalece.

Anna arată câte castel.

— Intră, Herr Heiner, și urmează-mă în sală. Acolo arde focul și există și vin cu mirodenii care alungă frigul din oase.

— Nu refuz, mai ales că am venit cu treabă.

Cavalerul Heiner râse atât de fals, că pe Gisela o durură urechile.

Așteptă până când Gaudentius și Anna dispărură în castel împreună cu oaspeții. Se luă după ei și îi observă pe străini prin ușa deschisă a salonului. Dagga i-o luă înainte în hol, le dădu un ocol cavalerului și însoțitorului lui prelat și alergă înapoi la Gisela.

Ceea ce atrase atenția Annei asupra ușii deschise, unde o descoperi pe Gisela.

— De ce stai afară, în frig, draga mea? Intră și așază-te alături de noi. Acesta este cavalerul Heiner, un vechi prieten al familiei noastre și...

Privirea ei întrebătoare se întoarse asupra tânărului prelat.

— Nepotul meu Fortunatus, care și-a închinat viața Domnului, interveni cavalerul Heiner și o măsură din priviri pe Gisela ca pe o vacă aflată în obor la vânzare. V-ați făcut cu o mireasă? i se adresă el pe un ton voit camaraderesc lui Gaudentius.

— Frau Gisela este soția prietenului meu, magistrul Alban, despre care ați auzit cu siguranță.

— De fapt, am auzit! Se adresă tânărului preot: Știi, nepoate, bunul nostru Matthias von Riebelsborn se consideră mare alchimist și vrăjitor și își spune „magistrul Gaudentius”. Dar tot ceea ce a reușit să facă a fost să se transforme singur într-un moș, iar prietenului lui să îi dea înfățișarea unui monstru. De-aia mă și mir că Alban, cu înfățișarea lui respingătoare, a putut să o pețască pe femeia aceasta atât de frumoasă! Apoi i se adresă lui Gaudentius, scuturând capul și rânjind: Riebelsborn, vă bateți joc de mine!

Gisela se înfurie.

— De ce ar face-o, cavaliere? Eu sunt femeia cu care este căsătorit Alban.

— Ei drăcia dracului! Ia spuneți-mi, sunteți în stare să îi suportați îmbrățișările?

Privirea cavalerului Heiner parcă o dezbrăca pe loc pe Gisela.

— Până acum, da. Noi, femeile, nu suntem atât de firave cum vă imaginați dumneavoastră, bărbații!

Însăși Gisela nu își putea explica pentru ce îl contrazise pe cavaler. Nobilul era oaspete la Riebelsborn și ea, prin cuvintele ei dure, îi mâhnise și pe Anna și pe Gaudentius. Totuși, spre deosebire de pretendentul Annei, Eckehard, Heiner von Loipfing îi era atât de antipatic, încât prezența lui îi provoca dureri de stomac.

— Menirea femeii este de a-l servi pe bărbat și de a-i primi sămânța.

Erau primele vorbe pronunțate de Fortunatus, ceea ce le făcu pe Anna și pe Gisela să schimbe o privire amuzată. Călugărașul, abia trecut de vârsta copilăriei, își dădea aere de parcă ar fi fost purtătorul întregii înțelepciuni a lumii.

Frau Anna îl privi ironică pe tânăr.

— De ce v-ați decis să urmați calea preoției? În această calitate nu puteți avea o femeie care să vă rodească sămânța!

Tânărul vru să răspundă, dar unchiul îi înfipse cotul în spinare.

— Este vorba despre venituri bisericești ce aparțin familiei mele. Să le primească alții? Eu zic că nu! Din acest motiv, Fortunatus a fost destinat de la naștere carierei eclesiaste. Iar în privința femeilor, o găsi el o gospodină și bucătăreasă de treabă care să îl slujească în toate. Dacă aceasta nu îi va fi pe plac, în oraș sunt destule bordeluri amenajate pentru nevoile trupești ale călugărilor și preoților.

Opiniile lui Heiner cu privire la femei i-l tăcură și mai antipatic Giselei, care spera că vizita lui va fi de scurtă durată. Spre regretul ei, obiceiurile prevedeau ca ea să stea la masă lângă el și să îl servească. În loc să se ocupe de bucate ori de gazdă, Herr Heiner își plimbă privirile pe corpul ei, studiindu-l în amănunt, așa că Gisela era fericită că alesese pentru acea zi o îmbrăcăminte deosebit de groasă, închisă pudic până la gât. Ea jură că îl va evita pe acest om când degetele lui scurte și groase poposiră ca din greșeală pe brațul ei, voind să colinde de acolo mai departe.

— Scuze, domnul meu, mai bine lăsați. Soțul meu este deosebit de gelos și lui nu îi place așa ceva.

Era caraghios să vezi cât de rapid își trase mâna cavalerul Heiner și cu ce expresie îngrozită privi scurt în jur.

— Sper că Alban nu este aici?

— Oh, poate să apară în orice moment.

Nici nu termină bine Gisela propoziția, că observă o siluetă în umbra coridorului ce nu putea aparține decât soțului ei. Pentru o clipă, la lumina

focului, îi zări fața și i se păru că deslușește pe ea o mină amuzată.

— Nu despre Alban voiam să vorbim, luă iarăși cuvântul cavalerul Heiner. După cum am spus mai înainte, noi, Loipfingerii, avem dreptul la mai multe posturi în biserică și la veniturile aduse de ele. În acest moment toate sunt ocupate, chiar dacă bravul nostru părinte Bertram nu va mai putea face față mult timp. Dar eu nu aș dori ca tânărul să trebuiască să aștepte până când se va elibera un post și de aceea m-am gândit să vin cu el încoace și să vi-l prezint. Deoarece aici, la Riebelsborn, nu există capelan, Fortunatus ar putea să ocupe acest post pentru o anumită perioadă.

Acum lucrurile erau clare. Gisela ar fi preferat să îl roage pe Gaudentius să refuze propunerea. Nepotul nu îi era mai puțin antipatic decât unchiul, chiar dacă odăjdiiile nu prezentau aceleași pete respingătoare care emanau neguri asemănătoare cu cele provenite din părul din capsula de aur. Preotul își privea gazda cu o uitătură atât de superioară, că Gisela se îndoia de loialitatea și de cinstea lui.

Gaudentius confirmă vizibil flatat. Rugămintea vecinului însemna pentru el că fusese reprimat în cercul nobililor. Ridică pocalul cu vin, pe care de această dată Ludwig nu îl mai subțiasse cu apă, și bău în onoarea oaspeților.

— În sănătatea dumneavoastră, Herr Heiner, și bineînțeles și în sănătatea dumneavoastră, părinte Fortunatus. Mă bucur foarte mult că vom avea din nou un om al Domnului în mijlocul nostru. Predecesorul dumneavoastră a părăsit burgul de teama prietenului meu Alban. Care însă, în ciuda aspectului său înspăimântător, este un suflet omenesc și nu ar face rău nici unei muște.

— Același lucru i l-am spus și eu nepotului meu. Mai bine decât la dumneavoastră nu ar fi putut nimeri și aici poate să aștepte liniștit până i se va elibera un loc cu venit rentabil.

Cavalerul Heiner ciocni cu Gaudentius și turnă apoi vinul în el de parcă murea de sete. Când puse pocalul jos, plescăi din limbă de plăcere.

— Într-adevăr, aveți un vin grozav! Așa ceva nu își poate permite niciunul dintre vecini.

Invidia din vocea lui nu trecu neobservată.

Înainte, Matthias von Riebelsborn trecuse drept unul dintre cei mai săraci castelani din zonă, dar, de când își spunea magistrul Gaudentius, părea să dispună de bogății inepuizabile. Cavalerul nu bănuia că talentul de om de afaceri și cunoștințele lui Alban erau cele care aduceau banii. Ca și ceilalți

vecini, credea că stăpânul de la Riebelsborn descoperise secretul transformării plumbului sau fierului în aur sau că se legase cu jurământ diavolului pentru a deveni bogat.

— Pe Dumnezeu, eu cunosc mulți care ar face schimb cu dumneavoastră, iuncher Matthias, chiar de ar fi să plătească asta cu un deceniu sau două din viață. Este mai plăcut să trăiești când nu ești nevoit să întorci fiecare bănuț și pe față, și pe dos înainte de a-l cheltui. Și eu îl scutur pe fiecare dintre țărani mei de două-trei ori ca să scot de la el fiecare creițar, dar asta nu este suficient pentru a putea trăi cum aș vrea. Aș prefera să îi vând pe țărani robi cu grămada pentru a face rost de bani, dar fără ei nu aș avea pe nimeni care să fie pus la treabă. Iar ei sunt mereu nemulțumiți, se plâng de fiecare zi de clacă și, când îi chemi, sunt atât de leneși, că vâtaful și oamenii lui sunt nevoiți să se folosească de bici pentru a-i pune la treabă. Dumneavoastră nu întâmpinați aceleași greutăți?

Cavalerul Heiner se aplecă și îl străpunse din priviri pe Gaudentius.

Acesta clătină din cap și spuse.

— Eu posed doar un sat și până acum am scos-o la capăt bine cu ei. La mine nu au atâtea zile de clacă cum aveți dumneavoastră sau ceilalți vecini și eu le pretind și mai puține dări.

— Păi vă permiteți!

Din nou se citi pizma pe fața cavalerului. Își dădu singur seama că greșise tonul și schimbă subiectul. Dar Gaudentius nu i-o luă în nume de rău, ci continuă discuția cu o mină mulțumită. Fortunatus nu participa la conversație, ci scotocea din priviri sala.

Se putea vedea că la Riebelsborn nu locuia un bărbat sărac, chiar dacă Gaudentius, după cum aflase Gisela de la Anna, era prea mândru să accepte de la Alban mai mulți bani decât considera el că sunt necesari. Dar ceea ce primea ajungea pentru a putea trăi confortabil. Gisela stabili acestea, nu fără mândrie, urmărind jocul expresiilor de pe fața lui Fortunatus, pe care se citeau lăcomie și aviditate, și se miră singură. Până acum crezuse că nu se simțea în largul ei aici, la Riebelsborn. Totuși, senzația apăsătoare dispăruse cândva. Nu mai putu să se gândească în continuare, pentru că Heiner ridică pocalul umplut pentru a patra oară, îl goli și îl puse pe masă cu fundul în sus.

— Este bun vinul dumneavoastră, dar îl voi mai degusta și altădată. Acum trebuie să plec.

Anna, care era bucuroasă că nepotului ei îi făcea plăcere vizita, păru dezamăgită.

— Dar este deja târziu! Nu vreți să rămâneți peste noapte aici? Desigur că mai aveți multe de discutat, iar slujnicele pot să vă pregătească o cameră.

— Aș rămâne cu plăcere, dar sunt așteptat.

Heiner afișă o expresie de regret. Când se ridică și își luă rămas-bun, se ridică de asemenea și nepotul lui.

Atunci cavalerul ridică mâna.

— Bunul meu Fortunatus poate rămâne aici? Am să-i trimit cu unul dintre robii mei lucrurile de care are nevoie.

— Dar desigur! spuse bucuros Gaudentius.

Anna dădu și ea din cap aprobator, însă Gisela se lupta cu un simțământ neplăcut. I se părea că odată cu tânărul prelat la Riebelsborn intrase un spirit rău.

10.

Cam în același timp, Magda și Otto Guldener se aflau în camera cea bună a casei lor, care acum făcea o cu totul altă impresie decât la căsătoria Giselei: în curte lucrau mai mulți slujitori supravegheați de un șef, încărcau lăzi și butoaie în căruțe sau le orânduiau în depozite; încăperile casei erau ținute în ordine de o duzină de slujnice care lucrau și la bucătărie, gătind pentru toată lumea care locuia acum în casa mare. Nu mai trebuiau făcute nici economii, nu mai trebuiau să fie atenți ca nu cumva să folosească prea mult din ceva ori din altceva, pentru că afacerile stăpânului casei luaseră un avânt neașteptat. Desigur că în jur apăruse invidia și pe la spate se clevea că lucrurile nu erau curate. Se colporta cu sârg că negustorul își vânduse fata unui căpcăun pentru un cufăr plin cu aur și că monstrul o înfulecase demult pe fată. Otto Guldener nu dădea nicio atenție pălăvrăgelilor, ci își vedea cu spor de afacerile lui. Astăzi expresia feței lui era mai acră, dar asta nu avea nimic de-a face cu Gisela sau cu negoțul.

Părintele Maternus, preotul parohiei de care ținea și familia Guldener, venise și nu se lăsase îmbunat nici de vinul bun turnat în pahar de Otto Guldener și nici de friptura ale cărei resturi se mai aflau în fața lui, pe farfuria de cositor. Continua să îi privească muștrător pe părinții Giselei.

— Îmi este martor Dumnezeu din cer că îmi este neplăcut să fac cunoscute vorbele spuse la spovedanie, dar trebuie! Una dintre slujnicele voastre mi-a spus că fiul dumneavoastră practică cu ea treburi care îi sunt permise doar unui soț cu soția sa. El i s-a lăudat că nu este prima slujnică din casă față de care face pe armăsarul, l-a mai spus că a folosit-o în acest scop și pe micuța Gundi, plecată cu fiica dumneavoastră, or Gundi era aproape un copil!

Deși preotul nu ridicase glasul, cuvintele lui răsunară ca un tunet în încăpere. Magda Guldener își ascunse fața în mâini, nemulțumită în tăcere de fiul ei, în timp ce bărbatul ei transformă în apeluri nevinovate către câțiva sfinți înjurăturile ce îi stăteau pe limbă. Spre deosebire de soție, Otto Guldener avea o oarecare înțelegere față de Hans, pentru că nici el nu stătea grozav cu respectarea legilor sfintei Biserici și mai invitase câte o slujnică să îi țină companie intimă. Dar de fiecare dată avusese grijă să aleagă dintre acelea care nu ar fi dat imediat fuga la popă ca să își mărturisească păcatul.

Din fericire, existau destule slujnice dispuse să satisfacă un bărbat pentru câțiva creițari.

— Dacă îmi mai ajunge la urechi încă o asemenea faptă, voi face cunoscut de la amvon păcatul lui Hans și îi voi refuza participarea la euharistie până când nu va face din slujnica cu pricina soția lui în fața Domnului!

Această amenințare o făcu pe mamă să izbucnească în plâns. Otto Guldener lovi mânios cu pumnul în masă.

— Afurisit să fie că ne-a făcut rușinea asta!

— Cel fără de păcat să arunce primul piatra!^[2] Părintele Maternus cunoștea câteva istorioare despre Guldener, care îl făceau să bănuie că mărul nu căzuse departe de pom. Totuși încercă să fie prevenitor: Eu nu pretind ca fiul dumneavoastră să trăiască în castitate ca un călugăr ori ca un preot...

— Care de cele mai multe ori nu fac asta... ripostă sarcastic Otto Guldener.

Preotul decise să ignore remarca.

— Fiul dumneavoastră este tânăr și plin de energie. De aceea are nevoie de o femeie. Cel mai bine este să îi căutați o soție și să-l cununați încă înaintea zilei botezului Domnului nostru Isus Cristos sau cel mai târziu până la ziua de sărbătoare din 2 februarie.

În ciuda dimensiunilor lui, Otto Guldener sări ca ars.

— Cinstite părinte, cum vă imaginați așa ceva? Atât de repede nu îi pot găsi o mireasă corespunzătoare. M-am interesat deja la câteva familii, dar toate vor ca fetele să mai aștepte ca să se convingă că succesul meu în afaceri este de durată. Va mai dura un an, poate chiar doi ani până când voi putea aranja o căsătorie pentru Hans.

Pe buzele părintelui Maternus se ivi un zâmbet ușor. Desigur, cunoștea problema lui Guldener, deoarece de parohia sa țineau mulți negustori bogați din oraș, în casele cărora mergea din când în când. Pentru soțiile și fiicele acestora el era cea mai importantă persoană de încredere, astfel că lua la cunoștință lucruri pe care acestea nu le încredințau nici măcar soților sau taților lor. Dar Guldener nu va scăpa așa de ușor.

— Dacă fiul dumneavoastră nu își poate manifesta bărbăția în cadrul căsniciei binecuvântate de Domnul, să frecventeze unul dintre bordelurile orașului, așa cum li se cade flăcăilor, slujitorilor necăsătoriți și bărbaților

din rândul clerului. Eu nu admit ca el să constrângă fete cinstite la fapte ce le periclitează mântuirea sufletului.

Magda Güldener rămase stupefiată.

— Oh, Dumnezeule, ce rușine! Ce vor spune oamenii când se va afla că fiul nostru nu este în stare să își stăpânească poftele carnale?

— Și asta tot ar fi mai bine decât să se vorbească de faptul că le-ar fi stricat pe slujnicele din casa dumneavoastră! răspunse preotul, ridicând degetul arătător.

— Doamne, dacă acest lucru va deveni cunoscut! Vom fi arătați cu degetul, iar pe mine probabil că mă vor exclude din cercul negustorilor importanți. Și, pe lângă asta, exact ca dumneavoastră onorabile părinte, și autoritățile orașului vor insista ca el să se căsătorească cu fata. Ar trebui să o numim fiica noastră pe o simplă slujnică fără un creițar ca zestre, deși am fi putut beneficia de alianța cu una dintre familiile de frunte ale orașului!

Otto Güldener nu era mai puțin îngrozit decât soția lui. El cunoștea cazul unui bogat văduv care fusese obligat să se căsătorească cu bona fiului său, pentru că îi pretinsese servicii ce depășeau obligația de îngrijire a copilului.

— Dumnezeu și autoritățile veghează asupra onestității și ordinii creștinilor. Numai astfel ne diferențiem de păgânii care trăiesc precum animalele și care nu cunosc niciun Dumnezeu și nicio lege.

Vorbele părintelui Maternus îl făcură pe Güldener să se răsucescă precum un vierme. Negustorul trebuia să fie fericit că preotul nu îl constrângea ca fiul său să se căsătorească acum cu slujnica în chestiune. În sinea lui se întrebă care putea fi aceasta, căci, cu excepția bătrânei Trina, toate puteau intra în discuție. Nu punea preț pe așa-zisul chin sufletesc mimat, desigur, pentru a obține căsătoria cu fiul lui. Otto Güldener era aproape sigur că așa era și că părintele Maternus voia să îl avertizeze. Totuși era supărat că i se freca ridichea atât de tare și mai trebuia să fie și recunoscător. În aceste clipe de mânie l-ar fi lovit pe fiul lui.

— Voi vorbi cu Hans, onorabile părinte, și vă promit că de acum nu se va mai atinge de slujnice.

— Și încă ceva: îl aștept mâine la spovedanie. Dacă se dovedește îndărătnic, duminică nu va primi ostia.

Acum își pierdu controlul Magda Güldener. Plângea cu suspine, dând frâu liber lacrimilor. Preotul o compătimea, dar nu se putea altfel. Güldener trebuia să îl pună la punct de această dată pe fiul său, la fel cum o făcuse

imediat după plecarea Giselei. Atunci Hans povestise peste tot că cumnatul său ar fi un monstru ce aducea mai mult a fiară decât a om. Este adevărat că magistrul Alban nu arăta ca un tânăr fercheș, dar părintele Maternus avusese impresia că putea avea încredere în el. Dar acum nu mai era tot atât de sigur.

— Între timp ați mai auzit ceva despre fiica dumneavoastră?

Mama Giselei plânse cu sughițuri, iar Otto Guldener clătină din cap spășit.

— Nu, nimic! Am făcut tot posibilul să o găsesc. Dar din cauza grabei de la nuntă am uitat să îl întreb pe magistru unde va locui și de la cine am putea primi vești despre ea.

Pentru o clipă, pe fața preotului se citi disprețul. Guldener fusese atât de ahtiat după aurul ginerelui său, că nu se gândise în niciun fel la soarta fiicei lui, iar acum în oraș umblau zvonuri oribile, bazate pe afirmațiile iresponsabile făcute de Hans imediat după căsătorie. Prelatul își atribuia și sie însuși o parte din vină. Pentru că îi ceruse Giselei să asculte de tatăl ei și pentru că binecuvântase legătura căsătoriei încheiate împotriva voinței fetei.

— Aveți grijă să primiți cât mai repede posibil vești de la fiica dumneavoastră. Autoritățile locale vor dori să știe unde trăiește ea în prezent și se vor interesa și cum de ați ajuns la bogăția de acum. Părintele Maternus ura să procedeze astfel, dar, ținându-i pe Guldeneri sub presiune, va putea clarifica soarta Giselei.

Discuția lânzezea, căci fiecare dintre cele trei persoane din încăpere avea propriile gânduri tulburi. După un timp, preotul se ridică cu o mină întunecată și vru să plece. Deodată se auzi un ciocănit în ușă și, înainte ca Guldener să apuce să răspundă, înăuntru năvăli Hans. Flutura un plic și părea extrem de agitat.

— Tată, mamă, avem vești de la Gisela! Ne-a trimis o scrisoare prin partenerul nostru de afaceri Anton Streller. Fiul acestuia, Georg, a întâlnit-o și a fost rugat de ea să ne transmită salutări.

— Georg Streller zici? Nu se dusesse vestea că ar fi contractat o boală teribilă, care l-ar obliga să evite lumea?

Mâna lui Otto Guldener, care se întinsese către scrisoare, se opri la jumătatea drumului.

Părintele Maternus strânse din ochi.

— Georg Streller bolnav în așa fel încât să nu mai apară între oameni? L-am întâlnit acum trei ani, când călătoream la Salzburg, pentru a-l vizita pe vărul meu Ludwig, aflat acolo în slujba preacucernicului episcop Leonhard von Keutschach. Un tânăr plăcut, la Streller mă refer, nu vorbesc despre înaltul prelat, care este un om mai în vârstă.

Preotul luă scrisoarea de la Hans, rupse sigiliul și o despături.

— Ce scrie Herr Streller? întrebă mama Giselei, care își frângea mâinile nervoasă.

— Fiica dumneavoastră este bine. Ea trăiește cu soțul ei într-un castel din apropiere de Eichstätt. Dar, din păcate, aici nu scrie despre care castel este vorba. Vă transmite salutări cordiale și vă spune că în curând vă va scrie. Acum nu a putut-o face, pentru că Herr Streller tocmai pleca la drum când ea l-a rugat să vă transmită salutările ei.

— Slavă Domnului! În sfârșit știm că fata noastră este bine.

Șiroaiele de lacrimi ale Magdei Güldener nu mai conteneau, dar de data aceasta plângea de bucurie. Și soțul ei râsuflă ușurat, pentru că, dacă preotul făcea cunoscută această noutate, orășenii bogați, și mai ales soțiile lor, nu îl vor mai privi chiorâș. Pe lângă aceasta, vestea îmbunătățea șansele de căsătorie ale fiului său: dacă Gisela era mulțumită de căsătoria ei, nu mai exista niciun temei să se comenteze neobișnuit de rapida căsătorie.

— Acum trebuie doar să ne mai scrie chiar ea. Cine știe, poate că ne trimite salutări de Crăciun. M-ar bucura.

Güldener își freca mâinile.

Preotul era sigur că Güldener era mai puțin interesat de prosperitatea Giselei decât de cea a lui și a fiului său. Dar nu îl mustră deoarece era bucuros să fi aflat ceva despre fosta lui enoriașă.

— Bucurați-vă și mulțumiți-i Domnului că a orânduit totul bine. Și, în ce îl privește pe fiul vostru, nu vreau să mai aud plângeri contra lui! Altfel, la liturghia din noaptea Crăciunului ușa casei Domnului îi va fi închisă. Dumnezeu cu voi!

11.

În timp ce Guldener, fără a zăbovi, îl dojenea pe fiul său, părintele Maternus părăsi casa mult mai mulțumit decât atunci când venise. Dacă de la Gisela nu mai soseau alte vești, avea posibilitatea să se intereseze cu privire la ea prin negustorul Streller din Schwabach.

Acum țelul său era al doilea enoriaș cu probleme. De aceea părăsi strada principală pe care se aflau casele mari ale negustorilor și, după scurt timp, se afla într-un hățiș de ulițe cu căsuțe în care locuiau orășenii simpli, care o scoteau la capăt mai mult rău decât bine ca pantofari cârpaci, ca meseriași neînsemnați sau ca lucrători cu ziua. Niciunul dintre ei nu făcea parte din marile bresle și totuși acești oameni erau pentru viața orașului tot atât de trebuincioși ca și familiile bogate. Preotul întâlni două femei, care din cauza frigului se înfășuraseră strâns cu șalurile, și ridică mâna dreaptă într-un gest de binecuvântare.

— Lăudat fie numele Domnului!

— Veșnic lăudat, amin! Slavă Domnului, Sfinția Voastră!

Ambele făcură câte o plecăciune și își continuară grăbite calea către piață, după cum lăsau să se înțeleagă coșurile lor. La o oră atât de târzie a zilei mergeau să se târguiască pentru resturi mai ieftine. Părintele Maternus le cunoștea pe femei și păcatele lor mici, scuzabile. Până acum, niciuna dintre ele nu îi făcuse greutăți și nici nu credea că se va întâmpla asta în viitor. „De-ar fi toate oițele mele atât de cuminți!” gândi el odată ajuns la ultima căsuță. Era îngustă, nu mai lată decât putea el cuprinde cu ambele brațe și avea doar două niveluri. Alături de ușa la care duceau mai multe trepte uzate, era o fereastră. Oblonul era lăsat, dar prin fisurile lui pâlpaia lumina.

Preotul renunță să mai bată la ușă și apăsă pe clanță. După cum se așteptase, ușa nu era zăvorâtă. Intră într-o cămăruță, bucătărie, antreu și atelier în același timp. În vatra zidită, netencuită, ardea un foc mic, care lumina încăperea, iar oala agățată deasupra, pe un trepied, împrăștia mirosul de supă de orz cu puțină carne. Lângă perete, o scăriță îngustă ducea la nivelul superior și, printre scândurile din care erau alcătuite treptele, se vedea încăperea din partea din spate a casei. Lângă vatra al cărei foc abia încălzea încăperea, ședea împletitorul de coșuri Landelin pe

scăunelul lui, înconjurat de nuiele de diferite dimensiuni. Coșuri terminate sau abia începute atârnav pe țărugi înfiți în pereți, făcând locul și mai strâmt. Proprietarul căsuței era acolo, lucrând cu niște crenguțe subțiri aproape ca ața la un coșuleț decorativ cu două toarte. Nimeni din oraș nu putea să facă mai bine decât el acest gen de recipient fin și se spunea că, și beat criță fiind, era mai bun decât orice concurent. De aceea, la el veneau și acei clienți care condamnau consumul lui excesiv de vin. Și acum vasul de lut fără de care nu fusese niciodată văzut era alături de scăunel.

La vederea preotului, împletitorul vru să lase din mână nuielele și să se oprească din lucru. Părintele Maternus îi făcu semn să nu se ridice.

— Slavă Domnului, fiule! Văd că mâinile-ți sunt harnice. Asta este bine, căci trândăvia este începutul tuturor viciilor.

Landelin ridică capul zâmbind.

— Ah, cu viciile nu le am, Sfinția Voastră.

— În afară de unul.

Preotul arată către vasul de lut.

Împletitorul lăsa jos privirea, spășit.

— Sfinția Voastră, eu nu beau de plăcere. Dar când șed aici și împletesc coșurile, îmi rămâne mult timp pentru gânduri, iar acestea nu sunt prea bune și doar vinul le face suportabile. De când a murit mama, fie iertată, stau aici și...

— Te onorează faptul că încă deplângi moartea mamei tale, fiule. Totuși, prea multă tristețe strică. Nici singurătatea nu este bună. Caută-ți o soție! Sunt fete destule care s-ar căsători imediat cu un băiat atât de chipeș ca tine. Când vei avea în casă o soție, îți vor trece și obsesiile, și pofta de vin. Nimic nu stă în calea unei căsătorii în cazul tău. În definitiv, ai o casă proprie și dreptul de a locui în oraș.

— Este adevărat, Sfinția Voastră. Dar am văzut toate fetele din oraș și sufletul îmi spune că niciuna nu mi se potrivește. Toate se deosebesc mult de mama mea.

— Astea sunt doar subterfugii, pentru că nu vrei să renunți la vin. În acest fel te îndrepti spre pierzanie și sufletul îți va merge în iad! Oprește-te din drumul acesta cât mai ai timp, altfel va trebui să apelez la alte mijloace pentru a te aduce pe calea cea bună!

Pe preot îl mângâia încăpățânarea împletitorului de coșuri și faptul că era nevoit să apeleze la amenințări. Dar nu dorea totuși să îl sperie.

Landelin îl privi și zâmbi sincer.

— Dacă îmi găsesc fata potrivită, mă căsătoresc, părinte. Vă făgăduiesc.

— Dumnezeu, dar tu ești mai încăpățânat decât m-am temut. Sau de vină că te închizi în tine este singurătatea? Trebuie să revii printre oameni, Landelin, trebuie să vorbești cu fetele. Nu îți cer să flirtezi cu ele, dar de la sine nu îți vine niciuna în casă.

Părintele Maternus avea sentimentul că vorbea cu pereții.

Landelin îl asculta atent și părea chiar că îl aproba, dar rămânea ferm pe poziție.

— Sfinția Voastră, arătați-mi o fată care mi se potrivește și o voi cere bucuros în căsătorie.

Părintele Maternus rareori se recunoștea învins, dar în acest caz nu ajungea nicăieri. Zadarnic căută în memorie o fată de condiție precară, care să i se potrivească lui Landelin. În mod ciudat, singura care îi venea în cap era Gisela, dar ea era deja măritată. În afară de asta, Otto Güldener nu ar fi consimțit la căsătoria celor doi nici pe vremea în care trecea drept minat.

— Am reținut cuvintele tale. Când voi da de o fată pe care să o văd alături de tine, te vei căsători cu ea, fie că vrei, fie că nu vrei! Până atunci, Dumnezeu cu tine!

Cu aceste cuvinte, preotul se retrase. Landelin îl salută. Dar când părintele Maternus aruncă o ultimă privire închizând ușa după el, îl văzu pe tânăr întinzând mâna după cana cu vin.

— Voi avea grijă să ai parte de o femeie hotărâtă, puternică și care să îți arate cum trebuie să trăiască un meșteșugar cu frica lui Dumnezeu!

Când preotul porni din nou la drum, înțelese că Landelin, nu îi crea mai puține griji decât Hans Güldener, cu interesul lui pentru tinerele servitoare, ori sora lui Gisela, aflată acum departe și despre a cărei soartă nu aflase până acum mai mult decât ce răzbătea din cele câteva rânduri scrise de un negustor părinților ei.

PARTEA A PATRA

TERTIPURI DIAVOLEȘTI

1.

Când Dagga începu să urle și să latre sălbatic, jos, Gisela uită de formula magică pe care trebuia să o scrie și sări îngrozită în picioare. Cățeaua stătuse liniștită la picioarele ei, până când bucătăreasa o ademenise strigându-i că îi va da un ciolan mare; atunci se ridicase și dăduse fuga la ușă. Aceasta stătea de câteva săptămâni întredeschisă, pentru ca Dagga să poată intra și ieși fără a stânjeni cursul. După părerea lui Gaudentius, cățeaua era un animal foarte prost, totuși cuvinte precum „ciolan” și „carne” le înțelegea perfect. Gisela socotise că o va vedea curând pe prietena ei patrupeadă revenind cu prada, dar acum de jos se auzeau sunete care păreau a fi scoase mai curând de gâtlejul unui monstru decât de botul lui Dagga.

— Trebuie să văd ce se întâmplă acolo! spuse nervoasă Gisela.

Fața magului se făcuse roșie.

— Fă-o! Și mai ales ai grijă ca animalul acela afurisit să se liniștească. Am ajuns să nu îmi mai înțeleg propriile cuvinte.

Gisela se întoarse și se grăbi să iasă pentru că se temea că se întâmplase ceva îngrozitor. De obicei, Dagga era personificarea liniștii și rar scotea câte un sunet, dar, când Gisela cobora treptele, lătratul se intensifică, întrerupt de câteva ori de mârâieli amenințătoare. Gisela auzi o voce de bărbat care îi chinuia urechile și îi pătrundea adânc în cap. Din gâtlejul lui Fortunatus ieșeau sunete ce cu greu s-ar fi putut numi omenești; părea că era tras în țepă. Când Gisela ajunse la coridorul inferior, desluși cuvinte izolate și își dădu seama că acestea erau formule sau rugăciuni în latină. Dar sensul lor se pierdea în urletele și zbieretele lui. Antipatia Giselei față de tânărul cleric creștea cu fiecare pas și ea își dori, nu pentru prima oară, ca Gaudentius să îl fi dat afară pe ușă pe flăcăul incult și îngâmfat și să fi căutat un capelan mai respectabil.

Acum Fortunatus striga ceva ce, conform celor învățate de la Gaudentius, Gisela traduse prin „Piei, spirit necurat!” Mai urmă o altă formulă de

exorcizare și, în același timp, răsună un pocnet, ca acela făcut de un bici. Dagga scheună, după care răsună un strigăt scos de mai multe persoane.

În clipa următoare Gisela năvăli în bucătărie. Bucătăreasa tremura într-un colț, cu fața în mâini, văietându-se de parcă îi strângea cineva degetele cu menghina. Două slujnice încercau să se ascundă în spatele trupului ei durduliu, agățându-se una de alta pline de teamă. Străjerul de la poarta burgului și doi slujitori țineau bare lungi în mâini, dar fără a îndrăzni să le folosească împotriva Daggăi și păreau mai curând că intenționau să dispară pe ușa pe care Gisela tocmai o deschisese.

O descoperi pe Dagga și văzu că pe blană avea o dungă sângerândă. Cățeaua îl culcase pe Fortunatus la pământ și trăgea cu furie de rasa acestuia, compusă din casula roșie, stola brodată de aceeași culoare și dalmatica albă. În mâna dreaptă, tânărul preot ținea o cruce din lemn aurit, iar în cealaltă un bici pe care nu îl mai putea folosi pentru că Dagga îi imobilizase brațul. Din mânecă se scurgea sânge și Dagga tocmai era pe punctul de a se repezi la beregata lui Fortunatus.

Gisela se aruncă pe cătea, își petrecu brațele după gâtul ei și încercă să tragă de animalul greu.

— Afară! Lasă-l! Ascultă-mă, culcat!

— Sfântă Maria, născătoare a Domnului, îndură-te de sufletele noastre! se ruga o slujnică, de parcă ar fi simțit colții Daggăi la gâtul ei.

Gisela repetă ordinul și trase cu toate puterile cățeaua care începuse să cedeze. Doar mai mârâia și-și dezvelea dinții în direcția lui Fortunatus, însă se supuse.

Gisela o conduse până la ușă și se adresă bucătăresei:

— Adu osul pe care i l-ai promis Daggăi! Poate avea și carne pe el. Sau vrei să-și amintească de viclenia ta?

Femeia rotofeie, evident înfricoșată, dădu fuga cu rochia fâlfâind în camera cu provizii și se întoarse cu un os de vită uriaș, care captă pe loc interesul Daggăi.

— Aruncă-i-l pe podea! îi ceru Gisela.

Bucătăreasa îi dădu ascultare și Dagga o târî pe Gisela după ea, pentru a ajunge la os. Îl apucă cu botul, îl aruncă scurt în aer, îl înșfacă din nou, luă direcția spre ușă și dispăru pe coridor dând din coadă. Gisela trase cu urechea câteva momente la zgomotul făcut de patrupedul care urca scările și se întoarse către preot, care, alb ca varul, își privea brațul sângerând.

— Ce înseamnă asta?

Vocea Giselei răsună ca o lovitură de baros sub bolta bucătăriei.

Fortunatus suspină de durere și îi aruncă bucătăresei o privire ce implora ajutor. Aceasta acceptă să vorbească abia după gesturile lui poruncitoare.

— Respectabilul părinte a vrut să scoată spiritul vânătorului din cățea.

Gisela se încruntă.

— Exorcism deci? Fără știința și fără permisiunea stăpânului castelului? Dumnezeu, asta este ceva!

— Ne gândeam că ar fi cel mai bine pentru noi toți, interveni străjerul.

— La început totul a mers bine, am ademenit-o aici pe Dagga și, când prea onorabilul a început alungarea spiritului, ea mai era încă liniștită, pașnică...

— Pentru că aștepta ciolanul promis! o întrerupse supărată Gisela pe bucătăreasă. Îi întoarse spatele acesteia și i se adresă lui Fortunatus: Iuncherul Matthias von Riebelsborn cu siguranță că nu se va bucura să audă de inițiativa dumitale.

Folosi intenționat numele adevărat al magistrului Gaudentius, pentru a le aminti servitorilor de obligațiile ce le aveau față de stăpânul lor.

— Este sarcina preotului să alunge spiritele necurate! protestă violent tânărul cleric.

— Dagga este la fel de puțin posedată de vreun spirit pe cât ești dumneata sau sunt eu. Este pur și simplu un câine mare. Dar spune-mi: de ce a sărit la dumneata? Mi s-a părut că am auzit o lovitură.

— Domnia Sa a vrut ca prin această lovitură să alunge definitiv spiritul vânătorului! strigă bucătăreasa înainte ca preotul să apuce să spună ceva.

— Atunci nu este de mirare că ați provocat-o. Doar un nebun lovește un câine aflat în libertate în fața lui. Fii fericit că mai trăiești! Dacă aș fi venit doar o clipă mai târziu, acum unchiul dumitale ar fi trebuit să te jelească.

În vocea Giselei era o nuanță de dispreț, care nu-i scăpă preotului.

— Credeam că voi birui prin formulele mele spiritul din cățea, se apără acesta.

Gisela râse ușor.

— Cu asta ai dovada că Dagga nu era posedată. Dacă ar fi fost așa, ea ar fi recunoscut și s-ar fi supus puterii dumitale spirituale și superiorității ei. Deci nu este decât un animal prost, care a fost lovit și a vrut să se răzbune pentru asta. Mulțumește creatorului și tuturor sfinților că nu s-a întâmplat

ceva mai grav. Prin imprudența dumitale îl faci pe Herr Matthias să se simtă stânjenit și i-ai expus pe acești oameni unui mare pericol. Dagga ar fi putut să vadă și în ei dușmani, cu atât mai mult cu cât nu agreează parii și bâtele.

La aceste cuvinte, slujitorii dădură drumul parilor, ca și cum Dagga s-ar fi aflat la pândă în spatele lor. Dar Gisela nu îi învrednici cu nicio privire, ci îl întreabă pe preot cum de îi venise ideea că animalul ar fi posedat.

— Oamenii aceștia au afirmat asta!

Aruncă o privire supărată asupra bucătăresei și a celorlalte slugi.

— Ar fi trebuit să vorbești cu stăpânul castelului în loc de a da ascultare palavrelor slugilor! Dar să te doftoricească slujnicele înainte de a sângera de tot.

Cu aceste cuvinte Gisela îi întoarse spatele. Deși se pricepea puțin și la îngrijirea rănilor, le lăsă pe bucătăreasă și pe slujnice să se ocupe de preot. În ușa se mai întoarse o dată și observă privirea plină de ură cu care o urmărea Fortunatus. Bărbatul acesta nu le va ierta înfrângerea de astăzi nici ei și nici Daggai.

Părăsind bucătăria, o întâlni pe drum pe Anna, care avusese treabă la grajd și care îi veni în întâmpinare.

— Cred că am auzit-o pe Dagga. S-a întâmplat ceva?

— Sfinția Sa, cum îi zic slugile, a vrut să îl scoată pe dracul din Dagga și a biciuit-o. Se poate socoti norocos că a scăpat cu viață. Acum bucătăreasa îi oblojește rănilor. Poate treceți să vedeți dacă procedează corect.

— Așa am să fac. Anna vru să își continue drumul, dar se întoarse din nou către Gisela: Mă miră că preotul nostru a crezut palavrele despre posedarea Daggai. Ca bărbat învățat ce este, ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Gisela își reținu un gest de dispreț, râse amar și se întoarse în camera de studiu, unde Gaudentius o aștepta cu o mină jignită.

Alban îi ținea tovărășie și o întâmpină cu o privire curioasă.

— Ce a iritat-o pe Dagga în felul acesta?

Cățeaua se așezase comod pe locul ei preferat de lângă crucifixul Laviniei și își rodea ciolanul cu evidentă plăcere. Gisela arată urma lăsată de bici, care încă se mai vedea pe blana ei și repetă ceea ce tocmai îi povestise Annei.

Soțul ei duse la frunte arătătorul mâinii drepte înmănușate.

— Împotriva prostiei nu este suficient un seminar teologic. Prietene Gaudentius, eu cred că am făcut o afacere proastă cu acest Fortunatus.

— Nu puteam să refuz oferta lui Herr Heiner fără a-l jigni, se apăra Gaudentius cu o mină acră. Nu avea intenția să se ocupe mai mult de tânărul preot sau de Dagga și îi indică Giselei scaunul: Stai jos odată! Iar am pierdut timpul! Acum repetă formula pe care ți-am citit-o mai înainte.

Prin mintea Giselei zbârnâiau tot felul de gânduri și nici ea nu își putu da seama cum de reuși să redea ireproșabil succesiunea dificilă a cuvintelor latine. Alban dădu impresionat din cap și o măsură cu o privire plină de apreciere, care în același timp o derută și o bucură și trase nădejdea să poată discuta în liniște cu soțul ei într-una din zilele următoare. Voia să afle mai multe despre el, despre Gaudentius și, mai ales, despre dușmanul lor, de care, conform celor aflate de la Lavinia, trebuia să se teamă și ea.

Gaudentius lovi cu bastonul într-un vechi volum și o smulse astfel din gândurile ei. După experiența de astăzi, Daggăi nu îi mai plăcea defel sunetul, așa că începu să mârâie.

— Liniștește-te, animal idiot! i se adresă Gaudentius cățelei.

Ceea ce o irită atât de mult pe Dagga, încât se ridică amenințătoare și își arată dinții. Se liniști când Gisela îi vorbi cu blândețe și se întinse din nou pe podea. Acum cursul putea continua, dar în momentul în care Gaudentius se adună și vru să-și continue ideea, Dagga sparse ciolanul între colți și zgomotul produs îl deconcertă pe Gaudentius. Tresări de câteva ori, făcând eforturi vizibile de a se reține de la o tiradă insultătoare, pe care cățeaua ar fi interpretat-o din nou ca pe o agresiune la adresa stăpânei sale. Gisela abia se putea abține să nu zâmbească și, când privirea ei o întâlni pe a lui Alban, înțelese că și soțul ei gândea la fel.

2.

Gisela nu acordă o importanță specială incidentului din bucătărie, în schimb ceilalți îl privesc altfel. Deja la cină slugile dădura clar de înțeles că le era teamă de ea, iar Fortunatus nici nu se arată. În ziua următoare, Gundi îi aduse la cunoștință stăpânei sale că se bârfea pe seama ei. Faptul că Gisela reușise să se facă ascultată de sălbatica Dagga era pus de slugile din burg și locuitorii satului pe seama unor puteri deosebite de care aceasta ar dispune. Și oamenii își amintiră și că Alban și Gaudentius o aduseseră aici pentru a ridica blestemul care plana asupra burgului și a stăpânilor. Dacă înainte oamenii erau înclinați să o compătimească, acum aceștia o priveau cu reticență.

Un timp, Gisela speră că vorbele vor înceta, mai ales că în zonă se petreceau destule alte evenimente ce țineau locuitorii cu sufletul la gură: mai mulți țărani ai cavalerului Heiner se opuseseră clăcii suplimentare ce li se impusese și unii dintre mercenarii lui fuseseră răniți. Dar cavalerul reușise să pună capăt tulburărilor, spânzurându-i fără multă vorbă pe instigatori. Totuși, satele fierbeau până dincolo de Eichstätt și chiar la Riebelsborn evenimentul era subiectul principal al discuțiilor. Însă nici Gaudentius și nici mătușa acestuia nu prea luau în serios zvonurile despre o posibilă mare răsccoală țărănească pentru că erau preocupați de alte lucruri.

Se apropia Crăciunul, iar Gaudentius se simțea din zi în zi mai bine. Și Alban tindea să semene încet-încet mai mult a om decât a monstrul cu care se căsătorise Gisela cu câteva luni în urmă. Deși celor doi bărbați le era clar că blestemul nu fusese ridicat, prinseseră mai mult curaj. Felul cicălitor și insistent de a fi al lui Gaudentius, pe care Gisela abia îl mai suporta, dispăru și acesta condimenta acum instruirea cu glume și anecdote amuzante. Acum Alban era deseori prezent și îl ajuta pe mentorul său în instruirea tinerei, având grijă mai ales ca Gaudentius să nu o suprasolicite. Cei trei gustau căldura sălii de pregătire și absența lui Fortunatus, care își vârâse deja nasul curios în toate celelalte unghere ale burgului. Doar la acest ultim cat al burgului nu se avântase încă.

Într-o dimineață, când cei doi bărbați tocmai râdeau pe seama unui răspuns spiritual al Giselei, cineva bătu tare și insistent în ușă. Dagga, care până atunci dormise, ridică brusc capul și scoase un mârâit furios. Imediat

ușa fu împinsă și intră Fortunatus fără să mai aștepte să fie invitat. Se înfășurase și astăzi în veșmântul preoțesc și în dreapta ținea aceeași cruce cu care încercase să alunge spiritul necurat din Dagga. În cealaltă mână, bandajată, nu ținea nimic – renunțase prevăzător la bici.

Gaudentius îl măsură iritat din priviri.

— Ce dorești, onorabile părinte? Știi doar că nu vreau să fiu deranjat.

Ca răspuns, Fortunatus ridică crucea și bolborosi câteva cuvinte în limba latină, care ar fi fost destinate alungării spiritelor rele. Dagga, căreia astfel de vorbe îi rămăseseră proaspete în memorie, rânji și îi arătă tânărului preot splendida ei dantură. Fortunatus se cutremură și ocoli cățeaua, dar nu dispăru afară, cum sperase Gisela, ci începu să se preumblă prin încăpere rostind în continuare formule de exorcizare. În dreptul etajerei pe care Gaudentius ținea unele din volumele sale, se opri strâmbând din nas.

— Ce cărți sunt acestea?

— Nu dintre acelea ce te-ar interesa! răspunse Alban în locul stăpânului castelului și, cu un gest de nerăbdare, îi dădu de înțeles preotului că prezența lui deranja.

Fortunatus îi propti crucea în față lui Alban, de parcă acesta ar fi fost un demon înfricoșător.

— Eu sunt un bărbat al credinței, iar sarcina mea este să descopăr cărțile necurate și să le dau focului!

— Ce înseamnă asta? Aceste cărți îmi aparțin și nimeni nu pune mâna pe ele fără aprobarea mea. Nici dumneata! Gaudentius păși în fața clericului și îi arătă ușa: Ocupă-te de sufletele slugilor și ale oamenilor din sat, asta este sarcina dumitale, dar să nu îndrăznești să mă critici sau să îmi dai lecții. Am învățat destulă latină, încă de pe vremea când bona te învăța să pășești, și știu ce cărți pot să citesc. Și, pe lângă asta, aceste volume au fost scrise de mari alchimiști și de bărbați înțelepți, dintre care nu puțini au fost sfătuitori ai episcopilor și chiar ai papilor!

Gisela nu îl mai văzuse niciodată pe Gaudentius atât de mâniat, dar își dădea seama despre ce era vorba. Cărțile după care umblase ani de zile spre a le dobândi erau pentru magistru nu doar o comoară de înțelepciune și știință, ci reprezentau și speranța eliberării de blestem. De aceea, nu era dispus să îl lase un străin să arunce nici măcar o privire în biblioteca lui secretă, fie el preot și cunoscător de latină.

La aceste cuvinte aspre, Fortunatus se încruntă ca și cum ar fi vrut să se răstească la Gaudentius ca la un rob care își făcuse treaba prost. Dar înțelese rapid că se afla în fața stăpânului castelului și se îndepărtă de raftul cu cărți. Totuși sorbea din priviri tot ce era așezat pe el.

Însă pe Gisela nu curiozitatea lui impertinentă o deranja, ci ceva ce se petrecea în apropierea lui. Se părea că imaginile lucrurilor ce se aflau în încăpere pluteau către el și se scurgeau într-o piatră semiprețioasă purpurie, ce parcă se aprinsese și care împodobește inelul de la mâna lui stângă. Gisela se mira că Gaudentius și Alban nu remarcă același lucru. Când privi în jur vrând să schimbe o privire cu Lavinia, năluca nu își făcu în nicio formă simțită prezența.

Abia după ce Fortunatus părăsi încăperea bolborosind și alte formule de exorcizare, Lavinia apără din soclul crucifixului și se apropie de Gisela.

— Ai observat și tu? Nimic nu a fost sfânt! Doar forțe negre groaznice, cu care ochi străini au scotocit prin toată încăperea.

— Ochii lui Cajetan?

— Ce trăncănești despre Cajetan, dragă?

Întrebarea surprinzătoare a lui Gaudentius o trezi pe Gisela din starea ei și aceasta își propuse ca pe viitor să nu mai vorbească cu Lavinia în prezența lui. Cu greu se eliberă de senzația de rău lăsată de apariția lui Fortunatus și se adresează magului.

— Scuzați-mă, dar mi s-a părut că simt pe mine privirea dușmanului nostru de moarte.

— Drăcia dracului! Doar nu o fi pătruns prin vraja noastră protectoare. Gaudentius luă un volum foarte uzat, îl deschise și rosti câteva fraze în limba latină. Magul își trase răsuflarea abia după ce rostise ultimul cuvânt fără să se întâmple nimic. Continuă: Slavă Domnului! Protecția magică este mai puternică decât oricând. Este o absurditate, dragă.

— Cu siguranță că nu este! Eu...

Gaudentius o întrerupse cu un gest depreciațiv.

— Ascultă-mă pe mine, camera mea de studiu este atât de bine protejată, încât privirea lui Cajetan nu poate pătrunde aici.

— Și totuși a reușit să pătrundă!

Gisela nu era dispusă să cedeze și, preț de câteva clipe, în aer pluti o sămânță de ceartă. Dar interveni Alban:

— Calm, prietene, și fii și tu mai pașnică, Gisela! Se poate ca vraja noastră protectoare să fie puternică, dar Cajetan a trecut de ea cel puțin o dată. Pe atunci nu am știut să interpretez indiciile și nici acum nu aș putea să spun dacă nu a întreprins un nou atac împotriva noastră pentru a ne putea asculta sau chiar pentru a îndrepta o nouă vrajă contra noastră. Este deci foarte posibil ca Gisela să fi remarcat ceva ce noi, bărbații, nu am putut sesiza. Oare nu menționează cărțile cele vechi că simțurile femeilor înzestrate cu darul magiei ar fi mai ascuțite decât ale unui bărbat?

— Ah, este o prostie! Gaudentius făcu un semn de dispreț. Dar expresia de îngrijorare de pe fața lui îi contrazicea gestul. O măsură pe Gisela cu o privire întrebătoare, dar apoi clătină energic din cap. Nu, fusese doar închipuirea unei femei suprasolicitate. Dar nu cuteză să își expună cu voce tare părerea pentru că nu voia nici să zgândăre încăpățânarea ucenicei lui și nici să îl supere pe prietenul său Alban.

— Numai să nu devin acum slab! își spuse el sieși.

Dar ceilalți doi îl auziră.

— Nu te simți bine, prietene?

Alban îl examinează din priviri pe Gaudentius de parcă s-ar fi temut ca nu cumva blestemul să-și fi sporit puterea de acțiune asupra lui.

— Mă simt grozav! răspunse arogant Gaudentius.

Alban clătină din cap cu regret.

— Cred că ție și Giselei v-ar face bine o pauză mai lungă. Tu vrei să realizezi pur și simplu imposibilul și vă chinuiți și tu, și Gisela. Ar trebui să îți permiți și tu câteva zile de recreere. Norii cei grei s-au răspândit ieri și se pare că în următoarele zile nu va mai ploua. De aceea, am să o iau pe Gisela cu mine într-o călătorie la Eichstätt, așa cum i-am promis. Iar la anul, când iarna va fi făcut loc primăverii, voi face o vizită în Ingolstadt.

— Și lupta noastră cu blestemul? întrebă Gaudentius.

— O zi sau două, timp în care puteți strânge noi forțe, vor face minuni, prietene.

Alban văzu cum se luminase fața Giselei la cuvintele sale și de aceea nu voia să mai cedeze.

Gaudentius spumega de furie, dar, după ce se liniști, îi dădu dreptate prietenului său. Amândoi erau interesați ca tânăra să se simtă bine și nu le era de niciun folos să o trateze ca pe o prizonieră. Ar fi devenit atât de

îndărătnică încât nu s-ar mai fi putut face nimic cu ea. De aceea, acceptă, chiar dacă împotriva voinței lui.

— Bine! La naiba! Dar să nu lipsești mult. Între timp, voi da de cărțile de care vom avea nevoie în continuare.

— Ar trebui ca și tu să îți permiți puțină odihnă. Vino cu noi!

Alban îl privi rugător pe profesorul său, dar acesta clătină doar din cap.

— Eu am prea multă treabă pentru a colinda prin lume. Dar tu va trebui să îmi faci rost de la Eichstätt de câteva cărți de care am urgent nevoie și de diverse materiale pentru experimentele noastre. Unele dintre ele sunt pe terminate.

Alban își privi gânditor prietenul.

— Deci este necesar să ne scoatem nasurile dincolo de poarta burgului. Dacă ai nevoie de lucruri cunoscute doar de tine, ar trebui să ne însoțești.

— Am deplină încredere în voi!

— Este vorba și de Ludwig: știi că nicio altă slugă nu ar mâna trăsura în care mă aflu eu, dar nu vreau să te lipsesc de el.

Și acest apel fu zadarnic.

Gaudentius râse scurt.

— Ia-l pe Ludwig cu tine liniștit. Mă simt atât de bine, încât pot să renunț un timp la el. Și o mai am și pe Anna, care poate să aibă grijă de mine.

— Ca și cum nu aș avea altă treabă! se auzi din ușă.

Anna îl văzuse pe preot coborând și voia să știe de ce venise Fortunatus în camera de studiu. De pe coridor auzise ultimele cuvinte și acum i se adresă lui Alban:

— Așadar vrei să mergi cu soția ta în oraș, stimat prieten? Doar nu crezi că eu voi renunța la o astfel de călătorie! Să se ocupe mai departe Ludwig de nepotul meu. Și nu cred că, dacă eu îi poruncesc unei slugi să ne însoțească, aceasta se va da în lături.

Anna se pronunță atât de hotărâtă, că Gisela se întrebă ce pedeapsă o aștepta pe sluga care ar fi refuzat să îi execute ordinul. Probabil că ar fi trebuit să curețe latrinele. Dar, având în vedere cum îl priveau oamenii din burg pe Alban, cei mai mulți dintre ei ar fi preferat să curețe latrinele în loc să facă un drum cu Alban.

Anna nu îi lăsa timp să cugete, ci o luă pe Gisela de mâini.

— Nici nu știi cât mă bucur de această călătorie, draga mea! De când netrebnicul meu nepot a fost blestemat, nu am ieșit dintre aceste ziduri. De mult aș fi fost soția cavalerului Ekehard dacă Matthias nu ar fi săvârșit această enormă prostie. Dar nu pot să îl părăsesc la nevoie. Pentru că, oricum, sunt mătușa lui.

— Tu uiți că suntem născuți în același an și că ești mai tânără cu câteva luni decât mine! Cred că mama ta a fost total surprinsă de faptul că a putut să îi dăruiască tatălui tău din nou un copil. Am crescut amândoi ca frate și soră. Așa că, Gisela, nu te lăsa intimidată de Anna. Nu este chiar atât de mătușă pe cât se dă.

Gaudentius își regăsise buna dispoziție și păru că se lăsa în voia unor amintiri frumoase, căci chicoti.

Anna îl privi clătinând din cap, dar își înghiți replica și i se adresă Giselei:

— Doamne, ce frumos va fi! La ce îi folosesc cuiva ducății strălucitori dacă nu îi poate cheltui? Trebuie cumpărate atâtea lucruri pentru castel! Nici nu știu cum am putut să o scoatem la capăt în ultimele luni. Hai, ne vom căuta mai întâi îmbrăcămintea corespunzătoare! Din fericire, avem cam aceleași măsuri, așa că ți se vor potrivi câteva lucruri călduroase de la mine. Deoarece Alban trebuie să caute atâtea pentru nepotul meu, vom avea suficient timp să aruncăm o privire prin piețe și prin ulițele comercianților.

— Femei! oftă Gaudentius.

Alban izbucni în râs.

— Lasă-le totuși celor două bucuria de a reveni printre oameni. În ce mă privește, nu sunt dispus să mă las stăpânit în așa măsură de frica de Cajetan încât să nu mai îndrăznesc să trec de ușa.

Gaudentius se încruntă surprins.

— Tocmai tu spui asta? Când am purces la pețirea Giselei, a trebuit să te vâr cu forța în caleașcă! Doamne, acum te consideri frumos?

— Nu mai sunt la fel de respingător ca atunci, iar tu nu mai ești așa de boșorog. Totuși, amândoi mai suntem sub puterea vrăjii și ceea ce am aflat ultima dată mă face să mă tem de mai rău. Dar, în ciuda tuturor, nu trebuie să uităm că suntem creaturi ale Domnului și că trebuie să ne bucurăm de lumea lui. Altfel nu am fi decât animale tâmp.

— Asta este! În sfârșit cineva îl pune pe Matthias la punct.

Anna, care se întorsese din uşă, făcu un semn de recunoştinţă către Alban şi împreună cu Gisela părăsi încăperea.

Gaudentius le privi posomorât pe cele două şi îl arătă cu degetul pe Alban.

— Să nu îmi faci prostii, tinere! Chiar dacă Gisela îţi este soţie, nu ai voie să o atingi, ne-am înţeles? Nu vreau să dai curs instinctelor tale bărbăteşti pe timpul acestei călătorii. Pericolul este cu atât mai mare cu cât din acea zi blestemată nu ai mai avut nici măcar o singură femeie.

— Preot ar fi trebuit să te faci, prietene, pentru că ştii să predici atât de frumos... Ştiu că o îmbrăţişare intimă a soţiei mele, pe care aceasta, în condiţiile înfăţişării mele actuale, mi-ar da-o doar silită, ar conduce de-a dreptul în abisul iadului! Crezi tu că aş arunca de bunăvoie sufletele noastre direct în ghearele lui Satana? Şi, în afară de asta, pe Gisela trebuie să o apărăm în mod special, pentru că este în acelaşi pericol ca noi, şi încă din vina noastră.

— Corect! Sper să nu uiţi asta pe drum.

Gaudentius părea morocănos, dar avea încredere că fostul lui discipol se va dovedi rezonabil.

3.

A doua zi, dimineața devreme, caleașca părăsea burgul Riebelsborn. Pe capră ședea Ludwig, care cu o seară înainte, aruncând o privire disprețuitoare restului slugilor, explicase că îi va conduce cu plăcere pe oaspeții stăpânului și pe mătușa acestuia, dacă ceilalți sunt prea lași pentru a scoate nasul la aer curat. Gaudentius acceptase pentru că în starea actuală nu mai era dependent de îngrijirea unui servitor personal. Și Gundi, care era evitată de cei mai mulți slujitori ca servitoare a vrăjitoarei, se oferise să îl servească la masă pe mag și să o însoțească pe Dagga la plimbările în aer liber. În acest fel, totul era orânduit, spre mulțumirea evidentă a stăpânului. Gisela, Anna și Alban se înfășuraseră în blănuri groase și sub picioare așezaseră cărămizi fierbinți, în timp ce Ludwig trona pe capră în pelerina lui groasă și pocnea din bici.

Nici nu coborâse caleașca dealul pe care era așezat castelul, că Fortunatus ieșea și el pe poartă și cobora în vale. De această dată nu mai purta rasa preoțească, ci o pelerină largă, încălțăminte solidă și o cipilică tricotată, care îl făceau aproape de nerecunoscut. Vântul șuiera tăios dinspre înălțimi, făcându-l pe preot să se înfioare. Totuși își continuă drumul, traversă satul fără a privi în stânga sau în dreapta și apoi coti scurt pe un drum de pădure mărginit de stejari și fagi seculari. Pe vremuri, Matthias von Riebelsborn folosisse această potecă pentru a ajunge călare în zona lui preferată de vânătoare, dar acum ea era utilizată doar de culegătorii de ciuperci și de crengi. Fortunatus trebui să se lupte cu hățișul des crescut peste drum și înjura într-o manieră care l-ar fi făcut să pălească de ciudă pe un mercenar experimentat.

Totuși capelanul o scoase bine la capăt și după un adevărat marș lăsă în urmă limitele Riebelsbornului. Pădurea pe care o străbătea acum aparținea unchiului său și curând apărură o cabană de vânătoare construită din trunchiuri de copaci, din al cărei coș zidit ieșeau nori de fum ce anunțau un foc strașnic în interior.

Fortunatus intră și închise imediat ușa după el.

— Pe șezutul Sfintei Barbara, ce frig este astăzi! Dacă mai și ploua, cu siguranță că nu aș fi venit.

Cavalerul Heiner lovi enervat cu pumnul în masă:

— Dragul meu nepot, te-am așteptat deja de trei ori zadarnic. Dacă mă mai puneai o dată pe drumuri degeaba, veneam eu călare la Riebelsborn, ca să îți reamintesc de adevăratele tale îndatoriri. După cum știi, slujba după care îți lasă ție gura apă pot să i-o dau și altei rude. Așadar, ar trebui să mă ascuți cu sfințenie!

Deși Fortunatus se comporta la Riebelsborn de parcă fusese însărcinat personal de Sfinția Sa Papa Leon al X-lea să păstorească sufletele celor de acolo, sub vorbele unchiului său se făcu mic de tot:

— Iartă-mă, unchiule! Dar, din păcate, a durat mult până când am putut îndeplini în întregime sarcina dată. M-am prezentat la dumneavoastră cât de repede a fost posibil.

— Ai fi putut să vii și să îmi comunici ce dificultăți întâmpini! Dar de data aceasta voi mai fi îngăduitor. Vezi că acolo, pe foc, se află un urcior cu vin aromatizat. Bea un pocal sau două, ca să te încălzești. Heiner von Loipfing părea pe jumătate împăcat, pentru că îi întinse acestuia un pocal cu lichidul aburind, mirosind puternic a mirodenii, și-l umplu și pe al lui și ciocni cu Fortunatus. În sănătatea ta, nepoate! Dacă îmi dai vești bune, nu o să îți pară rău. După cum știi, am prieteni foarte influenți, iar aceștia ți-ar putea încredința un post de capelan al curții sau chiar un post de paroh al unei comunități importante.

— O sinecură mai bănoasă decât cea pe care ați avut-o în vedere pentru mine până acum?

Ochii lui Fortunatus străluceau de lăcomie. Nu înțelegea ce trebuia să afle pentru unchiul său și cu atât mai puțin temeiul sarcinii lui, dar cu siguranță era în spiritul sfintei Biserici să fie cu ochii pe oameni precum cei din Riebelsborn. În afară de asta, era obligat la ascultare față de cavalerul Heiner, capul familiei din care făcea parte. Dacă ceea ce făcuse el îi va aduce și o promovare în slujba Domnului, socotea că era drept și echitabil.

— O sinecură *mult* mai bănoasă, răspunse cavalerul la întrebarea lui. Dar dă-i diurnul! Ce ai aflat despre cavalerul Matthias și despre ceilalți?

— Gaudentius este un om care se ocupă de științe oculte. Adică și-a jertfit tinerețea unui demon, care în schimb îi pune zilnic sub pernă trei guldeni de aur și, dacă are nevoie, și mai mulți...

Fortunatus trăncănea pe seama celor auzite de la slugile din burg și de la oamenii din sat. Dar unchiul lui cunoștea aceste zvonuri și îl întrerupse nemulțumit.

— Astea sunt palavre prostești! Dacă nu știi mai mult, mă întreb de ce te-am mai trimis la Riebelsborn.

Fortunatus se chircei sub tonul dominator.

— Trebuie să fie totuși ceva real, pentru că stăpânul de la Riebelsborn are destui bani pentru a-și trimite la Eichstätt mătușa și pe magistrul Alban cu soția, ca să facă acolo cumpărături importante. Pe lângă asta, am văzut eu însumi că dimineața se trezește mai tânăr decât se culcă seara. Deci chestiunea cu demonul trebuie să fie adevărată. Soția lui Alban, pe care trebuia să o supraveghez în mod deosebit, s-a demascată și ea ca teribilă vrăjitoare cu mari puteri. Am să îl caut cât mai curând posibil pe unul dintre frații responsabili ai ordinului Sfântului Dominic și o voi reclama pe tânăra care-i slujește diavolului.

Preotul se cutremură la amintirea scenei când văzuse moartea cu ochii prin demonul ascuns în Dagga. Nu simțea nici cea mai mică recunoștință față de Gisela, care îl salvase, ci doar adâncă umilință îndurată în fața vrăjitoarei și a slugilor.

— Ba nu ai să faci asta!

Tânărul preot primi vorbele cavalerului Heiner ca pe o lovitură.

— De ce nu? Este obligația mea!

— Stăpânul care m-a rugat să supraveghez burgul Riebelsborn are un rang mult mai înalt decât frații dominicani din Eichstätt sau Ingolstadt și va face el însuși pașii necesari pentru a scăpa lumea de vrăjitoare și de acel Gaudentius vândut demonului. Te vei mărgini la rolul capelanului burgului până când se va elibera un post mai bun. M-ai înțeles?

Îl străfulgera din priviri pe nepot.

— Da, unchiule, înțeleg ce vrei să spui. Dar totuși spune-mi cine este acest înalt stăpân, care deja este cu ochii pe uneltirile de la Riebelsborn?

— Este un bărbat mai puternic decât Gabriel von Eyb, episcopul de Eichstätt. Ei va face ordine la Riebelsborn cu o mână de fier.

Deși cavalerul nu nominalizase persoana, Fortunatus simți că nu era cazul să mai insiste.

— Atunci sunt liniștit. Dar trebuie să mă tem pentru sufletele slugilor. Asupra lor plutește pericolul cel mare ca în urma acțiunilor stăpânului castelului și ale vrăjitoarei să cadă în puterea satanei.

— Vei face ce depinde de tine pentru salvarea sufletelor acestora și îți vei primi răsplata meritată. Ah, da, fii cu ochii și pe sora lui von Riebelsborn.

Deoarece are legături atât de strânse cu nepotul și cu camarazii lui necurați, este și ea vrăjitoare și trebuie pedepsită. Dacă scapă, se va căsători cu ticălosul de Eckehard și va încorpora Trellingului și Riebelsbornul. Ceea ce trebuie evitat!

Lăcomia reflectată în privirea cavalerului îi spunea lui Fortunatus că acesta voia să dobândească pentru el Riebelsbornul. Probabil că unchiul lui va fi răsplătit mult mai consistent decât el. Cumpăni o clipă dacă nu ar fi trebuit totuși să se ducă la Eichstätt și să vorbească cu dominicanii competenți în materie de combatere a vrăjitoriei. Dar privirea aruncată asupra feței dure a unchiului lui îl făcu să își dea seama că ideea nu era bună, pentru că nu își putea permite să îl piardă pe unicul său protector.

Această concluzie îl făcu să își dea drumul gurii, iar Fortunatus îi raportă unchiului, care îl asculta lacom, tot ce aflase la Riebelsborn, condimentat cu tot felul de zvonuri ce circulau acolo, pe care le exageră așa cum se cuvenea.

— Sper că sunteți mulțumit de mine, stăpâne, încheie el cu o privire ce cerșea apreciere.

Dar gândurile lui Heiner zburau în altă direcție.

— Ai putut să vezi camera pentru vrăjitorii a celor de la Riebelsborn?

— Da, stimate unchi, am reușit asta abia ieri.

— Și aveai pe deget inelul?

Fortunatus se miră de această întrebare, dar confirmă:

— Sigur că îl aveam! Doar mi-ai cerut să nu îl scot niciodată.

— Dă-mi-l!

Cavalerul Heiner întinse mâna revendicativ.

Fortunatus apucă cu mâna dreaptă inelul, pe care îl ținea pe cealaltă mână, și vru să îl scoată. Dar se opri.

— De ce vreți înapoi inelul? Am crezut că mi l-ați dăruit.

Cavalerul nu era obișnuit cu atâta nesupunere din partea nepotului.

— Nu a fost niciun dar! Trebuia numai să îl porți la Riebelsborn, după care să mi-l înapoiezi.

— Dar nu ați spus așa! Fortunatus lupta cu lacrimile. Inelul este așa de frumos, unchiule... Privește doar culoarea pietrei: este ca purpura întunecată purtată de înalții cardinali. Când îl privesc, mi se pare că drumul meu duce spre culmile curiei. Dumneata ai cu siguranță și alte inele, mai valoroase decât acesta.

Pentru a pune capăt unei discuții considerate de el inutilă, cavalerul apucă mâna stângă a nepotului, îi îndreptă degetele și scoase inelul.

— Vei primi de la mine un alt inel, mai frumos decât acesta. Acesta nu îți este destinat ție!

— Dar cui îi este destinat? întrebă uluit Fortunatus.

Pe cavaler îl mânca palma să îi amintească tânărului că îi datora ascultare.

— Stai dracului odată cuminte! O să primești un alt inel. Pe lângă asta, am să văd dacă pot scoate pentru tine și o altă mică recompensă de la înaltul stăpân care așteaptă raportul și inelul.

La auzul acestor vorbe, chipul lui Fortunatus se destinse și acesta își privi răbdător unchiul. Heiner se despărți de nepotul său mai prietenos decât socotea că merita și îl împinse afară pe ușa cabanei.

— Acum trebuie să întreprind o scurtă călătorie. Tu ai să apari exact peste paisprezece zile în acest loc. Atunci vei primi noi ordine de la mine. Să nu îndrăznești să lipsești! Altfel vei regreta până la sfârșitul vieții tale!

Lui Fortunatus i se lungi fața, pentru că asta însemna că trebuia să alerge încă o dată încoace, în ciuda vremii proaste și poate a furtunii, a ploii torențiale sau chiar a viscolului. O privire în direcția unchiului îl făcu pe tânărul preot să se convingă că era mai bine să asculte ordinul. Blestemă dependența lui de cavalerul Heiner și de toanele acestuia și își imaginează cum ar fi să dobândească o putere ca să îl situeze mult deasupra unchiului său. De-ar fi episcop sau măcar abate al unei mănăstiri mari imperiale, i-ar întinde mâna să i-o sărute și s-ar simți net superior.

Nici Fortunatus și nici cavalerul nu observară că piatra purpurie a inelului parcă se aprinsese în timpul discuției, învăluindu-se într-o lumină sumbră, pentru a se stinge apoi imediat.

4.

Călătoria pe drumurile proaste, înmuiate de ploaia din ultimele zile, nu fu o plăcere, dar lucrul acesta nu influență deloc buna dispoziție a Giselei. Nu se mai sătura privind prin mica fereastră laterală a caleștii. Anna îi cerea mereu să acopere fereastra cu perdeaua din piele, pentru a opri pătrunderea frigului și a murdăriei de afară, iar Gisela asculta cuminte. Totuși, după puțin timp ridica din nou perdeaua și privea afară.

— Într-adevăr era timpul să îi fie arătată acestei copile o parte a lumii, comentă Anna, cu o urmă de ironie, fascinația tinerei.

— Este atât de palpitant să călătorești! Acasă, la Nürnberg, niciodată nu am fost mai departe de mica noastră gospodărie de la țară, și asta numai când țăranul ne plătea arenda în carne și grâu, iar pe timpul călătoriei încoace... Se opri pentru a nu spune ceva ce l-ar fi putut jigni pe Alban. Pe parcursul acelei călătorii aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Abia acum văd ce frumos este să călătorești.

Anna clătină din cap râzând.

În stânga drumului – pădure și dealuri, în dreapta – dealuri și pădure. Ce poate fi frumos aici?

— Îți face pur și simplu bine să mai vezi și altceva. De exemplu, burgul de acolo. Al cui este?

— Care burg? Anna o dădu puțin la o parte pe Gisela și privi în direcția arătată. Ah, este Loipfing. Fortăreața lui Heiner. Acum ne aflăm pe pământul lui.

— Este foarte bogat? întrebă Gisela.

— Nu mai bogat decât ceilalți nobili din regiune. Nici unuia dintre ei nu îi merge mai bine decât negustorilor din marile orașe. Cu asta nu vreau să te jignesc pe tine, Alban, sau familia Giselei.

— Nobililor le-ar merge mai bine dacă nu ne-ar privi de sus și dacă ar lua exemplu de la noi. Viitorul aparține comerțului, dar stăpâni ca Heiner din Loipfing sau Eckehard din Treling nu vor să știe nimic de asta. Ei se prevalează de blazoanele lor și se prezintă în strălucirea strămoșilor lor. Dar uită că și aceia erau doar oameni, și nu semizeii.

Vocea gravă a lui Alban făcu ca vorbele lui să sune mai caustic decât intenționase.

Pentru Gisela, atitudinea lui nu era surprinzătoare, căci afirmații de acest gen auzise de multe ori în casa părinților ei. În vremurile lui de glorie, Otto Guldener fusese mai bogat decât cel mai bine situat castelan din regiune. Dar lui banii i se scurseseră printre degete ca apa, pe când nobilii nu erau în pericol să-și piardă proprietatea din cauza concurențelor necinstiți.

— Cel mai bun lucru ar fi să legi cele două forme de trai, să păstrezi terenul agricol și casele de la oraș drept garanție și cu banii lichizi să faci comerț, spuse gânditoare Gisela.

Alban încuviință din cap, în timp ce Anna râdea dezaprobat.

— Ce imaginație ai! Niciun nobil nu ar accepta să-și murdărească mâinile în comerț ori într-o meserie.

— Și este mai bine să fii sărac în mândria ta, decât bogat și mulțumit?

— Nu înțelegi, Gisela. Marii stăpâni nu ar fi mulțumiți, fiindcă pentru ei mândria este mai importantă decât orice confort. Când veniturile nu le mai ajung pentru a trăi, fac pe tâlharii și jefuiesc convoaiele negustorilor care le traversează ținuturile. Și Heiner von Loipfing a făcut asta și era să o încurce cu orașul Donauworth. Doar protectorul lui din Ingolstadt l-a salvat de la decapitare și a trebuit să restituie cea mai mare parte a prăzii furate. Acum încearcă să diminueze drepturile țăranilor lui și îi obligă la dări mai mari.

Următoarele ore vorbiră despre legăturile dificile dintre proprietarii funciari și țăranii aserviți lor. Gisela înțelegea prea puțin pentru a participa la discuție, dar asculta atentă disputa aprinsă dintre soțul ei și Anna. Opiniile lor erau doar puțin diferite, totuși, când Alban se exprimă pentru dreptul țăranilor la liberă administrare a satelor lor și la reprezentare și vot în dieta provincială, punctul lui de vedere era mai emancipat decât al nobilei. După ea, țăranii trebuiau să-și păstreze drepturile din vechime, fără a mai pretinde altele noi.

— Dar nici nu fac asta! Pe țăran îl interesează doar să nu piardă ceea ce posedă acum. Nobili ca Heiner von Loipfing încearcă să îi oblige și să-i asuprească în toate chipurile. Absolut fără niciun drept, ei pretind biruri și clăci, care îi transformă pe țăranii liberi în țărani dependenți și pe țăranii dependenți în robi.

— În ce îl privește pe cavalerul Heiner, ai dreptate, răspunse îngândurată Anna.

În acel moment, strigătul pe jumătate sugrumat al Giselei răsună în caleașcă.

— Ce s-a întâmplat?

Alban puse mâna pe spada pe care o luase pentru a se apăra de tâlhari.

Gisela arată către exterior cu degetele tremurânde.

— Acolo, într-un pom, atârnă oameni morți!

Alban aruncă o privire scurtă afară și o trase de la fereastră pe Gisela.

— Asta nu este o priveliște pentru tine!

— Ce se vede? întrebă curioasă Anna.

— Cei trei țărani pe care Heiner a dispus să fie spânzurați. Pe doi dintre ei îi cunoșteam din vremea în care încă nu umblam cu înfățișarea asta de monstru. Erau oameni cinstiți și, din câte știu, erau purtătorii de cuvânt ai țăranilor de aici. Moartea lor va pricinui vărsare de sânge. Să dea Domnul ca țăranii din zona noastră să nu se adune sub steagul ligii opincarilor și să devină incendiatori care nu cruță nici copilul din burta mamei.

— Ce este liga opincarilor? întrebă Gisela, pe care această denumire nu o ducea cu gândul decât la încălțările numite opinci.

Alban o puse la curent cu revoltele țărănești dezlănțuite din secolul trecut și până acum și încheie cu speranța că măcar de data aceasta stăpânii să aibă înțelepciunea de a recunoaște doleanțele îndreptățite ale țăranilor.

— Având în vedere ceea ce am văzut, mă îndoiesc, spuse Anna pe un ton ce arăta clar cât de puțin aproba modul de a proceda al cavalerului Heiner.

Un timp ea nu mai spuse nimic, deoarece norii negri apăruti la orizontul viitorului întunecau spiritele. Bucuria resimțită de Gisela la începutul călătoriei fusese înveninată de priveliștea morților și acum ea își reproșa că insistase să plece în călătorie. Apoi se mai liniști și profită de ocazie pentru a-l privi mai îndeaproape pe soțul ei. Nici acum acesta nu putea fi numit un bărbat arătos. Trăsăturile feței lui erau prea necioplite și maxilarul greu, cu dinți puternici, arătând încă amenințător. Chiar și fără ochii mici și roșii ce aminteau mai curând de un animal decât de un om, lumea s-ar fi holbat la el și ștregarii de pe ulițe l-ar fi ironizat.

Poate că ultima idee nu era corectă. Doar o privire aruncată staturii uriașe, emanând forță, l-ar fi făcut și pe cel mai obraznic băiețandru să o ia la sănătoasa. Acest bărbat era acum soțul ei și avea dreptul să îi ceară ceea ce era normal între soți. Gisela își aminti cum îl surprinsese pe fratele ei cu Gundi în cămară. Slujnica îi povestise ulterior ce teamă și durere trebuise să

suporte când era folosită de Hans. Tot atât de puțin i-ar fi fost și ei pe plac dacă Alban ar veni noaptea la ea și i-ar cere să-și îndeplinească obligațiile conjugale. Dar în același timp își dădea seama că ar fi putut îndeplini această obligație mai ușor decât o făcuse Gundi, pentru că ea era soția lui Alban și îi datora supunere.

Brusc râse de ea însăși. Nu era în interesul lui Alban să se apropie intim de ea, pentru că trebuia să rămână fecioară ca să devină acea puternică vrăjitoare care să îl poată înfrunta pe Cajetan. Gândul la poftele carnale conjugale nu putea decât să deranjeze.

— De unde această bruscă veselie după clipele de groază de mai înainte?

Alban o măsură curios pe Gisela.

Tânăra era pusă în încurcătură. Nu îi putea spune ce îi trecuse prin cap.

— Mă gândeam la dușmanul nostru și surâsul meu nu era cu siguranță vesel.

— În afara protecției asigurate de vraja castelului, nici nu ar trebui să ne gândim la el, dar să îl mai și pomenim! o dojeni pe bună dreptate Alban.

— Credeți că ar putea...

Gisela se opri când văzu aprinzându-se mânia în ochii soțului ei.

— Nu cred în nimic, în afară de Dumnezeu, de fiul lui Isus Cristos și de Sfântul Spirit.

Vocea lui Alban nu pierduse nimic din duritatea ei. Anna cuteză totuși să glumească.

— Când te aud predicând astfel, regret că nu ai devenit tu noul nostru capelan, ci tinerelul acela neisprăvit, pe care cavalerul Heiner ni l-a impus. Pe Gisela o luă cu frig când se gândi la tânărul preot. Nu îmi place acest Fortunatus. Este așa de... Nici nu știu cum să mă exprim. Când părintele Maternus vorbește la Nürnberg, în biserică, ai sentimentul că Dumnezeu se află lângă tine. Dar vorbele lui Fortunatus sună goale și te bucuri nespus când predica lui ia sfârșit. Mi-aș fi dorit un capelan în felul părintelui Maternus.

— Predicile nu pot fi sculptate. Sunt și ei oameni, de aceea unul este mai bun, celălalt mai puțin bun. Dar șederea lui Fortunatus la Riebelsborn este necesară pentru a reduce la tăcere cele mai puternice voci ce ne acuză de vrăjitorii și chiar mai rău.

Gisela clătină din cap tulburată.

— Dar numai dacă nu răspândește el minciuni pe seama noastră! Eu nu am încredere în acest om. Amintiți-vă cum a năvălit ieri în camera de studiu. A procedat de parcă ar fi trebuit să îl alunge pe diavol!

Alban se încruntă și sprâncenele lui stufoase arătau fioros.

— Gisela, ai într-adevăr o privire ageră! Eu nu am privit până acum lucrurile astfel. Dar acum ar trebui să discutăm subiecte mai plăcute. Uite, nu mai este mult și ajungem la Eichstätt. Pot deja să deslușesc în depărtare burgul.

— Unde? Gisela se strecură lângă mica fereastră și privi afară. Aveți dreptate! Se văd deja turnurile orașului. Cele două alăturate trebuie să fie ale catedralei, dar mai sunt și altele.

— Acelea sunt turlile de la biserica Sf. Valpurgia și ale bisericii capucinilor, îi explică Anna.

Gisela privi îndelung orașul aflat în valea adâncă a râului Altmühl, apoi își ridică privirea către burgul Willibald, care cu zidurile și turnurile sale părea atât de rezistent, de parcă nicio putere din lume nu l-ar fi putut doborî. Deși Eichstätt nu se putea măsura ca mărime cu orașul natal al Giselei, Nürnberg, tânăra era impresionată. Râul, dealurile dintr-o parte și din cealaltă și orașul adăpostit între ele alcătuiau un peisaj pitoresc.

În timp ce Gisela privea pierdută, se apropiară de poarta orașului. Unul dintre străjeri le bară drumul cu halebarda ridicată.

— Cine sunteți și unde vreți să mergeți?

Anna o dădu pe Gisela deoparte și deschise ușa:

— Domnișoara Anna von Riebelsborn. Vrem să facem cumpărături în oraș.

Străjerul, căruia Riebelsborn îi era cunoscut și prin zvonurile existente, se retrase păind. Totuși mai puse o întrebare pe care o considera ca ținând de obligația lui:

— Cine mai este cu dumneavoastră?

— Magistrul Alban, un prieten al nepotului meu, și soția acestuia. Anna se supărase, pentru că pe vremuri era tratată mai politicos la porțile orașului Eichstätt. Se întoarse către Alban și îi spuse: Cred că ar fi fost mai bine să mergem la Ingolstadt. Acolo ai mai multe posibilități de a-ți cheltui banii pe lucruri frumoase!

O spuse suficient de tare, pentru a fi auzită de străjer. Gisela intră imediat în joc.

— Sunt perfect de acord cu dumneata, draga mea. Ingolstadt ar fi fost cea mai bună alegere. Mă întreb dacă nu ar trebui să întoarcem și să mergem acolo.

Străjerul ridică mâinile într-un gest de scuză.

— Este de datoria mea să le pun întrebări oamenilor care vin în oraș. Umblă tot felul de indivizi îndoielnici și instigă țăranii împotriva preanonabilului nostru episcop și stăpân.

— Ceea ce eu nu voi face în mod cert!

Gisela se strecură pe lângă Anna și îi zâmbi străjerului.

Acesta trase uimit adânc aer în piept când îi văzu fața cu trăsături regulate și cu ochi mari, expresivi și alungă orice gând că soția magistrului ar fi vrăjitoare.

— Cel puțin dumneavoastră mă înțelegeți, stimată doamnă! Să știți că nu este o plăcere să stau aici, în poartă, în frigul acesta, și, cu voia dumneavoastră, să îmi înghețe dosul.

Alban înțelese aluzia și îi întinse o monedă. Străjerul rămase cu ochii pe strălucitorul obiect și se apropie. Pentru că mâna care ținea bănuțul era înmănușată și, în ciuda mărimii ei, părea de om, luă moneda de doisprezece pfenigi și își spuse că i-ar ajunge pentru mai mult de o stacană de vin de la cârciumă. În timp ce făcea nevăzută moneda, se trase deoparte și îi făcu semn lui Ludwig să intre în oraș.

— Vă doresc o vizită plăcută! mai strigă acesta când vizitiul struni caii și trecu prin poartă.

La scurt timp, caleașca opri în dreptul unui han cunoscut pentru faptul că hangiul îi primea cu plăcere pe călătorii străini și Ludwig chemă un servitor.

— Stăpâna Anna von Riebelsborn și însoțitorii ei doresc să rămână aici pentru o noapte sau două!

Servitorul încercă să privească în interiorul caleștii. Dar, din cauza luminii reduse a zilei de iarnă, nu putu să deosebească decât niște umbre.

— Este și stăpânul de la Riebelsborn înăuntru sau acel magistru străin?

Omul nu punea întrebarea de plăcere. Pentru că Gaudentius trecea aici ca mare mag, care îi putea transforma în broaște sau șoareci pe oamenii care îl supărau; iar ceea ce se povestea despre magistrul Alban îi îngheța sângele în vine celui mai curajos bărbat.

— Dacă la mine te referi, eu îmi însoțesc nevasta la cumpărături pentru sfânta sărbătoare a Crăciunului!

Vocea lui Alban era iritată, dar îl liniști pe bravul slujitor, care își spuse că un căpcăun nu s-ar putea exprima în niciun caz ca un om. Mai crezu și că referirea la sărbătoarea Crăciunului arăta că oaspeții nu aveau intenții rele.

— Bine ați venit la Vulturul Negru, Domniile Voastre! Aici găsiți camerele cele mai bune și cele mai moi paturi din tot orașul, ca și vinuri și fripturi gustoase cum nici bucătarul personal al Eminenței Sale episcopul nu le-ar prepara mai bine.

Alban mai înțelese și altceva: speranța unui bacșiș frumos. Din nou o monedă își schimbă posesorul și servitorul deveni smerit. Se plecă în fața Annei, care cobori prima, și procedă la fel și în fața Giselei. Însuși Alban se bucură de acest gest respectuos, deși la vederea staturii lui uriașe, omul se dădu puțin înapoi.

— Vă rog să mă urmați! spuse el, le făcu semn câtorva slugi să vină la el și le porunci să se ocupe de cai și să pună caleașca la adăpost, pentru a nu mai fi expusă intemperiilor.

— Cine sunt aceștia? întrebă încet una dintre slugi.

— Sunt vrăjitorii din Riebelsborn. Așa că ține-ți gura ca să nu îi superi. Dacă te porți politicos cu ei, plătesc bine.

Șeful lor bătu cu degetul punga de la cingătoare, în care vârase bacșișul, și le ceru celorlalți să se grăbească.

5.

Şeful slugilor nu exagerase, pentru că odăile în care îi conduse pe Gisela şi pe ceilalţi i-ar fi mulţumit şi pe cei mai pretenţioşi oaspeţi. Este adevărat că erau şi cele mai scumpe de la Vulturul Negru, care trăia de pe urma călătorilor în trecere şi care puţin înainte de sărbătoarea Crăciunului era mai puţin căutat decât celelalte hanuri ale oraşului în care înnoptau nobilii şi proprietarii de moşii din împrejurimi. Pentru Gisela şi însoţitorii ei acesta reprezenta un avantaj pentru că se expuneau astfel mai puţin privirilor curioase. Hanul îi adăpostea deja pe cei mai ciudaţi oaspeţi – printre care şi un grup de turci adevăraţi, sosiţi la Eichstätt ca trimişi ai sultanului sau ai unui paşă. Printre aceştia, un uriaş cu o soţie frumoasă ca un înger nu bătea la ochi în mod deosebit.

Altfel decât se aşteptase Alban, trebuiau să prânzească nu în camerele lor, ci puteau să se aşeze la masă, comod, în birtul hanului. Bucatele erau excepţionale, iar Gisela se întrebă cum de era posibil ca bucătăreasa de la Riebelsborn să gătească atât de prost folosind aceleaşi ingrediente, dar înţelese că veşnic aceleaşi reţete ale femeii o plictisiseră şi că meniul diferit de aici îi făcea plăcere. Pentru că tânăra îi tăia lui Alban carnea şi, în joacă, îl hrănea cu furculiţa, masa luă şi o anumită notă de intimitate. Anna îi observa pe amândoi şi, uimită, nu putu remarca nicio urmă de scârbă pe faţa tinerei. Într-un fel se simţea mai uşurată, pentru că, cu toate explicaţiile date de nepotul ei, Gisela şi Alban erau căsătoriţi şi, chiar dacă se reuşea îndepărtarea blestemului, nu se schimba nimic din acest punct de vedere.

— Draga mea, vrei să mergem astăzi după stofe? întrerupse Anna liniştea ce se aşternuse în timpul mesei.

Gisela aprobă cu un gest, în timp ce Alban se încruntă.

— Iertaţi-mă, dar căutarea stofelor este mai degrabă o îndeletnicire a femeilor. Eu am să văd dacă pot procura cărţile cerute de Gaudentius.

— Pot veni cu dumneata? întrebă plină de speranţe Gisela. Ştii, mi-ar fi făcut totdeauna plăcere să am o carte a mea. Dar acasă nu am avut voie şi acum...

Se opri, pentru că i se păru nechibzuită rugămintea ei. Anna părea pe punctul de a o refuza, pentru că în concepţia ei o femeie avea destulă treabă

la bucătărie și cu dereticatul casei și trebuia să se țină de o parte de știința din cărți.

Dar Alban acceptă entuziast:

— Va fi o bucurie să îți cumpăr una sau mai multe cărți. Ce ți-ai dori? O biblie? Latina ta ar trebui să fie acum destul de bună pentru a putea să urmărești textul, iar în locurile dificile mă poți întreba.

— Mi-ar face plăcere o biblie.

Cu siguranță că așa ceva i-ar da forță pentru a suporta ceea ce o aștepta. Gisela se întreabă dacă nu ar trebui să îi spună lui Alban despre Lavinia și despre cele relatate ei de nălucă. Dar își ținu gura, pentru că nu voia să divulge nimic fără acordul acesteia. Se decise ca la întoarcere să o întrebe pe prietena ei nevăzută dacă avea voie să îi împărtășească soțului ei secretul lor. Gisela oftă adânc când se gândi la ceea ce dorea. Nu era vorba despre lucrurile practicate de soți noaptea, ci de un om căruia să îi poată împărtăși grijile ei. Dar până acum Alban nu dăduse ocazia formării unei legături de încredere reciprocă. Poate că această călătorie va aduce cu ea o cotitură către mai bine. Cel puțin Gisela așa spera și îi zâmbi lui Alban.

— Mi-aș mai dori o carte despre ierburi și acțiunea lor tămăduitoare, pentru că ar fi util de știut ce boală cu ce ierburi poate fi tratată.

— Nu găsesc că este o idee bună. Se va spune imediat că există un anumit motiv pentru care vrei să ai cartea asta. Anna își aplecă capul până la urechea Giselei și continuă: Desigur că nu ții să fii luată drept vrăjitoare?

Gisela își aminti vorbele Laviniei, că forțele răului s-ar folosi inclusiv de sprijinul clericilor bine intenționați, pentru a le nimici pe femeile care recunoșteau răul îi puteau preveni pe oameni. Lupta împotriva lui Cajetan va deveni aprigă și de aceea nu trebuia să și-i facă dușmani și pe clericii încă superstițioși și alte spirite naive. Așa că, cu inima grea, renunță la dorința de a avea cartea pe care o socotea valoroasă și se hotărî să se mulțumească cu biblia.

— Eu am să mă duc totuși la magazinele cu postavuri. Poți veni și tu mai târziu.

Anna nu lăsa nicio îndoială că prețuia mai mult postavul și hainele decât hârtia tipărită.

— Vă poate însoți Ludwig, Frau Anna. Vi-o aduc eu pe Gisela imediat ce terminăm cu cărțile.

Alban se ridică și îi făcu Giselei semn să facă același lucru.

— Doar nu vrei să o lași pe Frau Anna să aștepte mult!

Își puse pelerina, își trase gluga și o ajută pe Gisela să-și înfășoare șalul cel gros din lână. Ajutorul neașteptat o făcu să roșească.

— Herr, dumneata...

— Nu vreau să îngheți sau să se supere Frau Anna că nu mai apari!

Vocea lui dură făcu scurta clipă de intimitate sufletească să se spargă ca un balon de săpun.

Gisela tresări, îl urmă cu privirea arzătoare și își zise că era o găscă proastă. Ca și pe Gaudentius, pe Alban nu îl interesa decât să fie ridicat blestemul. Ea era doar un mijloc pentru atingerea scopului și nimic altceva. Tot atât de bine putea să fi fost o babă respingătoare sau un mag păgân potrivit lui Cajetan. O deranja totuși că tocmai soțul ei nu găsea la ea nimic mai mult decât la un obiect oarecare de care, din păcate, nu se putea lipsi, deși ar fi preferat să o scoată la capăt fără el.

În timp ce se ținea în fugă după Alban, care se grăbea cu pași mari pe străduțe, se gândi brusc la Georg Streller, care era totdeauna politicoș și grijuliu cu ea și care se străduia ca serile pe care le petrecea la Riebelsborn să fie cât mai plăcute. Din păcate, oftă ea, apărea mult prea rar. În același timp, știa că ar fi periculos pentru ea dacă el ar veni mai des. Și ea era doar o femeie cu toate dorințele ascunse pe care putea să le aibă și i-ar fi plăcut și ei să fie strânsă în brațe și sărutată de un bărbat iubitor. Când se gândea la Georg, se întreba dacă ceea ce se petrecea între un bărbat și o femeie era într-adevăr atât de îngrozitor cum își imagina ea.

Alban o opri cu o smucitură, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Am ajuns!

Se duse la o ușă îngustă și bătu ușor în ea. O voce gătuită îl rugă să aștepte o clipă. După puțin timp, ușa se deschise și în ea apăru un omuleț slab, într-un fel de robă, cu o bonetă ce îi stătea strâns pe cap.

— Ce doresc Domniile Voastre?

— O biblie pentru soția mea!

Alban vorbi destul de tare pentru a se face auzit de unii trecători. Desigur că unii cunoșteau zvonurile despre monstrul de la Riebelsborn și nevasta lui vrăjitoare și întâlnirea cu ei le va fi adusă la cunoștință dominicanilor din oraș sau chiar cercului restrâns al episcopului Gabriel von Eyb. Era bine ca Gisela să treacă drept o femeie pioasă, cu frică de Dumnezeu. Ceea ce

dorea în mod special prietenul său Gaudentius, Alban îi va cere librarului abia când vor fi siguri că nu sunt auziți de urechi străine.

Bărbatul îi invită politicos înăuntru și îi conduse într-o încăpere cu lambriuri de lemn, unde singurele piese de mobilier erau trei scăunele. Deoarece niciunul dintre ele nu ar fi suportat greutatea lui Alban, el rămase în picioare, dar îi porunci Giselei să se așeze. Aceasta se conformă mai mult fără voie, pentru că volumele care erau așezate în teancuri pe podea și pe polițe de jur-împrejurul pereților o fascinau. Ar fi preferat să pună mâna pe una sau pe alta dintre cărți. Când se ridică pentru a lua una, Alban îi puse mâna pe umăr și o împinse pe locul ei.

— Nu face asta!

— Îmi puteți citi gândurile? întrebă ea acru.

— Nu! Dorința de a vedea aceste cărți este firească. Dar maestrul Jacobi trece drept foarte pedant. Fiecare carte pe care vrea să o vadă cineva i-o dă el cu mâna lui. L-a dat afară din magazinul său pe un membru al corului catedralei locale deoarece, cu de la sine putere, acesta a pus mâna pe o carte.

— Mulțumesc de atenționare.

Supărarea Giselei se topi și ea se amuza în liniște de negustorul de cărți care își conducea clienții într-un adevărat paradis al cărților, dar pe care le proteja precum Dumnezeu măruș din grădina Edenului. Între timp, maestrul Jacobi se întoarse cu un teanc de cărți, pe care după titlu Gisela le recunoscuse a fi biblii.

— Deoarece nu știu ce sumă sunt pregătite Domniile Voastre să plătească pentru Sfânta Scriptură, vreau să vă prezint diverse biblii. De exemplu, aceasta este ceva cu totul deosebit. Nu ar vrea Domniile Voastre să o vadă?

Negustorul deschise biblia și îi arătă lui Alban mai multe miniaturi cu scene din Vechiul Testament.

Puțin indignată de faptul că era ignorată, Gisela privi peste umărul maestrului.

— Cartea este într-adevăr minunată. Dar cu siguranță este prea scumpă pentru mine.

Alban ridică capul și râse ușor.

— De ce? Este un cadou de Crăciun, maestre. Ce-i drept, capelanul burgului nostru, onorabilul părinte Fortunatus, nepotul cavalerului Heiner

von Loipfing, va trebui să i-o citească soției mele, dar și numai aceste minunate ilustrații îi vor înălța sufletul.

Prin aceste cuvinte, Alban se strădui și aici să contracareze zvonurile referitoare la el, la soția lui și la Gaudentius. Dimpotrivă, Gisela se simțea jignită, pentru că acum putea să citească în limba latină mai bine decât nepotul lui Heiner. Dar, înainte de a-și putea exprima nemulțumirea, soțul ei îi puse din nou, prevenitor, mâna pe umăr.

Maestrul Jacobi spuse un preț nu tocmai mic pentru frumoasa operă de artă religioasă și Alban acceptă fără să clipească.

— Mai vreau să cumpăr și alte cărți. Dar mai întâi o voi duce pe soția mea la un negustor de postavuri. Că doar știți: alături de mângâierea prin credință și prin Sfânta Scriptură, gândul femeilor stă și la îmbrăcăminte frumoasă și la nimicurile la modă!

Nu lipsi mult ca Gisela să îi spună soțului ei pe față propria părere. În aceeași clipă avu senzația că cineva îi striga că trebuia să mai rămână și să caute printre cărți până când va găsi ceva cu totul deosebit.

— Lăsați-mă să mai zăbovesc puțin aici, domnul meu. Nu am mai văzut niciodată atât de multe cărți și aș răsfoi cu plăcere câteva în a căror limbă pot citi.

O ușoară tresărire a colțului gurii ei îi arătă lui Alban că se simțea jignită pentru că o prezentase drept proastă și vanitoasă. Pentru că voia să încheie cât mai repede cumpăraturile, Alban acceptă și îi spuse maestrului Jacobi câteva titluri din cele solicitate de Gaudentius. Pentru că era vorba despre cărți de știință, care tratau despre alchimie și despre magia nobilă și misterioasă, ce nu erau interzise de Biserică, negustorul nu avu nimic de obiectat. Îi puse Giselei în mână o carte subțire, care, descoperi ea cu indignare, conținea o culegere de versuri pentru copii și dispăru iarăși în adâncurile prăvăliei sale.

Gisela îl privi pe soțul ei.

— Ce om ciudat. Cum de poartă roba de învățat, când este totuși un negustor?

— Maestrul Jacobi a studiat la diverse universități și astăzi s-ar putea numi doctor dacă nu și-ar fi întrerupt studiul cu un an mai devreme pentru a-și dedica viața cărților. Pentru el cărțile sunt totul, înlocuind chiar nevasta și copiii.

Gisela zâmbi.

— S-a căsătorit cu cărțile. Aproape că îmi pare rău de el.

— De ce? Dacă este mulțumit, este bine.

— Dumnezeu nu a orânduit lumea în așa fel ca un bărbat să își petreacă viața doar cu cărțile. Menirea lui este să se căsătorească și să facă copii!

— Asta vrea să fie o aluzie la mine, pentru că refuz ultima parte? Totdeauna m-am gândit că ești bucuroasă că evit patul tău.

Deși răspunsul lui Alban era ironic, avea în el și o altă tentă. Așa că Gisela se bucură de revenirea negustorului, care căra un coș plin cu cărți.

— Aveți aici tot ce am găsit. La câteva cărți va trebui, din păcate, să luați titluri alternative, care tratează aceeași temă.

Maestrul Jacobi luă o carte din coș, o privi și-și încreți iritat fruntea.

— Pe aceasta am luat-o din greșeală, nu face parte dintre cele solicitate de dumneavoastră.

O puse deoparte și îi arătă lui Alban mai multe cărți, pe care acesta le frunzări evident cu interes. Pe unele dintre ele le puse într-un teanc alături de el, pe când altele le înapoia librarului, nefiind interesat de ele.

În timp ce cei doi bărbați erau astfel preocupați, privirea Giselei căzu involuntar asupra cărții pe care maestrul Jacobi, iritat, o lăsase deoparte. Era ceva ciudat. Simțea nevoia să o ia, să o țină în mână.

— Scuzați-mă, maestre, mi-ați putea da cartea aceea?

Negustorul o fulgeră cu privirea, pentru că îl întrerupea dintr-o prelegere referitoare la un titlu alternativ, dar luă cartea și i-o îndesă în mână.

— Nu vă va face plăcere. Este un volum străvechi, scris în limba greacă. L-am achiziționat acum mai mulți ani de la un călător, dar, din păcate, nu conținea ceea ce mă așteptam, altfel aș fi putut să o vând demult. Așa că va rămâne în magazin până la sfârșitul zilelor mele, ca amintire a unei afaceri proaste.

— Dacă așa stau lucrurile, aveți ceva împotriva să cumpăr eu cartea?

Chiar și Gisela se miră de cuvintele ei. Alban îi aruncă o privire supărată, pentru că interesul soției lui pentru o carte grecească misterioasă nu era potrivit unei bune creștine. Dar din privirea ei sfidătoare își dădu seama că se putea ajunge chiar la ceartă și cedă.

— Atunci, maestre, pune și cartea aceasta alături de celelalte. Chiar dacă nu este nimic deosebit, mă va putea ajuta la studiile mele de limbă greacă.

Mina lui o avertiza pe Gisela să nu mai adauge ceva, dar aceasta îi zâmbi atât de fericită cum nu o mai văzuse niciodată.

Nu putea să bănuiască că soția lui, spre propria ei surprindere, se simțea atât de mulțumită și destinsă cum nu mai fusese de mult.

6.

După discuția purtată cu nepotul său, cavalerul Heiner se întorsese la burgul Loipfing. Dar nu își acordă răgaz pentru a-și schimba îmbrăcămintea murdărită de drum, ci luă un prânz copios și puse să fie înșeuat un cal odihnit. După care ordonă unui număr de șase oameni înarmați să îl urmeze. În alte vremuri ar fi efectuat singur călătoria, dar, de când îi spânzurase pe cei trei reprezentanți ai țăranilor, socotea că oricând putea fi atras într-o ambuscadă. Și în această zi țăranii îi aruncau priviri întunecate în timp ce traversa satul, iar în celelalte sate ale sale doar prezența oamenilor înarmați se părea că îi reținea pe săteni să se năpustească asupra stăpânului lor cu coase și furci. De aceea, cavalerul se simți ușurat când ajunsese pe pământul episcopului din Eichstätt.

Drumul prin râpele reci, prăpăstioase și prin păsurile înguste ale văii nu îmbunătățise starea de spirit a cavalerului. Se gândi o clipă să facă un popas la Eichstätt, unde să bea ceva la o cârciumă. Dar, după spusele nepotului său, magistrul Alban și nevasta lui vrăjitoare se aflau și ei în oraș și nu ținea să îi întâlnească.

Dar orele treceau și garda lui, neobișnuită cu un călărit atât de istovitor, începuse să murmure. După un timp, cavalerul li se adresă oamenilor lui:

— Țineți-vă odată gura! Nu mai este mult și o să puteți să vă odihniți și să beți un vin pe socoteala mea.

— Ne face plăcere să auzim asta, nu este așa? zise unul dintre oameni camarazilor lui, care aproară cu sârg și strigară: „Să trăiască stăpânul!”

Heiner îi privi batjocoritor și se întreabă cum de putuse Dumnezeu să creeze oameni atât de diferiți: pentru indivizii mărginiți care călăreau alături de el, un pahar de vin acru și o femeie dispusă la orice, indiferent de vârstă, reprezentau jumătate din împărăția cerului, pe când el ținea cu totul alte țeluri.

Cu puțin înaintea Crăciunului ziua nu mai era lungă, astfel că deja se însera când cavalerul Heiner și oamenii lui ajunseră la o cârciumă cățărată pe un perete stâncos aproape vertical. Locul era la limita dintre episcopatul Eichstätt și ducatul Bavaria, nu departe de principatul Ansbach și de câteva mici domenii și enclave. Datorită izolării lui, cârciuma atrăgea clienți a căror îndeletnicire nu figura printre activitățile breslelor și corporațiilor

orășenești. Când grupul intră în curte, cavalerul văzu mai mulți evrei discutând sub o streășină. Probabil că nu erau lăsați în cârciumă sau poate că nu se încumetau să-și lase afară coșurile mari din răchită, cu mărfuri, cărate în spinare.

Pe Herr Heiner îl mâncau palmele să îi jefuiască, deși prada nu s-ar fi ridicat la mai mult de câțiva taleri amărâți. Negustorii ambulanți evrei nu se mai încumetau să treacă de ani de zile pe pământurile lui, spre regretul țăranilor, care înainte cumpărau de la aceștia cele necesare mai ieftin, dar acum erau obligați să se aprovizioneze mult mai scump în piețele stăpânului din Loipfing. Cine cuteza să-și procure cele trebuincioase din altă parte atrăgea asupra lui mânia stăpânului. Pentru că Herr Heiner câștiga bine din taxele pe piețe și din vămuală și se hotăra repede să aplice pedepse grele.

Unul dintre oamenii lui Heiner remarcă privirea lacomă a stăpânului său și în sinea lui îl dezaprobă. Deși era înarmat ca un războinic și purta blazonul Loipfingului, rămăsese țăran în străfundurile ființei lui și suferea odată cu rudele și cu foștii lui prieteni. Dar indispoziția lui nu ținu mult: camarazii își făcură intrarea în cârciumă, goniră de la o masă câțiva cărauși și le luară locul. Fiica cârciumarului, încă tânără, dar voinică, le aduse nerugată o stacană mare cu vin și șase pahare și se întoarse apoi către Heiner.

— Ce ar dori nobilul stăpân?

Oaspeți ca el veneau cu un scop aparte, iar fata își amintea că îl mai văzuse aici cu câteva săptămâni în urmă.

— Vreau un pocal cu vin, dar din cel mai bun, după care vreau să știu dacă secretarul Eminenței Sale cardinalul Callani are timp pentru mine.

Nu era pentru prima dată când cavalerul se mira de ce omul de încredere al acestui puternic prelat își avea cartierul general tocmai în această cârciumă izolată și privită cu prea puțină încredere. Atribuia alegerea caracterului confidențial al acțiunilor lui.

Fata făcu o reverență neîndemânatică.

— Așteptați o clipă, nobile stăpân. Am să văd dacă onorabilul domn are timp pentru dumneavoastră.

În timp ce fiica cârciumarului părăsea grăbită încăperea, cavalerul Heiner se alătură oamenilor lui, îi luă unuia dintre ei paharul din față și îl goli dintr-o sorbitură.

Fiica cârciumarului se lăsă așteptată până când urciorul aproape că se golise, apoi apăru cu obraji roșii și ochii strălucind, de parcă s-ar fi dedat unei alte preocupări decât vizita la un prelat, și aduse și vinul comandat și un poc al din cositor pentru cavalier.

— Secretarul Eminenței Sale vă roagă să mai aveți puțină răbdare.

— Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să aștept, pentru că nu vreau să fi venit degeaba aici.

Cavalerul încercă să-și ascundă enervarea. Secretarul lui Callani îi ceruse să acționeze atât de rapid, de parcă soarta întregii creștinătăți era în joc, iar acum îl lăsa să aștepte ca pe un petiționar.

Se consolă cu patru pocale cu vin pentru moșia cu care era tratat și, când era pe punctul de a trece la al cincilea, fata veni la el.

— Secretarul Eminenței Sale este gata să vă primească.

— Era și timpul!

Cavalerul se ridică, trecu cu pași mari pe lângă câțiva flăcăi cam amețiți, care îl priviră cu interes, ca pe un clapon îndopat tocmai bun de sacrificat. Observă privirile disprețuitoare, se întoarse și bătut cu palma stângă mânerul spadei.

— Cine vrea să simți plăcerea ei!

— Este călăul Heiner von Loipfing, șopti un bărbat de la masă alăturată.

Pe loc interesul manifestat pentru cavalier dispăru și oamenii reveniră la vinul lor.

— Trebuia să ne ocupăm de evrei, îl mai auzi Heiner spunând pe unul dintre indivizi, apoi ajunse la scară și urcă după fata cârciumarului. Fata îl conduse într-o încăpăre spațioasă, bine mobilată cu un pat mare, mai multe șepete și o masă cu două scaune. Pe unul dintre ele ședea un bărbat cu o constituție gingașă, purtând roba întunecată a unui învățat prelat. La vederea cavalierului, se ridică și veni în întâmpinarea vizitatorului.

— Bine ai venit, Herr Heiner! Mă bucur să te pot saluta! Frumoasă copilă, tu poți pleca acum. Am să te chem când voi avea nevoie de tine. Prelatul așteaptă ca fata să închidă ușa după ea și îl privi nerăbdător pe cavalier: Ce ai mai aflat cu privire la Riebelsborn?

— Deci, nu a fost deloc simplu nici să pui piciorul acolo, începu cavalierul încercând să prezinte străduințele lui și ale nepotului său mai anevoioase decât erau în realitate.

— Dă-mi inelul! porunci secretarul fără să bage în seamă afirmația.

Cavalerul vru să se arate indignat, dând de înțeles că nimeni nu avea voie să se poarte astfel cu el. Dar interlocutorul lui făcu un gest scurt cu mâna și Heiner se trezi prezentându-și raportul ca o slugă amărâtă în fața stăpânului. Pe undeva, i se părea chiar firesc să fie așa și cavalerul se bucură când în cele din urmă secretând îl laudă.

— Desigur că mă veți recomanda preaînaltei Eminențe? întrebă cavalerul, precum un petiționar cumsecade.

— Să nu ai nicio grijă! Îți vei primi răsplata, prietene, și ea nu va fi prea mică.

— Ah, încă ceva: este vorba despre nepotul meu. I-a plăcut mult acest inel. Poate că dumneavoastră...

Cavalerul Heiner nici nu apucă să termine propoziția, că secretarul își și scosese de pe deget propriul inel și i-l puse în palmă.

— Nu face nimic! Fac cu plăcere o bucurie atât de mică unui tânăr ambițios. Dă-i-l lui Fortunatus când îl vezi.

Cavalerul Heiner nu își putu aminti să fi pronunțat numele nepotului său în prezența secretarului lui Callani, dar fu mai mult decât bucuros. Inelul însemna că el economisea costurile pentru un cadou ce ar fi trebuit să i-l dea acestuia. Nu uită totuși de propria prosperitate.

— Eminența Sa mi-a promis o răsplată bogată dacă îi fac pe plac.

Îl privi cu ochi lacomi pe firavul omuleț, care i se părea ca un copil.

Pe buzele secretarului se ivi un zâmbet îngăduitor.

— Stăpânul meu și cu mine nu-i uităm niciodată pe cei care ne-au slujit, prietene.

Își duse mâna la spate și scoase la iveală o pungă burdușită, pe care i-o întinse cavalerului. Herr Heiner o dezlegă cu mâinile tremurânde și se uită înăuntru. Conținea guldeni de aur în valoare mai mare decât tot ce putea scoate el într-un an de la țărani lui.

— Ne reîntâlnim, să zicem, peste exact o lună, tot aici, prietene.

Secretarul lui Callani îi zâmbi cavalerului cu o grație de parcă el însuși ar fi fost purtătorul odăjdiilor purpurii și apoi îl concedie pe Herr Heiner cu un gest de binecuvântare ce avea în el ceva ciudat de indecent. Cavalerul se înclină și continuă să se tot încline până când ieși cu spatele din odaie.

7.

Pretinsul secretar al tot atât de puțin existentului cardinal așteptă să se închidă ușa după cavalier și răsese impertinent. Făptura lui se micșoră și el redeveni Fulvian, slujitorul lui Cajetan, care pentru a purta discuția cu cavalerul se transformase cu puțin efort magic într-un omuleț. Acum, în locul robei lungi, purta obișnuitul lui halat scurt. Ar fi trebuit să se întoarcă imediat la stăpânul său Cajetan, care aștepta tensionat la culme raportul lui. Dar Fulvian, foarte mulțumit de sine, nici nu se gândea la asta. În ochii lui, Cajetan era un nebun, chiar dacă unul util, pentru că prinsese nenumărați oameni înzestrați pentru magie, pe care îi predase puterilor iadului.

Deoarece magul, în timpul experiențelor lui, irosea cu nesocotință timpul de viață obținut în schimbul victimelor și trebuia să-și reîmprospăteze rezerva de ani, Fulvian vedea sosind cu pași mari ziua în care nu va mai trăi pe lume niciun om care să poată recunoaște forțele întunericului și să-i avertizeze pe concetățenii lui asupra ei. De câțiva ani, Cajetan și el puteau să se folosească în atingerea scopurilor lor și de sfânta instituție a inchiziției și, de curând, reușiseră să se strecoare până sub masca unor înalți demnitari ai curiei romane, fără a trezi bănuiala cuiva.

„Toate acestea mi se datorează mie”, gândi Fulvian și decise că merita o răsplată. Rânjind, făcu câteva gesturi care, prin vrajă, aduseră în încăpere mai multă lumină, fără ca măcar o singură rază să scape afară prin crăpăturile ușii sau ale obloanelor ferestrelor. În același timp, din cameră dispărură urmele vieții, iar zgomotele hanului se stinseră, ca și urletul vântului și foșnetul arborilor.

Mulțumit de ceea ce făcuse, Fulvian se duse la ușă și o întredeschise.

— Fato, adu vin! strigă el.

Imediat se auziră pași ușori pe scară. Ușa se deschise complet și în încăpere intră fiica hangiului, în mână cu un urcior din cositor plin cu vin. Lumina neobișnuită din interior o orbi și pentru câteva clipe închise ochii. Timp suficient pentru Fulvian ca printr-o mică vrajă să închidă și să blocheze ușa.

Când fata redeschise ochii, lângă ea se afla o făptură ca un copil, cu figura unui sugar îmbătrânit prematur. Făptură care ar fi părut inofensivă de nu ar fi fost privirea nerăbdătoare și semnul explicit al bărbăției ei.

— Întinde-te pe pat! porunci Fulvian.

Fata chicoti, în timp ce îl privea pe cel din fața ei cu un amestec de scârbă și fascinație.

— Doar nu vreți să spuneți că puteți satisface o femeie cu aia? Doamne, chiar aș vrea să o văd și pe asta!

La pronunțarea cuvântului „Doamne”, fața lui Fulvian se schimonosi de parcă l-ar fi durut toți dinții. Își dădu seama că făcuse cel puțin o greșală. Era prea obișnuit ca cele două slujnice din burg să cadă imediat pe spate în fața lui și uitase complet că pe o femeie străină ar fi trebuit mai întâi să o seducă.

Ca un șarpe se strecură lângă fata hangiului și o cuprinse cu ambele brațe. Privirea lui pătrunse adânc în ochii ei și el îi simți disponibilitatea cu care se dădea altor clienți pentru bani ori pentru un cadou drăguț. De aceea, îi plimbă prin fața ochilor o bijuterie din argint.

— Îți place? O primești dacă te întinzi în pat și îmi faci voia.

— Mă veți răni, domnule.

Pe fața fetei se citea lupta dintre dorința de a avea podoaba și teama de Fulvian. Nu-i dădu de ales, ridicând-o și purtând-o până la pat ca pe un fulg. Mâinile îi erau atât de abile, că ea se trezi goală, fără măcar să știe cum își pierduse veșmintele. Nu mai opunea rezistență și era gata să cedeze creaturii diavolești.

Fulvian îi privea fața aprinsă de patimă și în sine își bătea joc de slăbiciunea omului, care îl face atât de ușor de ademenit pe o cale greșită. Se gândi la numeroasele femei, pe care de-a lungul secolelor, din însărcinarea Satanei, adevăratul lui stăpân, le ademenise spre a le strica sufletele și din nou constată cât de supărător era să se afle sub această înfățișare pentru a-l păcăli pe Cajetan că era creația lui. Îi era tot mai dificil, pentru că avea deja un rang înalt în suita lui Lucifer. Dar era atât de mare răsplata ce îl aștepta dacă, în chip de pretins servitor al lui Cajetan, îl conducea pe acesta în spiritul stăpânului său și nimicea oamenii care deranjau lucrarea iadului, încât, de fiecare dată când i se făcea greață de înfățișarea lui, se consola totuși. În definitiv, misiunea lui avea și părțile ei plăcute și, cu această agreabilă constatare, continuă până când fiica hangiului îl imploră să înceteze, pentru că altfel ar muri de plăcere.

— Dacă mă ascuți, vei mai putea gusta deseori aceste desfătări!

Vedea că îi înfrânsese rezistența și o făcuse sclava lui ascultătoare.

Fata încuviință pierdută.

— Ce trebuie să fac, stăpâne?

— Am să îți spun la momentul potrivit.

Fulvian o mângâie pe coapse și apoi o privi cum își îmbrăca rochia și își aranja părul. Socotea că era important să supravegheze mai bine spelunca aceasta. Aici veneau destul de des oameni pe care nu îi puteai vedea în altă parte și printre ei puteau fi și unii înzestrați, pe care, cu ajutorul lui Cajetan, să îi captureze, ca să îi poată preda adevăratului său stăpân. Totodată trebuia să își extindă căutările până la granițele creștinătății. De țările păgâne, în care stăpânul lui era temut sub diverse denumiri, se ocupau alte căpetenii ale întunericului, dar aceștia înregistraseră mult mai puțin succes decât el. Ceea ce se datora faptului că de partea lui se afla un ajutor supus și ușor de dirijat. Dar, în ciuda succeselor lui, Fulvian aștepta cu bucurie ziua în care nu va mai avea nevoie de bătrânul vrăjitor, pe care îl va lua cu el în iad. Acolo, își jura nu pentru prima dată Fulvian, îi va plăti lui Cajetan pentru fiecare lovitură și pentru fiecare cuvânt urât cu chinurile iadului.

Dar încă nu era timpul. Fulvian scoase din pelerina sa o piatră mică, strălucind sumbru, fixată pe o bandă din piele, și o atârnă de gâtul fetei.

— Acum du-te! Îi ceru acesteia.

Fata hangiului se plecă și părăsi încăperea. La un gest al homunculusului în odaie răsunară din nou zgomotele lumii înconjurătoare până atunci suspendate de vraja lui. Se pare că sosiseră noi clienți, pentru că se auzeau voci puternice, poruncitoare.

— Cât mai este până la casa acestui astrolog? întrebă cineva cu accent străin.

Trebuie că se referea la Cajetan.

Pentru Fulvian era prima ocazie de a folosi talismanul dăruit fetei hangiului. La un gest al său, îi văzu pe străini ca și cum s-ar fi aflat în fața lui, iar gura sa era aceea care vorbea prin fată.

— Scuzați-mă, nobile domn, dar, dacă doriți informații despre marele astrolog, le puteți primi aici. Ajutorul lui se află sus, într-una dintre odăi. Dacă doriți, vă conduc la el.

— Vreau!

Bărbatul cu vorbirea atât de aspră era nobil, judecând după port, pentru că purta niște pantaloni puțin deasupra genunchiului, o tunică strâmtă, un

mantou albastru-închis lung până la genunchi, cu broderii de argint și o șapcă tivită cu blană. Doi dintre însoțitorii lui erau îmbrăcați asemenea, poate puțin mai modest, dar arătau de-asemenea ca niște nobili. Restul grupului se compunea dintr-o mică armată de servitori, robi și soldați demnă de un duce.

În timp ce Fulvian se întreba cine putea fi străinul, acesta, urmând-o pe fata hangiului, ajunsese la etajul lui. Homunculusul își schimbă rapid înfățișarea, apărând din nou ca un tânăr mic de statură, și încercă să își alunge supărarea. Era în puterea lui să se arate sub orice înfățișare nobilului, chiar și în aceea a stăpânului său, care, după podoabele de pe îmbrăcămintea oaspetelui, trebuie că ocupa un tron în îndepărtata Spanie. Dar, dacă ar săvârși o asemenea imprudență, Cajetan ar afla despre enormele lui puteri, și ființe dotate, ca soția lui Alban sau cele două vrăjitoare captive din celulele lui Cajetan, ar observa prezența forțelor magice și ar pune-o în legătură cu iadul. La acest gând, Fulvian scuipe ca un motan călcat pe coadă. Se stăpâni și se înclină în fața nobilului care tocmai intra și care, după cum explică unul dintre însoțitorii lui, se numea Don Ramón de Mandarés y Cornada.

— Fiți binevenit, Domnia Voastră!

Fabian citi în expresia arogantă a vizitatorului cât de ușor ar fi să îi manipuleze pe acest Don Ramón și pe însoțitorii lui. Credea că știa deja ce voiau aceștia de la Cajetan: ajutor pentru regele lor Carlos, care ridica pretenții la coroana Sfântului Imperiu Roman, ca urmaș al bunicului său Maximilian. Această demnitate era una din cele două demnități supreme ce le putea conferi creștinătatea. Cealaltă era tiara papală, pe care Fulvian spera că într-o zi o va așeza pe capul unuia dintre propriii slujitori. După care victoria armiei iadului nu va mai putea fi împiedicată.

— Sunteți mâna dreaptă a acestui învățat?

Tonul superior din vocea spaniolului îl făcu pe Fulvian să regrete și mai mult că trebuia să se prefacă.

— Sunt servitorul lui Herr Cajetan, răspunse el cu un ușor șuierat.

— Unde se află acest Cajetan? Trebuie să vorbesc cu el, chiar dacă eu consider că nu este neapărat nevoie. Cum l-ar putea sfătui pe regele Castiliei și Aragonului un cititor în stele dintr-o regiune atât de izolată ca aceasta!

Fulvian, care între timp își recăpătase complet autocontrolul, se plecă cu devoțiune.

— Dacă părerea dumneavoastră este că vă irosiți timpul, nu trebuie să îl consultați pe stăpânul meu. Maestrul Cajetan este suficient de ocupat cu întocmirea horoscopului pentru Majestatea Sa regele Francisc al Franței.

Zâmbetul homunculusului nu reduse din otrava răspunsului.

Don Ramón înghiți momeala și continuă:

— Ce vrea acest francez jalnic de la stăpânul tău?

— Acest lucru scapă cunoașterii mele.

Fulvian rânji în sinea lui cu satisfacție. Acum, spaniolul acesta îngâmfat era ca peștele ce înghițise cârligul. Referirea la Francisc din casa Angouleme, care se urcase de curând pe tronul Franței, dezlănțui furia lui Don Ramón. Cei doi regi, de Castilia-Aragon și al Franței, erau asemănători: tineri, ambițioși și se urau de moarte.

— Du-mă la stăpânul tău! îi porunci, scrâșnind din dinți, Don Ramón pretinsului slujitor.

Fulvian arătă zâmbind către fereastra ale cărei obloane erau acum deschise tot printr-o vrajă și prin care se vedeau doar stelele.

— Acum, imediat, stăpâne? Priviți, s-a lăsat noaptea.

În ciuda dorinței lui arzătoare de a-l interoga asupra planurilor francezului pe cititorul în stele pe care abia îl ponegrise, Don Ramón admise că era mai bine să aștepte următoarea zi.

— Pornim la drum imediat ce se luminează!

— Așa să fie!

Fulvian se plecă din nou și urmări cum celălalt părăsi odaia fără a saluta, urmat de însoțitorii lui ce rămăseseră muți tot acest timp. Imediat ce ușa se închise după ei, fața homunculusului se schimonosi într-o grimasă sarcastică.

— Îți voi arăta unde îți este locul, javră!

Își puse în mișcare capacitățile vrăjitorești și, după ce constată că pe coridor nu exista niciunul dintre acele puncte luminoase ce trădau prezența unui om înzestrat magic, zâmbi satisfăcut și se roti o dată pe loc. Acum, în locul homunculusului în cameră se afla o femeie tânără. La un gest al său, apărură o oglindă și Fulvian începu să se aranjeze ca o târfa cochetă. După ce zgomotele din han se stinseră și clienții se retraseră să doarmă, părăsi camera prin ușa încuiată și în același fel pătrunse în odaia spaniolului.

Don Ramón dormea buștean. Totuși, când mâini versate îi atinseră cele mai sensibile părți ale corpului și simțurile îi fură ațâțate la maximum, gemu de plăcere și deschise ochii, înainte ca spaniolul să se fi trezit complet, Fulvian aruncă asupra lui o vrajă ce îl făcea să își urmeze instinctele, fără a fi conștient pe deplin de ce face. În timp ce Fulvian, ca spirit rău, se afla sub Don Ramón și simțea cum acesta își găsea satisfacția în el, pe fața lui apăru un zâmbet de mulțumire. Acum era în stare să o însămânțeze pe una dintre cele două slujnice din burgul lui Cajetan sau poate chiar pe amândouă. Cel puțin una dintre ele va da naștere unui copil înzestrat magic, oferindu-i astfel lui Cajetan alte trei decenii de viață în plus. Împreună cu victimele aflate în carcera burgului, la Riebelsborn și la Nürnberg, cu toate experimentele mistuitoare ale magului, îi vor asigura acestuia destul timp și forță pentru a se stabili în locuri mai favorabile și a-i procura stăpânului său alte victime.

O clipă Fulvian se gândi dacă trebuia să meargă chiar până la a aduce pe lume alte ființe înzestrate pentru magie, deși sufletele acestora îi erau garantate. Dacă magul nu s-ar pierde în jocuri copilărești precum răzbunarea față de cei de la Riebelsborn, ar fi fost de mult unul dintre cei mai puternici înalți prelați care stăteau ca un păianjen în plasa prea puțin sfintei inchiziții și ar fi putut să elibereze lumea mai repede și mai temeinic de aceia care puteau să-i stea în cale adevăratului stăpân al lumii. El însuși nu ar mai fi trebuit să joace rolul bufonului unui vrăjitor, care încet-încet dădea în mintea copiilor. Dar imediat își dădu seama că mai întâi trebuia să îl ajute pe pretinsul lui stăpân să își prelungească viața, pentru că ar fi fost greu să găsească o altă unealtă tot atât de docilă.

În urma acestor cugetări, Fulvian ajunsese la concluzia că nu ar fi util scopurilor sale ca magul Cajetan să obțină prea ușor victimele necesare prelungirii vieții lui și decise doar să încerce să le lase grele pe Lina și pe Mine. Se retrase de sub spaniol, care adormi iarăși pe loc, și se îngriji cu o vrajă ușoară ca acesta să socotească cele întâmplare ca pe un vis tulburător. Reveni mulțumit în odaia lui. În singurătatea din burgul lui Cajetan aproape că uitase ce putere avea asupra oamenilor. Deoarece numărul oamenilor cu darul magiei se redusese drastic, nu în cele din urmă din pricina lui Cajetan, și nu mai exista în aceeași măsură ca altădată pericolul de a fi recunoscut ca demon, își propuse să urmeze mai des propria cale. Cu această decizie, Fulvian se culcă și intră într-o amorțeală pe care un om ar fi socotit-o un

somn adânc. Dar spiritul lui rămânea treaz, făurind planuri care în viitorul apropiat să facă din Cajetan stăpânul creștinătății. Cu papa ca marionetă va fi ușor să obțină puterea asupra tuturor sufletelor din această parte a lumii. Dar nu pentru mult timp, căci Fulvian gusta plăcerea, ca după ridicarea magului înfumurat la cele mai înalte onoruri, să îl poată arunca în cel mai adânc întuneric.

8.

Cam în același timp în care homunculusul se deda fanteziilor lui, Gisela era întinsă trează și crispată în patul ei de la hanul Vulturul Negru din Eichstätt și asculta sforăitul ușor al lui Alban. Pentru că în fața oamenilor treceau drept soț și soție, trebuiau să doarmă în aceeași cameră și în același pat. Dacă ar fi stat în camere diferite, oamenii din han s-ar fi mirat și ar fi comentat. Între timp, Gisela aflase ce povești ciudate circulau cu privire la cei care locuiau în Riebelsborn și la ea și acum înțelegea de ce Alban procedase față de maestrul Jacobi de parcă ea ar fi fost o copilă fără minte, care avea nevoie să fie strunită de un bărbat. Totuși o supăra faptul că trebuia să-și ascundă și aptitudinile firești.

Alban murmură în somn ceva ce părea a fi „Gisela”.

— Ce dorești, stăpâne? întrebă ea îngrozită, crezând că acesta se trezise și o voia pe ea. Deși dezinteresul manifestat de Alban în ultimele săptămâni și luni o rănise puțin, nu era pregătită sufletește pentru o împreunare trupească cu el. De aceea, fu bucuroasă când, după un mormăit scurt, acesta se răsuci și doimi în continuare. Numai că ocupa cea mai mare parte a patului și ea se afla atât de aproape de margine, încât era în pericol să cadă din pat. Pentru a sta mai comod, ar fi trebuit să se apropie de el și asta era tocmai ceea ce nu voia. De aceea, se ridică, se îmbracă și se duse la fereastră. Afară, cu excepția strigătelor paznicului de noapte care erau destinate liniștirii orășenilor, domnea calmul. Gisela privi stelele care scliffeau ca niște scântei de aur și se întrebă cum de ajunseseră acestea atât de sus.

În ultimul timp își puneă întrebări în legătură cu aproape tot ceea ce vedea și se simțea vinovată, pentru că acasă fusese învățată ce trebuia să intereseze o fată cuminte și o viitoare soție. O soție trebuia să se ocupe de gospodărie și să își ajute soțul în afaceri, preluând sarcini sâcâitoare, cum ar fi munca cu registrele și supravegherea slugilor. Dar toate chestiunile de natură spirituală, cu care se ocupa bărbatul, trebuia să le lase în seama acestuia. Așa vorbeau orășenii în jurul mesei de la cârciumă, așa predica preoții de la amvon, așa scriau învățații în cărțile lor. Dar, după mai bine de o jumătate de an de învățatură sub stricta supraveghere a lui Gaudentius, când aflase mai multe decât știau cei mai mulți aparținători ai sexului așa-

numit superior, se întreba dacă era corect ca femeile să fie excluse de la tot ce era cu adevărat interesant. Cu siguranță că ea avea mai multă minte decât acel preot închipuit Fortunatus, care cu chiu, cu vai abia era în stare să repete papagalicește formulele latine învățate pe dinafară.

Părintele Maternus fusese un om cu totul altfel: el știa cum să își îndrume enoriașii să urmeze calea virtuții și se ocupa de grijile și de nevoile fiecăruia. Gisela simți brusc impulsul de a merge la Nürnberg și de a vorbi cu duhovnicul ei. Acesta ar înțelege-o și ar putea-o sfătui.

Cu un oftat renunță la acest gând. Nu avea cum să ajungă acolo, pentru că atât la Riebelsborn, cât și aici, la Eichstätt, nu era decât o prizonieră tratată bine, sclavă a lui Gaudentius și soție nedorită a unui bărbat care acceptase căsătoria pentru că aceasta era unica posibilitate de a dispune de puterile ei.

Aceste gânduri o readuseră la sarcina ei și la lucrurile pe care nu le bănuiau nici Gaudentius și nici Alban.

— Dar va trebui să le explic totul! Dușmanul este mult mai puternic decât cred ei și eu nu am șanse să îl înving de una singură.

Își auzi propria voce și se îngrozi. Chiar fuseseră acestea gândurile ei? Chiar era prea slabă pentru a-l opri pe Cajetan și pentru a salva sufletele osândite de el? Atunci tot ceea ce învăța și toate exercițiile ar fi zadarnice. O cuprindea îndoiala, dar își arătă dinții în direcția în care, în depărtare, crezu că simte ceva întunecat, un rău profund.

— Nu am să cedez și nu am să dau greș!

— Ar trebui să dormi, nu să vorbești cu tine însăși, draga mea! Mâine-dimineață voiai să mergi cu Anna din nou la cumpărături. Pentru asta ar trebui să fii odihnită. Alban se trezise și se ridicase în capul oaselor. Acum băgă de seamă că luase în stăpânire aproape întregul pat. Te-am împins jos din pat? Întrebă el simțindu-se vinovat.

Gisela dădu din cap, dar, cum în întuneric gestul nu putea fi văzut, zise:

— Nu, pentru că l-am părăsit eu la timp.

— Îmi pare rău, eu... Alban se întrerupse, se ridică și-și luă lenjeria. Am să dorm lângă pat, pentru ca tu să îți găsești liniștea, draga mea. Am să pun la loc păturile mâine dimineață, înainte de venirea cameristei. Nimeni nu va băga nimic de seamă.

— Nu trebuie... începu Gisela, dar simți cât de obosită era și se dezbracă din nou.

Alban o văzu mișcându-se ca o umbră în dreptul ferestrei ceva mai luminoase și fu bucuros că întunericul învăluia silueta soției lui. De când devenise din nou mai uman, apropierea ei exercita asupra lui o putere de atracție căreia doar cu mare efort reușea să-i reziste. „Va trebui ca în viitor să o evit pe Gisela mai mult decât am făcut-o până acum”, îi trecu prin cap. Și, mai ales, nu trebuia să o mai întâlnească în postura de Georg Streller. Sub înfățișarea sa reală era foarte sensibil la frumusețea Giselei și abia își mai putea controla sentimentele.

O auzi strecurându-se sub pătură și, după scurt timp, îi ajunse la urechi respirația ritmică, ușoară, care trăda faptul că adormise. El însuși luptă mult timp cu sine și cu simțurile lui răscolite, până când oboseala îl învinse și pe el. Dar în visurile sale îl văzu pe Cajetan chinuind-o cumplit pe Gisela, în timp ce el era alături și nu putea mișca un deget.

9.

Deoarece Cajetan voia să ascundă de priviri străine existența burgului său, crease în apropiere un loc unde putea să primească oaspeți și să negocieze cu ei. Capacitățile lui Fulvian i-ar fi permis să facă un palat cum mai frumos nu putea să aibă nici măcar împăratul, papa sau sultanul osmanlâilor. Și în această zi pe homunculus îl mâncau palmele să modeleze domeniul măcar într-un mod ceva mai opulent, când remarcă privirile disprețuitoare pe care Don Ramón de Mandares y Cornada și nobilii lui însoțitori le aruncau asupra construcției cu turnul pătrat în vârful căreia era amenajat observatorul astronomic. Dar, pentru toată lumea, Cajetan trecea drept cititor în stele și astronom și în această calitate o construcție costisitoare ar fi atras atenția în mod nedorit.

Grupul intră călare pe poarta care se deschisese ca mânuită de o mână invizibilă și ajunse într-o curte interioară exact atât de mare cât să cuprindă întreaga suită a spaniolului. În timp ce Don Ramón privea nedumerit arcadele ce înconjurau curtea și care aminteau mai curând de Italia sau de propria patrie decât de stilul arhitectural de aici ori de construcțiile greoaie ale cavalerilor, Fulvian bătu din palme.

Administratorul și mai mulți slujitori sosiră în grabă și îi întâmpinară pe oaspeți în tăcere. Ca și străjile burgului, erau câini transformați în oameni, pe care Cajetan, cu ajutorul magic al lui Fulvian, îi dresase să-și îndeplinească obligațiile ce le reveneau. Erau mai ascultători și mai credincioși decât oamenii adevărați, cu care Cajetan avusese mai curând experiențe proaste în vremurile trecute. În aceste zile era mai mic pericolul să treacă pe aici cineva care să pătrundă vraja. Și, chiar în această situație, persoana făcea de cele mai multe ori parte dintre apatrizi sau dintre oamenii care din cauza îndeletnicirii lor puse în afara legii erau considerați necinstiți și nu puteau reprezenta un pericol pentru Cajetan.

— Intrați, stăpânul meu se va ivi de îndată!

Fulvian se întoarse cu un zâmbet prietenos către Don Ramón, arătându-i o ușă boltită ce dădea în interiorul clădirii principale.

— De oamenii dumneavoastră se va avea mare grijă, adăugă el când spaniolul șovăi.

Era adevărat, căci servitorii-câini urmau să îi conducă pe străini într-una din clădirile-anexă și să le servească mâncăruri și vin, după care oaspeții aveau să adoarmă plăcut și să se trezească la un semn al lui Fulvian.

Un servitor cu pantaloni până la genunchi și cu tunică neagră îi primi pe Don Ramón și pe însoțitorii lui nobili într-o sală cu pereții acoperiți de covoare pe care erau reprezentate în fir de aur și de argint stelele, luna și semnele zodiacale. Scaune comode te îndemneau să stai, iar pe masă se afla o carafa, în care vinul scânteia în lumina a o mulțime de lumânări, alături de paharele din cristal șlefuit.

Fulvian se plecă zâmbind în fața lui Don Ramón.

— Vă rog să mă scuzați, nobile domn, vreau să îi dau de știre onorabilului Cajetan de venirea dumneavoastră.

Spaniolul făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi vrut să îl alunge.

— Fă-o, și grăbește-te! Nu sunt obișnuit să aștept!

Homunculusul primi observația cu un zâmbet îngăduitor, pentru că vinul care tocmai îi fusese servit spaniolului îl va face pe acesta să i se pară că așteptase doar o clipă sau două. Fulvian părăsi sala cu un rânjat batjocoritor pe buze, ieși în aer liber pe o ușă invizibilă din afară și urcă în grabă muntele.

Cajetan îl aștepta deja la poartă.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai avut nevoie de atâta timp? Și cine sunt oamenii din casa de oaspeți? Nu mi-au fost anunțați.

Magul era prost dispus, pentru că toată arta lui nu fusese de ajuns pentru a mai arunca o privire în interiorul Riebelsbornului. Așa că smulse din mâna lui Fulvian inelul pe care acesta îl primise de la cavalerul Heiner și spiritul lui intra în piatra întunecată. În câteva clipe revăzu toată perioada pentru care Fortunatus avusese nevoie de două săptămâni. Apoi aruncă inelul într-un colț pufnind supărat.

— Nu iese bine niciun lucru dacă nu îl fac eu însumi! Și doar i-am explicat cavalerului Heiner la ce trebuie să fie atent nepotul lui!

— Preoțelul chiar a procedat așa. Dar la Riebelsborn există puteri care nu ne permit să vedem ce se petrece acolo. În spatele lor se află tână vrăjitoare, stăpâne! Pe toți demonii întunericului, dacă ea ar fi ucenica mea ori a dumneavoastră, l-ar putea câștiga pe orice rege sau împărat de partea dumneavoastră și ne-ar supune nouă întregul lui imperiu.

Fulvian uită pentru o clipă că rolul lui era doar de slugă artificial creată a lui Cajetan și își dădu frâu liber fanteziei.

Cajetan gesticulă posomorât.

— Femeia se agață prea tare de Cristos și de sfinți. Mai întâi ar trebui să îi năruim credința în Dumnezeu pentru a o putea câștiga de partea noastră și chiar și atunci va rămâne un pericol pentru mine. Cine a gustat din putere nu mai vrea să se supună, ci doar să obțină și mai mult.

Fulvian își ascunse zâmbetul, pentru că trăise momentul când magul încercase să se unească cu o femeie înzestrată asemănător. Deși îi prelungise viața de mai multe ori, ea se dovedise orgolioasă și nerecunoscătoare, așa că în cele din urmă trebuise să o înlăture.

Cajetan se gândi cu nostalgie la acele vechi vremuri, când pe lume mișunau nenumărați oameni cu înzestrări supranaturale. Acum abia mai găsea suficiente ființe excepționale pentru a-și asigura două sute de ani de viață. De aceea, își puse problema dacă nu cumva ar trebui să o facă pe Gisela mamă a unor descendenți, înainte de a-i jertfi sufletul. În acest fel ar putea dispune de o rezervă de persoane înzestrate pentru magie, care l-ar ajuta să iasă din impas.

Gândul îl conduse pe mag la o nouă idee:

— Ce ar fi dacă le-am oferi străinilor la pat pe Mine și pe Lina? Poate că una dintre ele rămâne grea și naște un copil înzestrat.

Fulvian, care avea alte planuri pentru cele două femei, dădu dezaprobator din cap.

— Iertare, stăpâne, ambele sunt o cauză pierdută. Mine și Lina, având doar slabe calități, nu vor aduce pe lume copii utilizabili. Cu certitudine că nu vă vor fi de folos.

— Și ce altceva ar trebui să facem?

— Să facem rost de un tânăr înzestrat pentru magie, care să preia această treabă. Am deja pe cineva în vedere.

Fulvian rânjea ca un student care reușise să deseneze pe spatele robei magistrului său o pocitanie.

— Și pe cine anume? Întrebă iute Cajetan.

— Mă gândesc la Hans Guldener, fratele Giselei. Îi plac tare mult tinerele și le-ar lăsa urgent grele pe cele două femei. Poate l-am putea împreuna și cu Kezia. Ea este drăguță, iar tânărul Guldener precis nu o va respinge.

Cajetan, încă slăbit de drogurile luate pentru a pătrunde dincolo de vraja de apărare a Riebelsbornului, își pierdu deja interesul pentru vreun plan de viitor.

— Cine sunt de fapt cei pe care mi i-ai adus? Sper că merită să stau de vorbă cu ei.

— Merită cu siguranță, stăpâne. Conducătorul lor este un spaniol de rang înalt, aflat în slujba regelui Carlos. După cum știți, acesta speră din tot sufletul să urmeze la tron bunicului său Maximilian. Și pentru a-și atinge scopul ar pune în mișcare c... cerul și iadul, motiv pentru care și-a amintit de astrologul și savantul Cajetan.

La cuvântul „cer”, limba lui Fulvian se cam înnodă.

— Va trebui în curând să renunț la această înfățișare, înainte ca cineva să observe că pretinsul cititor în stele ar trebui să aibă mult peste o sută de ani. Cajetan mârâi ușor, deoarece o nouă înfățișare însemna să renunțe la faima câștigată ca cititor în stele și să o ia de la capăt. Nu, câțiva ani mai merge. Așteaptă aici să mă schimb!

Cajetan se întoarse în burg și reapăru sub înfățișarea de bătrân cu barbă albă lungă, pe a cănii robă scânteiau stele și sori. Pe cap avea o bonetă prevăzută cu o bandă îngustă cu stele, iar în mână ținea un toiag lung, cu mânerul împodobit cu o piatră prețioasă neagră, mare cât oul de găină.

Era evident mulțumit de cum arăta, pentru că se adresă homunculusului mult mai bine dispus:

— Hai, Fulvian, să nu îl lăsăm să aștepte pe acest preanobil senior.

10.

Don Ramón își îndulcise așteptarea cu un pocal de vin bun și tocmai se pregătea să spună o anecdotă pe care cei doi însoțitori de rang înalt ai lui o mai auziseră de o duzină de ori, când ușa se deschise și intră Cajetan.

Magul gustă impresia produsă asupra oaspeților, în special asupra conducătorului delegației spaniole. Expresia înfumurată a lui Don Ramos și surâsul lui superior aflat încă pe buze făcură loc unei uimiri aproape copilărești și temerii de forțele înalte.

Cajetan îi întâmpină nepoliticos.

— Domnii mei? Ce doriți? Nu dispun de mult timp!

Iritarea evidentă a magului, care trata niște oaspeți de rang înalt ca el și însoțitorii lui ca pe niște petiționari sâcâitori, nu era neapărat ce așteptase Don Ramón de la vizita sa. Vru să sară în sus, dar brusc i se păru ceva normal ca un om precum Cajetan, care se sluzea de forțele universului, să acorde puțin timp și chiar mai puțină înțelegere lui și altora ca el.

— Scuze, dar... Se opri ca să își pună gândurile în ordine. Oricum, se afla aici ca trimis al Majestății Sale, Don Carlos de Castilia și Aragon, cel mai puternic domnitor al vechii și al noii lumi, și nu ca cerșetor. Sunteți Gaetano, cititorul în stele?

— Sunt Cajetan, astrolog al principilor și al regilor.

Spaniolul încercă să nu se lase intimidat a doua oară.

— Sunteți în slujba unor persoane atât de înalte, dar trăiți aici, în sălbăticie, iar nu la curtea celor pe care pretindeți că îi consiliați?

— Ați venit ca să mă jigniți sau ca să aflați ceva de la mine? Dacă vreți să mă jigniți, mai bine vă întoarceți de unde ați venit!

Cajetan îl puse astfel pe spaniol în dificultate. Lui Don Ramón îi repugna să îl trateze pe astrolog ca pe un înalt personaj, ba chiar situat deasupra lui, dar ordinele primite în patrie erau clare.

De aceea, strângând din dinți, execută o plecăciune suficient de respectuoasă spre a mulțumi un duce.

— Iertați-mă, Herr Cajetan, pentru că vă consum din timp. Totuși, stăpânul meu, regele Carlos, dorește lămuriri de la dumneavoastră.

— Vorbește!

— Este vorba despre tronul pe care astăzi se mai află încă împăratul Maximilian și pe care caută să îl dobândească stăpânul meu. Un om de încredere din Germania v-a recomandat drept o persoană care l-ar putea ajuta pe Majestatea Sa.

— Eu, un simplu cititor în stele aflat în sălbăticia asta?

În ciuda ironiei din vorbele lui, solicitarea era pe placul lui Cajetan. Carlos, rege al țărilor spaniole și principe al Burgundiei, reprezenta doar unul dintre mai mulți pretendenți la coroana Sfântului Imperiu Roman și era ultimul care trimisese soli la el. Ceea ce magul considera a fi un gest de desconsiderare și de aceea voia să-i dea de furcă spaniolului.

— Se spune că ați întocmit horoscoape extrem de precise. Stăpânul meu ar vrea să știe dacă pretenția sa la tron va fi încununată de succes și prin ce mijloace ar putea să influențeze destinul în favoarea sa.

— Așteptați foarte mult!

În vocea lui Cajetan plutea încă ironia. Nu exista nimeni care să cunoască mai bine decât el structurile imperiului. Prin experiența și cunoștințele dobândite de-a lungul a trei milenii, era în stare să prevadă cum va reacționa și cu ce sumă putea fi cumpărat fiecare principe elector.

— Puteți sau nu puteți? răbufni încă o dată mândria spaniolului.

Cajetan își mângâie cu mâna dreaptă barba artificială.

— Pot să îi dau stăpânului dumneavoastră sfatul cel bun, dar acest lucru își are prețul său.

Spaniolul înghiți în sec. Cu tot aurul jefuit de conchistadorii lui Carlos din Lumea Nouă, tezaurul acestuia era gol, iar banii lichizi reprezentau o raritate.

— Ce pretindeți?

— Pentru mine nimic, dar i-ați putea face o favoare unui prieten de-al meu, Sfinția Sa cardinalul Callani.

Cajetan tocmai decisese ca în perioada următoare să se prezinte mai des ca prelat și treptat să renunțe la rolul de cititor în stele, lăsându-l pe acest personaj să moară. Din poziția de cardinal dispunea de mijloacele necesare pentru a-i aduce în puterea sa pe tot mai rari oameni înzestrați pentru magie, într-unul dintre sipele sale se afla deja un document care îl legitima ca membru al curiei romane. Actul îl costase doar îndeplinirea unui favor solicitat de un cardinal autentic, situat în cea mai înaltă poziție. Astfel

de oameni aveau mulți dușmani și le erau foarte recunoscători celor care îi avertizau asupra lor.

— Ce dorește Eminența Sa de la stăpânul meu?

— Controlul absolut asupra răscumpărilor de sclavi creștini, ca și dreptul de a cumpăra din Spania atâția sclavi mauri câți dorește. Nicio grijă, nu vor fi mai mulți de cinci/cci sau o sută.

Pe Cajetan tocmai îl fulgerase gândul că nu numai creștinii, ci și păgânii puteau fi înzestrați pentru magie, pentru că trebuiau să existe și păgâni înzestrați. Deși în ultimii ani mulți mauri fuseseră vânduți în afara Spaniei, mai existau încă destui printre care putea să caute cu succes.

— Dacă Majestatea Sa va fi mulțumit de horoscopul și de sfatul dumneavoastră, vă va îndeplini cu plăcere această dorință.

Don Ramón era vizibil ușurat că nu trebuia să făgăduiască bani sau domenii. Un privilegiu precum cel pretins de cititorul în stele se acorda rapid și tot atât de rapid se anula.

— Majestatea Sa va fi cu siguranță mulțumit, de acest lucru vă pot asigura. Vom discuta cu altă ocazie despre modul în care îl veți putea sprijini cu sfatul și cu fapta pe Majestatea Sa.

Cajetan văzu cum fața spaniolului se luminează. Dacă Don Ramón își însușea cunoștințele prin care să-i dea stăpânului său sfaturile cele mai nimerite, aceasta ar fi în folosul lui, iar Cajetan voia să se încredințeze că nobilul nu avea să uite acest lucru.

— Vă rog să mă scuzați pentru că am să vă părăsesc. Trebuie să fac toate pregătirile pentru ca în această noapte să consult stelele cu al căror ajutor voi întocmi horoscopul Majestății Sale.

Cajetan înclină scurt capul în fața lui Don Ramón și părăsi încăperea.

Fulvian îl urmă debusolat.

— Ce intenționați, stăpâne?

— Am să călătoresc în Spania în calitate de cardinal și acolo am să caut noi victime.

Cajetan râse la gândul acestei idei. Dacă se organiza bine, putea să urmeze și propunerea făcută de Fulvian și să crească oameni înzestrați așa cum alții creșteau vitele.

Fulvian și-ar fi frecat mâinile de mulțumire, dar făcu pe îngrijoratul.

— Asta este o idee excelentă. Dar mai întâi ar trebui să vă ocupați de tânăra vrăjitoare din Riebelsborn. Ea are puterea de a ne da planurile peste

cap.

Cajetan se întoarce către învățăcelul lui cu o expresie de parcă acesta ar fi fost un copil nepriceput.

— Această mică problemă o vom rezolva cât ai zice pește, dragul meu. Și, când va fi captivă, Gaudentius și Alban se vor zbate ca muștele prinse într-o pânză de păianjen până voi avea eu chef să pun capăt existențelor lor jalnice. Magul râse și îl bătu pe umăr pe homunculus. Apoi continuă: Acest Don Ramón are dreptate într-o privință: de ce am rămâne veșnic în pustietatea aceasta? Cu siguranță că în Spania există mai mulți oameni înzestrați decât aici și ne vom putea continua vânătoria în Lumea Nouă. Fără îndoială, printre păgâni mișună talente precum această Gisela și, pentru că pe ei nu îi protejează niciun Dumnezeu, îi pot aduna ca smântână de pe lapte. Regelui Carlos al Spaniei, viitorul împărat Carol Quintul, va trebui să îi întocmesc un horoscop favorabil. Francezul nu îmi aduce niciun câștig.

Pentru câteva momente, Cajetan se simți ca un pescar care stă pe malul unui iaz în care înoată doar câțiva obleți amărâți și care a aflat că dincolo de orizont există un lac mare în care se înghesuie crapii, lostrițele și mrețele.

Dar diavolescul lui ajutor se gândea la propriile planuri.

— Sub înfățișarea cardinalului Callani puteți accede la o poziție înaltă din ierarhia inchiziției, asigurându-vă astfel destule victime.

Fulvian se gândea nu doar la cei înzestrați pentru magie, care puteau fi prinși și nimiciți, ci și la duzinile, chiar sutele de suflete pe care sub noua lui mască de secretar al cardinalului putea să le otrăvească și să le ofere stăpânului lui. Pe de o parte, nu orice eretic care murea pe rug era un suflet curat. Pe de altă parte, în cazul fiecărui condamnat care murea executat, niște oameni își murdăreau mâinile, începând cu cardinali și episcopi, apoi preoții și călugării care făceau pentru ei treaba murdară, până la nobili, soldați, copiști, călăi și slugi. Toți aceștia, prin implicarea în arderile pe rug, se apropiau pas cu pas de osânda veșnică, iar unii dintre ei vor întări poate cândva rândurile armiei iadului.

— Deci spre Spania, stăpânul și seniorul meu! Dacă acum cardinalul Callani este în vârstă de treizeci și ceva de ani, poate să activeze încă cincizeci, poate chiar șaiszeci de ani. Cine știe, poate că în cele din urmă veți deveni primatul creștinătății.

Vorbele lingușitoare ale lui Fulvian îi făcură bine magului, căci acesta izbucni într-un râs triumfător.

— Pe zeul încornorat al strămoșilor mei, ce idee grozavă! Am să o am în vedere în toate planurile mele. Dar la treabă! Imediat ce pleacă spaniolii, te vei duce la Loipfing, la cavalerul Heiner. El și nepotul lui vor trebui să își îndeplinească sarcina.

Pe Cajetan îl preocupau aceste gânduri atât de intens, încât ele luau formă în aura lui magică și homunculusul putu să urmărească apariția și dezvoltarea lor. Deoarece planurile îi conveneau de minune, Fulvian chicoti în sinea lui și ar fi preferat să porceadă imediat la realizarea lor. Dar pentru că spaniolii nu vor pleca decât a doua sau poate a treia zi, va trebui să se ocupe mai întâi de ei. Îi va rămâne și destul timp spre a se dedica celor două slujnice, cărora să le însămânțeze germenul noii vieți, obținut de el prin vicleșug de la Don Ramón. O clipă se gândi dacă nu ar fi trebuit să aștepte până când s-ar fi apropiat ca duh rău de Hans, fratele Giselei, preluând de la acesta sămânța. Astfel ar fi fost sigur că slujnicele vor aduce pe lume copii înzestrați. Dar apoi râse de sine însuși.

Acestea nu vor mai fi necesare, pentru că în curând, cu ajutorul lui Cajetan, va continua vânătoarea în alte locuri și atunci omul care se credea stăpânul lui va pune mâna pe suficiente vieți pentru a și-o putea prelungi pe a lui. Astfel Fulvian va putea să se dedice nestingherit satisfacerii propriilor instincte. Își propuse să vadă cât de curând și de Kezia și de Hetta și să verifice dacă între timp acestea nu se hotărâseră să i se supună. Dacă nu se întâmplase așa ceva, va trebui să le înfrângă voința, în curând, cu alte mijloace, altfel exista pericolul ca, cel puțin sufletul Hettei să reziste ritualului lui Cajetan și să le scape. La începuturi, câteva femei foarte înzestrate și îndărătnice reușiseră acest lucru.

11.

După călătoria la Eichstätt, Anna și Gisela se întorseseră acasă încărcate de cumpărături și impresii. Alături de cumpărăturile făcute de Alban, care nu constau nici pe departe doar din cărți, se aflau postavuri pentru o duzină de veșminte, mirodenii și dulciuri destinate sărbătorii Crăciunului și multe altele de care burgul dusesese lipsă. Frau Anna alergase din prăvălie în prăvălie și de la un meșteșugar la altul, pentru a procura tot ce își propusese. De aceea, grupul mai rămăsese câteva nopți în orașul episcopal. Spre dezamăgirea Giselei, Alban își așternuse de fiecare dată pătura pe podea și adormise pe loc, așa că nu reușise să poarte discuțiile sperate.

Cu atât mai mult se bucura Gisela de ultima noapte cu lună plină dinaintea Crăciunului, când spera să îl revadă pe Georg Streller. Dar fu amarnic dezamăgită pentru că apărură doar cavalerul Eckehard și unchiul lui Fortunatus, Heiner. Acesta acapără discuția de la masă, vorbește despre Dumnezeu și despre lume și despre faptul că regele francez Franz trebuia să devină neapărat noul împărat sau cel puțin englezul Henric. Un Habsburg ar fi prea puternic pentru imperiu, explică el.

Deoarece această familie stăpânea deja Austria, Tirolul și alte teritorii întinse.

— ...Dacă la acestea se vor adăuga Burgundia și regatul spaniol, s-a terminat cu libertatea în landul nostru german. Principii și prinții noștri, în frunte cu Wilhelm de Bavaria, ar trebui, cu voia dumneavoastră, să intre la Carol al V-lea prin ușa din spate.

Cavalerul Heiner cerșea din priviri aprobarea celorlalți.

Frau Anna clătină din cap cu o mină ușor acră.

— Astăzi sunteți cam grosolan, vecine!

— Eh, vorbesc cum îmi vine, și asta ar trebui să o facă orice german demn! Vă spun eu, spaniolul acesta este un nimic!

Ceilalți de la masă oftară, deoarece cavalerul Heiner își continuă monologul fără să ia în seamă că modul lui neciopleit de a se exprima strica buna dispoziție a gazdei și a oaspeților acesteia. Opiniile exprimate de el erau de fapt cele bavareze. Seniorii de Wittelsbach, care reușiseră abia în ultima generație să unifice sub o singură ramură a familiei cea mai mare parte a proprietăților risipite ale casei moștenitoare, se temeau de vecinii

Habsburgi din est și din sud, mult mai experimentați decât ei și mai cu succes în dobândirea de noi teritorii.

— Pentru noi, micii castelani, nu se va schimba nimic, respinse cavalerul Eckehard prezicerile sumbre ale vecinului său.

Herr Heiner ridică mâna dreaptă și impunse cu arătătorul.

— Veți vedea când se va ajunge la asta. Dar să nu spuneți că nu v-am avertizat!

Pe Gisela nu o interesa politica, nici ce suveran va urma la tron lui Carol cel Mare, ci privea mereu spre ușă. În cele din urmă, ea se adresă Annei:

— Se pare că Herr Streller nu vine astăzi.

Anna plecă capul, pentru ca Gisela să nu îi poată citi pe față.

— Nu, astăzi nu va veni, draga mea. Un sol ne-a adus vestea asta și ne-a mai spus că Herr Streller a trimis o scrisoare familiei tale. În ea le-a comunica faptul că te simți bine și că te-ai bucura să primești vești de la ei.

— Mulțumesc! A fost foarte amabil din partea lui.

Vocea Giselei era înăbușită de lacrimi și ea încercă să își ascundă tristețea. Ce plăcere i-ar fi făcut să discute cu Georg, și... nu, asta nu. Era femeie căsătorită, iar Georg nu era bărbatul de la care ea putea să accepte un gest gingaș sau o alintare, oricât de tare și le-ar fi dorit. Era prea mare pericolul ca să uite de aceasta și să facă lucruri care să îl supere pe magistrul Alban și ce ar fi pus în joc însăși mântuirea sufletului ei. Se mira de ea însăși că tocmai acum, când trebuia să trăiască precum o călugăriță, în ea se trezeau gânduri și doruri care, după Gaudentius, perturbau dezvoltarea puterilor ei și i le orientau într-o direcție greșită. Își dori deodată să se apropie de Georg Streller și fizic. Fără să vrea, se uită pe o fereastră deschisă care slujea la aerisirea încăperii. Afară domnea un întuneric ce nu aparținea doar nopții și înțelese că rătăcirea ei se datora blestemului lui Cajetan. Inamicul ei voia prin orice mijloace să împiedice salvarea sufletelor vrăjite de el. Se întreabă înfricoșată ce urma. Această vrajă o va transforma oare într-o târfa care să se ofere fără rușine oricărui bărbat? Se gândi că poate ar fi fost mai bine ca Georg Streller să evite pe viitor Riebelsbornul. Dar, în ciuda oricărei rațiuni, perspectiva o întrista.

Adâncită în gândurile ei, Gisela nu remarcă ciudatul comportament al capelanului burgului. În timp ce cavalerul Heiner tuna și fulgera în general împotriva Habsburgilor și a lui Carlos al Spaniei în mod special, iar Eckehard von Trelling și Gaudentius replicau, Fortunatus nu lua parte la

discuție, ci stătea la masă total absent. Privea mereu la inelul de aur cu piatră purpurie primit cadou de la unchiul lui și se gândea la ce îi spusese acesta cu privire la efectul bijuteriei. Piatra ar fi trebuit să îi recunoască pe cei vânduți diavolului, îi transmisese cardinalul Callani, un demascator vestit al creaturilor iadului. Tânărul preot, pentru început, îndreptase piatra către el însuși și stabilise ușurat că aceasta nu își schimbase culoarea. Procedase la fel cu unchiul lui și cu slugile. Acum avea îndreptată piatra către Frau Anna și tresări când purpuriul ei se deschise puțin la culoare. La Gaudentius modificarea fu mult mai evidentă și, când îndreptă inelul spre Gisela, protejându-l cu cealaltă mână, piatra parcă se aprinse.

Fortunatus regretă că nu putea să îl verifice și pe magistrul Alban, dar acesta se retrăsese în această după-amiază în camera sa, de unde, după cum spunea Gaudentius, va ieși abia mâine sau poimâine. Tânărul prelat consideră că acest comportament îl făcea suspect pe prietenul gazdei și îl trecu și pe Alban în rândul slujitorilor diavolului. Ar fi preferat să alunge spiritele necurate din acest castel prin rugăciunile și prin ritualurile sale de exorcizare, dar pentru aceasta puterile lui erau prea slabe, după cum constatasese în urma experienței cu dihania numită Dagga.

Și în această zi cățeaua se lungise sub masă și își pusese capul puternic pe picioarele Giselei. Fortunatus era ferm convins că în acest animal se ascundea un demon puternic, pentru că altfel creatura iadului nu ar fi putut să se opună cu atâta ușurință încercării lui de a o alunga. Preotul simțea și acum o senzație ciudată când se gândea la colții puternici ai cățelei. Vrăjitoarea Gisela îi salvase atunci viața, dar nu vedea niciun motiv să îi fie recunoscător pentru asta. Dacă și-ar fi găsit moartea în acea zi, sufletul lui s-ar fi ridicat drept la ceruri. Or, logodnica Satanei încercase să prevină, pentru că plănuia, probabil, să îi ia sufletul și să îl dăruiască stăpânului ei satanic. Simțea că ea deja încercase să îl vrăjească, căci o visa noaptea și făcea cu târfa lucruri care pentru un creștin credincios reprezentau un păcat, iar pentru un slujitor al Bisericii erau blasfemie curată.

Când Fortunatus fusese oaspete la castelul unchiului său, se gândise dacă nu ar fi trebuit să ceară unei slujnice de acolo să i se dea, pentru a afla despre ce vorbeau oamenii când venea vorba despre plăcerile trupești. Atribuia și acest gând vrăjitoarei, care, sesizându-i curiozitatea, încerca să îl lege cu lanțurile voluptății și ale destrăbălării și să îl atragă în iad.

— Niciodată!

Cuvântul îi scăpă atât de puternic, încât fu reflectat ca un ecou de către tavan.

— Ce zici tu, mitocanule? Că francezul nu trebuie să devină niciodată împărat? Cum îți permiți? Eu îți sunt unchi, iar tu susții ce îți spun eu!

Cavalerul Heiner îl fulgeră cu privirea pe nepot și ridică mâna ca și cum ar fi intenționat să îl lovească.

Fortunatus răspunse cu o privire îngrozită.

— Nu asta am vrut să spun, unchiule! Era vorba despre un gând ce îmi umbla prin cap, împotriva lui era îndreptat cuvântul. Niciodată nu voi spune ceva împotriva prealuminatului Francisc de Angouleme, regele Franței.

Cavalerul Heiner îl fixă cu privirea neîncrezător pe nepot, dar pe fața acestuia se citea doar rugămintea fierbinte de a fi crezut. Așa că mârâi doar un „Sper că așa este!” și-și continuă discursul pătinator. Nu părea să fi observat că stricase complet dispoziția mesenilor, care altădată gustau din plin serile cu lună plină de la castel. În timp ce ceilalți se străduiau să fie răbdători, Gisela se ruga în sine Sfintei Fecioare ca nobilul să se arate pe aici cât mai rar posibil. Nici nu se putea uita la el, că o apuca greața. Pielea și îmbrăcămintea lui îi lăsau impresia că ar fi unse cu noroi imputit. O parte a acestei murdării o transmisese nepotului său, căci mâna stângă a preotului i se înfățișa neagră ca o gheară de drac și i se părea chiar că ambii bărbați miroseau a pucioasă. De aceea, fu mai mult decât bucuroasă când cavalerul Heiner își goli pocalul și îl puse cu fundul în sus pe masă.

— Deoarece mâine vreau să plec devreme, este mai bine să mergem acum la culcare. Vino, nepoate, astăzi voi dormi în patul tău.

Frau Anna se ridică și arată în sus.

— Avem destule camere libere, stimate vecine. Nu este nevoie ca părintele să o împartă pe a sa cu dumneavoastră.

Cavalerul Heiner răspunse râzând:

— Nu aveți nicio grijă, nu vom face ceva interzis acolo. Vreau doar să mai pălăvrăgesc cu tinerelul și să îi transmit salutări de la prieteni.

Gisela simți cum la cuvintele nobilului o trecură fiori reci și nu îi mai suportă apropierea. Sări în picioare, înclină scurt capul în direcția cavalerului Eckehard și o rugă pe Anna să îi permită să se retragă.

— Cu plăcere, draga mea. Și eu voi merge imediat să mă culc, răspunse aceasta cu un zâmbet forțat, ca și cum nici ea nu ar mai putea suporta prezența cavalerului Heiner.

Gisela îi mulțumi cu un gest din cap și părăsi în fugă încăperea. Când intră în odaia ei, Gundi dormea buștean, iar lângă patul ei unduia făptura Laviniei, ca și cum nu s-ar fi putut decide dacă să capete consistență ori să dispară.

Fața nălucii trăda o adâncă îngrijorare:

— Ceva rău se află în imediata apropiere a castelului, sună vocea ei în capul Giselei. Îmi provoacă teamă!

Gisela închise ochii și își încordă simțurile, care în ultimul timp deveniseră tot mai ascuțite. Simți imediat o cupolă alcătuită parcă din fumul iadului și din gânduri negre, care înconjurau castelul, precum și o prezență amenințătoare. Când vru să o identifice, plăsmuirea se sustrase simțurilor ei.

— Gaudentius ar fi trebuit să mă învețe mai puține formule magice latine și, în locul lor, ar fi trebuit să îmi dezvolte aptitudinile naturale, oftă ea dezamăgită.

— Deci și tu ai remarcat asta.

Gisela se cutremură și duse mâna la gât, cu senzația că cineva o sugruma.

— Crezi că dușmanul nostru plănuiește un nou atac?

Lavinia ridică neputincioasă brațele.

— Nu aș putea să spun. Știu doar că rareori m-a cuprins o teamă ca acum.

— Și eu simt amenințarea. Ceva împresoară burgul, ca și cum ar fi gata să pătrundă înăuntru și să ne distrugă. Să ne rugăm ca vraja făcută de Gaudentius și de Alban pentru protecția castelului să oprească și acest dușman.

La început, Gisela nu știuse de ce o cuprindea teama, apoi pricepu că sesizase urmele acestei puteri amenințătoare la cavalerul Heiner și chiar la Fortunatus. Era vecinul aliat cu această prezență abominabilă? Sau fusese doar atins tangențial de rău, pe dramul către Riebelsborn? Poate că acel ceva care pândea de afară îl marcase intenționat, pentru a-i induce în eroare pe ea și pe cei doi magi.

— Va trebui să fim foarte atente, Lavinia. Mi-aș fi dorit ca Gaudentius să aibă mai multă încredere în mine. Poate că ar trebui să mă duc la Alban și să discut cu el despre toate aceste lucruri.

Gisela vru să se ridice și să părăsească odaia.

Deoarece soțul Giselei dormea în patul lui în înfățișarea reală, cea a lui Georg, și fiind puțin probabil să poată rezista frumuseții tinerei femei, iar aceasta atracției pentru el, Lavinia consideră că ideea nu era bună.

— Să fiu în locul tău, nu aș face asta. În timpul nopților cu lună plină, magistral Alban nu prea este în apele lui și nu te va recunoaște. S-ar putea chiar să îți facă vreun rău!

— Aș vrea totuși să încerc. Dar voi rămâne afară, în fața ușii, care este aproape la fel de rezistentă ca poarta castelului.

Gisela era prea îngrijorată să se mulțumească să aștepte fără să reacționeze avalanșa de forțe magice malefice care se făcea simțită la orizont. Totuși, când bătu la ușa soțului, primi drept răspuns doar un mormăit supărat și o voce ciudat de înfundată o sfătui să meargă să se culce.

12.

Nici nu părăsise bine Gisela sala, că se ridică și cavalerul Heiner.

— Nu visa cu ochii deschiși, nepoate, hai la culcare! Făcu câțiva pași către ușă, apoi se întoarse spre Gaudentius și Anna și adăugă: V-am spus că mâine veți fi oaspeții mei? Cel mai bine ar fi să veniți de dimineată, odată cu mine. Am mai invitat și alți prieteni și aș dori să discutăm dacă nu am putea să sărbătorim împreună Crăciunul. Unii dintre noi suntem de părere că, în loc să ne ascundem ca bursucii, ar trebui să ne vizităm reciproc, ca niște buni vecini, pentru a ne face urări de bine cu prilejul nașterii Domnului.

Pe figura lui Gaudentius se așternu o expresie de parcă l-ar fi apucat durerea de dinți, pentru că el intenționase să continue instruirea Giselei și în zilele de sărbătoare. În același timp, își dădea seama că invitația oferea un bun prilej de a discuta cu vecinii și de a combate zvonurile care circulau pe seama lui. Deoarece se simțea mult mai bine decât în urmă cu un an și nu mai avea aspectul unui moș lipsit de dinți, îi convenea o vizită la burgul vecin.

— Vă mulțumesc, prietene! Desigur că eu și sora mea acceptăm invitația!

Cavalerul Heiner îl privi poruncitor pe Herr Eckehard.

— Sper că ne veți însoți.

— Nu, îmi cer scuze. Măine-dimineată trebuie să fiu înapoi la Trelling.

Cavalerul Eckehard nu auzise până acum nimic despre astfel de planuri și se întreba dacă nu cumva vecinii începuseră să îl evite din cauza legăturilor lui strânse cu cei de la Riebelsborn. Dar acest lucru îl putea clarifica și pe alte căi decât petrecând alte ore cu un vecin care îi era cât se poate de antipatic.

— Nu este amabil din partea dumneavoastră să ignorați invitația mea! Doar nu vă veți petrece Crăciunul ca un bursuc în vizuina lui!

Cavalerul Heiner păru mulțumit să ia la cunoștință gestul aprobator al bărbatului din Trelling și îi ură noapte bună. Deoarece nepotul nu dădea semne că ar pleca odată cu el, îl apucă de umăr și îl împinse în față. În fața odăii acestuia, îl dădu în lături, deschise ușa și îi făcu nerăbdător semn lui Fortunatus să intre. Capelanul castelului, care luase cu el lampa cu ulei, o

așeză lângă breviarul lui deschis. Mâinile îi tremurau și pe fața lui se citea panica.

— Locuitorii Riebelsbornului sunt toți vrăjitori și vrăjitoare!

Vocea lui Fortunatus se frânse, ca și cum i-ar fi fost teamă că încă o noapte în acest loc îl va costa mântuirea sufletului.

— Nu așa de tare! În niciun caz nu trebuie să fim auziți! Deci ai putut constata tu însuși ceea ce onorabilul cardinal bănuia deja. Acest cuib al diavolului trebuie lichidat și, dacă vei corespunde așteptărilor, te vei bucura de protecția înaltului stăpân. Și atunci vei putea spera la mai mult decât la o simplă parohie rurală.

Fortunatus nu bănuia că pe cavalerul Heiner nu îl interesa să îl promoveze pe el, ci să își mărească propriul domeniu. Dacă în acest fel scăpa de nepot, ar fi putut să dea sinecura altuia, mai apropiat de el, cum ar fi fost fiul lui mai mic. Acesta, la cei șapte ani ai săi, era prea tânăr ca să preia un post de preot după moartea clericului slăbit de vârsta înaintată care ocupa acum poziția respectivă. De aceea, cavalerul Heiner trebuia să numească un reprezentant provizoriu pe post, însă veniturile sinecurii vor ajunge în majoritate în vistieria fiului său, adică în a lui. Secretarul cardinalului îi dezvăluisese că pentru serviciile sale fidele va primi ca răsplată Riebelsbornul, imediat ce vrăjitorii care îl stăpâneau își vor fi primit dreapta pedeapsă.

Cavalerul Heiner puse ambele mâini pe umerii nepotului și îl privi sever.

— Știi ce ai de făcut?

Fortunatus, căruia i se uscaseră gâtul, înghiți în sec și confirmă:

— Unchiule, mi-ați explicat exact și nu vă voi dezamăgi.

— Nici nu te-aș sfătui! Cavalerul îi întinse lui Fortunatus un obiect pe care îl ținuse ascuns sub tunică și continuă: Totul trebuie să decurgă rapid, ai înțeles? Imediat ce eu am plecat la drum cu Matthias și cu Anna, treci la acțiune. Este important ca vrăjitoarea să fie înlăturată foarte repede, altfel tot ceea ce este aici intră în puterea vrăjii sale și pe tine te transformă în sclavul ei lipsit de voință!

Heiner mai repetă o dată insistent ceea ce îi spusese așa-zisul secretar al cardinalului Callani.

Fortunatus confirmă palid:

— Vă puteți bizui pe mine, unchiule!

— Atunci totul este în regulă.

Herr Heiner își scoase tunica, se așeză pe unicul scaun din încăpere și îi porunci tânărului să îi tragă cizmele. După aceasta, cavalerul se întinse în pat și trase pătura peste el. Ocupă atât de mult loc încât nepotului său îi mai rămase o fâșie îngustă de pat, prea mică și pentru un șoarece. Totuși, Fortunatus încercă să se înghesuie lângă unchiul lui, dar, când acesta se răsuci scurt în somn, fu proiectat peste marginea patului și ateriză pe podea.

Capelanul se ridică oftând. Deoarece în odaie nu mai era un alt loc unde să se poată întinde, se înfășură cu pelerina și se așeză pe scaun. La început fu atât de răscolit, încât nu se putu destinde, dar după un timp capul îi căzu în piept și ațipi în ciuda poziției incomode. Curând visa că avea parte de o carieră fulgerătoare, ce îl proiecta undeva sus în ierarhia Bisericii, și că participa la un conclav, în care era candidatul cu cele mai mari șanse la tronul papal. Nu își putea da seama că acest vis pornea din inelul pe care cavalerul Heiner i-l dăduse din porunca lui Fulvian și se strecura în mintea lui pentru a-l face supus lui Cajetan.

13.

Când se trezi, Fortunatus era ferm hotărât să nu îl dezamăgească nici pe unchiul său și nici pe cardinalul roman, îl trezi și pe cavalerul Heiner, care urma să-i ușureze sarcina luându-i cu el pe stăpânul castelului și pe sora lui, și se duse la bucătărie. Aici era mai cald decât în camera cu bovindou și chiar decât în sala cea mare, iar servitorii se arătară recunoscători pentru prezența lui. Bucătăreasa îl servi radioasă cu terciul cu fructe uscate și cu carne de pasăre. Fortunatus răspunse cu un aer superior la remarcile ei sfioase și i le îndemnă pe slujnice să nu lipsească de la liturghie.

— Desigur că nu vom lipsi, promise bucătăreasa și îi turnă din vinul aromat pe care tocmai îl fierseuse.

— Va participa și magistrul Alban la liturghie? întrebă preotul, căci soțul Giselei putea constitui o piedică în realizarea planurilor lui.

Bucătăreasa negă cu un gest disprețuitor.

— Nu își părăsește niciodată odaia în perioada de lună plină. Cred că ai putea să îi închizi ușa cu zăvorul și să o deschizi peste o zi și el nici măcar nu ar observa.

Ochii lui Fortunatus scăpărară, pentru că informația îi cădea bine. Răscolea cu lingura prunele uscate și feliile de măr fiert din terciul de ovăz și medita asupra planurilor lui. Când termină, îi dădu bucătăresei farfuria, îi mulțumi și părăsi bucătăria cu un semn de binecuvântare. Pe coridor deschise oblonul unei ferestre și trase precaut cu ochiul afară. Constată cu mulțumire că unchiul său era deja în șa și privea nerăbdător către trăsura la care tocmai se înhămau caii. Eckhard von Trelling își luă rămas-bun de la cei din Riebelsborn, încălecă și plecă. După un scurt moment de gândire, Fortunatus își făcu apariția în curte sub pretextul binecuvântării călătorilor care nu participau la liturghie și cu acest prilej schimbă o privire elocventă cu Herr Heiner.

— Gândește-te la ce ți-am spus! În dreptul porții mici deja așteaptă cei doi servitori care te vor ajuta, îi șopti acesta.

— Vă doresc călătorie plăcută, unchiule, și bineînțeles tuturor!

Fortunatus făcu semnul crucii către cavalerul Heiner, ca și către Gaudentius și Frau Anna, se despărți de ei cu un gest binevoitor și se întoarse în castel. În timp ce urca treptele, se simțea încordat ca o coardă de

arc. Ținea strâns în mână sticluța pe care i-o dăduse unchiul lui, de parcă de ea depindea viața sa. Era sigilată, purta însemnul farmacistului din Ingolstadt care o umpluse și, ceea ce Fortunatus nu putea ști, nu prezenta nici cea mai mică urmă de farmece. Fulvian avusese grijă de asta, pentru a nu exista niciun risc. Ajuns la ușa odăii lui Alban, Fortunatus mai aruncă o privire asupra sticluței, o vârî într-un buzunar sub rasa sa și ciocăni la ușă.

— Cine mă deranjează? i se răspunse nepoliticos.

— Voiam doar să întreb dacă aveți nevoie de ceva, spuse preotul cu voce prefăcută.

— De liniște! fu răspunsul și în același timp se auzi un zgomot ca și cum cineva dinăuntru trăgea zăvorul.

Fortunatus privi zăvoarele aflate în exteriorul ușii. Erau suficient de solide pentru a rezista și unui berbec. Nici măcar un colos ca Alban nu le-ar putea rupe, își spuse el, și întinse mâna către primul dintre ele. Zăvorul alunecă ușor în lăcașul lui și Fortunatus îi dădu drumul de parcă ar fi pus mâna pe un șarpe veninos. Fantezia îl făcea să creadă că Alban stătea de partea cealaltă a ușii, trăgând cu urechea la orice zgomot. Hazardul îi veni în ajutor, pentru că afară una dintre slugi începu să spargă lemne. Fortunatus trase repede zăvoarele și o luă la fugă pe coridor. Când cobora scara, îi ieși în față Dagga și își arătă colții mârâind.

Preotului aproape că făcu în pantaloni de frică – nu ținuse cont în planurile lui de fiara patrupedă. Acest demon cu aspect de câine rareori se despărțea de vrăjitoare. Dacă nu reușea să scape de cățea, nu își va putea îndeplini sarcina. Continuându-și drumul, trecu pe lângă strachina cu mâncarea pentru Dagga, pe care niciun alt câine nu îndrăznea să o folosească și respiră ușurat. Se întoarse și dădu fuga în bucătărie. Spre bucuria lui, acolo era doar o slujnică bătrână, atentă numai la oalele și ceaunele de pe vatră. Fortunatus știa unde arunca bucătăreasa resturile de carne destinate câinilor, luă pe furiș un pumn de resturi și se strecură afară din bucătărie tot așa de neobservat cum intrase.

Deoarece dihania nu se vedea și nici vreo slugă nu era prin apropiere, aruncă resturile în strachina Daggăi. Scoase sticluța, turnă jumătate din conținutul ei pe bucățile de carne și le amestecă cu mâna. Se pare că Dagga mirosise hrana, căci, în timp ce Fortunatus parcurgea din nou coridorul, ea veni alergând și băgă botul în mâncare. Adulmecă și găsi că bucățile nu erau apetisante.

Tocmai atunci din bucătărie ieși o slujnică cu găleata cu hrană pentru câini și se opri lângă strachina Daggăi.

— Ție ți-a dat cineva ceva! Dar prea puțin pentru tine, bestie mîncăcioasă! Mai ia câteva bucăți!

Bătrâna vărsă cea mai mare parte a conținutului găleții în strachină și plecă mai departe. Dagga privi scurt în urma ei și începu să înfulece.

Fortunatus, care urmărise scena, inspiră adânc și așteptă nervos să vadă dacă bestia mîncă și carnea tratată de el. Se părea că Dagga era înfometată, pentru că nu mai lăsă nimic în strachină, pe care o și linse. Apoi se întinse la locul ei obișnuit, lângă perete, și își lăsă capul pe labele din față. Preotul crezu că va adormi, dar cățeaua își aminti că în această dimineață nu o salutase pe Gisela și urcă treptele, ca și cum ceea ce îi pusese capelanul în mâncare nu avea niciun efect.

Fortunatus își făcu semnul crucii. Să fi fost conținutul sticlutei prea blând pentru acest demon? Cavalerul Heiner îi spusese că va ajunge atât pentru Alban, cât și pentru vrăjitoarea lui. Nesigur, dădu fuga la încăperea unde era fântâna, se spală de resturile de carne de pe degete și apoi se duse la sacristia de lângă capelă pentru a pune pe el veșmântul preoțesc. O clipă se întrebă cum de Frau Anna și vrăjitoarea Gisela veneau regulat la slujbă. Și Gaudentius participa de mai multe ori pe săptămână la slujbă și îl văzuse și pe Alban în capelă. În mod normal, astfel de creaturi ale Satanei nu suportau sfânta slujbă. După câteva clipe de gândire, ajunse la concluzia că demonii din ele erau prea puternici și prea insolenți pentru a se lăsa influențați de cuvintele unui simplu preot. Gândul la propria neputință îl umplu de furie. Tocmai voia să părăsească încăperea, când își aminti, la timp, că mai purta la el sticluta. O scoase din buzunar și continuă pregătirile.

În afară de slugile care participau cu evidentă plăcere la ora de rugăciune, mai era prezentă la serviciul divin doar Gisela. Ea trebuia să se lupte mai mult ca până acum cu senzația neplăcută produsă de Fortunatus în timpul slujbei. Crezu că aceasta se datora nu numai faptului că în această zi avea aerul unui băiețel nepriceput, care își arogase în mod greșit calitatea de preot, dar se mai și încurca permanent în timp ce vorbea. Era un chin să îl ascuți și nu tăcea o clipă. Gisela își dorea ca măcar o dată să mai asculte o predică de-a părintelui Maternus și își propuse să îl roage pe soțul ei să o

lase să meargă la Nürnberg singură sau însoțită de el, chiar dacă Gaudentius ar ocări-o pentru asta.

Adâncită în gânduri, nici nu auzi ultima rugăciune de binecuvântare a lui Fortunatus și nici încheierea slujbei. Abia la tropăitul și şușotelile oamenilor care părăseau încet capela se trezi la realitate și observă din nou umbra pe care o simțise deja în noaptea trecută și care, în ciuda razelor soarelui, părea că se strângea tot mai puternic în jurul castelului. Pentru că trebuia să vorbească cu cineva despre asta, decise să îl caute pe Alban. Spera că acum, la lumina zilei, el va fi mai dispus să o asculte.

Când dădu să părăsească capela, capelanul îi bară drumul.

— Scuzați-mă, Frau Gisela, dar aș avea nevoie de sfatul dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

Gisela oftă. De când dăduse buzna în camera de studiu, Fortunatus îi era nu numai antipatic, ci îi devenise chiar respingător.

— Despre biserica din satul ce aparține domeniului! Ar trebui să fie urgent reparată sau, și mai bine, ar trebui construită una nouă. Eu mi-am procurat deja planurile altor biserici. Se află în spate, în sacristie. Sunteți atât de bună să le vedeți?

Giselei îi dispăcea să rămână singură cu Fortunatus, dar o descoperi pe Dagga la intrarea în capelă. Cățeaua se lungise pe jos și respira abia perceptibil. Convinsă din experiență că animalul avea somnul foarte ușor, îl urmă pe preot în sacristie.

Fortunatus se duse la un mic bufet, pe care se aflau două pahare. În cel din stânga turnase deja înainte de slujbă restul conținutului sticlei. Acum turnă vin în ambele pahare și i-l întinse Giselei pe cel otrăvit.

— În sănătatea dumneavoastră, Frau Gisela! Trebuie să îmi cer scuze, vă datorez oricum viața. Dacă nu ați fi strunit-o pe Dagga, aș fi fost mort! Nici acum nu știu cum de mi-a venit ideea că în ea s-ar ascunde un demon. Ca preot, nu ar fi trebuit să plec urechea la palavrele slujnicilor.

Fortunatus asuda și nu îndrăznea să ridice privirea la Gisela în timp ce vorbea. Ridică paharul și îl goli fără să îl mai ia de la gură, de parcă murea de sete.

Gisela sorbi o înghițitură de vin și simți cum răceala amorțitoare pe care o simțise în timpul liturghiei ceda.

— În sănătatea dumneavoastră!

Fortunatus își umplu paharul și îl bău din nou.

În timp ce Gisela mai sorbi o dată din vin, se întrebă dacă preotul voia să se amețească.

— Vreți să îmi arătați planurile? îi aminti ea.

— Planurile? Da...

Fortunatus se duse la o ladă și scotoci prin ea. Se întreba disperat de ce nu acționa preparatul. Că doar Dagga adormise. Dacă la Gisela dura tot atât de mult, nu va fi posibil să o rețină atâta timp în sacristie. Spre bucuria lui, aceasta goli paharul și îl puse pe bufet.

— Ați găsit planurile? Tonul ei era nerăbdător, dar, spre ușurarea capelanului, ea începu să caște și să clipească tot mai des. Dar ce este cu mine? Mă simt brusc atât de obosită...

Se întoarse fără să își ia rămas-bun, făcu câțiva pași către ușă și întinse mâna spre clanță. Înainte de a o putea apăsa, suspină și se prăbuși.

Fortunatus își împreună palmele și privi la icoana Mariei, care veghea de deasupra ușii.

— Sfântă Maria, maică a Domnului, îți mulțumesc pentru ajutorul tău!

Redeveni vioi, se apropie de Gisela și o lovi cu piciorul. Ea murmură ceva, dar la următoarea lovitură nu mai reacționează. O legă cât putut de repede cu un patrafir vechi și îi vârî în gură o cârpă drept căluș. Deoarece în capelă nu mai era nimeni, o târî afară. La ușa coridorului se asigură din nou că nu era văzut de nimeni, dar singurul zgomot ce se auzea era cel al vocilor din bucătăria de sus. Pentru că Gaudentius și Frau Anna părăsiseră burgul, slugile păreau că vor să sărbătorească evenimentul. Scoase un oftat de mulțumire și ridică femeia pe umeri. Doar la zece pași era o poartă ce dădea într-o curte izolată, în care erau depozitate tot felul de vechituri. Când trecu prin dreptul Daggăi, Fortunatus își ținu o clipă răsuflarea, pentru că se temea că fiara va ieși din starea de somnolență și va descoperi că îi răpea stăpâna. Părea să simtă deja colții dihaniei la gâtul lui, dar cățeaua zăcea pe podea încremenită ca o stană de piatră. Cu un rânjel răutăcios trecu mai departe și, mulțumit de sine, nici nu observă că în urma lui Dagga se ridică de jos și, nesigură, se ținea împleticindu-se după el ca un cățeluș care abia învață să meargă.

Fortunatus se strecură pe poartă, găsi drumul pustiu descris de unchiul lui și, după două duzini de pași, dădu peste cei doi bărbați care se adăposteau în tufișuri. Aceștia o preluară pe Gisela, o înfășurară într-o pătură și o aruncară pe un cal.

— Vii cu noi, Sfinția Ta? îl întreabă unul dintre cei doi.

Fortunatus aruncă o scurtă privire înapoi, spre burg, și se cutremură. Dacă ceilalți slujitori ai diavolului ar fi observat dispariția vrăjitoarei, și-ar fi îndreptat imediat bănuielile spre el. Urcă totuși hotărât pe calul oferit de slugi.

— Vin cu voi până la Loipfing.

— Va trebui să mergeți pe jos. Noi cotim spre est la următoarea răscruce, răspunse cel care ducea de hățuri calul pe care fusese pusă Gisela.

Spre a evita ca preotul să plece cu cel de-al doilea cal, celălalt servitor apucă de dârlogi calul acestuia.

— Nu ne-o luați în nume de rău, dar drumul nostru este mai lung decât al dumneavoastră, se scuză el.

Fortunatus îl liniști cu un gest. Nu dorea decât să se îndepărteze cât mai rapid de Riebelsborn. Era supărat doar că nu apucase să se schimbe, pentru că în odăjdii sărea mai mult în ochi decât un fazan printre fâzănițele lui. Apoi descoperi pelerinele pentru vreme rea, pe care servitorii le legaseră de șei. Desfăcu curelele cu care era legată una din pelerine și o trase spre el. Pentru că nu era nevoit să țină hățurile, o desfăcu pe una dintre ele și o aruncă pe umeri. Cel căruia îi aparținea făcu o mutră acră, dar nu îndrăzni să-i ceară nepotului stăpânului restituirea ei.

Răpitorii se simțeau atât de siguri pe ei încât nu priviră nici măcar o singură dată în urma lor. Dacă s-ar fi uitat după eventuali urmăritori, ar fi văzut-o pe Dagga clătinându-se în urma lor. Cățeaua era încă sub efectul narcoticelor și nu voia nimic altceva decât să se lipească de stăpâna ei și să fie mângâiată de ea. Labele i se împleticeau la fiecare pas și ea se țâra pe burtă mai departe. De aceea, avansul răpitorilor devenea tot mai mare. Dar în aer rămânea mirosul Giselei, care îi indica drumul.

Când Fortunatus se despărți de servitori, se însera deja. Cei doi se urcară pe cai, dintre care unul era mai împovărat, purtând un călăreț și pe Gisela, și dădură piteni dobitoacelor. Dagga auzea în depărtare tropăitul potcoavelor cailor și instinctiv se grăbea și ea. Oboseala paralizantă din mădularele ei începea să cedeze și simțurile îi reveneau treptat. Deși otrava din trupul ei o oprea să îi ajungă din urmă pe călăreți, simțea tot mai clar mirosul lăsat de cai și de oameni și îl urma stăruitoare.

PARTEA A CINCEA

PRIZONIERA

1.

Primul lucru pe care îl simți Gisela când se trezi fu o greață care îi întorcea stomacul pe dos. În clipa următoare simți călușul din gură și intră în panică. „Ajută-mă, Dumnezeule din ceruri! Nu vreau să mă înăbuș!”, imploră ea și încercă să respire cât mai normal. Apoi își puse întrebarea cum de se găsea în starea asta și de ce îi era atât de rău. Parcă tocmai discutate cu Fortunatus despre ridicarea unei biserici în satul ce aparținea domeniului, ea urmând să îl convingă pe Gaudentius în acest sens.

Brusc își aduse aminte de nervozitatea preotului și de vinul turnat de acesta. Stomacul i se răscoli și simți venindu-i în gură gustul acru al băuturii combinat cu gustul sucului de mac, de mătrăgună și al altor câteva ierburi, care îl fac pe om să-și piardă cunoștința și îi paralizează trupul.

Un timp, Gisela fu șocată și își reproșă că se lăsase amăgită și că nu luase seama dacă nu cumva era ceva în neregulă cu vinul. Totuși, la început respinse orice suspiciune legată de tânărul capelan. Ce motiv ar fi avut Fortunatus să o drogheze ori să o otrăvească? Se cutremură și abia acum băgă de seamă că era legată și că atârna pe burtă pe spatele unui cal. Fulgerător îi reveni și auzul și percepse zgomote de copite și voci bărbătești. Dar ceea ce spuneau oamenii era atât de neclar, încât nu înțelegea.

Revenindu-i simțurile unul după altul, încercă să deschidă și ochii, dar constată că era în întuneric. Încercă să pipăie cât era posibil cu mâinile legate la spate. Simți un material aspru și înțelese că se afla într-un sac. Unul dintre bărbați părea că stătea înapoia ei, pe cal, căci simți mâinile acestuia apucând-o.

— Trebuie să facem ceva! Vrajitoarea pare să se trezească.

De această dată desluși cuvintele bărbatului, dar asta nu o ajută la nimic. Mai auzi exclamația cu care acesta opri calul și alte zgomote ce trădau că

pusesese picioarele pe pământ. După care cineva o ridică și îi dădu drumul să cadă pe pământ. Izbitura brutală îi smulse Giselei o exclamație de durere.

— Ți-am zis că mizerabila este trează! În vocea bărbatului era panică. De ce Sfinția Sa nu o fi amețit-o mai ca lumea? Ce se va întâmpla dacă o să ne facă acum o vrajă? După cum știi, este o vrăjitoare cu puteri uriașe!

„Dacă așa ar sta lucrurile, gândi Gisela, te-aș preschimba acum într-un vierme respingător.”

Dar cel de-al doilea bărbat nu părea să împărtășească îngrijorarea primului.

— Acum mai lipsește să faci și în pantaloni, smintitule! Avem mijlocul prin care putem să o punem la punct pe vrăjitoarea asta. Și, în afară de asta, o vom preda înainte de a se însera și vom putea transforma cei cinci guldeni promiși fiecăruia în vinul din care am gustat mai de mult.

— Dacă vom ajunge până acolo! Vrăjitoarea asta abia așteaptă să ne prefacă în șobolani sau în vreo viețuitoare otrăvitoare.

O lovitură cu piciorul o făcu pe Gisela să icnească. Apoi cineva desfăcu sacul în dreptul capului ei. O clipă Gisela văzu deasupra ei un petic luminos de cer, înainte ca cineva să se aplece deasupra ei. Mai desluși acum o bluză de un maro murdar și un iz de corp nespălat. Bărbatul o apucă de ceafă, iar celălalt, vizibil doar ca o umbră, îi scoase călușul din gură. Înainte de a fi apucat să scoată un cuvânt, simți între buze un șuvoi de lichid cu gust oribil și trebui să înghită, ca să nu se sufocă. Era vorba despre un narcotic, și încă unul puternic, după cum avea să constate în timp ce își pierdea cunoștința.

2.

Când se trezi pentru a doua oară, Gisela era întinsă într-o căruță și simțea șocul fiecărei gropi peste care treceau roțile vehiculului. Era tot în sac și se simțea de parcă cineva o acoperise cu o prelată ce-i apăsa atât de tare pieptul că abia mai putea respira.

Încercă să își dea seama cam cât timp își pierduse cunoștința. Cu siguranță nu mai mult de o zi, altfel ar fi trebuit să i se facă foame. Dar setea o chinuia așa de puternic, încât în primul moment crezu că asta îi va provoca moartea. Probabil că era din cauza narcoticului – limba i se lipea de cerul gurii mai rău decât la acea sărbătoare de vară din Nürnberg, când Hans o păcălise să bea mai mult de trei pocale cu vin. Gândul la fratele ei și la orașul natal îi aduse lacrimi în ochi. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să rămână acolo și să nu îi fi cunoscut nici pe magistrul Alban și nici pe Gaudentius. Ideea o făcu să se simtă umilită. În situația în care se aflase, tatăl ei ar fi vândut-o pentru o pungă burdușită cu bani și unui păgân, ba chiar și acestui oribil Cajetan.

Tresări când brusc își aminti ceea ce spusese Gaudentius despre tânăra slujnică Kezia, pe care voise să o instruiască înaintea ei și care dispăruse fără urmă. Se poate ca fata să nu fi părăsit Riebelsbornul de bunăvoie, ci să fi fost și ea răpită? Răspunsul la întrebare nu era prea plăcut. Dacă ea se afla în mâinile acelui monstru cu numele de Cajetan, mântuirea sufletului ei era în cel mai mare pericol.

Luptă cu teama care o înconjura ca o mucoasă vâscoasă și încercă să își aducă aminte una dintre formulele magice învățate de la Gaudentius. Deoarece călușul o împiedica să vorbească, formulă cât de clar putu, cu buzele, cuvintele ce îi treceau prin cap. În acest mod recită câteva formule menite să o apere de forțele iadului. Deși nu apăru niciun înger care să o scoată din situația dezastruoasă în care era, îi crescua puterea de concentrare și slăbi sesizabil efectul paralizant al narcoticului care i se administrase. Spre deosebire de data anterioară când se trezise, acum nu se mai auzeau voci, ci doar zgomotul roților în mișcare și fornăitul unui cal.

Ca să nu recadă în starea de disperare, Gisela începu să pună în aplicare unele dintre cele învățate de la Gaudentius. Dar curând, remarcă faptul că nu făcea nicio ispravă în acest fel și își îndreptă toate gândurile către ea

însăși. Mai întâi zări cu cel de-al treilea ochi numai un petic luminos pe un fond întunecat, dar apoi se văzu pe sine ca și cum ar fi putut să se privească de sus și să pătrundă prin postav și prelată. Arăta atât de palidă de parcă era moartă și stătea cu ochii închiși. Dar pleoapele îi tremurau și în gură avea un căluș vârat atât de grosolan, că îi crăpase buza inferioară. Vru să împingă cărpa cu limba, dar aceasta era prea adânc vârată până și printre dinți. Eșuă și încercarea de a se elibera de sfoara care îi lega încheieturile mâinilor, neajungând cu degetele la capătul ei.

Înspăimântată, Gisela constată că era prea bine imobilizată pentru a se putea elibera singură. Dar uită de frică și de mânie când descoperi unda magică subțire, dar clară ce se desprindea din corpul ei și se pierdea înapoi, în depărtare. Se pare că lăsa o urmă în spatele ei și spera ca Alban să fie în stare să o urmeze. Astfel îi fu mai ușor să suporte situația în care se afla și își imaginează cum va fi când soțul ei, cu puterea lui supraomenească, ar da năvală peste slugile lui Cajetan. Poate că groaznicul vrăjitor, blestemându-l pe Alban să ia înfățișarea unui monstru, își semnase propriul sfârșit. În timp ce gândea astfel, observă că drumul pe care circula căruța începu brusc să urce abrupt. După care în jurul ei se închise un întuneric magic, care făcu ca groaza să îi pătrundă până în măduva oaselor.

Căruța se opri și cineva trase prelată de pe ea. Imediat se simți apucată și ridicată de mai multe brațe. Fu coborâtă pe o scăriță ori pe o rampă, după care avu senzația că este scufundată într-o murdărie tot mai urât mirositoare. În cele din urmă, aceasta deveni atât de groaznică, încât Gisela fu cuprinsă de spasme și amenința să cadă din mâinile celor care o duceau. Aceștia o apucară mai strâns și o târâră mai departe. Deși Gisela se mai afla încă în sac, putu treptat să distingă zidurile unui burg ceva mai mic decât Ribelsborn, care păreau construite din excremente de porcine și mânjite cu baligă.

În apropiere sesiză deodată mai multe luminițe. Două dintre ele erau puternice, dar sumbre ca o flacără în spatele unui geam afumat, altele două, mai îndepărtate, ardeau în întuneric ca un jar pe cale să se stingă. Cele două lumini mai puternice se îndreptară spre ea și simți cum cea mai mică, cu o flacără mai întunecată, voia să o atingă.

— Las-o, Fulvian! se auzi o voce neplăcut de stridentă. Vreau să o văd primul!

Cealaltă prezență, nu atât de întunecată, se grăbi spre ea, trase de sac și îl scoase de pe ea. Gisela privi în sus și văzu o față îngustă, palidă, cu ochi aproape incolori, nefiresc de ticsi. Fără ca cineva să îi fi spus, știe că era Cajetan. Purta o robă largă, dintr-un material albastru-închis, pe care din loc în loc erau brodate stele și luni, iar pe cap avea o pălărie înaltă, ascuțită spre vârf, cu boruri înguste.

— Deci tu ești micuța vrăjitoare care în ultimele săptămâni a cutezat să îmi stea în drum! Cajetan își dădu seama dintr-o privire că prizoniera lui era foarte înzestrată magic, dar, în propriul castel și sub vraja protectoare țesută de el cu ajutoarea lui Fulvian, se simțea în deplină siguranță. Examină figura Giselei și scrâșni din dinți când observă că teama acesteia era mai mică decât se așteptase el. Se întoarse brusc spre servitorii lui și adăugă: Duceți-o în celulă! Se dădu înapoi și îl văzu pe Fulvian clătinând din cap. Micuța asta încă mai crede că mi se poate împotrivi. Cine știe ce i-a șoptit la ureche smintitul de Gaudentius. Probabil că ea își închipuie că este suficient să lingă de trei ori o mătrăgună după care mă poate face praf cu un scuipat.

În timp ce Cajetan izbucni într-un râs răutăcios, Fulvian se plecă într-o parte, pentru a o putea privi pe Gisela. Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră și el văzu ura izvorâtă din ochii ei.

— Ea știe mai mult decât credeți dumneavoastră, stăpâne. Ceea ce este de mirare, pentru că de la Gaudentius nu putea niciodată afla atâtea.

Cajetan respinse replica homunculusului cu un gest de supărare.

— Prostii! Este o vrăjitoare neobișnuit de puternică, dar proastă ca noaptea. Gaudentius i-a umplut capul cu o spoială de cunoștințe. Nici nu ar fi fost în stare să o instruiască cum să se apere de un maestru al magiei ca mine, iar în mâinile mele este la fel de neajutorată ca un pui de scatiu căzut din cuib.

— Ar trebui să o punem sub pază sigură, stăpâne! Cel mai bun lucru ar fi să fie pusă în fiare și să fie permanent drogată.

— Măi avortonule, nu mai ai încredere în propriile tale vrăji? Cajetan îl altoi pe Fulvian cu toiagul, îi porunci să supravegheze slugile care trebuiau să o încarcereze pe Gisela și se întoarse să plece. Dar se mai apropie o dată de tânără și o luă de bărbie: Vei dispune de suficient timp să te gândești dacă merită să te încăpățânezi copilărește. Dacă ai cât de puțină minte, mă

vei recunoaște de stăpân și îmi vei da ascultare! Eu îți pot oferi mult mai mult decât acest scamator de Gaudentius, care a învățat magia din cărți seci.

Gisela nu se așteptase la o asemenea cerere. Chiar credea Cajetan că ea i-ar trăda pe Alban și pe Gaudentius și ar trece de partea lui? Ea știa ce ar costa-o și, dacă trebuia să moară, nu voia să-și pună în joc și mântuirea. Probabil că magul intenționa doar să o îmbrobodească până când va putea arunca asupra ei un blestem și să îi ofere sufletul iadului, așa cum procedase cu prietenele Laviniei. Acum creștea în Gisela o ură față de Cajetan care o îngrozea mai tare decât situația gravă în care se găsea. Până acum nu întâlnise niciodată direct întruparea răului. Aura acestui bărbat fudul, ai cărui ochi oglindeau o viață și o experiență de mii de ani, trăda faptul că era un supus al Satanei, care cu siguranță trimisese în iad nenumărate suflete. Întoarse capul, pentru că nu mai putea suporta priveliștea magului, și dădu cu ochii de a doua creatură a iadului. Acesta trebuia să fie Fulvian, homunculusul muieratic, a cărei singură plăcere era să sară pe slujnicele magului. Cel puțin asta îi spusese Gaudentius despre el.

În timp ce examina pretinsa creatură artificială, sub privirea ei contururile acesteia se topeau și de sub masca ei se ivi o făptură păroasă, asemănătoare omului, cu o față îngustă ce amintea de cea a unui țap, având și două coame curbate, ce se ridicau din claia de păr. Privirea ei coborî și nu se mai miră să vadă la șezutul creaturii o coadă subțire, ridicată, care se termina într-un smoc zbârlit. Copita despicață pe care Fulvian o avea în locul labei stângi confirma ceea ce deja constatase. Lumina emanată de homunculus i se părea mai primejdioasă decât flama neagră a magului și ar fi mâna în foc, că adevăratul pericol pentru sufletul ei pornea de la făptura pe care, în aroganța lui, Cajetan o considera servitorul său.

— Iat-o, vrei să o simți în tine?

Fulvian luase o poziție indecentă și tăcu un gest semnificativ. Gisela își stăpâni cu greu pornirea de a-l scuipa. Disprețul i se putea citi și pe față, pentru că homunculusul slobozi un blestem cu voce joasă și porunci la două slugi voinice să o târască în celulă.

Drumul cobora și, în lumina felinarului cu care Fulvian mergea în fruntea coloanei, Gisela putu să îl urmărească pe acesta în două ipostaze: ca homunculus producea o impresie mai curând jalnică, dar, și în această

formă, în jurul lui ardea o aură de răutate profundă; ca demon al iadului era cam tot atât de înalt ca magul Cajetan.

Cel din urmă părea să aibă alte planuri în legătură cu ea. Cobora treptele în spatele slugilor, după care se opri în ușa temniței subpământene și privi cum bărbații voinici o împingeau pe Gisela dincolo de gratiile celulei și o așezau cu fața în jos pe un așternut împuțit.

— Spune-i femeii ce o așteaptă dacă se dovedește recalcitrantă, îi porunci el homunculusului.

După care se întoarse și trânti ușa după el.

Un timp, Gisela auzi ecoul pașilor lui. Pe urmă îi mai receptă prezența dureroasă pentru ea doar ca pe scânteierile unui foc ce se stinge în vatră. Pe moment, îi fu imposibil să recunoască ceva, pentru că în jurul ei totul era de un negru respingător și mirosea groaznic. Din întuneric se detașau doar două lumini și încercă să își dea seama ce reprezentau acestea. Mai întâi desluși doar silueta unei femei în spatele unor gratii. Conturul era neclar și se pierdea mereu, ca și cum lumina lui s-ar fi luptat cu întunericul înconjurător.

— Să nu îți fie frică de nemernicii aceia!

Vocea era puternică și pătrunzătoare. Gisela îl auzi pe homunculus grăbindu-se către femeie. Deoarece în fața ochiului ei interior acesta apărea ca o caricatură schiloadă a unui om, nu îi scăpă nici excitația lui.

— Dacă mai deschizi o dată gura, pun să te lege de pat, ca un prânz gata pregătit pentru mine, și o să scot eu din tine încăpățânarea!

— Încearcă numai!

Făptura luminoasă explodează brusc împrăștiind scânteii. Una dintre ele atinse monstruoasa excrescență dintre coapsele lui Fulvian și îl făcu să scoată un geamăt.

„A durut”, se gândi Gisela cu o răutate neobișnuită la ea. Dar homunculusul își reveni rapid și i se adresă ei:

— Să nu asculți ce zice vrăjitoarea aia! Are probleme cu capul!

— Aici sunt doi care au probleme cu capul, și anume jalnicul tău stăpân și cu tine!

Femeia produse o nouă explozie de scânteii, care de data aceasta, pe lângă Fulvian, o atinse și pe Gisela. Homunculusul se retrase puțin, dar Gisela simți scânteile ca mângâierea unei mâini moi.

— Poate că ar trebui să te dresez prin înfometare. Multe iepe se lasă așa mai ușor călărite, dacă le chiorăie mațele.

Gisela simți că, în ciuda mâniei din vocea lui Fulvian, acestuia îi lipsea puterea. Aici avea loc o luptă ce nu se putea decide prin una sau două mese și nici cu biciul ori prin strângerea degetelor în menghină. Aici se aflau față în față două puteri, ca în război, și numai una dintre ele putea învinge și prin aceasta putea să supraviețuiască. Se părea că de acest lucru erau conștienți și femeia, și homunculusul.

3.

După ce Fulvian părăsi carcerile, proferând amenințări deșarte, se făcu liniște ca într-un cavou. Doar respirațiile îi trădau Giselei prezența a încă trei paznici, pe lângă cele două creaturi cu aure luminoase. Unul dintre ei aduse a doua persoană luminoasă mai în față și o închise în celula de lângă Gisela.

Era vorba tot despre o femeie, dar care, spre deosebire de cealaltă, tremura de frică.

— Nu trebuia să îl enervezi pe Fulvian, Hetta. El chiar este în stare să se năpustească ca un animal sălbatic la tine, sau la mine, sau la noua prizonieră.

Dar reproșul ei nu fu bine primit.

— De ce să nu vorbesc pe șleau? răspunse Hetta. Știi prea bine că această jalnică creatură are succes numai dacă ne oferim de bunăvoie, precum proastele acelea din castel.

— Mine și Lina nu sunt încarcerate și nu trebuie să doarmă pe paie prin care mișună gândacii și șobolanii.

— Pentru asta trebuie să suporte pe ele un țăp împuțit și, pe deasupra, și pe bătrânul mag, dacă i se mai scoală și ăluia!

Gisela chicoti la auzul unei afirmații atât de sincere. Nu, Hetta nu putea să fie oprită să se exprime pe șleau. Încercă să se întoarcă spre ea, dar, pentru că încă avea mâinile și picioarele legate, reuși doar să se răsucescă pe spate.

— Domnul fie lăudat. Numele meu este Gisela, se prezentă ea. După cum se pare, am devenit și eu, ca și voi, prizonieră a acestui detestabil Cajetan.

— Mă tem că da! răspunse Hetta. Eu mă aflu deja de câteva luni în mâinile lui, iar el, împreună cu creatura lui, nu m-au slăbit cu încercările de a mă face să mă supun lor. Dar prefer să mor decât să cedez unuia dintre cei doi țăpi scârboși.

— Lor nu le arde de satisfacerea nevoilor lor trupești, ci îi preocupă cu totul altceva, explică Gisela.

— Lasă-mă pe mine să ghicesc! Vor să ne vândă sufletele diavolului din iad?

Gisela încuviință din cap, în măsura în care putea.

— Chiar acesta le este scopul! Dar pentru asta trebuie să ne înfrângă voința. Ah, afurisitele astea de legături! De ce nu mă dezleagă? Ei cred că mă voi strecura printre gratii?

— Vor să te chinuiască, pentru a te supune mai repede.

Hetta zgâlțâi gratiile care despărțeau celulele. Cu tot stratul gros de rugină depus pe ele, gratiile nu cedară. Hetta întinse mâna printre ele, dar Gisela era prea departe pentru a o putea ajuta.

— Am să chem un paznic ca să te dezlege, interveni în discuție și femeia cea fricoasă.

— Las-o moartă, Kezia! Băieții nu vor face nimic. Fac numai ce le poruncește stăpânul lor. Nu sunt altceva decât câini bine dresați.

Gisela întoarse capul în așa fel încât să îl vadă pe paznicul aflat într-o nișă slab luminată de o lampă cu ulei, unde mai stăteau ghemuite încă două siluete asemănătoare și, preț de o clipă, avu într-adevăr senzația că privește un câine mare ciobănesc. Dar imaginea se șterse și în locul ei apărură un bărbat voinic.

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi cu o exclamație de durere.

— Cu voi ce se petrece? Vedeți și voi ceea ce este în jur tot atât de ciudat ca mine? Nu deslușesc decât silueta voastră și un întuneric care aproape că mă sufocă.

Hetta negă cu o mișcare a capului.

— Nu, Dumnezeule, chiar așa de rău nu ne este! Eu văd în jurul meu ziduri solide, gratii de fier groase ca antebrațul și pe paznicii noștri, despre care ai zice că sunt muți dacă din când în când nu ar răspunde la întrebările stăpânului lor sau ale ciracului lui.

Pentru scurt timp, Gisela parcă văzu cu ochi străini zidăria veche și o temniță cu câteva celule, dintre care erau ocupate doar trei. Se îngrozi când se văzu pe sine legată și chircită ca un vierme pe un strat de paie. În celula din spatele ei descoperi o altă femeie tânără, cu fața palidă și cu părul încâlcit, îmbrăcată într-o rochie ruptă.

Brusc auzi un geamăt înăbușit, văzu o mână acoperind ochii spre a-i proteja și redeveni iarăși ea însăși.

— Tu ai fost? o auzi ea întrebând pe Hetta.

Gisela miji ochii și putu să deslușească o femeie cu câțiva ani mai tânără decât Anna von Riebelsborn, asemănătoare ei în gesturi și ținută, deși nu

arăta ca mătușa lui Gaudentius. În orice caz, era mult mai drăguță decât Anna și părea să aibă mai multă experiență.

— Ce să fiu? răspunse când Hetta repetă întrebarea.

— Am avut senzația că în capul meu s-ar afla alt om și că acesta privea prin ochii mei. Hetta părea înspăimântată și șocată, dar tresări și râse singură de ea însăși. Bineînțeles că tu ai fost, dar nu ai fost și conștientă de asta. Și eu am trăit ceva asemănător, dar l-am considerat un coșmar. Cine ar fi putut bănuși că fiul meu vitreg, atât de săritor până atunci, după moartea soțului meu se va dovedi a fi un nemernic care să mă vândă lui Cajetan? Cu certitudine că nu s-a gândit că acesta ar avea nevoie ca menajeră de o femeie din nobilime. L-a interesat doar să nu intru în posesia zestrei rămase mie de la cununie și a părții din moștenire ce mi se cuvenea ca văduvă.

În vocea Hettei se simțeau disprețul și supărarea, dar Gisela înțelese că sentimentele acesteia față de fiul vitreg erau doar un ecou al urii resimțite pentru Cajetan și pentru ciracul lui.

— Dacă există un Dumnezeu în ceruri, el ne va elibera și îi va pedepsi pe dușmanii noștri!

De fapt încurajarea fusese gândită pentru Hetta și pentru cealaltă femeie, dar Gisela pricepu că în primul rând voia să își facă singură curaj. Dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea face împotriva unui monstru precum Cajetan.

Tânăra femeie de alături îngenunche și-și făcu semnul crucii.

— Să dea Sfânta Fecioară ca asta să se întâmple cât mai curând! Eu nu mai rezist mult aici. Și Fulvian nu are decât să mă folosească, dacă aceasta îmi va ușura viața.

Hetta scutură cu furie zăbrelele.

— Ce înseamnă asta, Kezia? Ți-am spus de atâtea ori că nu trebuie să-ți dai trupul acestui individ!

— Ei vor să-ți jertfească sufletul stăpânului lor, diavolul! spuse încet Gisela, dar se auzi clar.

Ambele femei se înfiorară, iar Kezia rosti o rugăciune cu un glas copilăresc.

Dar Hetta rânji.

— Te pricepi să încurajezi oamenii. Dar, din păcate, am proasta presimțire că ai dreptate. Dacă ne dăm trupurile lui Cajetan și ajutorului lui,

le punem în mâini și mântuirea sufletelor noastre, iar ceea ce vor face ei cu ele ne-ai spus-o clar și răspicat.

— Chiar crezi că ne vor trimite în iad? Atunci ar fi mai bine să ne luăm singure viața.

Kezia vorbea strident din cauza fricii, în timp ce prietena ei, nemulțumită, făcu un gest de dezaprobare.

— Fată neroadă! Dacă îți faci seama în hruba asta întunecată, tot îi lași să pună stăpânire peste sufletul tău. Sinucigașii nu ajung în ceruri și calea lor nu este către purgatoriu, ci duce direct în cazanul lui Lucifer.

Discuția se întrerupse câteva momente. Apoi Gisela i se adresa femeii mai tinere:

— Scuză-mă, tu ești fosta slujnică Kezia, pe care Gaudentius a vrut să o învețe magia? Prietena ta ți s-a adresat mai înainte cu acest nume.

Kezia se îndreptă și confirmă:

— Da, sunt Kezia din Riebelsborn. Herr Matthias a vrut să mă învețe cum să ridic blestemul pe care Cajetan l-a aruncat asupra lui.

Gisela o măsură pe tânăra servitoare și clătină din cap:

— Nu ai fi reușit. Nici în mine nu am încredere, dar cumva trebuie să reușesc, altfel sufletele lui Alban și Gaudentius vor cădea pradă puterilor diavolești.

— De ce Cajetan nu face același lucru și cu noi? Cu siguranță că i-ar fi ușor să arunce asupra noastră un blestem.

Hetta se cutremură de teamă că lungile luni de rezistență s-ar putea dovedi zadarnice, pentru că intraseră într-un joc căruia Cajetan într-o zi îi putea pune capăt cu o mișcare de deget.

Gisela nu putu să îi ofere un răspuns lămuritor, pentru că Gaudentius nu o introdusese atât de adânc în arta magiei.

— Trebuie să fie ceva legat de capacitățile noastre.

Hetta râse amar.

— Crezi că suntem ceea ce alții numesc vrăjitoare? Dumnezeu, cu excepția câtorva fețe pe care le-am luat drept vise cu ochii deschiși și, lăsând la o parte acel coșmar, nu am luat niciodată cunoștință de existența unor astfel de puteri. Abia aici am aflat, de la Cajetan, că aș poseda așa ceva.

— El dispune de mijloace și căi pentru a stabili asta, explică Gisela. Gaudentius a folosit o piatră pentru a mă descoperi pe mine.

— Ați fost și dumneavoastră la Riebelsborn?

Kezia se aplecă, arătând că spera să afle noutăți care să-i abată măcar câteva clipe atenția de la situația disperată în care se afla.

Dar Gisela era interesată de cu totul altceva.

— Cum ai ajuns în mâinile lui Cajetan? La Riebelsborn se spune că ai fi furat o sumă de bani și că ai fi fugit cu ei.

— Este o minciună infamă! Bucătăreasa, cotoroața asta respingătoare, m-a rugat să merg cu ea în sat, la fratele ei, despre care susținea că era bolnav, ca să îl ajut. Herr Matthias mă introdusese puțin în arta tămăduirii, iar femeia știa asta. Am fost așa de proastă că am urmat-o și i-am găsit fratele sănătos tun. Dar de la vinul de mere pe care mi l-au dat mi s-a făcut rău și am leșinat. Când mi-am revenit, eram prizoniera lui Cajetan. De atunci mă aflu în văgăuna asta.

Gisela simțea că aceasta spunea adevărul și o blestemă în gând pe bucătăreasă. Femeia îi displicuse din prima zi și se întrebă de ce Cajetan nu se folosisese din nou de această complice.

Kezia păru că îi citise gândul, căci răspunse la întrebarea ei nepusă.

— Poate că am fost mințită, dar, după asta, fratele bucătăresei s-a temut că Alban ar putea descoperi ce făcuse și l-ar omorî. De aceea, a părăsit ținutul cât a putut de repede. Cel puțin asta a afirmat Fulvian, amuzându-se că omul a alergat spre propria nenorocire.

Gisela se încruntă gânditoare.

— Ar putea fi adevărat, căci nu am auzit la Riebelsborn că bucătăreasa ar avea un frate. Dar ea ce motiv ar fi avut să te dea pe mâna lui Cajetan?

Acum interveni în discuție Hetta:

— Din teama de vrăjitoare și de vrăji, insuflată de palavrele preotului. Eu sunt o femeie cu frica lui Dumnezeu, dar uneori mă întreb cum de Dumnezeu din ceruri permite ca astfel de oameni să predice în numele Lui.

— Cum de nu a înțeles Gaudentius în ce chip a pierdut-o pe Kezia? El se socotește deștept, iar Alban...

Gisela se opri când văzu privirea speriată a Keziei îndreptată asupra sa.

— Alban arată groaznic, nu? De fiecare dată când era în apropiere, aproape că muream de frică.

— Este soțul meu. S-ar putea spune că m-a cumpărat de la tatăl meu pe câteva mii de guldeni.

Pentru Gisela mărturisirea nu fu grea și chiar se amuză puțin privind fața îngrozită a Keziei.

— Ești soția lui! Ai putut să îi suporti prezența și ceea ce se petrece noaptea în patul conjugal?

— Ești o prostuță. Ai uitat că Gaudentius are nevoie de o fecioară pentru scopul lui? Crede că numai o fecioară poate fi instruită să devină vrăjitoare. De aceea, Alban a evitat mereu apropierea mea și patul.

— Ceea ce te-a bucurat foarte mult, nu este așa?

Scurta discuție îi fu suficientă Giselei să o catalogheze pe Kezia. Era o fată simplă, fricoasă, mai bună la orice altceva decât la a fi vrăjitoare. Nu posedea puteri mari, iar voința ei nu era suficient de puternică pentru a-i salva pe Gaudentius și pe Alban. Probabil, pentru cei doi bărbați fusese un noroc faptul că slujnica fusese răpită. În ea, în Gisela Guldener, ei găsiseră o femeie cu aptitudini mai mari și chiar Gaudentius trebuise între timp să recunoască, deși nu cu plăcere, că talentul ei era mai mare decât al predecesoarei ei.

În timp ce aceste gânduri arogante se nășteau în capul ei, Gisela se amuza pe seama ei. Tocmai ea își găsise să se considere deasupra Keziei! Oricum, se afla acum în aceeași temniță cu ea și se confrunta cu o soartă față de care și o moarte îngrozitoare era preferabilă. Pentru câteva clipe, se gândi cu adevărat la sinucidere, dar își alungă ideea din cap. Aici, în acest loc ce părea alcătuit doar din balele iadului și din gânduri negre, orice suflet era atât de îmbibat cu răutate și suflare diavolească că nici în Ziua Judecății drumul spre ceruri nu i-ar fi deschis. Deci nu-i rămânea decât să le opună rezistență lui Cajetan și ciracului lui atâta timp cât era în stare, cel mai bine și dincolo de moarte.

— Perspectivele nu sunt bune, într-adevăr, spuse ea cu un zâmbet amar.

Hetta simțea că Gisela știa mai multe despre dușmanul lor comun decât ea însăși.

— Cred că ar mai fi de discutat. Dar mai întâi ar trebui să vedem cum te poți elibera de legăturile de la mâini și picioare. Fulvian este destul de rău ca să te țină legată până când te vei murdări. Pe urmă, va asista rânjind la modul în care te spală slugile lui.

Suna atât de urât, încât Gisela nu avu curajul să o întrebe dacă ea așa pățise. În plus, în acest moment o interesa altceva.

— Dacă ai putea să mă dezlegi prin vrajă, ți-aș rămâne datoare. Dar mă tem că aceasta îți depășește puterile.

— Uneori lucrurile mici sunt mai dure decât se crede. Chiar acum am ceva cu care te-aș putea ajuta!

Hetta chicoti încet și băgă mâna în paie din spatele ei. Când o scoase, în ea era un șobolan deosebit de gras. Giselei nu îi plăceau asemenea animale și sila i se citea pe față.

— Nicio grijă. Ducele meu este cuminte, o liniști Hetta zâmbind.

Gisela ridică din sprâncene:

— Ducele?

— Așa l-am botezat eu pe șobolan, pentru că fața lui îmi amintește de un prinț care a poposit odată în burgul meu. În plus, prietenul meu este un companion mult mai plăcut decât Alteța Sa, care lăsa impresia că nimic din ceea ce îi puneai pe masă nu ar fi destul de bun pentru el.

Hetta, care cât vorbise despre acel bărbat se strâmbase, se relaxă și ținu șobolanul în așa fel încât să îl poată privi în ochi. Îl instrui vorbind încet.

— Prietene, știi ce ai de tăcut! spuse ea în încheiere.

Gisela clipi uluită, pentru că șobolanul dădu din cap ca un om. Când Hetta îl puse din nou pe podea, acesta se strecură printre barele de fier, urcă pe grămada de paie și începu să roadă sfoara cu care mâinile Giselei erau legate la spate. După puțin timp, Gisela își putu întinde brațele pentru a repune sângele în mișcare. Își dezlegă și picioarele și atunci observă ochii „ducelui” privind-o parcă dezamăgiți.

— Ei, ți-am promis prea mult? vocea Hettei vibra de mândrie.

— Nu, este cu adevărat un animal surprinzător.

— Ar trebui să îi mulțumești, o sfătui Hetta.

Nu îi fu ușor Giselei să întindă mâna dreaptă și să îl ia în palmă pe șobolan. Spre surprinderea ei, blana acestuia nu era țepoasă, așa cum crezuse, ci moale, mătăsoasă. Ducele îi adulmecă puțin degetele, apoi i se urcă pe braț și se opri pe umăr. Gisela își stăpâni pornirea de a arunca jos animalul, căci îi era silă și frică, senzații ce se intensificară când acesta îi atinse cu botul lobul urechii.

Dar Ducele nu o mușcă, ci chițăi ușor, ca și cum ar fi vrut să îi spună ceva. Spre surprinderea ei, în minte îi apărură imagini: văzu burgul stăpânit de forțele iadului, toate zidurile și turnurile lui și apoi interiorul clădirii principale. În bucătărie desluși două femei, ambele acoperite cu un fel de

mucilagiu, care le schimonosea aspectul plăcut și care le dădea un miros de puroi. Îl văzu intrând pe Fulvian, care în starea lui de erecție arăta mai curând caraghios decât amenințător. La semnul său, cele două femei își ridicară fustele și săriră pe el.

— Mai mult nu vreau să văd!

Cuvintele spuse cu voce tare îl speriară pe șobolan, dar, înainte ca acesta să apuce să fugă, Gisela îl mângâie pe blăniță.

— Nu m-am răstit la tine, micuțule, îl liniști ea pe animal.

Șobolanul întoarse capul într-o parte și o privi cu ochisorii lui mici ca și cum ar fi vrut să se asigure că femeia nu intenționase să îi facă un rău.

— După cum vezi, privirea mea umblă prin tot burgul.

Hetta radia de mândrie.

— Este o minune! Cum ai reușit? S-ar putea crede că animăluțul este deștept ca un om!

— Există oameni mai proști ca un șobolan. În ce îl privește pe Ducele meu, eu dispun aici de atât de mult timp și nu am nimic cu ce să mi-l umplu. De fapt, mi-a fost milă de el când alți șobolani au tăbărit asupra lui și l-ar fi omorât cu siguranță dacă nu i-aș fi alungat. Am dat cu pantofii în ei. Ducele s-a refugiat la mine, iar eu i-am îngrijit rănile cum am putut, l-am pus pe picioare cu resturile din terciul care ni se dă aici drept masă. Ai să vezi și tu. Are un gust groaznic. În ce îl privește pe Duce, am observat curând că prin el pot vedea imagini care reprezintă adevărul, judecând după lăudăroșenia lui Fulvian. Am sperat un timp ca, ajutată de micul meu prieten, să găsesc o cale de a ne elibera pe mine și pe Kezia. Dar pentru așa ceva puterile și aptitudinile Duceului sunt insuficiente. Însă el m-a ajutat să rămân eu însămi și să îmi dau seama ce indivizi dezgustători sunt în realitate Cajetan și ajutorul lui. Dacă m-aș da lor, ar fi ca și cum aș face-o cu un animal.

Hetta se cutremură la această imagine și sila ei se transmise și Giselei, care mai nutrea totuși speranțe. Acestea erau legate de unda magică, subțire dintre Hetta și șobolan, care atârna în fața ochiului interior al Giselei ca un fir strălucitor de mătase. Mai știa că exista cineva, care făcea în același fel parte din ea. Asemănător legăturii dintre Hetta și Duce, sesiza un fir mult mai strălucitor, ce pleca de la ea și se pierdea în depărtare. Era sigură că cineva va urma acest fir și o va ajuta să îl înșele pe mag și să scape de el. Preț de o clipă, își dori ca acela să fie atât de puternic, încât să îl poată

distruge pe Cajetan, dar pe urmă oftă. În propria lui casă, Cajetan era extrem de puternic, mai ales pentru că demonul iadului Fulvian îl sprijinea și probabil că îl și proteja.

5.

În timp ce se afla în burgul Loipfing, Gaudentius se întreba ce îl determinase de fapt pe cavalerul Heiner să îi invite pe el și pe Anna. Nu apărură nici vecinii anunțați și nu exista nici vreo problemă importantă de discutat. Gazda lor vorbea încontinuu, dar spunea doar banalități și se dădea mare cu influența lui la curtea bavareză. Pleoapele lui Gaudentius se îngreunau de plictiseală și o văzu și pe mătușa lui ducând pe ascuns mâna la gură, ca să își mascheze căscatul. Comparativ cu pălăvrăgeala lui Heiner, chiar și poveștile vânătorești ale cavalerului Ekehard erau pasionante. Gaudentius se gândi cât de des, în timpul lungilor descrieri, fusese pe punctul de a-l strânge de gât pe prietenul său, dar acum ar fi fost bucuros să se fi aflat fie la Trelling, fie să îl salute ca gazdă la Riebelsborn. La Loipfing se simțea ca un sarazin păgân la sfânta liturghie.

La un moment dat, Gaudentius se sătură și întrerupse elanul verbal al gazdei.

— Dar unde sunt vecinii de care ne-ați vorbit?

Cavalerul Heiner tresări speriat și apucă pocalul cu vin de parcă s-ar fi ținut de el. Bău încet, pentru a câștiga timp, și apoi ridică din umeri.

— De unde să știu eu de ce nu vin ei?

Era o minciună. Gaudentius nu se îndoia, de parcă i-ar fi șoptit la ureche un înger al Domnului.

— Pe Dumnezeu, mă întreb de ce am venit. Mai ales că astăzi nici nu mă simt prea bine.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Gaudentius simți niște ciupituri în membre, iar brațele îi deveniră atât de lipsite de putere, încât nu mai putu nici să ridice pocalul cu vin de pe masă.

— Chiar că nu arăți bine, nepoate.

Vocea Annei era îngrijorată. În ultimele săptămâni Gaudentius se simțise din ce în ce mai bine, reducând, după aprecierea lui, numărul anilor dintre vârsta lui reală și cea datorată blestemului lui Cajetan la o diferență de vreo douăzeci de ani. Dar acum părea din nou un moșneag cu un picior în groapă.

— Ar trebui să ne întoarcem acasă, ca Ludwig să aibă grijă de tine!

Anna se ridică și vru să îl ajute pe Gaudentius, dar cavalerul Heiner o împinse înapoi în scaun.

— Ați putea să rămâneți la masă!

La aceste vorbe, Gaudentius duse mâna la gură și păli.

— Dinții pe care îi redobândisem au dispărut. În plus, mă simt de parcă tocmai mi-a sunat ceasul.

— Dar cine spune așa ceva?

Cavalerul Heiner părea mai curând mulțumit decât îngrijorat, în ciuda celor spuse.

Frau Anna îi aruncă o privire supărată și se ridică din nou.

— Regret, dar vom pleca acum, Herr Heiner.

Fără să mai onoreze gazda cu o privire, ea îl strigă pe Ludwig, credinciosul slujitor al nepotului ei. Când acesta apăru, tresări la vederea stăpânului său și își făcu semnul crucii.

— Sfântă Maria, maică a Domnului, ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, Herr Matthias?

— Nu știu, răspunse Gaudentius cu voce tremurândă.

— Îl ducem pe nepotul meu acasă. Acolo se va ocupa Gisela de el. În prezența ei s-a simțit totdeauna mai bine.

Anna își sprijini nepotul și, în timp ce Ludwig îl ținea din cealaltă parte, îl ridicară în picioare. Pentru că Gaudentius nu mai avea putere nici să meargă singur, trebuiră să îl ducă ei în curte și să îl așeze în caleașcă.

Cavalerul Heiner nu se mai opuse, ci rămase în clădire, urmărind de la fereastră plecarea oaspeților. Pe buzele lui se ivi un surâs diabolic. După cum stăteau lucrurile, Fortunatus își dusesese cu bine la capăt sarcina: vrăjitoarea care îl reîntinerise pe vecinul lui cu puterile ei neobișnuite era deja prizoniera cardinalului Callani. Inspiră adânc, căci secretarul înaltului prelat îi promisese să îl recomande la înalte personalități ca fidel slujitor al credinței și se și vedea promovat într-o situație superioară celei de membru de rang inferior în suita principelui Bavariei. În plus, această faptă pe placul Domnului însemna și prima treaptă în ascensiunea nepotului lui. Dacă, Fortunatus va fi promovat conform promisiunilor, în slujba cardinalului, în curând îl va putea folosi spre binele familiei lui.

În privirea cavalerului Heiner nu era nici urmă de compătimire când Gaudentius fu cuprins de o criză de tuse și horcăitul lui ajunsese până la urechile sale.

— Căpă odată! îi ură el și, după cum stăteau lucrurile, evenimentul părea că se va produce curând.

Gaudentius nu bănuia atitudinea dușmănoasă a gazdei și se simțea și prea rău pentru a fi interesat de dorințele și de planurile cavalerului Heiner. Tremură pe tot parcursul călătoriei și mătușa lui trebui să îl sprijine, ca să nu alunece de pe locul său. Ludwig, aflat sus pe capră, oscila între a goni spre casă, pentru ca stăpânul lui să își poată lua medicamentele, și prudența necesară pentru ca magistrul să nu își rupă oasele ca urmare a zgâlțâielilor provocate de drum.

Toți trei se simțiră ușurați când în fața lor apărură castelul Riebelsborn. Mai aveau de traversat ultimul sat ce aparținea cavalerului Heiner. Acolo oamenii ieșiseră în drum, se holbau la trăsură și amenințau cu pumnii.

— Dispari, vrăjitoareo! strigă un băiețandru și ridică o j piatră, pe care o aruncă în trăsură.

Alți tineri, dar și copii și câteva femei îi urmară exemplul și asupra trăsurii se abătu o grindină de pietre și bucăți de j pământ. Frau Anna și Gaudentius, fiind în interior, erau oarecum apărați de lovituri, dar Ludwig era protejat doar de i pelerină și de șapca din lână. Pietrele mari aruncate de bărbați îl loveau dureros și, când o cremene ascuțită îi făcu fruntea să J sângereze, se ridică mânios.

— Vagabonzilor! Lovi-v-ar furtuna!

Ridică biciul și îl lovi peste urechi pe cel mai apropiat, l care urlă. Dar pietrele ajungeau mai departe decât biciul din mâna lui Ludwig și sătenii îl luară pe acesta ca țintă, j Sărmanului om nu îi rămase în cele din urmă nimic de făcut decât să lovească armăsarii și să treacă într-un galop nebun. Satul și locuitorii lui rămaseră în urmă, dar când ajunseră, după puțin timp, în satul aparținând de Riebelsborn, fețele j oamenilor nu arătau mai prietenoase. Doar că aceștia nu aruncau cu pietre, ci doar mârâiau surd.

Niciodată până atunci Frau Anna nu întâlnise o asemenea ură la supușii lor și își făcu înspăimântată semnul crucii.

— Cu siguranță că este un nou blestem al lui Cajetan, striga ea, în timp ce își cuprinse în brațe nepotul pentru a-l proteja.

— Așa trebuie să fie, deși eu nu am remarcat așa ceva.

Vocea lui Gaudentius abia se deslușea. Pe față avea parcă o mască inexpresivă și în priviri o teamă care nu se datora numai perspectivei morții ivite la orizont.

Frau Anna se bucură când trăsură intră în curtea castelului Riebelsborn. Totuși, când Ludwig opri caii, nu se grăbi spre ea niciun servitor, cu toate că doi sau trei stăteau într-un colț și discutau aprins.

— Hei, nu vreți să vă ocupați de cai? se răsti Ludwig la ei.

— Fă-o singur! ripostă unul dintre oameni și plecă demonstrativ în altă direcție.

Camarazii lui îl urmară, deși arătau ca niște băiețași fricoși, care se temeau de nuiua profesorului.

Ludwig trebui să coboare de pe capră, vorbindu-le liniștitor cailor, care tropoteau pe loc nervoși. Frau Anna trebui mai mult să îl tragă decât să îl sprijine pe Gaudentius să coboare din trăsură și să îl ducă până la scări. Dar aici nu mai făcu față fără ajutoare. Mătușa lui Gaudentius îl strigă pe străjer și, când acesta nu veni, strigă câteva slujnice în care avusese încredere până atunci. Dar nu apăru nici măcar propria ei slujnică. În schimb, apăru Gundi, care arăta atât de înspăimântată încât Anna se temu de ce era mai rău.

— Ce s-a întâmplat? A apărut acest Cajetan blestemat de Dumnezeu și de toți sfinții, de nimeni nu își mai îndeplinește îndatoririle?

Gundi clătină din cap.

— Frau Gisela a dispărut fără urmă. Am ajutat-o să se pregătească pentru liturghie, dar nu s-a mai întors din capelă.

Frau Anna era dezorientată.

— Doar nu o fi rămas acolo până acum. Nu ai întrebat dacă a văzut-o cineva?

— Majoritatea slugilor au fugit din castel și cei puțini pe care i-am mai întâlnit afirmă că nu au văzut-o. A plecat și preotul!

— Fortunatus? Frau Anna clătină iritată capul. Nu se așteptase la o astfel de veste. I se adresă nepotului: E cu siguranță mâna lui Cajetan. O caută apoi din priviri din nou pe Gundi: Dar cu magistrul Alban ce este? Să nu îmi spui că a dispărut și el.

— La magistrul nu m-am gândit. Așteptați, mă duc să văd dacă Frau Gisela nu este la el.

— Stai! Mai întâi ajută-mă să îl duc pe nepotu-meu în camera lui.

Apelul Annei veni prea târziu, pentru că Gundi se și întorsese și dispăruse. Din fericire, Ludwig legase caii de unul din inelele fixate în peretele grajdului și se grăbi să revină ca să o ajute. Împreună reușiră să îl ducă pe Gaudentius în odaia lui. Din experiență, servitorul știa de ce

medicamente avea nevoie stăpânul lui în astfel de situații și reuși să îi mai calmeze bătaile nebune ale inimii și chiar să îl adoarmă.

Nici nu apucă bine Gaudentius să închidă ochii, că ușa zbură în lături și înăuntru năvăli Alban. Atât Anna, cât și Ludwig trăiseră momentele în care acesta arătase cel mai rău. Dar amândoi se îngroziră acum de ce văzură: Alban nu mai avea nimic uman în el. Crescuse în înălțime și umerii lui erau atât de lați că îl împiedicau să treacă de ușile cu adevărat masive. Avea un chip animalic, iar când deschise gura dinții de două ori mai mari decât ai unui urs matur sclipiră în ea. Tot corpul îi era acoperit cu blană sârmoasă și pe șolduri îi mai atârnavă niște resturi de îmbrăcăminte sfâșiate.

— Ce este cu Gisela?

Vocea ieșită din monstruosul bot suna ciudat de clar.

Frau Anna ridică brațele într-un gest ce exprima neputința.

— Nu știm mai mult decât tine. Gundi spunea că a dispărut, la fel ca nepotul cavalerului Heiner.

— A dispărut?

Alban părea atât de speriat încât Anna se simți obligată să îl liniștească:

— Va apărea cu siguranță curând. Poate că a făcut doar o plimbare.

— Eu nu cred, interveni Gundi, pentru că s-au petrecut lucruri ciudate. Astfel, la ușa lui Herr Alban, zăvoarele erau blocate pe dinafară. Și acest straniu preot nu a scăpat-o astăzi din ochi pe Gisela și permanent mormăia ceva. Din păcate, nu am înțeles niciun cuvânt din ce spunea, dar bucătăreasa îl asculta și dădea de zor din cap afirmativ.

— Bucătăreasa? Atunci te rog să o aduci acum!

Frau Anna o împinse spre ușă pe Gundi. Apoi ea observă că Gaudentius se trezise, puse din nou medicamentul într-un pahar și i-l duse la gură nepotului.

În timp ce Gundi ieșea în fugă, Alban își arată dinții răcnind:

— Blestemul a devenit mai puternic. Aș zice că eu și Gaudentius arătăm de parcă nici nu ar fi avut loc vreo îmbunătățire a stării noastre.

— Nu ai putea să îi zici nepotului meu Matthias, cum ar trebui să îi spună fiecare creștin normal? Aiureala cu „magistrul” și „magul Gaudentius” ne-a adus tuturor numai nenorociri.

Nici Anna nu știa de ce i-o retezase astfel lui Alban. Dar era cu nervii la pământ și tresărea la fiecare sunet care pătrundea din exterior în cameră.

După puțin timp, Gundi reveni.

— Nu am putut-o găsi niciunde pe bucătăreasă. Și dintre celelalte slugi mai sunt aici doar puține și arată de parcă se pregătesc și ele să o șteargă.

— A văzut-o cineva dintre ele pe Gisela? întrebă Alban scurt.

Gundi dădu negativ din cap.

— Nu, i-am întrebat pe toți cei pe care i-am putut găsi. Nici pe preot nu l-a mai văzut nimeni de la liturghie. Cei cu care am vorbit afirmă că Fortunatus a încercat să izgonească spiritul rău din stăpâna mea și că de aceea ar fi fost tras de ea în iad. Din cauza asta nu mai vrea nimeni să rămână în castel. Cei care nu au plecat până acum nu știu încă încotro să apuce.

— Sau așteaptă să vadă ce pot să jefuiască.

Gaudentius se trezise din cauza larmei din cameră și își aminti de câțiva tipi unși cu toate alifiile, pe care îi văzuse prin curte fără niciun rost. Altădată nu ar fi angajat astfel de indivizi, dar lipsa de oameni dornici să intre în slujba lui îl silise să facă și asta.

— Dracul și-a băgat coada aici!

Alban spuse aceste cuvinte și se întoarse în aceeași clipă alarmat. Dar, în afară de el, de Anna, Gaudentius și Gundi, nu se mai vedea nimeni. Privirea lui nu pătrundea în lumea în care exista Lavinia. Năluca se afla exact în fața lui și își agita disperată brațele. Asistase la răpirea Giselei, dar nu avea nicio posibilitate să le împărtășească aceasta și celorlalți. Încercă să îl atingă pe Alban, dar corpul lui era pentru ea ca aerul și nu întâmpină nicio rezistență. Astfel că pătrunse în el cu speranța că va putea să provoace în capul lui măcar frânturi de gânduri, care să îl pună pe urma cea bună.

Se părea că Alban simțea ceva, căci ridică labele mormăind.

— Simt că cineva vrea să îmi spună ceva. Dar nu înțeleg.

— Gisela? Poate că este rănită și are nevoie de ajutor.

Frau Anna își făcea deja speranțe. Alban îi făcu semn să tacă și se cufundă în sine. Deși deținea doar o frântură din forța magică dezvoltată în Gisela, reuși să înțeleagă ceva din informația transmisă de Lavinia.

— Cred că preotul a amestecat-o pe Gisela cu narcotice și a răpit-o. Dumnezeu, dacă îl prind pe individ, o să-și dorească să nu se fi născut!

Gundi clătină mirată din cap.

— Dar Fortunatus a tot făcut pe sfântul atâta timp. Vedea peste tot lucrătura răului și, în cele câteva săptămâni cât a stat aici, a întrebuințat atâta apă sfințită cât părintele Maternus din Nürnberg într-un an.

— Liniștește-te! Îi ceru Anna.

Alban ridică mâna cerând tăcere.

— Așa este! Cred că știu tot ce trebuie să știu. Cajetan a reușit cumva să îl aiurească pe smintitul cel tânăr și să îi întărească prejudecățile avute față de noi. Cred că și bucătăreasa este amestecată aici, ea trebuie să fi ajutat la dispariția Keziei. Ceva îmi spune că fata nu a plecat de bunăvoie. A fost, ca și Gisela, răpită și este pierdută fără scăpare. Dar eu voi face totul ca Gisela să nu ajungă victimă a acestui demon blestemat!

Gaudentius îl privea pe fostul lui discipol de parcă acesta tocmai îi prezentase una dintre minunile acestei lumi, despre care se crezuse că era pierdută.

— Dar de unde ai aflat toate astea brusc?

— Știu chiar mai mult: necunoscutele puteri ale Giselei au fost cele care te-au făcut să reîntinerești, iar mie mi-au înlăturat aspectul respingător. Dumnezeu, ar fi trebuit să îi dezvoltăm acest talent, nu să îi facem capul pătrat cu bombănelile acelea lipsite de sens în limba latină!

— Nu spune asta!

Gaudentius se simți atins în calitățile lui de magistru și mag.

Dar Alban nu îl băgă în seamă.

— Și, pentru că știu unde se află castelul lui Cajetan, am să o găsesc pe Gisela. Urați-mi noroc!

— Îi voi spune lui Ludwig să pună din nou caii la trăsură.

Frau Anna vru să părăsească odaia, dar Alban o opri.

— Nu cred că îmi va sta bine în trăsură. Pe lângă asta, caii s-ar speria la vederea mea.

— Nu poți umbla ziua în amiaza mare prin țară cu înfățișarea pe care o ai!

Frau Anna dădu din cap dezaprobat, dar Alban nu mai asculta de niciun argument. Fără a mai spune un cuvânt, le întoarse spatele tuturor și ieși cu greutate pe ușă.

— Credeți că Herr Alban ar putea-o salva pe Frau Gisela? Întrebă Gundi cu un glas copilăresc.

— Dacă poate cineva să o facă, atunci el este acela.

Dar Gaudentius nu părea prea convins. În afară de toate acestea, întâmpinară noi dificultăți în sala cea mare. După ce Alban ieși pe poartă ca

o vijelie, slugile rămase încă în burg folosiră ocazia pentru a se pricopsi pe seama averii stăpânilor.

Anna, Gaudentius și Gundi auzeau cum se răsturnau mobile, cum se spărgeau lăzi și se priveau cu teamă. Stăpânul își reveni primul.

— Veniți cu mine, trebuie să mă ajutați să ajung în camera de studiu. Acolo am mijlocul prin care putem să ținem slugile în frâu. Aici ne și omoară.

Anna și Gundi își făcură semn și îl apucară pe Gaudentius de sub brațe. Deși acesta se simțea mai bătrân și mai lipsit de puteri ca niciodată, mânia îi dădu forțe neașteptate. El tratase și plătise totdeauna bine servitorii și iată-l acum nu numai trădat și părăsit, dar și amenințat. Își îndemnă mătușa și pe Gundi să se grăbească și își blestemă slăbiciunea trupului, care îl obliga să apeleze la ajutorul celor două femei.

Ajunseseră în capătul de sus al scărilor, când jefuitorii îi observară. Cu un urlet, unul dintre ei arătă în sus și făcu gestul decapitării.

— Cât am așteptat ziua asta! strigă acesta și urcă în fugă scările.

Fu urmat cu urlete de alte slugi.

— Pe cele două femei să le lași în pace! strigă unul dintre ei. Sunt ale mele! Gundi este frumușică și totdeauna mi-am dorit să aud o nobilă icnind sub mine!

Anna își dădu seama îngrozită că, odată cu dispariția Giselei și cu evidenta îmbătrânire a nepotului ei, dispăruse și teama oamenilor față de capacitățile lui magice. Se și vedea pe sine și pe tânăra servitoare înșfăcate și necinstite de către brutele acelea.

Dar Gaudentius nu prea avea chef să se lase ucis de propriii servitori.

— Drept înainte, în camera de studiu! le porunci el ajutoarelor sale și se strădui, șchiopătând, să le ușureze sarcina.

Reușiră să ajungă în încăpere exact înainte? urmăritorilor, dar nu mai apucară să zăvorască ușa. Indivizii împinseră ușa și pătrunseră înăuntru rânjind prostește. Erau în total patru bărbați, care acum își satisfăceau pornirea de a-l batjocori pe stăpânul de care luni de zile se temuseră ca de ciumă.

Hei, slujitor al diavolului, acum te vom trimite stăpânului tău, Satan!

Unul dintre cei patru se duse la etajeră și apucă un teanc de pergamente scrise aflate pe ea.

— Scamator jalnic! Acum o să îți vâr pe gât almanahurile și cărțile tale de vrăjitorie, ca să îți ia răsufllarea!

Ceilalți îl amenințau pe Gaudentius cu toate chinurile posibile prin care voiau să îl omoare. Privirile lor alunecau mereu către Gundi și Anna, care se refugiaseră într-un colț al încăperii, strângându-se în brațe.

— Ne vom ocupa și de voi două! zise, rânjind, unul dintre nemernici și trase de șnurul cu care își lega prohabul pantalonilor. Își mișca obscen bazinul înainte și înapoi. Cu care dintre voi două să încep? Cu micuța cea drăguță ori cu cea mai în vârstă? Te ții bine, cucoană Anna, este de înțeles că un bărbat ca Eckehard abia aștepta să se culce cu tine. Trebuia să te căsătorești cu el cât mai aveai timp. Acum este prea târziu!

În ideea că tovarășii lui se vor descurca cu Gaudentius, se îndreptă către Anna. Aceasta îi dădu drumul lui Gundi și apucă fără să se gândească un crucifix de aur, ce îi era la îndemână.

— Nu cumva să crezi că mă poți avea fără luptă, neisprăvitule!

Gundi își aruncă și ea privirea după un obiect cu care să se poată apăra. Îi fusese de ajuns să îi facă pe voie fratelui Giselei. Pe figurile celor patru nemernici se citea că ceea ce intenționau cu ea și cu Anna era și mai groaznic.

Când observară încercările disperate ale femeilor, slugile izbucniră în râs. Dar, ca să nu fie singur în fața celor două, conducătorul lor mai chemă un ajutor.

— Micuța este a ta dacă mă ajuți să o dezarmez pe damă!

Bărbatul scoase de la cingătoare un cuțit.

— Poți să te folosești de o femeie și dacă este rănită.

Vru să se apropie de Anna, care îl lovi cu crucifixul peste braț și acesta scăpă cuțitul din mână.

— Târâtură blestemată, mi-ai rupt mâna!

Fața i se schimonosi de durere și înjură în același timp, pentru că ceilalți râdeau de el.

— Vrei să faci pe eroul, dar nu ești în stare să te descurci cu o femeie, îl ironiză conducătorul lor.

— Atunci încearcă singur, smintitule! Bărbatul își pipăi cu stânga degetele mâinii drepte, dintre care trei erau îndoite nenatural, și suspină de durere. Adăugă: Pentru asta, după ce o voi avea, am să o omor.

— În situația asta vei beneficia ultimul de ea, pentru că vrem cu toții să ne bucurăm de puțină plăcere.

Unul dintre camarazi îl dădu deoparte și se îndreptă hotărât către Anna.

În aceste momente, niciunul dintre indivizi – nici măcar al patrulea, care rămăsese în continuare în spate – nu se sinchisea de Gaudentius, care se sprijinea de marginea etajerei, lângă perete, și arăta de parcă era gata să își dea duhul. Buzele îi murmurau încet formule magice și simți cum bagheta, pe care o apucase pe ascuns, începu să vibreze între degetele sale. Era cea mai slabă dintre baghetele sale, dar o confecționase el însuși dintr-o rădăcină de alun și o încrustase cu semne magice. O ridică și o îndreptă spre ticăloși.

— Focul meu să vă ardă!

În tensiunea în care se afla, pronunță cuvintele în limba germană, nu în latină. Totuși, vârful bețișorului se luminează și împrăștie scânteii. În prima clipă, ticăloșii se speriară teribil, dar când scânteile se stinseră cu zgomot, fără a produce nicio pagubă, izbucniră în râs.

— Cred, Herr Matthias, că nu sunteți marele magician drept care vă dați, îl ironiză șeful mișeilor și întinse mâna ca să ia bagheta lui Gaudentius. Atunci Gundi apucă primul obiect ce îi stătu la îndemână și îl zvârli în bărbat.

Era cartea grecească cumpărată de Gisela dintr-un capriciu în Eichstätt și de care apoi uitase. Aceasta îl lovi pe omul cel încăpățânat în ureche, făcându-l să sângereze. Bărbatul scoase un strigăt de furie și apoi o privi cu ochi reci pe fată.

— Pentru asta vei plăti, bestie! După ce vom termina cu tine, îți vei dori să nu te fi născut! Și acum siluiți-le pe cele două femei! Paiața asta poate să asiste în liniște. Oricum, nu ne mai poate împiedica.

Gaudentius păli în fața jignirii aduse și mai ridică o dată bagheta. De această dată, rosti cuvintele corect și se auzi o bubuitură de parcă cineva trăsesese în încăpere cu tunul. O flacără se îndreptă către căpetenie, îl cuprinse și îl pârlă adânc în carne, prin haine și piele. Omul se aruncă urlând la podea și se rostogolea ca să stingă flacăra, dar în zadar.

— Ajutați-mă, ard! își imploră el camarazii.

Dar niciunul nu cutează să se apropie. Când Gaudentius își îndreptă bagheta spre următorul, acesta se retrase către ușă. Focul fu mai potolit decât cel precedent, dar fii suficient de puternic pentru a-l face pe acesta să

ți pe de durere. Fără să mai arunce nicio privire în urmă, o luă la fugă pe ușa deschisă, urmat de camarazii lui. În cameră rămase urlând doar individul care fusese lovit primul.

Frau Anna se lipise de perete, cu mâinile pe față, pentru a nu mai vedea suferințele mișelului.

— Nu poți să faci ceva? întrebă ea îngrozită.

Gaudentius sufla greu, de parcă tocmai urcase în fugă toată scara castelului și se prăbuși pe scaunul pe care ședea de obicei Gisela în timpul pregătirilor.

— Sunt terminat! suspină el.

— A fost într-adevăr un număr de mare magie și ne-ați salvat! Bărbatul va muri, dar este de mirare că nu s-a aprins altceva nimic în această cameră. Nici măcar cartea asta.

Gundi se aplecă pentru a ridica obiectul pe care îl aruncase și își dădu seama că volumul suferise totuși, dar mai mult din cauza căderii pe podea decât din cauza focului. Legătura din piele crăpase, lăsând să se vadă un papirus împăturit, care fusese ascuns în interiorul ei.

Mânat de un sentiment ciudat, Gaudentius luă papirusul și se uită la el.

— Nu îl pot citi. Nu am mai văzut asemenea semne, strigă el mirat. Dar când despături complet papirusul, încruntarea lui spori: Doamne, textul este și în greacă și este vorba despre dușmanul nostru. Trebuie să îl descifrez!

— Dar nu acum și aici! Mai întâi eliberează-l pe individul acesta de chinuri și scoate-l de aici.

Frau Anna era pe punctul de a deveni isterică. Dar nu mai era necesară intervenția lui Gaudentius. Omul amuți și focul magic îl mistui în continuare, până când nu mai rămase din el decât o grămăjoară de cenușă. Apoi flama se stinse cu un bubuit puternic.

Mai durară câteva clipe până când cei trei putură să audă din nou. Frau Anna lucea o cruce după alta și buzele îi rosteau o rugăciune mută. Gundi privea locul în care murise individul care voise să le facă ceva îngrozitor și mulțumi Domnului că le salvase pe ea și pe Anna de mișel. Gaudentius nu mai avea ochi pentru nimic altceva decât pentru papirus și, în timp ce îl citea, pe buzele lui apăreau vorbe de care nu era nici el conștient.

— Alban avea dreptate! Gisela este o ființă minunată! Nici unui alt om în viață nu i-ar fi venit ideea că această carte ar conține ceva important. Ea a

simțit totuși și, în loc de a studia mai îndeaproape manuscrisul, eu am râs de achiziția ei.

Gundi îl privi surprinsă.

— Cum adică, stăpâne?

— Acest papirus conține soluția salvării noastre. Dacă acționăm rapid și inteligent, nu numai că vom rupe vraja lui Cajetan, dar vom putea chiar să îl distrugem pe acest vrăjitor aflat în slujba diavolului.

— Tu mai poți face ceva, cu toate că Gisela a fost răpită și Alban a plecat după ea? Întrebă îngrijorată mătușa lui.

Fața lui Gaudentius deveni atât de cenușie de parcă îi și suna ceasul.

— Pe Dumnezeu și pe toți sfinții, am uitat complet! Aici scrie că ar trebui să existe șase persoane care posedă darul! Numai la un loc se pot opune vrăjii dușmanului nostru!

— Atunci nu ne rămâne decât să ne rugăm. Chiar dacă Alban o poate elibera pe Gisela, voi trei sunteți totuși prea puțini!

Era clar că Anna nu mai credea într-un succes.

Gaudentius vru să o dojenească, dar renunță, pentru că se simțea atât de neajutorat și de nesigur cum nu mai fusese niciodată. Până acum crezuse tot timpul că soarta se afla în propriile mâini. Dar ușurința cu care Cajetan reușise să îl tragă pe sfoară îl înspăimânta. Îi blestemă pe Fortunatus și pe Heiner von Loipfing și în gând enumeră duzini de vrăji cu care ei ar putea fi pedepsiți pentru trădarea lor. Dar râse de sine însuși când fantezia lui depășea orice limită. Tocmai reușise să-l omoare pe unul dintre cei patru care îi atacaseră pe el și pe cele două femei. Dacă ceilalți trei nu ar fi fugit, puterea lui nu ar fi fost de ajuns să le asigure apărarea. Pentru pedepsirea eficientă a cavalerului Heiner și a tânărului preot, nu știința îi lipsea, ci puterea.

5.

Alban trebui să recunoască până la urmă că nu era recomandabil să umble cu înfățișarea lui prin lume ziua în amiaza mare. Când trecu prin satul burgului, oamenii o rupseră la fugă din fața lui țipând și, cu fiecare cătun, panica era tot mai mare. Văzu fugind femei și copii, deseori chiar și bărbați, și în urechi îi răsunau strigătele: „Monstrul!”, „Monstrul din Riebelsborn!”. Într-un sat, bărbații se strânseseră în grupuri și amenințau cu coase și furci. Unul chiar aruncă o piatră în direcția lui și îl lovi în umăr. Alban se întorsese și slobozise un urlet care fusese suficient ca vitejii țărani să o ia la sănătoasa.

În timp ce se grăbea spre castelul lui Cajetan, fața lui schimonosită de blestemul acestuia zvâcnea și de mai multe ori strânse din dinți atât de tare încât aceștia scrâșniră. Gândul lui era la Gisela, aflată în cel mai mare pericol, el singur fiind vinovat de toată nenorocirea ei.

— Nu ar fi trebuit să mă iau după Matthias și să mă căsătoresc cu ea! striga el plin de mânie. Ea nu poate să facă nimic pentru cutezanța noastră de a nădăjdui să dobândim o putere care o depășește cu mult pe cea dată nouă, muritorilor!

Nu primi niciun răspuns la acuzațiile pe care și le aducea, pentru că oamenii o luau la fugă deja când îl zăreau în depărtare sau când îl auzeau croindu-și drum prin desiș. O dată avu senzația că este urmărit de cineva. Se opri, se întoarse, dar văzu doar pomi, râul și, dincolo de el, povârnișul înalt al malului, care se transforma mai apoi într-un lung lanț de coline. Atunci băgă de seamă că urmărise fără să vrea cursul râului Altmühl, deși ar fi putut să scurteze drumul spre Cajetan trecând peste coline. Se gândi o clipă dacă nu ar trebui să se cațare de-a dreptul prin regiunea fără drumuri, dar o privire asupra versanților deosebiți de abrupti și înțesați de desișuri îl făcu să renunțe la idee.

Alergând mai departe, după scurt timp dădu cu ochii de un burg cunoscut ca reședință a uneia dintre multele familii colonizate între orașele imperiale france și principatul Bavaria. La jumătatea drumului către poartă, zări un bărbat urcând cu pași grei, care sub pelerina ce fâlfâia purta sutană. Acest articol de îmbrăcăminte și mersul țănoș îi amintiră soțului Giselei de

Fortunatus. Fără să se mai gândească, își strigă mânia și alergă de două ori mai repede, pentru a-l ajunge din urmă pe preot înaintea porții burgului.

Fortunatus se grăbea să ajungă la burgul unui vecin și prieten pentru a înnopta acolo, înainte ca a doua zi să porceadă la drum spre hanul, unde, conform cuvintelor unchiului său, l-ar fi putut întâlni pe secretarul cardinalului Callani. Când auzi urletul ca de urs al lui Alban, nu se întoarse, ci își suflecă sutana și o luă la fugă ca să scape cu viață. În această regiune exista doar un singur gâtlej care putea să scoată astfel de sunete și acela era al monstrului de la Riebelsborn.

Fortunatus îl descoperi pe urmăritorul lui la o cotitură a drumului și cu groază stabili cât de mult se apropiase acesta de el. În acel moment regretă că înapoiase calul slujitorului și că plecase mai departe pe jos. Disperat, încercă să scurteze drumul, dar își dădu seama curând că nu va putea ajunge la timp la poarta burgului.

Dar străjerul îl observase și sunase alarma, acum printre creneluri adunându-se oameni înarmați care arătau agitați către el și către urmăritorul lui.

— Ajutor! Pentru numele Sfintei Fecioare, ajutați-mă! Monstrul de la Riebelsborn este pe urmele mele și vrea să mă mănânce!

Pentru a sublinia importanța cuvintelor și a statutului lui, Fortunatus aruncă pelerina și le oferi oamenilor din burg priveliștea îmbrăcămintei sale preoțești.

Aceasta acționează ca un semnal. Se auziră voci mânioase și pe ziduri se adunară mai mulți oameni înarmați. Printre ei se afla și castelanul, care strigă un ordin. În clipa următoare, poarta se ridică și mai mult de o duzină de lăncieri ieșiră și îndreptară în față vârfurile lăncilor, ca acele unui arici. În același timp, castelanul îi făcu semn preotului să se grăbească.

Primele săgeți trecură pe deasupra lui Fortunatus, în direcția lui Alban. Cele mai multe nu îl nimeriră, iar cele care îl atinseră abia îi zgâriară ușor pielea groasă cu care îl fericise blestemul lui Cajetan.

Alban știa că era periculos să se apropie mai mult de burg, dar voia să îl prindă pe Fortunatus, pentru a-l putea interoga. Deoarece preotul o drogase și o răpise pe Gisela, știa și pe ce drum o apucaseră cu aceasta oamenii lui Cajetan. Având acest indiciu, Alban spera că va putea să ajungă din urmă grupul înainte de a ajunge la castelul marelui vrăjitor. Deși inima îi bătea ca ciocanele unui șteamp, din care erau atât de multe pe valea râului Altmühl,

Alban se încordă și mai făcu câteva salturi. Fu atât de rapid, încât putu întinde brațul ca să îl prindă pe Fortunatus.

În graba lui nu observase că, aflat pe ziduri, cavalerul luase în mâini un obiect alungit, pe care îl îndreptase către el. Era vorba de o țeavă de bronz fixată într-un pat de lemn, o flintă a cu fitilul aprins. Cavalerul sprijini arma de zid, ținti cu grijă și strânse arătătorul. Deasupra văii se auzi o bubuitură scurtă, multiplicată de dealurile înconjurătoare.

Alban simți o lovitură puternică în umăr, care aproape că îl aruncă la pământ și văzu sângele roșu-închis țâșnind dintr-o gaură neagră. Totodată, simți o durere ascuțită, care îl făcu să încetinească, deși ar fi vrut să înainteze.

Oamenii din burg îl văzură pe Alban sângerând și jubilau. Strigătele lor triumfătoare îl determinară pe Fortunatus să privească înapoi. Micul avantaj pe care îl câștigase îl făcu să spere la salvare, mai ales că un scutier îi întinsese castelanului o a doua flintă.

Alban văzu cum țeava se îndreptă spre el și urlă de mânie. De săgețile arcurilor nu se temea, iar arbaletele erau periculoase numai din apropiere, dar o a doua lovitură a acestei arme zgomotoase îl putea ucide. Se vedea nevoit să aleagă între a-l prinde pe Fortunatus și apoi să moară sau să fugă ca un laș. Ura ce o nutrea față de Fortunatus îl îmboldea să nu îl lase pe capelanul trădător să scape, dar, dacă voia să o salveze pe Gisela, nu trebuia pur și simplu să renunțe la viață. Cu fața schimonosită de furie se opri, aruncă un blestem în urma preotului care reușea să scape, își tăcu vânt și se rostogoli pe pietrișul versantului. Mișcarea aceasta îl salvă, căci glonțul tras în acel moment de către cavaler răscoli inutil locul pe care Alban tocmai îl părăsise.

Cavalerul blestemă lovitura ratată, aruncă mânios flinta și îl căută din privire pe Fortunatus, a cărui voce întreruptă de respirația sacadată răzbătea până la el:

— Slavă Domnului, Herr Luitpold! A fost într-adevăr salvare în ultima clipă.

Cavalerul îl privea pe preot ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ah, dumneata erai. Sfinția Ta! Atunci mă bucur de două ori că am putut să-l gonesc pe acel monstru diavolesc. L-am nimerit o dată, dar a doua lovitură l-a ratat.

— Cu siguranță că a fost mâna diavolului. Se spune că nu îi părăsește pe ai lui la nevoie, lucru care tocmai ni s-a confirmat. Ce păcat că v-a scăpat acest monstru! Mă tem că va produce încă mult rău.

Ușurarea provocată lui Fortunatus de salvarea lui fu micșorată de rușinea de a fi primit în burg ca fugar ce avea nevoie de ajutor. Desigur că nu era în avantajul faimei lui dacă i se reproșa că rugăciunile și conjurările lui nu aveau forța de a izgoni creaturile iadului.

Cavalerul Luitpold observă tulburarea de pe fața lui Fortunatus și presupuse că preotul își făcea griji în privința locuitorilor din împrejurimi.

— Încă nu ne-a scăpat această creatură a diavolului, prietene. O vom vâna și o vom lichida, ți-o promit.

Porunci scutierului să reîncarce ambele flinte și i se adresă apoi castelanului său:

— Orice bărbat care poate purta o armă vine cu mine. În afară de asta, să se sune cornul de alarmă, pentru a alarma satele din apropiere. Toți oamenii mei vor vâna monstrul care nu trebuie să plece viu de aici.

Privirea stăpânului castelului oglindea mai puțin grija față de propriii țărani și mai mult plăcerea vânătorii și a doborârii unui vânat de care nimeni nu mai avusese parte în această regiune.

6.

La început, urmăritorii erau atât de departe în spatele lui Alban, încât el nici nu îi remarcă. Gândurile lui erau din nou îndreptate către Gisela, pe care trebuia să o elibereze din mâinile lui Cajetan imediat ce va da de vrăjitor. Abia când auzi din urmă sunetele cornului, reflectate din toate părțile, se opri și privi atent împrejur. Într-un sat, care, după cum știa, aparținea tot burgului unde fusese rănit, bărbații îl întâmpinară cu coase, furci și îmblăcie, aruncându-și strigăte de încurajare.

Deoarece aceștia îi baraseră drumul direct, Alban intră în tufișuri, pentru a ocoli localitatea. Nu voia să se implice în nicio luptă, pentru a nu se alege și cu alte răni, care l-ar fi slăbit și l-ar fi împiedicat să o salveze pe Gisela. Deoarece trebuia să își croiască drum pe căi neumblate, nu putea înainta atât de rapid cum sperase, iar umărul rănit îi zvâcnea dureros. Dacă nu voia să piardă periculos de mult sânge, va trebui să își lege rana. Dar pentru așa ceva îi lipseau și timpul, și mijloacele. Ceva ce putea folosi la bandajat ar fi găsit doar într-un sat, dar țăranii și robii ce păzeau gospodăriile nu păreau pe punctul de a fugi de el zbierând. Desigur că le era tuturor superior ca forță, dar prea mulți câini răpun și cel mai puternic urs.

Sunetele metalice îl avertizară chiar înainte de a ajunge la următorul povârniș al văii. Rămânând în umbra arborilor și privind drumul, observă trei călăreți însoțiți de pedestrași, unul dintre ei având în mâini o armă ca aceea care îl rănisese adânc. Evident, bărbații dăduseră curs chemării cornului de alarmă din burgul cavalerului Luitpold și erau gata să întâmpine cu plumb fierbinte și cu spada pericolul semnalat.

Deoarece în acea direcție nu putea să avanseze, Alban se retrase prudent și încercă să îi ocolească pe departe pe călăreți. Exact atunci auzi lătratul și urlatul câinilor și pricepu că începuseră să-l vâneze din mai multe direcții. Cu un blestem destinat în general urmăritorilor lui și în special lui Cajetan, mări pasul, dar deja la următorul drum peste care trebui să treacă fu descoperit de un grup de țărani. Pentru că nu putea să riște să piardă timp căutând altă cale și să dea peste urmăritorii mai bine înarmați, se repezi urlând sălbatic asupra bărbaților. După cum era de așteptat, aceștia își aruncară înspăimântați armele și o luară la sănătoasa. Câțiva dintre ei

încercară totuși să îl oprească și trebui să treacă cu forța de ei. Se alese cu două împunsături de furci, care nu însemnau însă mare lucru.

Nu fu ultima hărțuială de care avu parte Alban în acea zi, pentru că mereu dădea de grupuri de oameni înarmați. Și nu scăpă de fiecare dată atât de ușor ca de grupurile formate doar din țărani. În fruntea urmăritorilor se aflau de cele mai multe ori conducători călări, care le insuflau curaj oamenilor înarmați. Dacă la început Alban încercase să cruțe viețile oamenilor simpli, până la urmă trebui să se conducă după principiul: ori ceilalți, ori eu. Dar se îndepărtă mult de drum și ajunse nehibzuit ca un animal hăituit. Se agăță disperat de gândul că o va putea totuși ajunge pe Gisela, însă imaginea ei păli în interiorul lui, ca acoperită de lacrimi și doliu.

Când începu să se clatine din cauza slăbiciunii și deveni mai încet, asupra lui se repeziră câinii sloboziți din lese. Brațele lui Alban se învârtteau ca brațele unei mori de vânt sfâșiind câinii ca pe niște cârpe putrede aruncate de vânt. Lăsând în urma lui câinii morți, fu bucuros că niciunul dintre ei nu s-ar fi putut măsura cu Dagga, căci lupta cu o asemenea fiară i-ar fi lăsat urme adânci.

După ce scăpă de câini, Alban speră ca îl pierduseră și poterașii, dar brusc pădurea se deschise într-o zonă defrișată, în centrul acesteia se afla un sat și între pădure și clădiri se strânsese o mică armată, ca și cum urmăritorii l-ar fi așteptat acolo. Aceștia îl descoperiră în aceeași clipă în care și ei fuseseră descoperiți. Se auziră strigăte de bucurie și călăreții dădură pintoni cailor.

Alban își simțea slăbiciunea de două ori mai intens și în sinea lui își făcu loc disperarea: va muri și îi va dezamăgi amar nu numai pe Gisela, ci și pe prietenul său Matthias von Riebelsborn. Amândoi vor trebui să plătească eșecul lui cu propria viață și probabil și cu damnarea sufletelor lor. În timp ce se învârtea neajutorat, în urma lui răsunau voci și zăngănit de arme și înțelese că nu mai avea scăpare. Respiră adânc, pentru a-și liniști bătăile inimii, slobozi din gâtlej un urlet care acoperi sunetele tuturor cornurilor și se năpusti ferm hotărât să îi facă pe inamici să plătească cât mai scump posibil moartea sa.

7.

— Acum bunul Georg Streller și-a găsit beleaua rău de tot! Cajetan strălucea de satisfacție când, cu o mișcare a mâinii, făcu să se stingă imaginile din oglinda fermecată și se întoarse către Fulvian: Această mică problemă s-a rezolvat. Nici nu știu de ce ai fost atât de nervos în ultimele săptămâni. Totul decurge cât se poate de bine!

Cajetan arată către clepsidra care măsoara viața lui Gaudentius, în a cărei parte superioară aproape că nu mai rămăsese nisip și, ridicând supărat din umeri, alungă din minte gândul că într-o zi nisipul cursese și invers. Acum, că o avea prizonieră pe tânăra vrăjitoare și puterea ei nu mai putea fi de niciun folos dușmanului lui, totul reintrase pe făgașul dorit. În aceste clipe, Alban era încolțit de urmăritori, iar Gaudentius mai avea de trăit doar câteva zile.

Fulvian știa ce gândea stăpânul lui, dar nu comentă nimic. Părerea lui era că pericolul de a da greș era mai mare decât voia Cajetan să admită. Tânăra vrăjitoare ar putea cu ușurință să încline talerul cântarului de partea Riebelsbornului și chiar să amenințe existența lui Cajetan. Succesele lor se datorau unor indivizi ca Fortunatus și unchiul acestuia și, în continuare, trebuiau să se folosească de castelanii și de țăranii din împrejurimi, de ale căror gânduri și sentimente puteau dispune în anumită măsură prin puterile lor magice. Spre deosebire de Cajetan, el își dădea seama că aceste tulburări puteau să atragă în zonă trimiși ai principilor și ai clericilor importanți din regiune, care să desfășoare anchete temeinice.

— Va trebui să fim atenți ca pe aici să nu își vâre nasul nimeni dintre cei înzestrați pentru magie, care ar putea pricepe mai mult decât ceilalți, își dădu el cu părerea.

Magul râse.

— Vom abate atenția autorităților asupra castelului Riebelsborn. Pot să cerceteze acolo cât vor. Vei avea grijă ca burgul lui Gaudentius să devină centrul întregii țevaturi. Pentru asta, îl poți folosi pe tânărul preot aflat acum în drum spre taverna contrabandiștilor, spre a-și cere răsplata. Du-te și așteaptă-l acolo. Tâmpitul acela ne va mai face servicii, ca de altfel și unchiul lui și toată șleahta de briganzi pe care i-a adunat în jurul lui. Cu ajutorul lor, vom înțepa și cauteriza definitiv această bubuliță, care pentru

câteva săptămâni a cutezat să devină abces. Acum du-te și să nu îți treacă prin minte să mai treci înainte pe la Mine și Lina!

Fulvian șuiera încet. În ultimul timp, nu se mai putuse dedica plăcerilor vieții, deoarece Cajetan îl alerga ca pe un băiat de prăvălie, nelăsându-i nicio clipă de liniște. După acea noapte în care, sub întruchiparea de duh rău, îl ispitise pe nobilul spaniol Ramón de Mandares y Cornada, mai reușise să își satisfacă poftele cu Mine și cu Lina și să le transmită sămânța furată, dar nu putuse controla dacă rezultatul era pozitiv. Pentru aceasta ar fi trebuit să ajungă suficient de aproape de femei pentru a le mirosi și a stabili astfel dacă rămăseseră grele. Și va mai trece timp până când va putea face asta.

O altă lovitură, mai puternică, curmă cugetările homunculusului. Acesta îi aruncă vrăjitorului o privire plină de ură, dai ultimul nu-i dădea nicio atenție servitorului său, ci privea pe fereastră zâmbind mulțumit, ca și cum ar fi fost martor la evenimente ce se desfășurau exact pe voia lui.

— De ce mai ești aici? Ți-am dat de îndeplinit o sarcină! se răsti el la Fulvian fără să se întoarcă.

— Mă grăbesc, stăpâne!

Fulvian scrâșni din dinți și își imaginează răzbunarea față de bărbatul care îl privea ca pe creația lui artificială, pe care o putea maltrata cum voia.

8.

Cabana nu arăta ca locul în care ar fi fost așteptat un cardinal cu mitră purpurie sau măcar secretarul acestuia. În prima clipă, Fortunatus fu dezamăgit și chiar se temu că unchiul lui îl înșelase. Când descălecă de pe calul pe care i-l dăduse gazda și dădu unei slugi hățurile, începu să îi fie teamă și pentru viața lui, căci omul arăta mai curând a tâlhar la drumul mare decât a om cinstit. Era convins că nimerise în cuibul unei bande de jefuitori și își adună toată stăpânirea de sine care îi mai rămăsese.

— Îl caut pe Eminența Sa ilustrul cardinal Callani sau pe secretarul dumnealui. Se află vreunul din cei doi domni în cârciuma asta?

— Dacă Sfinția Voastră binevoiește să mă urmeze.

O tinerică frumușică apăru în ușă și se înclină în fața lui Fortunatus ca în fața unei înalte personalități.

Când fu față în față cu fiica hangului, preotul clipi buimăcit. Ea emana ceva necunoscut lui, dar care îl vrăji pe loc. O urmă ca fermecat și păși în han ca și cum ar fi lăsat toate reținerile și temerile sale dincolo de prag. Niște indivizi cu înfățișări deplorabile stăteau la o masă, jucau zaruri și beau vin din căni de lemn. Fata nu îi ceru lui Fortunatus să ia loc în cârciumă, ci îl conduse pe trepte în sus, până la o cameră surprinzător de mare și prea bine mobilată pentru o simplă tavernă. La fereastră stătea un bărbat întors cu spatele la cel care intrase. Deoarece și acesta purta sutană, Fortunatus crezu că are de-a face cu secretarul cardinalului, rămase în picioare lângă ușă și tuși ușor pentru a-l face atent asupra lui pe înaltul cleric.

Fulvian se întoarse încet și îi expuse vizitatorului o față cu aspect tineresc. Acum era ceva mai înalt decât la întâlnirile cu cavalerul Heiner sau cu Ramón de Mandares y Cornada – pe de o parte din cauza supărării pe Cajetan, pe de altă parte pentru a-l impresiona pe Fortunatus.

— Ah, tu ești nepotul iubitului Heiner von Loipfing. Apropie-te! Fulvian îi făcu semn să se apropie de el și apoi se adresă fetei hangului: Lasă-ne singuri. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Fata își aminti de desfătările pe care ciudatul secretar al cardinalului i le mai oferise și se înfioră bucurându-se anticipat. Ceea ce îi smulse lui

Fulvian un rânjel mulțumit, pentru că mai avea niște gânduri cu fata. Dar acum era nepotul cavalerului Heiner la rând.

Așteptă până când fiica hangiului închise ușa în urma ei și afișă un zâmbet binevoitor.

— Ne-ai ajutat foarte mult pe noi și pe Sfânta Biserică, fiule. Fapta nu-ți va fi uitată.

— Mulțumesc...

Fortunatus se opri pentru că nu știa cum să i se adreseze lui Fulvian.

— Ajunge, Sfinția Voastră, interveni acesta. Mă bucur că ai venit atât de repede. În mod cert, vei străluci în ierarhia sfintei curii.

— Sfânta curie? Asta înseamnă Roma!

Fortunatus mai că nu plesni de mândrie. Roma era centrul creștinătății și a fi chemat acolo reprezenta pentru orice cleric onoarea supremă.

— Da, asta înseamnă Roma! Fulvian îi întinse mâna și tânărul preot sărută piatra inelului său, ce sclipea într-o culoare purpuriu întunecată. Trebuie să mergi la Roma, fiule, și acolo să acționezi pentru cauza noastră.

Fulvian surâse blajin, de parcă tânărul ar fi fost propriul nepot preferat, dar în sinea lui se amestecau bucuria anticipată cu hohotele de râs diabolic. La Roma, în orașul în care mișunau mai mulți bastarzi ai cardinalilor, episcopilor și preoților decât copii născuți din căsătorii, curând se va deprava destul pentru a putea fi folosit ca armă în lupta pentru tronul papal. „Cine știe, gândi homunculusul, poate că într-o zi am să pun tiara papală nu pe capul lui Cajetan, ci pe capul acestui mitocan.”

— În câteva zile vei pleca în Cetatea Eternă, fiule. Am să îți dau o scrisoare care te va recomanda Sanctității Sale Papa Leon X.

La acest cap al Bisericii, cunoscut mai mult pentru plăcerea de a cheltui și pentru desfrâul lui decât datorită cucerniciei dovedite, tânărul va învăța repede ce era bine pentru el. Voia să îi ofere chiar aici o degustare din ceea ce îl aștepta, ca să o apuce din capul locului pe calea cea bună.

În timp ce Fulvian luă o foaie de hârtie, o umplu cu scrisul lui delicat și puse deasupra un sigiliu în ceară purpurie și o chemă în gând pe fiica hangiului. Aceasta sosi exact în clipa în care îi înmâna tânărului preot scrisoarea de recomandare. Cu un gest scurt al mâinii, făcu ca interiorul odăii să fie separat de restul lumii, astfel ca nimeni să nu îi poată deranja, apoi îl privi pe Fortunatus și îi zise:

— Curând vei dispune la Roma de o mare putere și vei judeca păcătoși și eretici. Dar pentru a putea să apreciezi corect oamenii, trebuie să trăiești pe propria piele unele chestiuni.

— Nu prea înțeleg, răspunse nedumerit tânărul cleric.

— Ceea ce este mai important vei învăța imediat.

Fulvian îi făcu un semn fetei hangiului. Fără nicio reținere, aceasta își scoase fusta și bluza și rămase goală în încăpere. La această priveliște, respirația tânărului se accelerează și fu fericit că purta veșmintele preoțești, căci altfel secretarul ar fi observat necuviincioasa lui erecție. Dar Fortunatus nu știa că Fulvian își dădea seama de asta, ca și cum ar fi stat gol în fața secretarului.

Privirea tânărului preot se plimbă nesigură între fata dezbrăcată, care între timp, la porunca neauzită a homunculusului, luase poziția corespunzătoare pe pat, și așa-zisul secretar al cardinalului. După care Fulvian îl îmboldi și prin cuvinte:

— Ia femeia și află pe propria piele ce înseamnă plăcerea trupească!

În vocea lui era destulă putere pentru a învinge voința lui Fortunatus. Acesta se îndreptă împleticindu-se către pat și nici nu observă că o pală de vânt îi ridică sutana până la piept. Totodată i se desfăcu șnurul de la pantaloni, care-i căzură pe podea.

Fortunatus râse ironic când Fortunatus astfel dezbrăcat stătea în fața lui și avu grijă ca dorința tânărului să fie atât de puternică, încât acesta să nu se mai poată stăpâni și să se arunce asupra fetei ca ieșit din minți. Deoarece preotul nu avea nicio experiență în materie de femei, se puse tare neîndemânatic pe treabă și cu siguranță că unei femei mai puțin pricepute decât fiica hangiului i-ar fi provocat mari dureri.

Fulvian asista frecându-și mâinile și rânji când simți că fanteziile lui Fortunatus nu fuseseră complet satisfăcute. Dar tinerelul putea fi ajutat! Sutana i se preschimbă într-o negură fină și el urcă în patul în care cei doi erau încă ocupați unul cu celălalt.

Fortunatus înlemni când mâinile fierbinți ale secretarului cardinalului se așezară pe spinarea lui și când simți trupul acestuia cum se mula tot mai aproape de al lui. Preț de o clipă, vru să se apere, dar în momentul următor fu cuprins de o dorință de neînfrânat și se dăruie bărbatului de deasupra lui, în timp ce femeia de sub el era strivită în așternut, și totuși își striga plăcerea atât de puternic, încât pereții răsunau.

Vraja lui Fulvian nu permitea ca ceea ce se petrecea în încăpere să răzbată în vreun fel afară și mai avea grijă și ca hangiul să nu observe absența fiicei lui, ci să umple el însuși paharele clienților, care își beau imperturbabili vinul.

9.

În timp ce Cajetan și diavolescul lui ajutor gustau ceea ce credeau ei a fi victoria asupra lui Gaudentius și Alban, Gisela se gândea cum ar putea să se elibereze atât pe ea însăși, cât și pe cele două femei care-i împărtășeau soarta. Nu știa nicio formulă magică cu care să deschidă încuietorile sau să îndoiaie gratiile. Pe de o parte, instruirea ei în magie nu prevăzuse și asemenea situații, iar pe de altă parte nici nu credea că vreun mag ar putea să ridice vraja făcută de Cajetan propriului burg, mai puțin în cazul în care ar avea de partea lui un arhanghel.

— Ducele nu știe nicio cale de ieșire de aici? o întrebă ea pe Hetta cu speranța celui care se agață de un fir de pai care s-ar putea dovedi frânghia salvatoare.

— Din păcate, nu. Șobolanul meu este isteț și îmi poate arăta multe din cele ce se petrec în burg, dar nu îi e cu puțință nici să deschidă ușile celulelor noastre și nici să îi gonească pe câinii de pază ai vrăjitorului.

Pe Gisela o trecură fiorii la menționarea paznicilor, pentru că se convinsese în mai multe rânduri că aceștia arătau ca oamenii, dar în realitate erau dulăi tineri, cărora vrăjitorul le dăduse înfățișare omenească. Aceștia îl serveau cu fidelitatea specifică speciei și, la nevoie, și-ar fi sacrificat viața pentru a aduce la îndeplinire ordinul stăpânului.

— Dar *trebuie* să existe o posibilitate de a scăpa din văgăuna asta!

Hetta ridică din umeri.

— Se poate, dar eu nu am descoperit-o până acum. Cajetan pare să fie atât de sigur în privința noastră, de parcă ne-ar fi legat cu lanțuri. De altfel, degeaba ne gândim la evadare la orele acestea atât de târzii. Hai mai bine să dormim. Dimineața este aproape.

— Și eu aș vrea să dorm, se plânse Kezia.

Ea era cea mai slabă dintre cele trei, atât în ce privește puterea magică, cât și voința.

Gisela încuviință din cap și se întinse oftând.

— Somn ușor! Fie ca zorile să ne aducă o zi mai bună decât cea care a trecut. Auzi foșnetul făcut de Duce prin paie și simți apoi boticul animalului atingându-i obrazul. Ce păcat că nu ne poți ajuta! șopti Gisela și îl mângâie.

Apoi se gândi că numai o ființă cu puteri supraomenești ar fi în stare să o scoată de aici. Se gândi fără să vrea la soțul ei și își spuse că i-ar sări de gât chiar dacă avea cea mai groaznică înfățișare dacă ar apărea aici și i-ar deschide celula. Mult timp îl privise doar ca pe un monstru și numai gândul la el o înfiora. Dar, acum îi era dor de vocea lui aspră, de mâinile ca niște labe păroase, care cu siguranță că puteau nu numai să lovească dur, dar și să dezmierde gingaș.

— Duce, unde ești? murmură pe jumătate adormită Hetta din cealaltă celulă.

— Este aici, la mine, zise Gisela, dar primi ca răspuns doar un ușor sforăit și, după puțin timp, respirația regulată a Keziei vestea că și aceasta adormise.

Însă Gisela era trează și încordată, simțind că se întâmpla ceva inexplicabil cu ea. Preț de câteva clipe, privi prin ochii șobolanului și văzu o umbră mare, în care străluceau două puncte luminoase. Umbra era corpul ei, iar luminile erau ochii plini de o forță ce nu putea proveni din această lume.

„Ceva mi se întâmplă”, gândi ea și se răsuci stânjenită, pentru că nu mai era ea însăși. Stomacul îi chiorăia cu zgomot, deși Lina, una dintre cele două slujnice ale vrăjitorului, îi dăduse seara un castron cu mâncare, iar acum îi venea în nas un miros ce cu siguranță nu provenea din temnița subterană, în timp ce în jurul ei totul se transforma, Gisela își linse buzele. Se afla într-o pădure deasă și ninge de parcă albul rece ar fi vrut să îngroape sub el întreg pământul. Mirosul ademenitor venea de la un iepure, care țopăia nu departe de ea. Trebuia să îl prindă spre a-și potoli foamea cumplită și a se putea dedica apoi îndeplinirii țelului propus.

Gisela scutură buimăcită capul. Care *era* de fapt țelul ei? Înainte de a se putea dumiri, sări asupra iepurelui ca o săgeată, îl prinse și mușcă din el. Avea gust de blană, sânge și carne crudă, care îi producea greață acelei părți din ea care mai rămăsese ea însăși. Atunci înțelese că nu ea înfuleca iepurele, ci o altă ființă, dar o labă puternică, plină de zăpadă o aduse pe pista bună.

— Dagga! Gisela simți unda dintre ea și cățea și în ea se trezi brusc speranța. Dagga, mă auzi?

Se concentrează asupra animalului, încercă să vorbească cu el, spre a putea să îl conducă. Dar încercarea ei disperată nu avu succes. Putea doar să își

dea seama de ceea ce vedea, auzea ori gusta căteaua, dar nu era în stare să o influențeze. Odată cu un oftat puternic își exprimă și dezamăgirea. Colega ei de temniță, Hetta, putea să realizeze mai multe cu Ducele ei și chiar ea însăși reușise să controleze într-o oarecare măsură șobolanul. Dar Dagga se sustrăgea oricărei încercări de influențare.

— Bestie încăpățânată! o certă Gisela când căteaua scuiă resturile de blană ale iepurelui și cobori la malul râului ca să se spele de urmele gustării. După care, mult timp văzu numai arbori, printre care fugea Dagga, fără a-și putea da seama unde se afla animalul.

10.

Zăpada o stânjenea pe cățea, pentru că acoperea urmele pe care mersese până atunci, și nasul ei nu mai simțea mirosul cailor și oamenilor și nici pe cel al prietenei ei. Totuși ceva îi spunea că Gisela se găsea undeva în fața ei și urma acest instinct cu consecvența animalului care nu cunoaște îndoiala. După ce își mai potolise foamea, alergă mai departe, fără să o intereseze viscolul tot mai puternic. După un timp, ajunse la un drum ce mergea în direcția urmată de ea și merse pe el până când o clădire mare îi bară calea. Ajunseră la ea vocile bărbaților fără griji și în nas o înțepă izul acelei băuturi care îi făcea să devină imprevizibili. În același timp, mai constată ceva, ceva cunoscut din încăperea în care stătea atât de des prietena ei. Era ceva vag, otrăvitor și viu într-un mod neplăcut. Mârâi instinctiv, pentru că întreaga clădire era înconjurată de mirosul dezgustător ce îi provoca greață. Deoarece nu voia să întâlnească ființa care locuia acolo, ocoli casa, strănută de câteva ori ca să elimine mirosul din nări și alergă mai departe cât de repede îi permitea zăpada.

După puțin timp, simți că Gisela trebuia să fie foarte aproape și adulmecă. O dâră din mirosul ei era imprimată în arbori și în stânci și ea deveni mai puternică cu cât adulmecea mai sus. Ca urmare, părăsi drumul, se luptă cu hățișul din marginea pădurii și scormoni zăpada de pe colina abruptă ce se ridică deasupra râului. Curând, văzu ziduri asemănătoare celor de acasă, dar care miroseau și mai urât decât casa pe lângă care tocmai trecuse. Dar mirosul era mai vechi, ca și cum cel care îl imprimase ar fi plecat.

Acolo unde oamenii vedeau doar mine și dărâmături peste care nu puteai trece fără să riști să îți frângi gâtul, simțurile Daggăi percepeau un burg nu deosebit de mare, dar solid construit, cu intrarea printr-un turn înalt. Se opri în fața micii porți din dreapta turnului și o împinse cu labele din față, așa cum făcea la Riebelsborn. Pentru că aici nimeni nu se aștepta la intruși, poarta nu era încuiată și se dădu în lături.

Nasul Daggăi sesiză un iz mai ciudat: mirosea a piele, metal și a câine, dar foarte puțin a om. Mirosul îi spunea că în burg se aflau câțiva oameni, dar prin această poartă nu mai trecuse de mult vreunul dintre ei, și asta o irita pe cățea. Adulmecă suspicioasă, se strecură prin poartă în interiorul

burgului și se opri când auzi o ușă deschizându-se. Doi indivizi înarmați ieșiră din încăperea străjerilor și priviră în jur. Bazându-se mai mult pe nas decât pe ochi, Dagga stabili că era vorba de dulăi tineri, care puteau atât de groaznic de parcă s-ar fi tăvălit prin acea otravă al cărei miros era omniprezent, își arată dinții și, când cei doi se îndreptară spre ea, atacă fără niciun avertisment.

Cajetan le dăduse câinilor înfățișare de oameni, dar în interiorul lor aceștia rămăseseră cățelandri stângaci, care, deși erau mari și puternici, nu erau maturizați. Văzând în fața lor o cățea uriașă, se retraseră tremurând. În ei mai exista amintirea mamei lor, care-i pune la punct luându-i de după ceafă și zgâlțâindu-i sau înghiontindu-i dureros între coaste, și, când Dagga sări la ei mârâind, se întoarseră și o zbughiră căutând adăpost în cel mai îndepărtat colț al încăperii lor.

Dagga pufni mulțumită, ca la Riebelsborn, când speriasse brații ce se așezaseră în culcușul ei, și trecu nestânjenită mai departe, în timp ce nasul ei cerceta burgul. Partea superioară a acestuia putea mai tare decât câinii străjeri, dar din adâncime venea acel miros fin spre care se îndrepta nostalgia ei. Își vârî botul în crăpătura unei uși întredeschise și coborî printr-un coridor ce ducea într-o încăpere de unde se putea pleca în mai multe direcții. Majoritatea galeriilor erau blocate prin uși, dar mirosul pe care îl urma ea venea dintr-o deschizătură în spatele căreia se afla o scară abruptă. Fără să șovăie, plecă în fugă pe scară în jos, până când drumul îi fu blocat de o ușă lată, închisă.

Când zgârie supărată cu laba ușa, se auziră pași apropiindu-se. Cățeaua auzi deschizându-se zăvorul și se aruncă în lemnul prins în rame de fier. Ușa se dădu în lături și ea se năpusti înăuntru. Omul, care mirosea și el a câine, înțepeni în fața ei, într-o mișcare de apărare făcută cu halebarda. Fără să îi pese de armă, Dagga sări pe el și îl puse la podea. Sub colții ei trosniră oase și încăperea se umplu pentru o clipă de urlul de durere al unui câine. Încă o mușcătură, și se așternu liniștea. Alți doi câini, care se apropiaseră, chelălăiră strident la vederea camaradului mort și imediat se ascunseră făcându-se covrig în întunericul bolții. Dagga nu mai luă seama la ei, încercând să vomite sângele cu miros de sulf ce îi cursese pe gât și îi provoca crampe.

În spatele ei răsună un strigăt speriat, dar și bucuros în același timp, care o făcu să uite de preocuparea ei.

— Dagga! Cerule, cum ai ajuns aici?

Căteaua, dând din coadă, fugi la Gisela, întinse laba și încercă să ajungă la ea printre gratii. Cu această ocazie deranjă un șobolan, care fugi cuprins de panică. Dar Dagga nu se lăsă ademenită de el. Nările ei aspirau izul prietenei și privirea ei trăda cât de mult ținea la tânără.

Gisela trăia profund neașteptata revedere și lupta cu lacrimile. Hetta avea grijă de Ducele ei speriat de moarte și le privea pe cele două cu ochii mari.

— Până aici este bine! Dar nu am realizat mai nimic. Dacă nu putem pune mâna pe cheile de la celulele noastre, apariția acestei bestii uriașe nu ne este de niciun folos!

Gisela vru să riposteze la această apreciere defavorabilă la adresa cățelei, dar privirea îi căzu pe legătura cu chei care atârna pe peretele dintre ușa de intrare și încăperea paznicilor. Dacă Dagga s-ar ridica pe labele dinapoi, ar ajunge la ele, dar probabil că nu era suficient de inteligentă pentru a pricepe ce se voia de la ea.

— Dagga, uite! Acolo sunt cheile! Dă fuga și adu-mi-le!

Gisela arată către legătura cu chei, arătând cu mâna direcția. Dar Dagga parcă era surdă, tot împingea grilajul și scâncea cerându-i stăpânei să o mângâie.

— Pentru Dumnezeu, nu se poate ca totul să fie în zadar!

Kezia plângea dezamăgită, în timp ce Hetta îl ridică pe

Duce și îi arată legătura de chei.

— Măcar poți să o dai jos din cui? Pe urmă o vom rezolva noi cumva.

Puse șobolanul din nou jos. După ce trase cu coada ochiului la Dagga, șobolanul fugi, se cățăără pe lemnul negeluit al cadrului ușii și sări direct pe cârligul care susținea cheile. Căteaua văzu animalul și, din instinct, vru să se ia după el, ca să îl omoare, dar Gisela își înfipse mâinile în blana ei și o reținu.

— Este Ducele, prietenul nostru, și nu ai voie să îl vânezi și să îl mănânci!

Între timp, șobolanul își făcea de lucru la legătură, dar din cauza greutatea metalului nu reușea să o arunce din cârlig. Hetta începu să înjure ca un birjar, iar Kezia scâncea ca un bebeluș. Gisela strângea din dinți și arunca priviri arzătoare spre cheile care reprezentau muchia îngustă dintre libertate și sclavie veșnică.

— Dagga, fir-ai tu să fii! Adu cheile! strigă ea la cățea.

Animalul se trase un pas înapoi și rânji. Privirea Giselei se fixă poruncitoare spre ea și, când șobolanul chițai rugător, Dagga se întoarse către el, se duse la ușă și se sprijini de perete, manifestându-și enervarea pentru modul în care era tratată. Până acum nimeni nu o învățase ce erau cheile, dar, când dădu să înhațe mogâldeța cu blană, aceasta sări înspăimântată pe podea și cățeaua rămase cu legătura de chei în bot. Scutură involuntar capul și lăsă jos cheile, dar, când Gisela o laudă ademenind-o, înțelese că ar fi vorba despre un joc nou, pe care stăpâna voia să îl joace cu ea. Ridică din nou legătura care zăngănea, o aruncă în aer, o prinse din zbor și se grăbi către stăpâna ei.

Gisela îi luă cheile din colți și se puse pe treabă. Trebui să se împingă cu toată greutatea în gratii și să își forțeze brațul pentru a introduce cheia în broască. Din fericire, broasca era unsă bine și se deschise cu ușurință după două rotiri ale cheii. Când zăvorul ieși din opritor, ușa se deschise singură. Gisela ieși în fugă, ca și cum s-ar fi temut că prin puterile vrăjitoarești ale lui Cajetan ușa se va reînchide, o îmbrățișă pe Dagga și apoi le eliberă pe cele două tovarășe de temniță ale ei. Hetta ieși plină de demnitate din celulă, luându-l cu ea pe Duce, care se pusese în siguranță față de cățea pe canatul de sus al ușii, și se scutură sub impactul valurilor de aer înghețat ce pătrundeau prin ușa temniței rămasă deschisă.

— Auziți cum urlă vântul afară? Mă tem că sus este furtună și, judecând după anotimpul în care ne aflăm, poate chiar viscol. Pe o astfel de vreme nu putem merge nici jumătate de kilometru.

— Cel puțin nu așa, zise Kezia arătând către zdrențele subțiri de pe ea.

Hetta ridică din umeri cu un surâs ironic.

— Dacă vrei să rămâi, nu ai decât! Eu sunt sătulă de văgăuna asta! Ducele a descoperit lângă poartă o cameră cu pelerine și cizme pentru paznici. Nu va fi prea plăcut să purtăm lucruri ce put a pucioasă, dar nu avem de ales.

— Și paznicii? întrebă Kezia speriată.

— Doar ai văzut ce repede l-a terminat bestia asta uriașă pe unul dintre ei. Cred că nu va trebui să ne temem de tipii de la poartă. Dacă ne vor face probleme, le va rezolva cățeaua.

Gisela nu împărtășea optimismul Hettei și vru să ia cu ea spada paznicului mort, pentru ca la nevoie să se poată apăra. Dar, când atinse

mânerul acesteia, avu impresia că pusese mâna pe o mizerie lipicioasă și renunță.

Hetta se întoarse spre ea și o privi întrebător.

— Ce este?

— Nimic.

Gisela mai intră o dată în celula ei și își șterse mâna cu paie din grămada ce îi servise drept pat. Apoi o urmă pe Hetta, care alerga pe trepte de parcă prinsese noi puteri. Dagga o luă înaintea lor, urcă vijelios coridorul, traversă curtea burgului și se opri în fața încăperii străjerilor. Căinii cu aspect omenesc, care se aflau în încăpere, remarcară că afară se petreceau lucruri ce nu puteau fi în sensul celor dorite de stăpânul lor, dar, când dădură cu ochii de colții dezveliți ai Daggăi și auziră mârâitul ei amenințător, se întoarseră și se ghemuiră tremurând în cel mai îndepărtat colț.

Hetta tresări scurt când viscolul o lovi cu toată puterea, aruncându-i zăpada sub cărpele de pe ea, cu senzația că mii de ace i se înfipseseră în piele. Cu o sudalmă șuierată încet se îndreptă în fața viscolului și, cu pași șovăielnici, se duse la turnul porții și deschise ușa pe care o văzuse prin ochii Ducelui. În încăpere, pe lângă îmbrăcăminte, se mai aflau și rezerve de mâncare pentru căinii cu înfățișare umană. Totul putea îngrozitor și nu avu curajul să pună mâna pe ceva. Dar, în cele din urmă, descoperi câteva pelerine prăfuite, pături și fulare în care mirosul de pucioasă nu era atât de persistent ca să îi taie respirația și găsi și mai multe perechi de cizme.

Între timp ajunseră în încăpere și Gisela cu Kezia și o ajutoră pe Hetta să curețe obiectele utilizabile de praf și de pânza de păianjen. După ce se înfofoliră bine, priviră cu atenție în jur și ieșiră din burg prin poarta cea mică a acestuia.

11.

Salvarea lui Alban se dovediră a fi caii urmăritorilor lui. Când se repezi asupra lor urlând, aceștia se speriară și câțiva chiar își aruncară jos călăreții. Lipsiți de șefii lor, pedestrașii nu cutezară să îi stea monstrului în cale. Alban străpunse rândurile de bărbați și fugi. Preț de o clipă, se amuză de ocările vânătorilor luați prin surprindere, dar își dădu seama că a doua oară nu îi va mai reuși figura și simți cum forțele îl părăseau odată cu sângele pierdut prin răni. În plus, după scurt timp se auziră sunete de corn care-i chemau pe urmăritori să strângă rândurile.

Când auzi zgomotul produs de grupul din fața sa, cei din urma lui se regrupaseră deja și se apropiau. Descumpănit, se opri în dreptul râului, ce apărea ca o dungă întunecată în peisajul acoperit cu zăpadă și, încolțit de putere, se aruncă în apa rece ca gheața.

— Nu îl lăsați să scape! îl auzi strigând pe cavalerul Luitpold.

Câțiva călăreți încercară să îl urmărească pe Alban de pe mal, dar erau locuri în care zăpada era acoperită cu gheață. Calul primului călăreț alunecă și căzu. În timp ce acesta necheza de durere, cei din spate nu mai putură să-și oprească armăsarii și se prăbușiră peste animalul căzut. Alban văzu căzând oameni și animale ca niște jucării și înțelese că, pentru moment, cerni îl ajutase. Luat de curent, înotă mai departe, în timp ce urmăritorii rămaseră în urmă, dând semnale de corn către cei aflați în josul râului.

Lui Alban îi erau greu să se mai mențină la suprafață, din cauza oboselii și a slăbiciunii trupului. Brusc îl prinse un vârtej și îl trase în adâncuri. Fu lovit de stânci, învârtit de mai multe ori și, în cele din urmă, se trezi aruncat pe o stâncă plată. Abia după un timp observă că nu mai trebuia să lupte pentru fiecare gură de aer, ci că se găsea pe uscat. Doar picioarele îi mai atârnavă în apă. Când privi în jur, nu văzu nicio lumină și pricepu că apa îl dusese într-o grotă. Prea obosit pentru a se mai ridica, lăsă capul jos și închise ochii.

— Acesta este sfârșitul. Aici vei muri!

Mai întâi crezu că aude o voce străină. Abia pe urmă înțelese că acela care vorbise fusese chiar el. „Bun, gândi el, grotă aceasta nu este un mormânt prost pentru unul ca mine. La cimitir oricum nu m-ar fi îngropat,

mai curând m-ar fi dat la câini.” O vreme se cufundă în neștire, dar apoi se gândi la Gisela și simți lacrimi în ochi.

— Să o salveze bunul Dumnezeu, chiar dacă propriul meu suflet va trebui să ajungă în iad!

Cuvintele îl durură, dar această rugămintă era singurul lucru pe care îl mai putea face pentru soția lui. Soția lui? Alban râse amar. Niciodată nu o privise astfel, ci doar ca mijloc pentru a atinge un scop. Sau nu era așa?

Din cauza slăbiciunii, nici nu mai putea să gândească. Simțea cum îl părăsește viața și se cufundă într-o beznă dezgustătoare, ce amenința să îi înăbușe ultimele răsufări și restul existenței sale.

12.

Alban se trezi brusc, deschise ochii, dar nu putu să vadă nimic. Se simțea de parcă o mână răcoritoare de femeie îl apucase și îl smulsese dintr-o mlaștină plină de miasme pestilențiale. Îi reveniseră și o parte din puteri și, când își palpă umărul, constată că rana i se închisese. *T*

Se ridică, se lovi de plafonul grotei și, în patru labe, porni în direcția de unde venea curentul de aer proaspăt. Dădu peste o crăpătură în stâncă prea îngustă pentru a-i permite trecerea. Nu avea altceva de făcut decât să se arunce în apă și să caute gaura prin care apa îl împinsese în grotă. Dar, judecând după urletul vijeliei de afară, cu blana lui udă ar îngheța în scurt timp. În disperarea lui, mai încercă o dată să se strecoare prin crăpătura îngustă. În clipa în care reuși să scoată capul, ca prin farmec, stânca îl expulză, cum se întâmplă cu copilul la naștere.

Era noapte, dar totul sclipea în alb. Zăpada cădea atât de deasă, de parcă ar fi vrut să îngroape sub ea tot ce era viu, iar vântul urla ca o haită de mii de lupi. Alban își trase involuntar capul și se dori înapoi în siguranța grotei pe care tocmai o părăsise. Pe urmă, i se păru că zărește o lumină prin furtuna de zăpadă și porni cu pași greoi către ea. După doi-trei pași trebui să își croiască drum prin nămeții cât înălțimea unui om. Când se crezu rătăcit în deșertul alb, căzu pe burtă pe un petic de pământ neacoperit de nea și văzu trei siluete venind în direcția lui, înfășurate în pături și pelerine groase, însoțite de o creatură precum un urs.

— Gisela!

Alban era sigur că ea trebuia să fie, deși nu o văzuse decât ca pe o umbră.

Ea se opri și ridică mirată brațele.

— Alban! Cât ai clipi, fu lângă el, îngropându-și mâinile în blana lui încâlcită. Ce bucuroasă sunt că te văd! Dar ce este asta? Ești rănit!

Deși bucata de plumb zvâcnea în umărul lui, Alban spuse:

— Nu este așa de rău. Am avut o dispută cu câțiva smintiți care voiau să mă oprească din drumul către castelul lui Cajetan. Dar, slavă Domnului, te văd întreagă și neatinsă de vreo vrajă! Cum ai reușit să te salvezi?

Gisela izbucni în râs, ca și cum nici ei nu i-ar fi venit să creadă.

— Este meritul Daggăi! Fără ea nu aş fi reuşit. Întinse mâna şi mângâie căţeaua, care se lipi de ea şi scoase un lătrat uşor. Ea este Hetta. Cajetan o ţinea captivă, ca şi pe Kezia, pe care bucătăreasa de la Riebelsborn a dat-o pe mâna acelei creaturi a diavolului, vrăjitorul iadului.

Hetta dădu din cap în direcţia uriaşului, cu mâna omului care considera prieten pe oricine era duşman al duşmanului lui. Dar Kezia se ghemui speriată în şalul ei. La Riebelsborn se temuse de Alban, dar, uitându-se acum mai atentă la el, nu i se mai părea atât de îngrozitor cum îl păstrase ea în amintire.

Între timp Hetta descoperise rana lui Alban de la umăr.

— Dumnezeuule, dar eşti plin de sânge!

Gisela îi atinse rana. El icni, dar zise imediat:

— Nu este nimic!

Dar cu Hetta nu îi merse.

— Cu aşa ceva nu poţi fi niciodată prea precaut! Juponul soţiei tale mai este suficient de curat pentru a improviza din el un bandaj. Nu o să îngheţe dacă îţi cedează o bucată de material, oricum are pelerina. Să vedem dacă putem să te acoperim şi pe tine. Umbli complet gol, ceea ce este nedemn pentru un creştin.

Alban îşi acoperi îngrozit pântelele cu mâinile, dar Hetta doar râse în timp ce se aplecă pentru a căuta în îmbrăcămintea Giselei o bucată de material care să fie folosită drept bandaj.

— Nici chiar aşa de ruşinos nu este nevoie să fiţi. Gisela cu siguranţă v-a văzut des, iar eu sunt văduvă şi ştiu ce îi deosebeşte pe bărbaţi de femei. Kezia poate să se uite între timp în altă parte.

Gisela fu recunoscătoare întunericului dinaintea dimineţii, căci se roşise la vorbele Hettei. Încercă şi ea să nu îl mai privească pe Alban, dar involuntar privirea îi trecu peste coapse. Fiind un monstru, se aşteptase să vadă ceva monstruos şi între picioare. Dar, cu excepţia blănii nu remarcă altceva decât văzuse la fraţii mai mici ai prietenelor ei când făceau baie. Şi-l reaminti pe fratele ei şi îşi reaminti şi cum îi surprinsese pe el şi pe sărmana Gundi şi înţelese că acest aspect nevinovat putea să se modifice prompt.

Se răsti la Hetta, pentru a scăpa de reflecţiile ei prosteşti.

— Dă-i bătaie, că trebuie să plecăm mai departe!

Cu o smucitură bruscă, Hetta rupse o bucată de material destul de lungă, cu care îi bandajă lui Alban umărul. Deși acesta nu voia să arate cât îl dureau, scoase totuși un geamăt.

— După cum arată rana, ar trebui tratată mai bine decât pot eu să o fac aici, în drum. Aș vrea să te duc la un chirurg, dar nu am fi bine-veniți acolo.

— Există bărbați care arată mai rău decât Alban, interveni Gisela.

Hetta îl măsură cu privirea pe bărbat cât era posibil în lumina slabă reflectată de zăpada proaspăt căzută și ridică din umeri:

— Ai dreptate, draga mea. Totuși, niciun om nu s-ar bucura să i se bată la ușa în miez de noapte și să se trezească față în față cu cineva ca Herr Alban.

— Prietenul meu Matthias, pe lângă celelalte calități, o are și pe aceea de a fi un medic învățat. El îmi va extrage bucata de plumb din umăr.

Alban obosise de atâta vorbit și voia să găsească un loc în care să se poată odihni.

Gisela scoase un strigăt ușor.

— Plumb! Au tras în tine cu o armă de foc?

— Cu siguranță nu a fost o manifestare de prietenie. Alban își arătă dinții. Cred că Cajetan i-a asmuțit asupra mea pe oamenii din satele învecinate, pentru a mă împiedica să te salvez, draga mea. El nu putea să bănuiască faptul că Dagga va reprezenta un ajutor mult mai bun pentru tine decât aș fi putut fi eu.

Din cuvintele lui răzbătea invidia față de cățeaua care putea fi sigură de afecțiunea și prietenia Giselei. Dar Alban râse apoi. Dagga o salvase pe Gisela din captivitatea lui Cajetan și astfel își câștigase atât recunoștința ei, cât și pe a lui.

— Uite, leagă-ți asta în jurul coapselor. Și hai să plecăm. Aici înghețăm.

Hetta îi întinse una dintre păturile pentru cai pe care le luase cu ea pentru a se proteja suplimentar de zăpada viscolită.

Alban tocmai voia să îi spună că nu îi este frig, dar observă unda puternică și călduroasă care se îndrepta către el din direcția Giselei și care îl făcea să uite slăbiciunea și durerea. Când ea se îndepărtă de el câțiva pași, Alban începu să tremure din nou și genunchii începură și ei să îi tremure de oboseală.

— Va trebui să mă sprijini puțin, o rugă el, se apropie de ea, își puse pătura pe umeri și își petrecu brațul în jurul Giselei.

O simțea ca pe o mică sobă, care radia căldura în mod plăcut, fără a-l arde.

Gisela îl privi zâmbind.

— Sprijină-te de mine! Sunt suficient de puternică.

— Pe Dumnezeu și pe Sfânta Fecioară, ești într-adevăr!

Alban simți forța ce răzbătea din ea și pe care soția lui, fără să își dea seama, o împărțea cu el. Ar fi preferat să o ia în brațe și să o poarte așa, pentru a-i fi mai aproape de inimă.

Își continuară drumul și, în timp ce cele trei femei erau obosite, dar și vesele pentru că vântul sufla din spate și le împrăștia zăpada din fața picioarelor, Alban simți clar că aici lucrau forțe ce nu proveneau din lumea aceasta, dar care le voiau binele. Această putere miraculoasă acționa doar pe mica bucată de sol pe care se mișcau ei, care apoi se acoperea imediat cu straturi de zăpadă, iar deasupra, pe vârful dealului, urla viscolul.

Când Alban ridică privirea, crezu o clipă că vede silueta în mărime supranaturală a unei femei care ținea deasupra lor mantia ei sclipind albastru, apărându-i de furia vremii, și rosti în gând o rugăciune. Aproape nici nu îi venea să creadă cât de repede merseseră. Deși se deplasau pe jos, parcurgeau kilometrii cu viteza unui cal în galop. Chiar dacă totul i se părea puțin cam ciudat, se bucura că o forță superioară intervenise în favoarea lor și îi proteja. Părerea lui era că niciun om nu dispunea de puteri atât de mari, nici măcar femeia pe care o iubea.

— Fii fără nicio grijă, prietene. Darul Giselei este pur și fără niciun amestec al răului!

Alban auzi vocea atât de clar încât se cutremură și privi în jur agitat. Dar cele trei femei își continuau drumul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când ridică întrebător privirea, văzu femeia celestă zâmbind, apoi acoperindu-se cu un voal și dispărând. Simultan o puternică pală de vânt sfâșie norii și, pe înălțimea din fața lor, văzură Riebelsbornul scăldat în lumina aurie a răsăritului de soare.

13.

În timp ce Gisela, Alban și cele două însoțitoare ale lor soseau în acest mod miraculos, viscolul îi ținea pe oamenii din împrejurimi în casele lor, obligându-i să rămână acolo, de parcă toate zăvoarele fusese trase. Cavalerul Luitpold și vânătorii lui rămaseră pe timpul viscolului în coliba unui porcar, fără ca măcar să dea frâu liber cailor lăsați afară, care, urmându-și instinctul, s-ar fi întors la grajdurile lor. În sate, țăranii înspăimântați se făceau covrig sub pături și se rugau palizi Fecioarei Maria să îi apere de vijelia nemaipomenită. Călugării din mănăstiri promiteau zile de post și rugăciuni Fecioarei Maria și tuturor sfinților, crezând că aud în urletele elementelor naturii nu zeii păgâni, ci creaturile iadului, pornite să vâneze sufletele sărmanilor păcătoși.

Viscolul îl ținea și pe Fulvian în han. La început, în ciuda dezlănțuirii naturii, homunculusul vru să se întoarcă la burgul stăpânului lui. Dar ura să se lupte cu zăpada ca un om normal! și prostănac și ar fi trebuit să apeleze la forțe de care nu trebuia să afle Cajetan. Dar când în fața hanului opri o trăsură din care coborî un grup de călători fericiți că găsiseră un adăpost sigur, curiozitatea și capriciul lui îl determinară să le joace un renghi. Printre călători se aflau și două femei, mamă și fiică – cea tânără era chiar frumoasă, cealaltă încă plăcută, și ambele, după cum remarcase Fulvian, foarte dornice de complimente.

De aceea se transformă din nou în secretarul cardinalului Callani și atrase asupra lui atenția tuturor. Hangiul și slugile lui, clienții, dar și contrabandiștii și bandiții, care își găsiseră aici refugiu în fața vijeliei, vedeau în el autoritatea credinței și îi sorbeau cuvintele când povestea anecdote adevărate sau mai multe născocite, de la Roma și despre curie. Pentru început, făceau ochii mari la câteva istorioare deocheate, dar vinul turnat din belșug și fascinația exercitată de Fulvian sporiră buna dispoziție. Iar când homunculusul povestea, rânjind, cum Sfinția Sa Papa trebuise să o șteargă pe fereastră din cauza unui soț ajuns acasă prea devreme, se prăpădeau toți de râs.

Fulvian tocmai pregătea cea mai marea orgie ce avusese loc vreodată în această cârciumă, când chemarea lui Cajetan îl plesni ca un bici.

14.

În castelul marelui vrăjitor, viscolul le adunase pe slujnice în bucătărie, în timp ce Cajetan dormea în patul lui și visa la ascensiunea lui în Spania. Dimineața, Lina și Mine fierșeră terciul pentru cele trei prizoniere, dar când una dintre ele doar întredeschise ușa și văzu vijelia de afară, se cutremură.

— Pe vremea asta nu mă duc! Afară mori, spuse ea întorcându-se la colega ei.

— Cele trei vrăjitoare pot foarte bine să flămânzească o zi. Dragul de Fulvian spunea mereu că postul le-ar mai reduce din încăpățănare.

Mine clătină gânditoare din cap.

— Nu știu. Pe Hetta am lipsit-o destul de pâine, dar este încăpățănată ca un bou și scuipă foc numai când îi vede de departe pe stăpânul nostru și pe Fulvian.

— Pe noi ne avantajează. În acest fel, îl avem pe bunul Fulvian numai pentru noi. Ah, ce dor îmi este de el!

Lina oftă, atrăgându-și ironia celeilalte slujnice.

— Pot să te întreb de ce anume îți este dor la el?

De fapt de tot, vru să spună Lina, dar, când vru să recheme în memorie imaginea homunculusului, aceasta se contura vag. Doar permanenta dovadă a bărbăției lui se evidenția clar. Lina se cutremură. În prezența lui Fulvian tânjea după desfrâu, dar ceva din interiorul ei o avertiză brusc că pentru acest lucru va plăti cu vârf și îndesat.

Brusc, Lina simți singurătatea de care era înconjurată aici. Mine era o femeie pizmașă, ce se bucura de nefericirea altuia și care o trata ca pe o inferioară. De Cajetan se temea, cât despre Fulvian, știa că începând de astăzi îl va privi cu alți ochi. Îi lipsea, de fapt, tot ce în viața ei anterioară i s-ar fi părut plăcut – prietenele cu care să poată vorbi și râde, un băiat a cărui privire să se aprindă la vederea ei, chiar și înalții domni și înaltele doamne frumos îmbrăcate, care treceau călare pe lângă ea.

— Chiar îți place aici, în burg? o întrebă ea pe Mine.

Aceasta se uită la ea cu buza superioară ridicată, ceea ce o făcea să semene cu o iapă în călduri.

— Dumnezeuule, ce întrebare! Mai bine decât aici nu mi-a fost niciunde. Numai gândul la prietenul nostru Fulvian și este de ajuns ca să rămân aici!

Cuvintele ei nu prea contribuie la mulțumirea sufletească a Linei. Pentru că în acea clipă Fulvian îi apără în imagine cu coadă, coame de țap și, la piciorul stâng, cu o copită despătată.

15.

Cajetan se trezi către prânz, după un somn nenatural de adânc. Încă amețit, sări în picioare și știu imediat că se întâmplase ceva neplăcut.

— Fulvian!

Apoi își aminti că homunculusul nu se întorsese ieri, așa cum îi poruncise. Se concentrează asupra creaturii, pe care o descoperi înconjurată de lume ce îi sorbea vorbele de pe buze. Ceea ce le povestea Fulvian putea enumera pe trei degete, pentru că cei mai mulți bărbați tot își duceau mâna la prohab pentru a aranja pantalonii deveniți prea strâmți, iar o femeie mai în vârstă, dar încă arătoasă, se apăsa cu mâna pe pânțe.

— Desfrânat afurisit! Nu pentru asta te-am creat.

Cajetan spumega de furie din cauza nesupunerii dovedite de creatură față de el și se gândi serios să o castreze. Cu trecerea mileniilor, pofta de a avea femei i se redusese, dar fără să dispară complet, și nu găsea plăcut să apeleze la servitoarele care îl suportau, tânjind însă în sinea lor după Fulvian. Mine și Lina erau doar ultimele dintr-un lung șir de femei care îl serviseră atât în viață, cât și prin moartea lor și care, spre deosebire de majoritatea predecesoarele lor, erau ființe obișnuite, care treptat își pierdeau aspectul plăcut.

— Fulvian, câine păcătos! Vino acasă!

Nu se putea ca acea chemare magică să nu fi fost auzită de creatura lui, dar aceasta doar rânji și o apucă de sâni pe femeia mai în vârstă. Cu un pocnet neplăcut, dispăru în aceeași clipă și imaginea din mintea lui Cajetan.

Dură un timp până când magul putu să se mai gândească la ceva. Îl blestemă pe Fulvian și ar fi vrut să îl și lovească. Dar înțelese că, dacă voia să își pună în aplicare planurile, nu se putea lipsi de el. Pentru prima dată avu senzația că nu el ar fi stăpânul, ci ființa aceea apărută dintr-o experiență de a sa în urmă cu două mii de ani. Dar ce se petrecea în prezent nu îi lăsa timp să cugete la asta, pentru că, atunci când simțurile lui controlară temnița, se loviri de un gol înspăimântător.

Încă înainte ca prin intermediul oglinzii sale fermecate să privească acolo și să vadă în fața ușii deschise corpul deformat al unui câine ucis, îi fu clar că cele trei vrăjitoare evadaseră. Cajetan cercetă fiecare urmă din interiorul

și din jurul burgului care să indice existența unei puteri suficient de puternice spre a trece prin scutul lui protector, dar nu găsi nimic. Constatarea îl făcu să fie cuprins de un uriaș val de frică în fața necunoscutului care amenința să îl devoreze. Prea mult timp se ocupase de magie pentru a putea să vadă în evadare un rezultat al unor evenimente obișnuite. Ideea că o cățea ca Dagga i-ar fi putut alunga pe străjerii lui ca pe niște cățeluși îl depășea complet.

Pentru prima oară de când putea să își amintească, simți o gheară de gheață apucându-i inima: frica de un dușman invizibil și frica de moarte. Socoti câți ani de viață dobândise în urma ultimelor jertfe aduse și câți dintre ei îi folosiseră doar în lupta contra celor din Riebelsborn și se îngrozi, pentru că timpul rămas se apropia de sfârșit. Pierderea celor trei femei îl durea ca o lovitură de pumnal. Și se simți și mai rău când privirea îi căzu pe ceasul cu nisip care îi măsura viața lui Gaudentius și văzu că nisipul se scurgea invers mai repede decât oricând. Cuprins de mânie, închise ochii și strânse pumnii. Nu s-ar fi așteptat niciodată ca tocmai Matthias von Riebelsborn să fie în stare să îl sfideze în acest mod.

— Pe toți dracii din iad, tipul devine supărător!

Era o exprimare nevinovată, pentru că în realitate Cajetan simțea pericolul ce izvora din Riebelsborn și se temea să nu fie zdrobit.

— Trebuie să mă mișc repede și să lovesc tare ca un ciocan din oțel!

Cajetan se duse în grabă în încăperea în care păstra vestigiile mileniilor lui de viață și privi în jur. Trebuia să stârnească o furtună care să distrugă Riebelsbornul și pe locuitorii lui, înainte ca aceștia să i se poată împotrivi. Căută și găsi cornul fermecat cu care își stăpânise odată poporul. De aproape două mii de ani, de când neamuri străine invadaseră țara, acesta nu mai răsunase, pentru că apreciaseră că era mai convenabil să se unească cu căpeteniile cuceritorilor decât să lupte contra lor. Din acele zile, devenise puterea invizibilă din planul secund. Gândul de a interveni acum direct nu îi plăcea, căci în acest mod cu siguranță că ar atrage atenția unor oameni din regiune.

Dar râse de sine însuși, pentru că, dacă voia să se mute în Spania, putea să îi fie indiferent ceea ce se petrecea aici. Obiectul nu era un corn de zimbru cum se utiliza acum, ci provenea din alte timpuri. Era curbat ca un inel ce putea fi apucat doar cu greu de un bărbat adult, cu ambele brațe, și era turnat din cel mai fin bronz. În ciuda vechimii lui, strălucea de parcă ar

fi fost nou. Cajetan mângâie bătrânul instrument și se simți ca în acele vremuri în care fusese singurul care putea să sufle în acest corn special. Revăzu corpurile palpitânde ale mulțimii ce dansa în fața lui, divinizându-l în cadrul unei sărbători orgiastice ca întruchipare a Dumnezeului lor, și se întrebă dacă nu cumva greșise că se izolase atât de mult de oameni.

Alungă repede acest gând. Ce era de domeniul trecutului nu trebuia să îl mai intereseze în aceste momente când trebuia să își asigure viitorul. Se întoarse grăbit în odaia lui, întinse mâna deasupra oglinzii fermecate și rosti formulele magice pentru a vedea interioarele castelelor și ale celor mai importante case ale ținutului. Îl văzu pe cavalerul Luitpold, care ajunsese acasă după ce trecuse viscolul, negru la față de furie și dezamăgit că monstrul din Riebelsborn îi scăpase. Veni la rând cavalerul Heiner, care tocmai chemase o slujnicuță frumușică și încă altele pe lângă ea. Chiar și cavalerul Eckehard apăru în oglindă; îngrijorat de cele întâmplate la Riebelsborn, acesta se pregătea să plece într-acolo.

Pe buzele lui Cajetan apăru un zâmbet diabolic atunci când duse la gură cornul și suflă în el. Ca la un semnal, toți cei care apăruseră în oglinda fermecată înlemniră. Al doilea sunet al cornului răsună sălbatic și poruncitor peste ținut.

— Direcția Riebelsborn! Dați foc burgului și omorâți-i pe toți cei care se află acolo!

16.

Deși Gisela resimțise totdeauna viața la Riebelsborn ceva cam tristă, fu șocată când păși în burg. Dagga și Alban mârâiră când una din ușile deschise ale grajdului se mișcă în bătaia vântului. Grajdurile erau goale, pentru că slugile luaseră cu ele toți caii, vacile, oile și caprele și nu se dăduseră în lături nici în privința găinilor și rațelor. În curtea castelului zăpada era atât de mare, că abia reușiră să treacă prin ea. Alban avu nevoie de toată puterea lui pentru a le croi un drum până la scara ce urca la intrare. Ușa era încuiată, dar, când Gisela ciocăni, undeva sus se deschise un oblon și Gundi scoase capul pe fereastră ca să vadă cine venise. La vederea Giselei, aproape că îi ieșiră ochii din cap.

— Dumneavoastră sunteți, stăpână? Dumnezeule, ce minune!

Dispăru fără să mai închidă oblonul și parcă zbură până jos, deoarece aproape în aceeași clipă deschise ușa și sări de gâtul Giselei.

— Este în regulă, Gundi! Dar lasă-ne să intrăm. Ne-ar prinde bine și un pahar de vin. Și, pe lângă asta, trebuie tratate cât mai repede cu putință rănila soțului meu.

Gisela o împinse pe Gundi și intră în hol. Dagga se strecură înaintea ei și păru dezamăgită că nu dădu peste braccia pe care ar fi vrut să îi alunge din culcușul ei.

În acest timp apărură și Frau Anna și Gaudentius. Sora castelanului își dădu frâu liber bucuriei și uimirii, iar Gaudentius îl bătu pe umărul nevătămat pe Alban.

— Doamne, ai reușit deci să o eliberezi pe Gisela! M-am gândit eu la asta, în noaptea în care au început să îmi revină puterile.

Alban clătină cu regret din cap.

— Nu eu am făcut asta, ci Dagga. Nu mă întreba cum, dar cățeaua a tras pe sfoară gărzile lui Cajetan. Eu nici măcar nu am ajuns până la castelul lui. M-au vânat ca pe o sălbăticiune și am să îi aprind o lumânare mare Sfintei Fecioare, pentru că m-a ajutat să scap de urmăritorii mei.

— Înainte de asta trebuie să îți tratezi rănila. Soțul meu are în umăr plumbul trimis de o armă de foc. Puteți să i-l scoateți dumneavoastră ori mă ocup eu?

Gisela i se adresa cu fermitate lui Gaudentius, care nu o băga în seamă, ci îl luă de braț pe Alban.

— Hai cu mine sus. Acolo este mai cald. Căminul din camera mea este singurul în care arde focul. Slugile au fugit și ne-au lăsat baltă. Unii au încercat chiar să ne omoare. Am scăpat ca prin minune, dar sărmanului Ludwig i-au spart capul. L-a găsit Anna în dreptul scărilor. A încercat să îi oprească pe ticăloși să urce la noi. Ar fi trebuit să se ferească de ei!

Gaudentius vărsă câteva lacrimi pentru credinciosul lui slujitor, în timp ce îl conducea sus pe Alban. Anna rămăsese jos și le privea pe cele două femei. Când privirea i se opri asupra Keziei, tresări.

— Tu ești într-adevăr?

Fata confirmă.

— Eu sunt, stăpână. Și nu am fugit, cum probabil ați crezut.

— Alban bănuia că ai fi putut fi răpită ca și Gisela. Slavă Domnului că ești liberă din nou.

Anna o îmbrățișă scurt pe Kezia și i se adresa apoi Hettei:

— Ai fost și tu prizonieră a acestui ticălos vrăjitor?

— Hetta din Hornberg, mă numesc. Și, dacă s-ar putea, Kezia și cu mine v-am rămâne îndatorate pentru niște haine mai bune. Cârpele de pe noi vor fi fost potrivite pentru temniță, dar în libertate nu vreau să le mai port.

Hetta dădu jos de pe ea pelerina călduroasă arătându-și veșmântul zdrențuit, din care nimic nu mai arăta că ar fi aparținut odată unei femei nobile.

Anna încuviință din cap și le ceru să o urmeze. Atunci se auzi de sus vocea lui Gaudentius foarte tare și viguroasă:

— Fir-ar să fie, am nevoie de ajutorul cuiva!

Gisela aruncă pelerina și fugi pe scări. Anna cugetă o clipă și o împinse în față pe Gundi.

— Ocupă-te tu de musafirele noastre. Trebuie să mă duc sus, pentru situația în care ajutorul dat de Gisela nu ar ajunge.

17.

Ceva mai târziu, erau cu toții strânși în camera de studiu a lui Gaudentius. Împreună cu Gundi erau șapte, dar Gisela vedea și o a opta persoană, pe Lavinia, care, gesticulând, își exprima bucuria de a își revedea prietena sănătoasă. Între timp, Alban fusese doftoricit și, după ce bucata de plumb îi fusese îndepărtată din umăr, în câteva clipe se transformase dintr-un monstru păros într-un om normal. Gisela, care mai mult se bucurase decât se mirase de transformare, jubila și plângea în același timp de când îl recunoscuse în el pe Georg Streller. El îi răspundea cu un zâmbet de îndrăgostit și ea pricepu că în sufletul ei știuse de mult cine se ascundea sub blana monstrului.

Alban îi luă mâna, o strânse la pieptul lui și o privi.

— Ești supărată tare pe mine pentru că te-am îndus în eroare?

— Ba pe naiba! i-o reteză Gaudentius. O să fie fericită că nu ești un individ respingător. Acum, că am scăpat de blestem...

— Nu am scăpat! îl întrerupse Gisela. Lupta cu Cajetan nu a fost câștigată încă! Potoliți-vă o clipă! Stătea cu capul aplecat într-o parte și părea că asculta ceva din depărtare. Când li se adresă celorlalți, fața îi era albă ca zăpada proaspăt căzută. I-am auzit vocea. Le-a poruncit tuturor din acest ținut să se îndrepte spre Riebelsborn și să ne nimicească.

— Trebuie să fugim imediat. Cel mai bine ar fi să mergem la Trelling. Cu siguranță că Eckehard ne va oferi protecție.

Frau Anna încercă să se ridice, dar Gisela o apucă de mână.

— Nici Trelling nu este sigur, căci puterea dușmanului este mare. Amintește-ți cât de ușor i-a fost să ne răpească pe mine și pe Kezia. Dacă fugim, trebuie să o facem undeva foarte departe, în așa fel ca vrăjitorul să ne piardă urma.

— Cu atât mai mult avem motive să ne grăbim, îi zori Anna.

Nepotul ei ridică mâinile.

— Ușurel, draga mea! Dacă părăsim acum burgul prostește, ajungem drept în brațele oamenilor lui Cajetan. Doar ai auzit-o pe Gisela. Ei se îndreaptă spre noi din toate direcțiile. Nu, vom aștepta până când se vor strânge toți în jurul burgului, după care ne strecurăm printre degetele lor.

Voi, femeile, trebuie să încuiați toate porțile și să lăsați jos grilajele. Asta nu îi va opri pe agresori, dar vom câștiga timp.

— Timp pentru ce? întrebă Anna fără să înțeleagă.

— Ca să împachetăm ceea ce trebuie să luăm cu noi: bani, niște obiecte magice, bijuteriile tale, ceva haine. Doar nu vom părăsi Riebelsbornul ca niște cerșetori.

Nici nu apucă bine să termine ce avea de spus, că Gisela se și ridică pentru a lua crucifixul Laviniei. Pentru ea era cel mai important lucru pe care trebuia să îl ia. La sfatul prietenei sale, mai strânse și papirusul din cartea grecească și alte câteva lucruri. Gundi și Kezia o ajutară, luând exemplu de la calmul ei. Hetta, dimpotrivă, era nervoasă ca o găină alungată din cuibar.

— V-ați gândit la toate, Herr Matthias von Riebelsborn? Acum am mai putea să scăpăm prin pădure, dar când dușmanul se va afla în fața burgului, din el nu va mai putea ieși niciun șoarece.

Gaudentius îi aruncă o privire superioară.

— Stimată domnișoară, lasă gânditul în seama mea, un bărbat obișnuit din tinerețe să facă uz de mintea sa. Vom aștepta aici până când indivizii vor asalta zidurile și atunci vom fugi printr-un coridor secret. După ce ne vom afla în spatele dușmanilor noștri, vom putea folosi și drumurile. Pe zăpada de afară ar fi fără sens să încercăm să răzbatem prin pădure. Dușmanii ne-ar zări urmele, s-ar ține după noi și ne-ar servi lui Cajetan pe tavă de argint. Nu prea cred că vreți să vă bucurați din nou de ospitalitatea lui chiar atât de repede.

Hetta îl privi, strânse din buze și îi aruncă în cap pocalul pe jumătate plin cu vin.

Stăpânul castelului părea atât de uluit, că Alban izbucni într-un râs zgomotos.

— Dumnezeule, de când așteptam asta! Speram că Gisela își va exprima odată opinia în acest mod. Știi, prietene, uneori dai pe dinafară de fudul ce ești.

Gaudentius apucă pocalul ca să îl zvârle în Alban, dar interveni energic Hetta:

— Stai! Magistrul Alban este un om bolnav. A străbătut un drum greu și are în față unul și mai greu. Are nevoie de liniște.

— Cine are nevoie de liniște? întrebă Gisela, care tocmai intra cu un sac plin în spinare.

— Soțul tău. Fuga ne va solicita toate forțele, dacă vrem să scăpăm de slugile puse de Cajetan pe urmele noastre. Așa că Alban ar trebui să doarmă puțin înainte de plecare și noi la fel.

Gisela clătină capul a regret.

— Nu mai dispunem de timp. Dușmanul se află deja în apropiere și trebuie să fim gata să plecăm prin coridorul secret.

— De unde știi tu de acest coridor? Că nu erai în cameră atunci când am pomenit de el! strigă surprins Gaudentius.

— Nu ar trebui să subapreciați niciodată femeile, îl sfătui Hetta râzând și o urmă pe Gisela jos, unde ea și Anna deja adunaseră provizii și haine necesare fugii.

Gaudentius, care le urmă mormăind, mai urcă o dată ca să ia câteva obiecte magice importante și bani din dormitor. Și Alban își luă din camera lui ce considera că era necesar.

Când se reîntâlniră, cerul era acoperit de nori negri și afară se întuneca, deși era abia puțin trecut de amiază. Dar întunericul îi ajuta să vadă făcliile ce se aprindeau în jurul castelului. Erau aproape tot atât de multe ca stelele cerului și se apropiau din toate direcțiile. Păli până și Gaudentius, care până atunci se dovedise imperturbabil.

— Deci acesta este sfârșitul celor de la Riebelsborn. Ei bine, atunci să fie un sfârșit de care să își amintească cu toții! Luă una dintre făcliile pregătite într-o nișă, o aprinse cu o scurtă formulă magică și le ceru celorlalți să îl urmeze în pivniță. Acolo încuie ușa după el, rostogoli un butoi și îi scoase capacul. Era plin cu o pulbere neagră, făinoasă.

— Nu vă apropiați cu focul! ceru el. Acesta este praf de pușcă. Era destinat celor două tunuri ale burgului, dar ne va fi foarte util în alt scop.

Alban gemu, căci mirosul îi aminti de plumbul purtat de el în umăr mulți kilometri prin ținut. Gaudentius zâmbi amar, luă un căuș, îl umplu atent cu praf de pușcă și, mergând, lăsă în urma lui o dâră lungă. Se opri în dreptul unui butoi vechi, în spatele căruia se vedeau câteva scânduri.

— Aici începe coridorul secret. Luați felinarele și intrați. Nu vreau să vă treziți cu tavanul în cap.

Femeile se îngrămădiră temătoare unele în altele. Abia când Alban desprinsc scândurile și luminează cu felinarul intrarea într-un coridor îngust,

prinseră și ele curaj și îl urmară cu niște fețe de parcă ar fi plecat direct în iad.

Gaudentius așteptă numărând încet. Auzi de sus vocile oamenilor care escaladaseră zidurile pentru a le deschide celorlalți porțile și a ridica grilajele. Când stăpânul castelului fu sigur că însoțitorii lui ajunseseră la capătul celălalt al coridorului, atinse dâra de pulbere cu făclia și o luă la fugă.

PARTEA A ȘASEA

CERCUL MAGIC

1.

Scăpară de haitele dezlănțuite. Ulterior, Gisela consideră acest lucru ca pe o minune mai mare decât eliberarea ei, deoarece cornul lui Cajetan adunase la Riebelsborn sute de oameni ca să distrugă castelul și pe locuitorii acestuia. În timp ce fugeau, ea și însoțitorii ei mai văzură mult timp reflectate pe cer flăcările clădirii incendiate de hoarde și se temuseră că vor fi urmăriți și uciși. Dar se mai petrecu ceva ce nu putea fi în sensul celor gândite de Cajetan: castelul arzând îi ațâțase pe țăranii care se strânseseră grămadă. Îmbătați de cucerirea și incendierea primei reședințe a unui stăpân, aceștia porniră în marș către Loipfing, ca să răzbune executarea fruntașilor lor. Cu toată rezistența întâmpinată, îl spânzurară pe cavalerul Heiner de același arbore în care își găsise sfârșitul purtătorul de cuvânt al țăranilor și îi incendiară burgul. Apoi bandele de jefuitori se împrăștiară în tot ținutul, atacând alte castele.

Judecând după flăcările de la orizont, se părea că și domeniul Treling avusese de suferit, iar Gisela și ceilalți se întrebau dacă și cavalerul Eckehard căzuse victimă hoardelor sălbatice. Deși Gaudentius, la începutul fugii lor, își blestemase din plin prietenul pentru că, la fel ca și ceilalți castelani din jurul Riebelsbornului, devenise unealta lipsită de voință a dușmanului lor, acum îi purta de grijă și nici el, nici ceilalți nu îndrăzneau să pronunțe în fața Annei numele cavalerului Eckehard. Mătușa lui Gaudentius încerca să își ascundă lacrimile care o năpădeau din cauza griii pentru iubitul ei. Fața îi păli, expresia de pe ea împietrise și mai mult de o zi nu scoase niciun cuvânt.

Când, după părerea lui Gaudentius, ajunseră destul de departe de Riebelsborn, el și Alban cumpărară din satele prin care treceau câte un cal pentru fiecare. Erau cai ciolănoși, înhămați în mod normal la căruțe țărănești greu încărcate, dar care se lăsau conduși într-un trap ușor. Nu achiziționară o căruță, deși Gundi și Kezia depuneau eforturi pentru a se ține în șaua cailor lor blânzi. Anna și cei doi bărbați știau să călărească și sedeau pe cai de parcă crescuseră împreună cu ei, iar Gisela mai stătuse în

şa de câteva ori la Riebelsborn. Aşa că ea se obişnuie repede cu acest gen de călătorie, chiar dacă o durea spatele şi după prima zi trebuia să strângă din dinţi când urca pe iapa ei rotunjoară şi leneşă. Dar pe ea o interesa doar să ajungă cât mai departe în cât mai puţin timp, pentru că, imediat ce marele mag va afla de evadarea lor reuşită, va porunci să fie urmăriţi.

În prima parte a călătoriei lor, gândurile fugarilor se îndreptaseră numai asupra zilei următoare şi a dorinţei de a nu fi prinşi. Dar, când în a patra seară şedeau împreună într-un han mic de lângă Gunzenhausen, Kezia puse întrebarea care îi frământa pe toţi:

— De fapt, încotro ne îndreptăm?

Gaudentius se încruntă gânditor.

— Nu există o destinaţie anume. Trebuie doar să ajungem destul de departe pentru a ne continua în linişte pregătirile pentru ultima luptă cu Cajetan. Unde exact se va întâmpla asta, după părerea mea, nu este important.

— Eu aş propune Schwabach. Datorită puterilor secrete ale Giselei, pot să apar din nou în faţa părinţilor mei. Cu siguranţă că vom găsi la ei sprijinul de care avem nevoie.

Ceilalţi găsiră că propunerea lui Alban era bună, dar Gisela strâmbă din nas. Desigur că ei îi era puţin teamă de părinţii lui Alban, mai bine zis de părinţii lui Georg Streller, de ceea ce vor spune aceştia despre o noră apărută pe nepusă masă. Dar ceea ce o avertiza pe ea era un simţământ mai adânc.

— Schwabach ne poate oferi un acoperiş deasupra capului, dar nu ne duce mai departe. Conform papirusului, trebuie să fim şase pentru a putea lupta cu Cajetan. Dar suntem numai cinci.

Gaudentius făcu un gest de respingere.

— Cu Anna suntem şase!

Gisela clătină din cap.

— Pe Anna nu o poţi pune la socoteală. Este purtătoare doar a unei urme de flacără magică, prea mică pentru a ne fi de folos. Avem nevoie de cineva cu puteri mai mari.

Regreta că Lavinia nu putea deveni a şasea persoană. Dar năluca nu poseda puteri deosebite şi, pe această lume, o ţinea doar blestemul prietenelor ei.

Alban încuviinţă fără entuziasm şi i se adresă lui Gaudentius:

— Unde am putea găsi pe cineva care să ne ajute? Pe parcursul căutărilor care ne-au dus până la Gisela, ai identificat mai mulți oameni înzestrați.

— La majoritatea scânteia a fost prea slabă, altfel am fi putut să luăm pe altcineva cu noi la Riebelsborn. Erau doar doi oameni mai puternici decât Kezia, unul dintre ei era fratele Giselei, Hans, și al doilea era olarul sau ce meserie o fi avut...

Gaudentius încercă să își amintească de acel bărbat.

— Te referi la împletitorul de coșuri Landelin.

Nici Gisela nu știa de ce era atât de sigură de ce spunea.

— Dar acesta era numele lui! Tipul este mai puternic decât fratele tău, dar este un bețiv care nu ar fi în stare să lege două cuvinte în cadrul unei ceremonii. Așa că nu ne poate fi util. Fratele, dimpotrivă...

Gaudentius se oprea a doua oară în mijlocul propoziției, dar fiecare știa care era ținta călătoriei lor.

— Deci vom merge la Nürnberg și îl vom coopta în cercul nostru pe Hans. Cu el împreună suntem suficient de puternici pentru a-l învinge pe Cajetan.

Gaudentius respiră ușurat.

Dar Gisela clătină gânditoare din cap.

— Pe mine Cajetan m-a speriat mai puțin decât homunculusul lui.

Hetta râse cu dispreț.

— Fulvian vrei să spui? Puneți-i în cale câteva femei goale și va uita de orice altceva!

Gisela ridică mâna ca pentru a se apăra.

— Fulvian nu este cel drept care se dă. El posedă mult mai multă putere decât așa-zisul lui stăpân. I-am văzut pe amândoi doar o singură dată, dar, spre deosebire de mag, ucenicul lui m-a înspăimântat.

— Atunci va trebui să îți luăm în serios temerile. Până acum instinctele nu te-au înșelat niciodată.

Alban îi aruncă o privire ce voia să îl avertizeze pe Gaudentius, care tocmai deschisese gura ca să dea un răspuns usturător. Așa că prietenul lui se mulțumi cu un mormăit ușor. Dar pe fața lui se citea cât de puțin îi convenea că mai nou opinia Giselei era mai importantă decât a lui.

Intrarea în han a unor clienți noi îi împiedică să țină mai departe planuri. Mușteriii erau soldați și năvăliră în încăpere ca niște lăcuste, strigând să li se aducă vin. Hangiul și cele două slujnice ale sale, care până

acum stătuseră în bucătărie, se grăbiră să îi servească. La vederea noilor clienți făcură niște mutre jalnice: soldații nu erau clienți bine-veniți, pentru că beau mult și plăteau rareori. Dacă li se vorbea de plată, deveneau bătărași și săreau la bătaie.

Din fericire, aceștia se părea că erau binedispuși, căci plătită fără mofturi mica sumă pe care cabanierul îndrăzni să o ceară pentru vin.

— De unde veniți? întrebă acesta, prinzând curaj. Iar este război?

— Nu ar strica o adevărată campanie în Italia. O țară de bătaie cu francezii, un vin tare și să îmbrățișezi niște femei focoase ne-ar fi tocmai pe plac. Dar, din păcate, mergem doar până la Eichstätt. Acolo s-au răsculat niște țărani și trebuie liniștiți.

Pedestrașul oftă resemnat, căci această misiune nu le aducea pradă bogată.

— Indivizii ar fi putut să caute o vreme mai potrivită pentru răzmeriță. În miez de iarnă îți îngheață și fundul.

Vorbitorul se scutură la aluzia făcută asupra frigului pe care vor trebui să îl suporte din dimineața următoare, în timp ce camaradul lui încă mai visa la Italia.

Deoarece soldații nu prea aveau măsură la vin, Gisela îi făcu atenți pe însoțitorii ei.

— Ar trebui să ne ocupăm camerele. Tipii nu par să se mulțumească doar cu vin.

Și, pentru că unul dintre noii clienți tocmai își vârî mâna pe sub fusta uneia dintre slujnice, care punea pe masă un urcior cu vin, toată lumea fu de acord cu propunerea.

Alban se ridică și aruncă pe masă câteva monede pentru vin și mâncare.

— La gălăgia pe care o fac băieții, nu vom putea adormi curând. Din fericire, camerele au încuietori sănătoase.

Când urcară, hangiul veni după ei. Își frângea mâinile și nu știa ce să mai spună.

— Vă rog să mă iertați. Câțiva ofițeri au cerut camere și nu am îndrăznit să îi refuz. Sper că Domniile Voastre nu au nimic împotrivă să ocupe o singură cameră. I-am cerut deja slujitorului meu să aducă saci cu paie. Fiți siguri că este vorba de cea mai bună cameră, care are chiar și o sobă de teracotă ce promite multă căldură pe timpul acestei nopți reci.

Omul urmărea cu teamă expresia de pe chipul lui Alban, pe care îl lua drept conducătorul grupului.

— Nu trebuie să îți fie teamă. Suntem mulțumiți de cameră.

Lucru ce nu corespundea în întregime cu adevărul, căci Alban și-ar fi dorit o cameră separată numai pentru el și Gisela. Dar își spuse că era mai bine să înlăture orice tentație, încă nu era timpul să o considere pe Gisela soția sa, oricât de mult și-ar fi dorit asta. Și se mai gândea cu o senzație neplăcută cum ar reacționa ea la apropierea lui. Probabil că nu deosebit de amabil, pentru că nu se căsătorise cu ea din dragoste și nici din conștiința obligației de a-și perpetua neamul. Dar acum lucrurile stăteau altfel. În Gisela vedea acum o femeie inteligentă și perseverentă, cu care el își dorea să-și împartă restul vieții. Această constatare îl făcea fericit și în același timp îl îngrozea și se temea de ziua în care speranțele lui puteau fi amar înșelate.

În camera în care îi conduse cabanierul erau două paturi. Unul dintre ele era de o persoană și fu destinat Giselei, cel de-al doilea, mai mare, era pentru Anna și Hetta. Cei doi bărbați, ca și Gundi și Kezia, se întinseră pe saci cu paie. După cum era de așteptat, larma produsă de pedestrași nu îi lăsa mult timp să adoarmă, dar nimeni nu era dornic să stea de vorbă. Doar Dagga părea mulțumită de ea și de viață, căci, în ciuda îngustimii patului, reuși să își găsească un loc și să se lipească de Gisela.

— Fii atentă, dihanie păroasă! o apostrofă Gisela, când cățeaua își apropie capul puternic de fața ei.

Dagga pufni scurt, își schimbă puțin poziția și adormi rapid. Și Gisela închise ochii, în timp ce Alban mai rămase încă mult timp treaz, gândindu-se mai mult la sine și la soția lui decât la pericolul de care încă nu scăpaseră.

2.

Fulvian urlă de durere când îl iovi nuiaua magului și abia își stăpâni pornirea de a-l strivi ca pe un păduche. Mai urmă o lovitură și încă una.

— Creatură mizerabilă! Din cauza firii tale desfrânate ne-au scăpat prizonierii!

Privirea lui Cajetan căzu pe clepsidră. Partea de jos era aproape goală, Gaudentius trebuind să fie cu cel mult un an sau un an și jumătate mai în vârstă decât era în realitate, iar Georg Alban Streller putea fi strâns la piept de către mama sa fără nicio problemă.

— Câine afurisit!

Cajetan nici nu mai știa dacă vorbele îi erau adresate lui Fulvian sau lui Gaudentius. Încă se mai gândea disperat la mijloacele necunoscute prin care dușmanul lui reușise să îl înșele. Homunculusul nu îl putea ajuta, deoarece și pentru el dispariția Giselei și a tovarășelor ei de suferință reprezenta un mister încă de nepătruns. Nici chiar interogarea străjerilor speriați cumplit nu oferise decât puține informații. Mai întâi pentru că dulăii transformați în oameni erau prea proști pentru a putea să se exprime clar și apoi ei trăncăneau despre o ființă cu o putere covârșitoare, care, susțineau ei, îi atacase.

Nici Cajetan, și nici Fulvian nu își puteau imagina decât un demon cu o forță uriașă, pe care Gaudentius îl mobilizase prin formule magice din cărțile sale și se întrebau cum reușise o asemenea creatură să treacă de vraja făcută de ei pentru protecția castelului, fără ca ei să își fi dat seama.

— Nu are niciun rost să ne mai batem capul cu asta, stăpâne. Rezolvarea acestui mister ne-o poate da numai Gaudentius și ar trebui să îl silim să o facă cât mai repede.

Vocea lui Fulvian trecu prin carapacea de disperare și teamă care îl înconjura pe Cajetan și îl făcu pe mag să ciulească urechile.

— Ce bâigui acolo? Cum să îl întrebăm pe Gaudentius, dacă nici măcar nu știm pe unde se află? Pentru că șleahta aceea de țărani răzvrățiți l-a spânzurat pe cavalerul Heiner, nu mai am pe nimeni pe care să îl trimit acolo. Von Loipfing era singurul din zonă asupra căruia aveam destulă putere pentru a-l folosi fără grijă la Riebelsborn. Chiar de ar mai exista vreun cavaler care să îmi mănânce din palmă, nu va ieși din castelul lui de

teamă că incendierea burgului Riebelsborn și a celorlalte castele nu reprezintă decât preludiul unei răscoale mult mai mari.

— Acest motiv este suficient pentru a părăsi zona și a călători în Spania. Fulvian găsi prilejul să îi amintească stăpânului său despre planurile lui. Dar nu trebuie să le permitem lui Gaudentius și adeptilor lui să scape nepedepsiți.

— Și cam cum îți imaginezi tu folosind asta? Ei au dispărut demult din puterea mea. Nici măcar folosind droguri nu mai pot afla pe unde sunt.

Cajetan ridică din nou nuiaua, dar de data aceasta Fulvian se feri la timp.

— Trebuie să vă puneți mintea la contribuție, stăpâne! Și atunci veți ști unde sunt sau, mai degrabă, încotro se îndreaptă.

— Dacă mai scoți un cuvânt, te schilodesc!

Fulvian îi putea citi gândurile magului pe față și rânji supărat. Îl slujise prea mult pe acest om. Dar gândul răzbunării nu îl putu amăgi să renunțe la culegerea roadelor.

— Iertați-mă, stăpâne, dar eu vă pot spune unde sunt Gaudentius și ai lui!

Cajetan, care tocmai ridica nuiaua ca să-l lovească, se opri din mișcare și îl privi uimit pe discipolul lui.

— Tu? Unde sunt?

— Se duc fie la Schwabach, la părinții lui Streller, fie la neamurile Giselei, în Nürnberg.

— De ce?

Magul nu părea cu nimic mai lămurit.

— Grupul lui Gaudentius fuge și are urgent nevoie de un refugiu. Este iarnă, stăpâne, și pe vremea asta călătoria, mai ales pentru femei, este oricum numai comodă nu. Unde să se ducă, dacă nu într-unul dintre cele două locuri? Nici Gaudentius și nici Georg Streller nu au prieteni în care să aibă încredere și ei mai știu că încă se află sub blestem. Sau poate credeți că s-ar duce de bunăvoie în iad? Eu cred că ar face orice pentru a evita asta!

— Hm, asta nu vor reuși!

Cajetan se detașă de afirmațiile ciracului său cu un gest disprețuitor.

— Există o posibilitate de a ridica blestemul și de a-l nimici pe autorul acestuia!

Fulvian gustă teama care puse stăpânire în acea clipă pe chipul magului, ceea ce compensa o parte din chinurile prin care trecuse.

Cajetan îl apucă pe homunculus de guler.

— Ce ai zis?

— Un bărbat înțelept din Egipt a adunat tot ceea ce a putut afla despre dumneavoastră și a tras concluziile corecte. Un cerc făcut din șase oameni înzestrați vă poate învinge, stăpâne. Ei sunt deja cinci. Mai au nevoie de un singur om înzestrat cu puteri magice și pot să înceapă lupta cu dumneavoastră!

— Câine blestemat! Cajetan lovi, dar homunculusul se retrase fulgerător. Magul se liniști repede și continuă: Unde vor găsi un al șaselea om înzestrat? De secole am avut grijă ca numărul lor să se reducă.

— Amintiți-vă de călătoria lui Gaudentius la Nürnberg! Acolo, pe lângă Gisela, acesta a descoperit un împletitor de coșuri bețivan, bun doar de jertfa pentru dumneavoastră, și pe fratele Giselei. Dacă vrăjitoarea reușește să îl câștige de partea ei, sunteți cu adevărat în pericol. Dar, dacă acționăm rapid, Hans Güldener ne va sluji nouă și atunci Gisela și ceilalți sunt pierduți.

Fulvian își frecă mâinile, căci asta însemna noi suflete speciale, care îi vor susține ascensiunea în ierarhia iadului.

Vrăjitorul cugetă asupra cuvintelor lui Fulvian și încuviință sumbru.

— S-ar putea să ai dreptate, pocitanie!

— Pocitanie, stăpâne? Sunt precum dumneavoastră m-ați creat.

Cajetan nu băgă în seamă ironia din vocea lui Fulvian, pentru că deja făurea planuri noi.

— Trebuie să plecăm imediat la Nürnberg. Dacă mergem direct, poate vom ajunge înaintea celor de la Riebelsborn și îl vom face pe fratele Giselei să asculte de noi. Dar ce facem între timp cu burgul și cu ce am aici?

— Încuiați totul, ca slujnicele să nu intre din curiozitate în laborator și să vă umble prin cărți și luați majoritatea gărzilor cu dumneavoastră. În vremurile acestea nu se poate călători fără escortă.

Fulvian îl privi conjurator pe mag și fu răsplătit cu un gest aprobator.

— Vor rămâne aici doi câini, care să îi îndepărteze pe țăranii care ar îndrăzni ca, în ciuda vrăjii, să pătrundă în burg. Cele două femei pot să le dea de mâncare cât timp lipsim noi.

— Cum ați dori să călătoriți, stăpâne, ca astrologul Cajetan? întrebă homunculusul.

Magul clătină energic din cap.

— Acela este prea bătrân și prea slab pentru așa ceva. Nu, voi fi cardinalul Callani! Tu vei fi secretarul meu. Adu-mi veșmântul! Poruncește-le și gărzilor să se pregătească de dram. Sper că nu vor începe să latre dacă pe dram dăm de vreo cățea în călduri.

— Nu o vor face, pentru că erau prea tineri când au fost transformați prin vrajă. Altfel aveai o haită de libidinoși pentru care cu siguranță nu ar fi ajuns cele două slujnice ale noastre.

Fulvian chicoti la acest gând. Dar se opri când observă că magul ridica din nou amenințător nuiua.

3.

Alban nu putu să treacă prin Schwabach tură să-și viziteze părinții, pe care nu îi mai văzuse de peste doi ani. Deși le scrisese de fiecare dată când îi permiseseră transformările lui, aceștia erau pesemne îngrijorați. Ei nu știau ce i se întâmplase cu adevărat, ci doar că avea o boală molipsitoare, care nu îi permitea să apară în lume.

Când văzu în fața sa casa înaltă a familiei, șarpanta proaspăt vopsită, ferestrele cu geamuri gălbui și acoperișul din ardezie gri, abia își reținu lacrimile. Întoarcerea lui nu reprezenta cea mai mare surpriză pe care le-o oferea părinților. Privirea lui o cuprinse pe Gisela, care călărea gânditoare în urma sa. Părea să fi uitat că în curând se va afla în fața socrilor ei.

Poarta gospodăriei era deschisă și un servitor trase cu ochiul afară când auzi zgomot de copite. Mai întâi se holbă surprins la grup, apoi îl recunoscuse pe Georg Streller și își făcu semnul crucii.

— Sfântă Maria, maică a Domnului, stăpânul cel tânăr! Ce bucurie să vă vedem!

— Nu mai puțin mă bucur eu, Helm. Ia spune, ce mai faci, ce mai fac părinții mei? Sper că sunt sănătoși.

— Eu nu am de ce să mă plâng și nici stăpânul. În ce o privește pe stăpână, nu îi lipsiți decât dumneavoastră.

Era atâta bucurie în vorbele slugii, încât Alban nu mai îndrăzni să adauge că prezența lui va fi doar de scurtă durată.

Helm rămăsese pe loc, de parcă nu ar fi știut ce să facă mai întâi: să o ajute să coboare din șa pe însoțitoarea stăpânului cel tânăr, să strige slugile ca să ia în primire caii sau mai bine să dea fuga în casă, ca să le dea părinților lui Georg vestea cea mare.

Alban intră în curte călare, sări din șa și privi în jur de parcă ar fi vrut să soarbă din ochi casa părintească. Gospodăria se compunea din patru clădiri ce înconjurau curtea interioară. Casa de locuit era pe partea dinspre stradă și se arcuia deasupra intrării largi. Pe latura mai lungă din dreapta se aflau un grajd și un mic atelier, precum și un șopron cu nutreț pentru caii și boii cu care Anton Streller își transporta mărfurile. De cealaltă parte se înșiruiau depozitele cu mărfuri. O casă ceva mai mică, din apropierea unui pârau care marca limita gospodăriei, servea de locuință slugilor.

Alban își aminti că în copilărie avusese acolo o cameră în care-și depozitase toate comorile. Obiectele principale al acestei colecții constau dintr-o spadă veche de cavaler și un coif adevărat cam răvășit. Și câteva cărți ar fi trebuit să fie acolo, printre care și aceea despre vrăjitorie, nimerită din întâmplare în mâna lui și care îi trezise fascinația pentru magie.

Nu, se corectă el. Predispoziția lui îl îndrumase pe această cale. Dacă nu ar fi posedat darul magiei, cu siguranță că ciudatele versuri nu l-ar fi atras să le aprofundeze. Se înfioră gândindu-se cum îi reușiseră pe atunci vrăjile mai ușoare.

— Adâncit în gânduri?

Vocea Giselei îl sperie pe Alban. Se întoarse spre ea, văzu că era încă pe iapa ei și întinse brațele ca să o ajute să coboare.

— Iartă-mă, dar pentru o clipă am fost copleșit de trecut.

— Nu doar ție ți se întâmplă.

Gisela se referea la slugile care rânduiau butoaie și baloturi în curte și la cei doi supraveghetori cu tunici nu prea lungi și pantaloni ce fluturau. Cam așa se desfășura viața și în curtea casei ei părintești, în vremurile bune. Ea își alungă amintirile, pentru a nu se lăsa copleșită de ele. Preț de o clipă, se gândi că fusese o greșeală să vină aici, fără să poată înțelege de ce avea acest simțământ. Acum era adâncită în gânduri, în timp ce Alban îi ceru lui Helm să le anunțe părinților sosirea lui. Mai chemă câteva slugi care oricum încetaseră lucrul și îi priveau cu ochii mari pe nou-sosiți.

— Băieți, ocupați-vă de cai, și apoi aduceți o gură de vin. Mi s-a uscat gâtul.

Cuvintele îi veniră pe buze ca de la sine. Se gândi cât de des își făcuse la fel apariția, în zilele de odinioară, de la o partidă de călărie ori dintr-o călătorie mai lungă. Parcă mai ieri stăteau așa lucrurile. Dar între timp se petrecuseră multe.

— Iertați-ne, stăpâne, dar boala dumneavoastră...? cuteză să întrebe unul dintre cei doi supraveghetori.

— Este ca și lecuită și nu este molipsitoare.

Se părea că vorbele lui Alban nu îi liniștiră complet pe oameni, care se apropiau șovăitori. Cei doi câini de curte legați în fața cuștii lor fură mai puțin sfioși, cel puțin până când se văzură față în față cu Dagga și îi auziră

mârâitul. Sensul era clar. Aici putea fi doar un singur stăpân și în orice caz acela nu era unul dintre câinii curții.

— Fii cuminte, Dagga!

Gisela înfipse mâna în blana cățelei când aceasta vru să se ia după câini. Dagga le aruncă acestora o privire ce voia să spună că în ochii ei erau ca braccia din Riebelsborn și se mulțumi să revendice un ciolan de vită pe jumătate ros, aflat lângă cușcă.

Între timp, slugile îndrăzniră să le ajute pe celelalte femei să coboare de pe cai și să se ocupe de animalele lor. Dar se retraseră din fața lui Alban, ca și cum s-ar fi temut că s-ar putea molipsi de o boală necunoscută.

Femeia care năvăli afară din casă nu mai fu atât de temătoare. Era Dille, plinuța bucătăreasă a familiei Streller și regina neîncoronată a bucătăriei și a cămărilor. Alergă cu rochia fluturândă la fiul stăpânilor, pe care îl strânse în brațe plângând și râzând.

— Cât mă bucur să te revăd, dragule! Doamne, cât m-am temut pentru tine! Le-am aprins câte o lumânare mare Sfintei Fecioare și Sfântului Rochus, ca să te pot revedea sănătos.

Alban o strânse la piept pe femeia durdulie cu un sentiment de atașament și de recunoștință. Dille fusese mereu alături de el și de multe ori se străduise ca pozele copilăriei lui să nu ajungă la urechile părinților. Pe lângă acestea, îl delectase cu tot felul de bunătăți, pe care se pricepea ca nimeni altcineva să le prepare.

— Ce m-aș fi făcut eu fără tine?

Îi dădu drumul și respiră adânc, pentru că acum urma întâlnirea cu părinții. Anton Streller și soția lui, Hilda, tocmai ieșeau pe ușă străduindu-se să lase o impresie degajată. Dar modul în care mama lui Alban își freca ochii trăda cât era de răscolită. Voia să dea fuga la fiul ei, dar soțul o ținea tare de braț.

— Domol, dragă! Ștregarul nu a considerat necesar să apară tot timpul acesta, să nu exagerăm.

— Dar a fost bolnav și eu nu am putut să am grijă de el!

Hilda Streller se smulse de lângă bărbatul ei și se duse la

Alban. Îl privi speriată. Dar când nu văzu urmă de boală epuizantă, respiră ușurată.

— Cât mă bucur că ești din nou aici!

Nu își mai putu reține lacrimile. Alban o strânse în brațe. Tușitul tatălui îl făcu să se întoarcă spre el.

— Pasărea noastră călătoare s-a întors. Când se uită omul la tine, nu ar zice că ai stat grav bolnav în spital atâtea luni și că niciun alt om, în afară de îngrijitorul tău, nu putea intra la tine. Fii tu sincer și recunoaște că în acest timp ai hoinărit prin țară, te-ai distrat și ai râs de bătrânul tău tată, care trebuia să se frământa și să se ocupe de comerț. Dar trebuie să mărturisesc și eu un lucru: te-ai interesat în acești doi ani de afacerile noastre mai mult decât oricând înainte și te-ai dovedit surprinzător de norocos. La fiecare dintre afacerile pe care m-ai sfătuit să le fac, am câștigat foarte mult.

Bătrânul Streller își bătu fiul pe umăr, recunoscător, și, în ciuda bănuielii că acesta s-ar fi prefăcut bolnav pentru a se sustrage controlului părintesc, păru că nu i-o luase în nume de rău.

— Dar, bărbate, nu mai spune așa ceva. Georg a fost cu siguranță grav bolnav. Adu-ți aminte de scrisorile lui. Uneori scrisul îi era atât de ilizibil, de parcă nici nu ar mai fi avut puterea să țină pana în mână.

Hilda Streller se simțea obligată să îi ia apărarea fiului ei.

Alban întoarse capul, pentru a nu se observa cum i se înroșiseră obrazii. Scrisul îi fusese greoi, dar nu din cauza slăbiciunii. Cu labela lui puternice, de monstru, nu putuse reda mai bine literele.

— În orice caz, pezevenghiul s-a întors, și încă însoțit. Nu vrei să ni-i prezinți pe însoțitorii tăi?

Anton Streller privi curios restul trupei.

Alban inspiră adânc și arată către Gaudentius.

— Acesta este iuncherul Matthias din Riebelsborn, care a avut amabilitatea ca în ultimii doi ani să îmi ofere un acoperiș în turnul singuratic al castelului lui, iar aceasta este sora lui, Anna, care a dat dovadă de multă răbdare cu mine. Degetul arătător al lui Alban rămase o clipă îndreptat spre mătușa lui Gaudentius, după care se îndreptă spre Hetta. Dar nu putu să continue prezentările, pentru că mama lui îi îmbrățișă întâi pe Gaudentius și apoi pe Anna, cărora le mulțumi printre lacrimi că se îngrijiseră de fiul ei bolnav.

— Dumneaei este Frau Hetta; ne însoțește în călătorie. Aceasta este servitoarea ei Kezia, și aceasta... Alban tăcu lui moment, își adună toate

puterile pe care le mai avea și continuă: Acestea sunt soția mea, Gisela, fiica negustorului din Nürnberg, și servitoarea ei, Gundi.

În curte se așternu o liniște ca după un trăsnet. Slugile, în frunte cu Helm, făcură ochii mari, Dille se retrase un pas, își puse mâinile în șolduri și o privi pe Gisela de parcă ar fi vrut mai curând să o strângă de gât decât să îi ureze bun venit. Și părinții lui Alban părură în primul moment dezorientați.

— Soția ta...?

Primul care își reveni fu tatăl, dar nu mai părea la fel de îngăduitor ca până atunci. În concepția lui, fiul lui, așa-zis foarte bolnav, depășise orice limită.

Hilda Streller părea că nu știa ce să spună cu privire la această mărire neașteptată a familiei. Dar se apropie de Gisela și o prinse de mâini.

— Deci ești femeia fiului meu.

— Cel puțin i-am fost încredințată prin cununie.

Gisela ar fi vrut să se afle acum în orice loc din lume, numai aici nu, poate cu excepția temniței lui Cajetan. Nu își făcuse iluzii că aici va fi privită ca soție a lui Alban și în gând îl dojeni pe acesta că o prezentase părinților ca soție.

Deoarece Gisela părea să adopte o atitudine defensivă, situația căpătă o notă de disonanță. Mama lui Alban nu știa cum să se poarte, tatăl, în schimb, își frecă bărbia cu mâna dreaptă și o măsură pe noră ca pe un obiect a cărui valoare urma să fie stabilită ulterior. După care i se adresă din nou fiului său:

— Este fiica lui Otto Guldener din Nürnberg? Cu el am făcut afaceri bune. Până când a preferat sfaturilor mele pe ale altora. Între timp i-a venit mintea la cap și practică un comerț cinstit, ca înainte. Ei, da, puteai să nimerеști și mai rău.

Nu suna tocmai entuziasmat și Gisela își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse Gaudentius după căsătorie. În momentul în care magistrul Alban nu va mai exista, ea va trece drept văduvă, spusese el. Poate trebuia să accepte această propunere, pentru că nu intenționa să trăiască în această casă ca noră nedorită.

Alban simți indispoziția Giselei și o apucă de mână.

— Este adevărat că aș fi putut nimeri cu mult mai rău, tată. Îmi amintesc de Trude Beckheimer, pe care înaintea plecării mele în călătorie ați vrut să

mi-o băgați pe gât. Din câte știu, între timp s-a căsătorit cu tânărul Tettenwieser. O fi el fericit cu ea. Eu cu siguranță nu aș fi fost.

— Și? Acum ești fericit?

Întrebarea mamei sale îl puse pe Alban în oarecare încurcătură. O privi pe Gisela, se gândi la toate pericolele prin care trecuse și la toate eforturile pe care le îndurase din cauza lui și încuviință:

— Da, mamă! Gisela este unica femeie pe care mi-aș dori-o de soție. În timpul bolii m-a îngrijit și a suportat toate toanele mele fără să se plângă și trebuie să mărturisesc că a avut ce să suporte!

— La naiba, dar cum de v-ați întâlnit? izbucni bătrânul Streller.

— Este meritul iuncherului Matthias. El a găsit-o atunci când un vraci i-a făcut cunoscut că doar o soție care mă va îngriji cu abnegație m-ar putea salva.

Era o descriere foarte sumară, dar fidelă a evenimentelor care conduseseră la căsătoria grabnică cu Gisela.

— Iar Güldener a fost foarte mulțumit să îl aibă ca ginere pe fiul meu.

Din cuvintele lui Anton Streller răzbătea mândria datorată propriei bogății și a influenței de care se bucura.

Fiul lui clătină din cap zâmbind.

— Güldener habar nu a avut că eu eram ginerele. Credea ca aș fi un învățat și mi-a dat-o pe fiica lui fiind rănit în mândria lui de un renghi urât pus la cale de Tettenwieser și Beckheimer.

— Și fata? A mers așa de simplu?

Hilde Streller nu făcea un secret din neîncrederea ei față de ceea ce ea considera o căsătorie ciudată.

Spre norocul lui Alban, tatăl său îi sări în ajutor.

— De când o fiică se amestecă în alegerea de către părinți a soțului ei? Ea trebuie să se supună, și cu asta basta!

Ultimul cuvânt era unul dintre puținele cuvinte în italiană învățate în timpul unei călătorii din tinerețe în sud și din când în când îi făcea plăcere să îl folosească, pentru a se grozăvi. Acum o privea pe Gisela mai prietenos și își spuse că fiul său ar fi putut cu adevărat să o nimerească mai rău. Nora adusă de el în casă nu era doar neobișnuit de frumoasă, ci emana ceva ce el nu putea să descrie.

— Intrați în casă, afară este foarte frig și bag de seamă că buna mea Hilda a înghețat deja. Ceea ce era adevărat, dar și lui îi era frig și se bucura

la gândul unui vin fiert, pe care nimeni din împrejurimi nu îl prepara mai bine decât Dille. Observă că bucătăreasa mai era în curte și i se adresă: Du-te la bucătărie! Nu vezi că oaspeții noștri au înghețat în lunga lor călătorie și au nevoie de vinul tău? Și, pe lângă el, pune ceva de mâncare pe masă, de care să nu ne fie rușine!

În timp ce bucătăreasa se grăbea către bucătărie, bătrânul Streller îl bătui pe umăr pe Alban.

— Nu am să te las să pleci așa curând.

Pe fața lui Alban se așternu o umbră. Voia să petreacă aici doar o zi sau două, dar se părea că tatăl său nu prea i-ar permite să continue călătoria atât de devreme.

— Iartă-mă, tată, dar va trebui să ne lași să plecăm. Soția mea tânjește după ai ei, iar eu trebuie să îi fac cunoscut lui Guldener pe cine are ca ginere.

— Vorbe! Tatăl lui respinse argumentele cu un gest energic. Acum, iarna, călătoria nu este plăcută, mai ales pentru o femeie. Plecați în luna mai, când soarele va râde cald pe cer. Și încă ar fi destul de devreme.

Streller era atât de hotărât, încât Alban schimbă o privire cu Gaudentius și cu Gisela. Stăpânul Riebelsbornului părea că ar prefera să pună imediat șeile pe cai și să continue drumul. Dar și el știa că Anton Streller îi va împiedica cel puțin pe fiul lui și pe noră să vină cu el.

Și Gisela ar fi plecat imediat, pentru că nu voia să i se spună bun venit ca noră. Nici nu mai era sigură de sentimentele ei. Își privise căsătoria cu prea puțin chipeșul magistrul Alban ca pe o obligație pe care trebuia să o îndeplinească. Dar sentimentele ei pentru Georg Streller se înfiripaseră și crescuseră în acele seri cu lună plină de la Riebelsborn, în care el jucase rolul oaspetelui ocazional al stăpânului castelului. Dacă-și asculta sufletul, nu avea intenția de a o face pe văduva magistrului Alban, ci prefera să rămână soția lui Georg. Dar pentru asta trebuia să fie ridicat blestemul.

4.

Părinții lui Alban amânară plecarea fiului lor din Schwabach și, astfel, a însoțitorilor lui, mult peste ceea ce spuneau simțurile Giselei că ar fi bine. Ea simțea norii negri ai pericolului adunându-se la orizont tot mai amenințători, pe zi ce trece, dar căută zadarnic un reper privind modul în care Cajetan căuta să își recâștige puterea asupra lor.

Nici prin gând nu-i trecea că magul deslușise demult planurile fugarilor. El luase înfățișarea unui om al Bisericii și, prin aspectul lui impozant și prin veșmântul purpuriu, le impunea oamenilor simpli un respect profund. Avea o înfățișare atât de întinerită, încât funcția lui bisericească nu prea mai era plauzibilă, dar compensa asta cu ținuta lui mândră. Pretinsul cardinal îl depășea ca înălțime cu mai mult de un cap pe Fulvian, care trebuia să joace rolul de secretar pricăjit. Homunculusul admira fără voie talentul magului de a juca ireproșabil diverse roluri. Unui bărbat de o valoare mai mică decât a lui Cajetan nu i-ar fi reușit să supraviețuiască de trei ori câte o mie de ani și, la fiecare mască adoptată, să câștige atâta influență care să pătrundă până în vârfurile societății. Magul nici nu făcuse greșeala de a se ridica până acolo unde ar fi stârnit invidii și ar fi existat pericolul să își creeze inamici puternici și prea curioși.

Fulvian considerase deseori viața alături de Cajetan ca mult prea modestă, pentru că el ar fi preferat să urce cât mai sus, pentru a străluci și a-și exercita puterea mai bine. Din acest motiv, îl bucura perspectiva oferită de Spania. Acolo Cajetan ar fi trebuit să fie de la bun început un stăpân puternic, oferindu-i-se și lui cu totul alte perspective de a se apropia de oameni.

— Vom trage la hanul în care au înnoptat Gaudentius și Alban când au pețit-o pe Gisela.

Vorbele lui Cajetan întrerupseră șirul gândurilor homunculusului. Acesta își amână planurile pentru mai târziu și se întoarse către așa-zisul lui stăpân cu o expresie plină de umilință pe față, care contrasta cu fulgerările viclene din priviri.

— Eu nu aș face asta, sublimă Eminență! Taurul ar trebui apucat de coame, așa ar fi cel mai sigur.

— Ce vrei să spui cu asta?

Cajetan privi poarta oraşului Nürnberg, aflată la câteva sute de paşi în faţă. Câţiva străjeri îşi făcură apariţia ca să-i întâmpine. De obicei, înalţii prelaţi erau urmaţi de un alai numeros, dar aşa-zisul cardinal Callani se mulţumea cu o duzină dintre paznicii lui câini. Băieţii erau înalţi şi atât de puternici că ar fi scos-o la capăt şi cu o bandă numeroasă de tâlhari, iar tăcerea lor era justificată prin aceea că ar fi fost străini şi nu înţelegeau limba vorbită aici. Pentru a-şi face apariţia conform rangului, Cajetan ar fi trebuit să fie înconjurat de copişti, servitori, îngrijitori ai cailor şi alte slugi. Dar ar fi fost prea obositor să dreseze acele creaturi obtuze să nu bată la ochi pe drum, iar pentru a purta discuţii profunde, cum fac clericii între ei, nici câinii şi nici alte animale nu erau potrivite.

— Ce vrei să spui cu asta? repetă el întrebarea, pentru că Fulvian nu răspunsese imediat.

— De ce să fie nevoie de o cale ocolitoare la un han, dacă locuinţa Guldener este suficient de mare pentru a adăposti o jumătate de duzină de mantii purpurii? Ar trebui să mergem imediat la el şi să îi explicăm că ne-a fost recomandat de cunoştinţe din Italia. Deoarece are cu siguranţă legături în Lombardia şi la Veneţia, ne va crede.

Fulvian îşi promitea în casa Guldener nu numai succes sigur, ci şi desfătări. De aceea, aşteptă nerăbdător reacţia stăpânului lui şi nu fu dezamăgit.

Magul încuviinţă din cap şi întinse braţul ca să îl bată pe umăr.

— Ai dreptate. Vom merge direct la Guldener, luându-i-o înainte amărâtului de Gaudentius. Când va apărea cu adunăturile lui, ne va fi uşor să punem mâna pe ei. Pentru câţiva guldeni, Guldener ne va ajuta cu siguranţă şi, dacă nu o face el, fiu-său va îndeplini în schimbul unei recompense tot ceea ce îi vom cere.

Cajetan râse mulţumit şi călări direct spre gărzi. Acestea nu ştiură cum ar fi trebuit să reacţioneze, deoarece, în ciuda mantiei de blană purtate de călăreţ pe umeri, se vedeau clar însemnele înaltei lui funcţii bisericeşti. Şeful gărzii consideră în final că trebuia să se plece în faţa străinului.

— Bun venit, strălucită Eminenţă. Permiteţi-mi să întreb de numele dumneavoastră, pentru a putea să anunţ autorităţile ce înalt oaspete ne onorează oraşul.

Cajetan îi făcu un semn discret lui Fulvian. Homunculusul lăsă calul să mai facă câţiva paşi, în aşa fel încât capul acestuia să fie deasupra

străjerului și îl privi cu un zâmbet indulgent.

— Îl ai în fața ta pe Eminența Sa Gioacchino Baldovino Enzo Serafino Arduino di Callani, cardinal al curiei, episcop de Luvenzza, Dimortani, Ingrali și Domolessa, abate de Rigentina, St. Giacomo di Milanessa și St. Patrizio di Roma!

Străjerul rămase cu gura căscată când auzi răsunătoarea listă, pe care nu ar fi putut să o memoreze într-o viață. Deoarece nu îndrăzni să îl rețină mai mult pe Eminența Sa sau să îi pună și alte întrebări, le făcu semn subordonaților să elibereze drumul. Fulvian se arătă generos, împărțindu-le monede de aur străjerilor și trezind în ei dorința să le cheltuiască în prima cârciumă sau în primul bordel. Astfel putea să îi expună pe oamenii simpli tentațiilor unei vieți în păcat și să-l ofere pe unul sau pe altul dintre ei suveranului său diavolesc.

Cajetan parcursese deja o bună bucată de drum când Fulvian îl ajunse din urmă. Magul se întoarse supărat către el.

— Ce înseamnă asta?

Fulvian îl privi surprins.

— Dar, stăpâne, acești oameni s-ar fi mirat foarte tare dacă un bărbat atât de important ca dumneavoastră ar fi intrat în oraș fără a le lăsa un bacșiș.

Pentru a-și sublinia cuvintele, homunculusul aruncă mai multe monede unei cete de cerșetori, care își descoperiseră creștetele și fluturau mâinile întinse. La vederea aurului începură să se încaiere, fără a ezita să folosească pumnii și dinții.

— Derbedei, pufni disprețuitor Fulvian, deși el însuși fusese cel care dezlănțuise instinctele negative ale cerșetorilor.

Pe întreg drumul până la casa Guldener împărți monede însoțite de îndemnuri diavolești pentru întrebuințarea lor. Un ducat de aur zbură exact către o slujnicuță care își însoțea stăpâna. Fata prinse moneda, dar nu apucă nici măcar să mulțumească pentru dar, pentru că stăpâna, o femeie voinică și încă tânără, îmbrăcată cu o rochie lungă albastră, peste care avea o mantie cu garnitură de blană de iepure, întinse mâna și i-o smulse dintre degete. Dar, pentru că slujnica nu voia să o cedeze de bunăvoie, se alese cu câteva palme și cu amenințarea că pe viitor va fi pusă să curețe sobele.

— Trude Beckheimer este nesuferită ca totdeauna, mur mură o bătrână aflată în apropierea lui Fulvian, care purta pe umeri un coș cu plante uscate și cu legume în oțet.

Era Frau Geißblatt, vânzătoarea de legume. Aceasta tocmai se întorcea de la piață și clătină din cap când o femeie atât de avută ca Trude, care purta acum numele de Tettenwieser, nu îi îngăduia slujnicei ei așa-zis preferate să aibă nici măcar o monedă.

Fulvian se uită după Trude și își frecă mâinile plin de bucurie. Poate că se va folosi de timpul cât rămânea la Nürnberg pentru a se apropia de tânără și să o îndrume pe o cale care să o facă sclava lui și astfel o victimă docilă a stăpânului său din iad. Trebuia să fie ușor să o controleze pe această femeie mândră, cu deprinderi atât de rele.

După puțin timp, ajunseră la gospodăria lui Guldener. Deși era iarnă, în curte domnea o vie animație: slugile, controlate de un supraveghetor, cărau lăzi și saci, îi încărcau în care sau îi rânduiau în depozite. Nu era nevoie de capacități magice pentru a-l recunoaște în supraveghetor pe Hans Guldener, căci flăcăul era cel care părea o variantă bărbătească a surorii sale. Acesta îi descoperi pe nou-veniți și se minună atât de veșmântul purpuriu ce se ivea de sub mantia lui Cajetan, cât și de duzina de însoțitori înarmați, cu platoșe lustruite și cu spade la șold.

Se apropie și nu încercă să își ascundă curiozitatea.

— Vă salut, nobili domni. Pe cine să anunț tatălui meu?

Fulvian repetă lungă listă pe care o recitase mai înainte străjerilor și chicoti în sinea lui când tânărul înlemni impresionat de titulatura impozantă. Dar Hans își reveni repede și vru să dea fuga în casă, pentru a-i anunța tatălui său neașteptații oaspeți. Tocmai atunci se deschise ușa și pe ea ieși Otto Guldener.

Negustorul arăta mult mai bine decât în urmă cu o jumătate de an. Era înfășurat cu o mantie căptușită cu blană de iepure și pe cap avea o căciulă de lână cu bordură îngustă de blană.

— Buongiorno, signore Guldener. Scuzați-ne venirea neașteptată, dar prieteni buni din Fondaco de Tedeschi din Veneția ne-au sfătuit să apelăm la dumneavoastră pentru găzduire când trecem prin Nürnberg.

Fulvian i-l prezintă lui Otto Guldener pe înaltul prelat italian și zâmbi plin de grație, de parcă se afla în fața celui mai bun prieten.

Negustorul se înfoie tot. A găzdui un cardinal veritabil era, în ciuda costurilor suplimentare, ceva la care un Tettenwieser ori un Beckheimer nu putea visa. Importanța lui în oraș și în mediul comercial local va crește și

vor dispărea și ultimele umbre legate de declinul lui anterior și de soarta fiicei sale.

— Fiți bineveniți, domnii mei!

Făcu o plecăciune în fața lui Fulvian și sărută inelul de la mâna acestuia, pe care i-o întinsese de pe cal.

Și Cajetan îi întinse mâna dreaptă înmănușată, pe care strălucea o piatră prețioasă neagră foarte mare.

— Vă mulțumesc pentru primirea cordială.

Magul nu putea să își ascundă accentul la fel de bine ca Fulvian, dar, în culmea fericirii produse de înalta vizită, Guldener nici nu băgă de seamă. Îi întinse el însuși brațul lui Cajetan pentru a-l ajuta să coboare din șar și chemă câteva slugi care să se îngrijească de cai și de suita înarmată a cardinalului.

Fulvian făcu un semn liniștitor cu mâna.

— Oamenii nu vă vor da mult de lucru. Un pahar de vin, ceva de mâncare și un sac cu paie pe care să doarmă le sunt îndeajuns. Nu înțeleg limba vorbită aici și eu i-am selecționat, nu în cele din urmă, datorită calmului lor pentru această călătorie. Dar, dacă este necesar, pot să lovească vârtos.

Guldener nu putu să își dea seama dacă era un avertisment pentru a nu-i necăji pe luptători. Nici nu intenționa asta și va povățui și slugile să nu o facă. După ce constată că în curte totul decurgea spre mulțumirea sa, îl invită pe cardinal în casă împreună cu secretarul lui.

5.

Mâncărurile puse pe masă de bucătăreasa lui Guldener nu se puteau compara cu creațiile fine ale unui bucătar princiar, dar erau preparate din cele mai bune ingrediente și de aceea erau de două ori mai gustoase. Cajetan mănca cu poftă și se întrebă cum de se mulțumise atâția ani cu arta culinară diletantă a Minei și a predecesoarei ei. Aduse bogate laude prânzului și Fulvian, de asemenea, găsi cuvinte de apreciere.

— Am avut grijă ca slujnica mea să corespundă celor mai înalte pretenții, explică Guldener cu un ton de parcă masa bună se datora numai și numai acestui merit.

Nu se zgârci nici cu vinul, ci puse să se dea cep unui butoiuș aflat în cel mai îndepărtat colț al pivniței. Vinul era din Italia, pretinsa patrie a oaspeților, și era dulce și amețitor. Pentru că stăpânul casei era cel care bău mai mult, ajunse în curând într-o stare ce îl făcu abordabil de către Fulvian. Și Hans primise permisiunea de a părăsi treaba din curte, pentru a le ține tovărășie oaspeților și era cu ochii țintă la buzele secretarului cardinalului, care se pricepea atât de bine la povestit.

Doar mama se ținea deoparte și îi măsura mereu îngândurată pe cei doi prelați din priviri. Nu îi plăceau. O fi fost sutana cardinalului din cel mai bun material, dar era murdară și puțea. Iar secretarul lui părea că nu se spălase nici măcar o dată în viața lui și mirosea de parcă se tăvălise prin pucioasă. Și, pe lângă acestea, vorbea despre lucruri care batjocoreau moralitatea și erau nepotrivite unui bun creștin. Își bătea joc de stăpânii născuți nobili, ca și de cunoscuți principii ecleziaști și uitaseră atât el, cât și superiorul lui să binecuvânteze prânzul.

Când Magda Guldener îl privi mai atentă, remarcă faptul că dintre toate podoabele și însemnele pe care le purta lipsea crucea, ceea ce era mai mult decât ciudat la un om cu poziția lui.

Pe Fulvian îl deranja reținerea stăpânei casei. Până acum reușise întotdeauna să prindă în mrejele oratoriei toți oameni din jur, dar asupra ei cuvintele nu aveau niciun efect. O clipă se gândi dacă nu cumva ar trebui să îi înfrângă împotrivirea folosind puterea lui de seducție. Dar, privind-o mai atent, înțelese că ar fi fost prea dificil, pentru că poseda flacăra magică. Sub cenușa timpului ajunsese ca un jar abia sesizabil ce nu fusese atârnat

niciodată, dar când el îl scormoni, țâșni flacăra arătând adevărata înfățișare a femeii. Deci trebuia să fie mai atent decât se așteptase. Dacă își va folosi aici adevărata lui putere, Magda Güldener va simți și, de asemenea, cu atât mai mult va simți și fiica ei, care se afla pe drum. Deoarece nu voia să o avertizeze pe Gisela, îi dădu pace femeii și se mulțumi să îi amețească soțul și fiul fără prea mult efort.

— Un prieten din Veneția spunea despre fiul dumneavoastră că are o minte care îl va duce departe. Îmi face plăcere să constat că avea dreptate, își continuă el lingușitorul discurs. Știți, noi suntem străini în această țară. Și am avea mare nevoie de cineva care cunoaște obiceiurile locale și care să ne sfătuiască. Nu v-ați putea lipsi de Hans pentru câteva luni? Ne-ar fi de mare ajutor.

„Nu face asta!”, vru Magda Güldener să strige, dintr-un motiv pe care nici ea nu îl cunoștea, dar, văzând entuziasmul manifestat de bărbatul ei pentru propunerea aceasta, hotărî să își țină gura.

6.

În momentul în care trecu poarta oraşului Nürnberg, Gisela simţi că norul negru perceput de ea până acum doar ca o ceaţă subţire în zare se îndrepta spre ea tocmai din direcţia în care era casa părinţilor ei. Avu nevoie de o clipă pentru a scăpa de năuceala pricinuită de spaima care o cuprinsese şi scoase un strigăt când Alban vru să se îndrepte într-acolo:

— Stai! Nu! Nu trebuie să mergem acolo!

— Ce mai este? întrebă necăjit Gaudentius.

Alban îi făcu semn să tacă.

— Gisela ştie ce spune, deci trebuie să fim atenţi. Am pierdut prea multă vreme şi nu ştim ce a întreprins duşmanul nostru între timp.

Pe faţa lui se citi un moment supărarea produsă de disputa cu părinţii, care nu voiseră să îi lase să plece pe el şi pe Gisela. Regretă că vizitase casa părintească şi se socoti un smintit sentimental.

Gaudentius clătină din cap încăpăţânat.

— Doamne, doar nu o să mergem la un han! Cum ar fi privită unica fiică a lui Otto Güldener, dacă evită casa părinţilor ei, de parcă ar fi izbucnit acolo o epidemie?

Gisela nu putea contrazice cele spuse de Gaudentius. Dar nici nu cuteză să călărească în continuare către dezgustătoarea ceaţă ce înconjura casa părintească. Atunci, stratul de nori fu străbătut de o rază de lumină, ce făcu să strălucească crucea aurită de pe turla unei biserici. Aceasta i se înfăţişă ca un semn ceresc. Întoarse iapa şi arătă către casa Domnului:

— Vom fi în siguranţă doar în biserica noastră parohială, unde părintele Maternus ne va acorda adăpost.

— Vrei să te laşi în seama unui preot? Ai înnebunit? O să ne dea imediat pe mâna inchizitorilor! protestă Hetta.

Din fericire, vorbise destul de încet pentru a nu fi auzită decât de prietenii ei. Gaudentius dădu aprobator din cap, dar Gisela ridică poruncitoare mâna dreaptă.

— Nu va face asta cu siguranţă. Îl cunosc bine şi nu am încredere decât în el.

Gaudentius, căruia nu îi făcea plăcere influenţa dobândită în ultimul timp de ucenica lui asupra însoţitorilor săi, scoase un sunet dispreţuitor. Dar, spre

regretul lui, Anna și Alban fură de partea Giselei.

— Vom merge la acest preot. Cu certitudine că nu va produce o proastă impresie faptul că Gisela îl caută întâi pe duhovnicul ei și abia după aceea merge la părinți.

Cu un gest ce respingea orice alt contraargument, Alban porni după Gisela. Îl urmară Hetta și celelalte femei; morocănos, Gaudentius mormăi ceva, dar se hotărî în cele din urmă să urmeze și el grupul.

Când Gisela ajunsese în fața porții bisericii, se ivi un copil al străzii, în speranța obținerii unui creițar. Dar, când o văzu pe Gisela, înmărmuri.

— Domnișoara Gisela? Dar ați fost înghițită de un căpcăun!

— După cum vezi, sunt cât se poate de vie, răspunse Gisela și îl întrebă pe băiat dacă nu ar vrea să țină caii.

Băiatul își reveni repede și își făcu socoteala că ar fi fost mai avantajos pentru el să ducă vestea întoarcerii surprinzătoare a Giselei Guldener, decât să înghețe până la os stând afară pe frigul acesta. Așa că o șterse fără să mai răspundă și curând din depărtare i se auziră strigătele:

— Frau Geißblatt, Frau Geißblatt! Am o noutate care vă va interesa!

— Băiatul a întins-o. Unul dintre noi va trebui să rămână la cai.

Atunci ușa bisericii se deschise și, înfășurat în sutană, părintele Maternus ieși afară. Nu purta nici mantou și nici blănuri, deci intenționa să iasă doar puțin afară în frig. Privirea lui se plimbă pe grupul din fața bisericii, apoi preotul tresări.

— Gisela! Tu ești? Doamne, ce bucurie să te văd!

Gisela alunecă din șa, ajunsese pe pământ și se plecă în fața părintelui:

— Sfinția Ta, bucuria este de partea mea. Nici nu știți cât... Se opri, îi aruncă lui Alban frâiele iepei și strânse mâinile părintelui Maternus. Trebuie să vorbesc imediat cu dumneavoastră, dar în așa fel încât să nu ne vadă sau să nu ne audă niciun străin.

Preotul o privi surprins.

— S-a întâmplat ceva? Nu ți-ai mai suportat bărbatul și ai fugit?

Gisela clătină din cap.

— M-a ferit Dumnezeu din cer să fac așa ceva. Nu, este vorba despre altceva, ceva de care depinde viața mea. Vă rog, Sfinția Voastră, trebuie să mă ascultați.

Îngenunche în fața părintelui, care o ridică imediat.

— Pământul este murdar și plin de noroi. Vino în casa parohială. Acolo este cald și cu certitudine nu va trage nimeni cu urechea.

Gisela privi către însoțitorii ei, pe care nu voia să îi lase în mijlocul străzii.

— Iertare, Sfinția Voastră, dar nu știți un loc unde ne-am putea adăposti caii? Și v-aș rămâne tare îndatorată dacă le-ați permite prietenilor mei să ne însoțească la căldură.

Părintele Maternus privi mai atent grupul și, când în afară de doi bărbați necunoscuți, între cele trei femei o recunosc pe Gundi, se scărpină pe frunte surprins.

— Cu siguranță ai motive temeinice să-mi adresezi această rugămintă. Așteaptă un moment.

Preotul dădu fuga la o căsuță din apropiere, bătut la ușă și îi ceru bărbatului care o deschise să ducă animalele în grajdul celui mai apropiat han.

— Un cal ori doi i-aș putea adăposti în grajdul meu, dar șapte sunt prea mulți, explică preotul.

Alban îi mulțumi cu un gest și îi întinse o monedă omului, care era urmat de cei doi fii adolescenți și de una dintre fiice. Acesta se uită aproape îngrozit la ea și făcu o plecăciune ca în fața unei înalte personalități.

— Aș fi dus caii și răsplătit fiind doar de Domnul. Sau banul este pentru hangiul care să îi adăpostească?

Alban se amuză de modul de punere a problemei și zise:

— Este pentru tine, om bun. Hangiului dă-i asta.

Îi mai întinse o monedă, apoi Alban îi întoarse omului spatele și se alătură Giselei.

Părintele Maternus observă privirea schimbată de cei doi și se uită suspicios la Alban.

— Veți fi atât amabil să îmi spuneți cine sunteți și în ce raporturi vă aflați cu enoriașa mea?

Gisela inspiră adânc, pentru a-și face curaj, deoarece se simțea speriată ca un pui de pasăre căzut din cuib.

— Sfinția Voastră, el este bărbatul meu!

— Imposibil, eu l-am văzut pe acel... bărbat masiv!

Preotul reuși să înghită în ultimul moment cuvântul care îi stătea pe limbă, monstru. Totodată se mânie pe Gisela, pentru că dorea să-l ducă de

nas într-un mod atât de grosolan.

Atunci Alban o luă pe Gisela de braț.

— Așa este, Sfinția Voastră, acesta este și unul dintre motivele pentru care trebuie să vorbim neapărat cu dumneavoastră.

7.

Gisela privea îngrijorată chipul preotului, pe care, pe lângă o uimire copilărească și neîncredere, se așternură repede și alte sentimente contradictorii. Împreună cu Alban și cu Gaudentius îi povesti duhovnicului ei tot ce aflaseră despre Cajetan și ciracul lui. Dar, pentru moment, se părea că părintele Maternus considera istorioara prea neverosimilă pentru a-i da crezare. Disperată, lăsă jos paharul cu vin aromat, care între timp se și răcise, și apucă mâinile preotului.

— Sfinția Voastră, v-am spus purul adevăr. Jur pe mântuirea sufletului meu!

Părintele Maternus expiră cu un zgomot puternic aerul care îi rămăsese în plămâni.

— Îmi relatați o poveste nemaiauzită despre puterile diavolești și despre vrăjitorie, care l-ar îngrozi pe orice creștin cinstit. Este posibil cu adevărat ca un slujitor al lui Satan să poată să trăiască printre noi mii de ani și să le facă rău oamenilor?

— Nu numai să le facă rău, Sfinția Voastră. Subjugă suflete și le predă stăpânului lui din iad. Ah, de ați putea să o vedeți pe prietena mea, Lavinia! Ea v-ar putea povesti mai multe despre mașinațiile dușmanului nostru.

Gisela se cutremură și văzu că deja îi stârnise curiozitatea lui Alban.

— Despre ce prietenă vorbești?

Gisela arată către crucifix, pe care îl așezase în fața ei, pe masă.

— Lavinia este captivă de sute de ani în acest obiect sfânt. O prietenă, pe care o predase acestui Cajetan fără să cunoască adevărul, a blestemat-o să rămână ca spirit pe această lume până când sufletul ei va fi eliberat din iad.

— Măcar de aș putea să o văd și să înțeleg minunea!

Părintele Maternus își duse mâinile la față. Știa cum trebuia să se poarte cu enoriașii lui. Chiar dacă printre ei exista o oaie îndărătnică, pătată, exista pentru fiecare speranța de salvare. Îi era greu să accepte că tocmai sufletul Giselei era în pericol, pentru că ea fusese un miel strălucitor de alb al comunității sale.

Preotul apucă crucifixul Laviniei. Era o piesă în genul celor care, după cunoștințele lui, provenea din vremea marelui împărat Carol, foarte artistic

lucrată. Deschise cutiuța cu relicva de la baza crucifixului și în ea descoperi un oscior cu irizații albe.

— Acest oscior este al acestei femei, cum îi spuneai tu...?

— Lavinia. Da, este al ei. Un om pios a crezut că i-ar aparține Sfanțului Sebastian și l-a așezat ca relicvă în această operă de artă. El sperase ca în acest fel să se bucure de binecuvântarea sfântului. Dar, în loc de asta, a dobândit spiritul celei mai triste dintre muritoare.

Cuvintele Giselei îl impresionară în mod ciudat pe preot. Simțea că acel crucifix nu emana ceva rău. Dar, în același timp, fu cuprins de o tristețe adâncă și aproape avu impresia că o vede pe deznădăjduita Lavinia, care murise știind că le condamnase pe cele mai bune prietene ale ei la osândă veșnică. Părintele Maternus se cutremură la acest gând și se întrebă dacă relatarea Giselei, ce i se păruse lui atât de fantastică, nu cumva corespundea adevărului. Dar nu voia să se lase convins așa ușor.

— Am să vă spovedesc pe fiecare în parte, unul după altul. Veți jura pe cruce și pe sfintele moaște din biserica mea că sunteți buni creștini!

Având în vedere că erau șapte oameni și că părintele Maternus dădea impresia că va transforma fiecare spovedanie într-un lung și nemilos interogatoriu, nu era tocmai răspunsul așteptat de Gisela. Ea ar fi preferat ca preotul să se fi dus la casa părinților ei, pentru a-l aduce pe Hans. Poate că ar fi putut să afle chiar și temeiul ceții negre pe care ea o sesizase acolo. „Nu, nu era posibil”, gândi ea și dădu imperceptibil din cap. Capacitățile părintelui Maternus erau cele ale unui păstor de suflete, nu cele ale unui mag, de aceea nu avea nicio șansă să pătrundă înșelăciunile lui Cajetan și ale slujitorului lui.

Deoarece Gisela era adâncită în gândurile ei, îi reveni lui Alban sarcina de a-i răspunde preotului.

— Suntem pregătiți din tot sufletul, părinte. Fiecare dintre noi este o victimă a dușmanului nostru și cunoaște deci pericolul în care se află sufletele noastre nemuritoare. Și eu sunt pregătit să-mi mărturisesc păcatele, printre care nu cel mai mic este acela de a lega de mine o fecioară nevinovată și de a-i împărtăși cunoștințe nepotrivite unei femei.

Părintele Maternus ridică mâna spre a-l întrerupe pe Alban.

— Cunosc opinia exprimată și în scris de mulți bărbați înțelepți privind mintea pretins mai redusă a femeii, dar din proprie experiență nu pot să

spun că o femeie ar fi de la natură mai proastă decât un bărbat. Am văzut bărbați care m-ar face să mă îndoiesc profund de această afirmație.

— Pfui! exclamă Gaudentius și icni în momentul imediat următor, primind dintr-o parte un ghiont în coaste de la mătușa sa și din cealaltă parte alt ghiont de la Hetta.

Părintele Maternus remarcase reacția celor două femei și zâmbi. Discuția îl lămurise asupra celui de la care plecaseră toate greutățile și găsi această reacție foarte potrivită.

— Atunci putem să începem! ceru el. Tu, Georg Alban Streller, îți vei deschide sufletul primul. Între timp femeile se vor îngriji ca să putem servi cina. Bătrâna văduvă care îmi prepară mâncarea de obicei nu este obișnuită să gătească pentru un număr atât de mare de oameni. Dar să nu se ducă la piață niciunul dintre voi. Trimiteți vecinul care s-a ocupat de cai. Nu vreau să fiți văzuți în oraș.

— Mulțumesc, părinte!

Gisela simți că balanța începea să se încline în favoarea ei. Părintele Maternus era un bărbat înțelept și știa să deosebească adevărul de minciună. Ea însăși fu bucuroasă să aibă o preocupare care să o abată de la gândurile chinuitoare și observă că și însoțitoarele ei gândeau la fel. Doar Gaudentius rămase prost dispus la masă, așteptând să-i dea explicații preotului. Cărțile salvate de el de la Riebelsborn și de care s-ar fi putut ocupa acum îi fuseseră luate cu un zâmbet de părintele Maternus, pentru ca acesta să se convingă că era vorba despre opere în acord cu credința în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

8.

Fulvian se așteptase ca Gisela să vină direct la casa părinților, în așa fel încât grupul să cadă ca niște fructe pârguite direct în mâinile lui Cajetan și ale lui. Dar, cum zilele treceau fără ca cei așteptați să apară, deveni neliniștit. Era ușor să găsească față de Otto Güldener și de fiul său pretexte pentru a-și prelungi șederea în casa lor. Dar mama fetei nu se lăsa așa de ușor convinsă. Pe homunculus îl tot zgândărea ideea de a se apropia de Magda Güldener, de a-i incita simțurile și de a o face sclava lui ascultătoare. Dar, atât timp cât Gisela era liberă, trebuia să se abțină. Dar își imagina totuși cum le va duce de nas pe amândouă și le va câștiga pentru el. Trebuia doar să îi spună mamei că îi va cruța fata contra bunăvoinței ei și apoi să o șantajeze pe fiică în privința mamei. Dragostea pe care cele două și-o purtau va deveni cea mai mare slăbiciune a lor.

Dar firea lui satanică nu îi permitea totuși să aștepte pasiv sosirea dușmanilor săi. Măsură din priviri servitoarele din casa Güldener, căutând două pe care le-ar putea seduce mai ușor. După ce își satisfăcu plăcerile din plin cu ele, duse mai departe mârșăvia, apropiindu-se de Hans sub înfățișarea servitoarei pe care acesta o dorea cel mai mult. Tânărul era bine înzestrat magic și ar fi putut să își dea seama cu ușurință de înșelăciune, dar simțurile lui magice erau orbite de lăcomia pentru femei. Astfel că Fulvian reuși să lase grele cele două slujnice cu sămânța lui Hans; la gândul acestui reghi, își freca mâinile de satisfacție.

În toiul acestor mașinații, homunculusul nu uita de planurile sale. Chiar dacă Cajetan trăgea mai mult decât oricând către Spania, el voia totuși un punct de sprijin în această zonă. De aceea, intenționa să îl supună pe Hans până când sufletul lui ajungea ca o păsărică în colivie, iar acesta, ca viitor cap al casei Güldener, să îi fie servitor devotat. Dacă marea bogăția lui Hans și îi întărea influența astfel încât acesta să decidă în ocuparea posturilor bisericești în oraș și în împrejurimile lui, avea posibilitatea să depraveze întregul oraș și să ofere sufletele locuitorilor lui stăpânului său din iad. Existau unii tineri preoți care nu se dedicau din har slujbei de păstor de suflete, ci erau siliți la asta, ori căroră le lipsea tăria de caracter necesară misiunii lor. Fulvian știa din experiență cât de ușor era să-i abați pe acești oameni pe o cale care-i ducea la damnare. Nu degeaba traiul îmbelșugat,

excesele și desfrâul multor clerici și călugări erau aliații lui cei mai buni în lupta cu Biserica.

Fulvian era mândru de contribuția lui la scăderea succeselor celor din cer și la creșterea succeselor stăpânului lui. Pentru a doua oară într-o perioadă scurtă, acțiunile lui Fulvian legate de țelul lui cel mai arzător se dovedeau a fi punctul lui slab. Țesând deja planuri pentru Spania după capturarea Giselei și neglijând-o pe aceasta, se implică în noi mașinațiuni și nu dădu atenția cuvenită sosirii ei la Nürnberg. Fulvian se trezi la realitate abia când bătrâna Trina, care era ținută de milă la familia Guldener, istovită de drumul la piață, intră șchiopătând în casă și strigă că Gisela era în oraș.

Fulvian țâșni din bucătărie, unde flirtase cu noua bucătăreasă, și o apucă strâns pe bătrâna slujnică.

— Ce ai spus?

Trina nu înțelese agitația ce îl cuprinsese pe secretarul cardinalului, pentru că ea era de părere că nu îl priveau relațiile din familie. Nici nu îi plăcea omul și se întreba ce vor fi găsit la el celelalte slujnice. Deoarece voia să îi ducă surprinzătoarea veste cât mai repede posibil mamei Giselei, îl învrednici doar cu un răspuns nu tocmai politicos.

Dar Fulvian nici nu se gândi să îi dea drumul femeii tulburate.

— Ce ai spus? repetă el întrebarea și în vocea lui se amestecă și o parte din puterea lui tainică.

Privirea Trinei se tulbură și din gura ei țâșni tot ce aflase. Nu era mult, căci lui Fulvian îi fu dat să audă doar că o vecină îi văzuse pe Gisela și pe însoțitorii acesteia intrând pe poarta orașului. Trina nu putu să spună mai mult, totuși era evident că tânăra femeie nu se îndrepta spre casa părintească.

Fulvian scrâșni din dinți de se auzi în jumătate din casă și îl strigă pe Cajetan. Mai dură ceva până când magul scoase capul pe ușa odăii sale. Ținea în mână o cărțulie pe care o cumpărase aici, în Nürnberg, și pe care tocmai o citea.

— De ce mă deranjezi?

Vocea îi exprima adâncă supărare.

Fulvian slobozi o înjurătură care o făcu pe Trina să pălească. Nu s-ar fi așteptat să audă așa ceva din gura unui prelat. Homunculusul își reveni rapid.

— Au sosit prietenii noștri, dar evită casa.

— Gaudentius și Alban?

Fulvian confirmă, deși Trina nu avusese cum să rostească numele acestora.

— Exact. Cu ei se află și fiica gazdelor noastre. Totuși, nu au venit aici, ci au tras undeva în altă parte a orașului.

Magda Guldener, atrasă de larmă, apărură supărată pe coridor.

— Ce se petrece aici?

— Gisela este în oraș! A văzut-o Frau Marlene intrând pe poartă, raportă Trina cu răsuflarea tăiată.

Stăpâna casei duse mâna la inimă.

— Nu cumva te înșeli? Dumnezeu, ce m-aș bucura!

La pronunțarea cuvântului „Dumnezeule”, fața lui Fulvian se schimonosi de parcă ar fi primit o palmă. Șuieră ca un șarpe provocat și se înfipse în fața Magdei Guldener.

— Fiica ta pare să își uite îndatoririle, pentru că, după cum se aude, nu se întoarce la casa ei părintească. Ai face bine să te ocupi să apară aici!

Un ordin nerostit al homunculului îi alarmă pe străjeri, care până acum contraziseseră prin purtarea lor toate experiențele anterioare ale casei în privința soldaților, deoarece, cu excepția unor neînțelegeri minore între ei, aceștia se declarau mulțumiți cu un loc de dormit și puțină mâncare. Gărzile lui Fulvian sosiră în fugă, cu mâna pe săbii și cu fețe amenințătoare.

Atunci Magda Guldener pricepu că vizita acestui ciudat cardinal și a suitei lui se datora fiicei ei și soțului acesteia și că oamenii nu aveau intenții bune.

— V-ați ieșit din minți? Trimiteți-vă soldații în camera lor! Și dați-i drumul bătrânei Trina! Și v-aș ruga să nu vă mai țineți de capul servitoarelor tinere! Sau poate credeți că nu am văzut cum le pipăiți fundul și sânii? Pfui, drace, un om al Bisericii să facă așa ceva!

Fulvian o privi pe femeie ca pe o insectă respingătoare, pe care stai să te gândești dacă să o strivești cu palma sau să cauți mai întâi o cârpă pentru asta. După care se întoarse brusc către soldați.

— Luați-i pe toți ai casei și încuiați-i într-o încăpere, dar faceți-o în așa fel încât să rămână liniștiți. Ah, da, pe Hans aduceți-l la mine în camera de oaspeți!

— Ce înseamnă asta?

Cajetan nu înțelegea de ce ciracul lui se hotărâse atât de brusc să acționeze deschis și îndrăzne să dea ordine.

— Veți primi răspuns când nu vom fi auziți de urechi străine. Acum strângeți-vă mijloacele magice. Simt că a sosit momentul decisiv.

Cajetan vru să reacționeze furios, dar, înainte de a putea să îl ia la rost pe homunculus, acesta îi întoarse spatele și aruncă asupra casei o vrajă prin care toți cei de aici se supuneau fără drept de apel voinței lui. Încuierea oamenilor nu era o soluție bună, căci ar bate la ochi ca în curte și la magazine să nu își mai facă nimeni de lucru. Doar Magda Guldener și Trina fură închise într-un colț de pivniță de unde strigătele lor să nu poată răzbate afară, neexistând posibilitatea să fie auzite de către cineva. Stăpânul casei rămase în biroul lui, răsfoind registrele, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Deoarece Fulvian voia să evite ca grupul să îi mai scape încă o dată, trimise câțiva dintre soldații-câini să supravegheze porțile orașului. Și se mai întrebă cum de Gaudentius și ai săi putuseră să afle de prezența lui Cajetan și a lui. Dar se corectă rapid – nu era vorba de Gaudentius, ci de tânăra vrăjitoare. Îl blestemă pe Cajetan, pentru că nu luase în serios avertismentele lui privitoare la Gisela. De mii de ani nu se mai născuse o vrăjitoare cu asemenea puteri, iar Fulvian crezuse că stărpise seminția acestor puternice vrăjitoare. Dar, după cum se vede, și din cei puțin înzestrați se pot naște ființe puternice și, de aceea, era necesar să fie stinsă și cea mai slabă luminiță magică. În acest oraș, își spuse el, nu va mai rămâne nici urmă de luminiță după ce va încheia socotelile cu dușmanii lui, lucru valabil și pentru fratele Giselei, cu care își făcuse planuri așa de mari.

Cu un ordin scurt, îl trimise pe Cajetan să își ia obiectele magice de care avea nevoie pentru a supune diavolului sufletele nevinovate și se gândi îngrijorat la explozia magică pe care o va provoca acesta. Deoarece nu se mai aflau într-un burg protejat prin vrajă, ci într-un oraș în care bisericile erau foarte dese, răsunetul va fi atât de puternic încât oamenii înzestrați magic puteau lua la cunoștință până la granițele imperiului de cele întâmplate.

Acest lucru îi va fi de folos lui Cajetan ca să-i identifice și pe ultimii dintre ei aflați dincoace de Alpi, dar pe de altă parte exista pericolul de a atrage asupra lui atenția unor oameni care să-i târască în fața unui tribunal religios. Nici Fulvian nu se putea opune mult timp puterii celor care îi

căutau și îi condamnau pe eretici. Deși printre ei se găseau supuși ai lui Lucifer, care îi urmăreau pe cei cu puteri magice, pentru a-i înlătura, Cajetan nu se putea aștepta la îndurare din partea lor. Aceștia nu s-ar da în lături să preia prada strânsă de un camarad de-al lor timp de milenii. De aceea, cel mai bine era să se mute cât mai repede în Spania și să le predea altor draci lanul aproape recoltat de aici.

9.

Hans Guldener avu frisoane când văzu cum se schimbase brusc secretarul cardinalului, altădată atât de politicoș și de arătos. Deși era cam cu un cap mai scund decât el, prelatul părea să îl depășească cu mult în înălțime, iar în ochii lui ardea un foc ce amenința să îl ardă.

Simțea cuvintele secretarului ca pe niște lovituri de bici, care îi produceau răni invizibile.

— Unde crezi tu că s-ar duce în Nürnberg sora ta, dacă nu ar veni acasă?

Presiunea de a răspunde la întrebare îl chinuia pe fratele Giselei și acesta ridică brațele înspăimântat.

— Mai de mult aș fi spus că la Tettenwieser. Acolo a fost totdeauna bine primită, până când logodna ei cu Bruno a fost desfăcută. Dar, după ce acesta s-a căsătorit cu Trade Beckheimer, cu siguranță l-ar evita.

— Vreau să știu de la tine nu unde nu s-ar duce, ci unde s-ar refugia!

De data asta durerea fu și mai intensă, și Hans scoase un strigăt, care îl dezamăgi puțin pe Fulvian. Homunculusul simți că nu mai putea să continue astfel cu tânărul Guldener.

Își luă o expresie aparent compătimitoare și îi puse lui Hans mâna pe umăr.

— Fiule, caută în tine și gândește-te. Este important să descoperi asta. Chiar și pentru tine, pentru că, dacă mă ajuți să îți gălesc sora, te voi răsplăti cu generozitate.

Hans Guldener era un tânăr cu un apetit sănătos la femei, pe care o soție ascultătoare i l-ar fi putut potoli. Deoarece tatăl lui sperase ca mai târziu, când faima familiei se va mai fi consolidat, să îi facă rost de o mireasă bogată, dintr-o familie bună, el mai era încă holtei și putea să își satisfacă plăcerea doar pe ascuns, cu teama de a fi descoperit. De aceea, Fulvian îi promise lucruri la care el nici măcar nu îndrăznise să viseze și îi dădu de înțeles că în curând ar putea deveni mai bogat decât cele mai avute familii din oraș.

— Dacă îmi dai ascultare, vei avea și o pungă cu aur, cu o rezervă inepuizabilă de bani, îl mai ademini homunculusul.

Hans îl privea minunându-se, căci nu putea înțelege schimbarea din comportamentul secretarului, iar acest om îi părea tot mai sinistru.

— Și cum veți face asta? întrebă el cu îndoială în glas.

— Ce ai zice de asta?

Fulvian scoase din buzunar o pungă aparent goală, o dezlegă și scoase din ea un ducat de aur. Îl puse pe masă, în fața lui Hans.

Tânărul privi ducatul cu lăcomie, căci tatăl lui îl ținea acum din scurt, ca urmare a sfatului părintelui Maternus. Dar râse totuși disprețuitor.

— Nu puteți afirma că un singur ducat reprezintă o avere!

— Aici ai perfectă dreptate.

Fulvian mai căută în pungă și scoase un al doilea ducat, pe urmă un al treilea, un al patrulea, al cincilea și așa mai departe, până când în fața lui Hans strălucea auriu o grămadă de monede.

— Dar asta este vrăjitorie!

— Da, dar una productivă și este a ta dacă faci ce îți spun.

Hans înghiți în sec și examinează punga mai atent. Nu părea deloc impunătoare, ba era chiar cam jerpelită.

— Pot să fac un test? Mă tem că mă păcăliți.

Fără să șovăie, Fulvian îi întinse punga din piele. Hans băgă mâna dreaptă înăuntru și trase imediat afară un ducat din aur, pe care îl puse lângă ceilalți. Repetă mișcarea până când grămada formată de el o depăși pe cea a homunculusului. Pentru că nu se mai oprea, Fulvian îi luă punga.

— Pentru început ajunge! Acum ai în față mai mulți bani decât au majoritatea fiilor negustorilor din oraș, poate chiar mai mulți decât au în tezaurele lor proprietarii unor firme comerciale mici.

Tânărul Guldener încuviință impresionat și monedele dispărură sub veșmântul lui atât de repede, de parcă îi era teamă că acela care îi dăduse această comoară i le-ar fi putut cere înapoi.

— Ei, cum este? Unde ar putea fi sora ta?

Hans se lovi cu mâna peste veston, în locul de unde se auzi un clinchet ușor și păru că se gândește intens.

— Deci, dacă eu aș fi Gisela, m-aș duce la Vulturul Negru. Acolo ai cel mai bun vin. Dar, cum o cunosc eu, ea ar da fuga mai întâi la preot. Aș pune chiar pariu pe toți banii dați de dumneavoastră!

— Dacă nu este acolo, ești terminat!

Amenințarea lui Fulvian nu îl mai impresiona pe Hans, care uitase deja de teama de secretar și nu se mai gândea decât cum să cheltuie mai bine banii pe plăcerile lui. Era sigur că sora lui îl căutase mai întâi pe preot.

Acasă va veni desigur numai însoțit de acesta, pentru că ea încă îi mai lua în nume de rău tatălui circumstanțele căsătoriei.

Fulvian era supărat pentru că nu putea să intre direct în gândurile lui Hans și să i le citească precum o carte, dar, pentru că flăcăul era înzestrat magic, nu avea putere deplină asupra lui. Dacă l-ar sili pe căi vrăjitoarești să-i facă voia, victima i-ar scăpa.

— Dacă mă slujești bine, răsplata ta va consta în cele mai frumoase femei și în mare bogăție, îi promise el încă o dată băiatului, apoi se adânci în gânduri.

Nu era sigur care era calea cea mai bună de a-i supune pe fugari. Dacă ar da buzna în biserica părintelui Maternus, pentru a-i scoate afară pe Gisela și pe însoțitorii ei, și-ar asuma un risc nu tocmai mic. Căci, dacă ar avea ghinion, puterea vrăjitoarei ar fi suficientă să îl cheme în ajutor pe dușmanul lui din ceruri și atunci puterile lui și ale lui Cajetan nu li s-ar putea opune, cel puțin nu în acel loc.

O blestemă în gând pe tânăra femeie pentru că își găsisse refugiu tocmai la un preot și îi dădu un ghiont lui Hans.

— Te duci acum la acea biserică și o cauți pe sora ta. Îi spui că mama ei îi cere să vină urgent acasă.

Hans nu mai puse întrebări, ci se ridică și părăsi casa tură să mai salute. În dorința lui de a-și atrage bunăvoința secretarului, uită și să mai pună pe el mantia și, doar în veston, ieși afară, în viscolul care tocmai se stârnise.

10.

Când îl văzu venind pe fratele ei la casa parohială, Giselei i se luă o piatră de pe inimă și deschise larg ușa.

— Dumnezeule și Sfântă Fecioară, cerul te-a trimis! strigă și vru să îl îmbrățișeze. Dar se opri, pentru că mirosul de pucioasă îi intra în nas. Totodată remarcă și petele de culoare întunecată de pe îmbrăcămintea lui, care pătrundeau până la piele și chiar mai departe. Se trase înapoi. Ce este cu tine, Hans? În ce te-ai băgat?

Fratele se uita la ea fără să înțeleagă și se gândea numai la aurul pe care urma să îl primească.

— Vino cu mine la părinți! Ce comportare este asta, să cauți găzduire la preot?

Vru să o tragă pe Gisela după el, dar interveni Alban:

— Hei, ce înseamnă asta?

Hans se întoarse către el și îl măsură cu pleoapele coborâte.

— Te privește cumva ce fac eu cu sora mea?

— Întâmplător, da! Pentru că sunt bărbatul ei.

Vestea fu atât de surprinzătoare, încât lui Hans îi pieri vocea. Apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Tu, soțul Giselei? Niciodată! L-am văzut pe căpcăunul cu care s-a culcat. Îți lipsesc niște centimetri, și în lungime, și în lățime!

— Dar așa este! interveni Gisela. De aceea sunt atât de bucuroasă să te văd. Avem nevoie de tine. Soțul meu și alți oameni au fost vrăjiți de același mag cu care cred că ai și tu de-a face.

— Ce mag? Ce prostii spui?

Deși Hans respinse cuvintele Giselei cu un gest de dispreț, simți cum i se face brusc rău. Sora lui fu învăluită deodată de o aureolă luminoasă strălucitoare, care îl sili să își întoarcă privirea de la ea. Lumina îi ardea pielea ca un acid. Se retrase către ușă.

— Tu însăși ești o vrăjitoare!

Se înecă și se simți de parcă ar fi băut prea mult vin prost.

Gisela fugi după el și îl luă de mână.

— Avem nevoie de tine, frate, căci trebuie să fim cu unul mai mulți oameni înzestrați decât degetele de la o mână! Numai după aceea vom fi în

stare să îi distrugem pe Cajetan și pe sluga lui diavolească.

Atingerea Giselei îi provoca lui Hans o durere precum cea pricinuită de foc. O împinse pe Gisela și clătină sălbatic din cap.

— Nu cunosc niciun Cajetan! Nu am nicio treabă cu nicio slugă diavolească, ci cu venerabilul cardinal Callani, aflat de câteva zile în vizită la noi. Vino cu mine ca să îi aduci înaltului prelat onoruri și ca să îți saluți părinții, așa cum îi stă bine unei fiice ascultătoare.

Nu mai avea curajul de a o atinge pe sora sa și se întrebă cum să o facă să îl urmeze acasă. După ce se îndepărtă câțiva pași de ea și ajunse la ușă, se simți ceva mai bine. Și arsurile încetară. În sufletul lui simțea că nu sora lui era vinovată de durerile pricinuite și că ea îl putea salva de la o soartă încă și mai îngrozitoare. Vocea interioară îi cerea să îi dea crezare, să o asculte, pentru a găsi pe această cale mântuirea. Era pe punctul de a ceda, așa cum îi stătea în caracter, și să rămână la Gisela. Dar se simți parcă forțat să privească pe fereastra de lângă ușă și îi văzu pe cardinal și pe secretarul acestuia, însoțiți de garda înarmată, îndreptându-se în grabă către curtea bisericii.

Gisela observă și ea grupul și scoase un strigăt de disperare. Apoi îi făcu un semn poruncitor fratelui ei.

— Vino, să mergem la ceilalți, pentru a ne împotrivi acestei creaturi diavolești.

Hans mai privi o dată afară. Nu putu să recunoască fața cardinalului și, cu atât mai puțin, pe a secretarului lui. Simțea totuși furia celor doi și i se făcu frică. Înainte ca cineva să fi putut reacționa cumva, smuci ușa și fugi ca un neghiob.

— Hans, avem nevoie de tine! strigă disperată Gisela după el.

Dar fratele ei își continuă fuga și dispăru după colțul casei.

Sora lui lupta cu lacrimile.

— Acum totul este pierdut! În cinci nu vom putea niciodată să îl învingem pe Cajetan și pe ciracul lui.

— Nu mai există în acest oraș alt om înzestrat magic? Alban îl privea întrebător pe Gaudentius.

Acesta își frecă bărbia cu mâna și se gândi.

— Da, ar fi olarul acela sau...

— Te referi la împletitorul de coșuri Landelin?

Părintele Maternus, care urmărise atent discuția dintre soră și frate, nu își putea explica de unde știa acest lucru.

— Exact, la el mă gândeam! Hai să îl aducem!

Gaudentius vru să iasă din casa parohială, dar preotul îl opri.

— Asta o fac eu! Încercați să țineți piept dușmanului până, mă întorc eu cu Landelin. Nu știu cum v-ar putea fi de folos acest bețivan, dar mă rog Sfintei Fecioare ca prezența lui să vă ajute. Oamenii care se apropie îmi insuflă teamă, o teamă pe care nu am mai trăit-o în viața mea.

— Trebuie să intrăm în biserică. Acolo vom găsi mai multă protecție decât aici. Veniți, o să alergăm prin grădini și prin curțile din spate. În acest fel, vom ajunge neobservați la ușa sacristiei!

Gisela le făcu semn celorlalți să o urmeze și o luă grăbită înainte. Hetta și Kezia se luară imediat după ea, dar Gaudentius, pentru a face același lucru, avu nevoie de un ghiont puternic în coaste din partea lui Alban.

— Pe Landelin îl aduc în biserică!

Părintele Maternus se duse la ușa din față a casei și o închise cu toate încuietorile. Unui asalt puternic nu ar fi avut cum să-i reziste, dar spera că dușmanii Giselei nu vor avea îndrăzneala să atace pe față o casă parohială sau chiar o biserică. Pe dramul către ieșirea din spate, pe unde ceilalți deja părăsiseră casa, mai privi o dată pe o fereastră și văzu odăjdiile pretinsului cardinal și ale secretarului lui. Altădată ar fi îngenuncheat în fața lor, dar acum simțea o frică îngrozitoare, care îl îndemna să alerge cât îl țineau picioarele. Doar printr-un efort își aminti de promisiunea lui de a-l aduce pe Landelin și se strecură pe poarta grădinii, fericit că îi putea lăsa în urma lui pe cei doi siniștri vizitatori.

11.

Deoarece Fulvian nu putea fi sigur de puterea lui asupra lui Hans, aruncase rapid o altă vrajă asupra celor din casa Guldener, ca aceştia să-şi desfăşoare în următoarele ore activităţile lor cotidiene. După care, împreună cu Cajetan şi cu soldaţii-câini îl urmăriseră pe fiul negustorului. Când văzuse piaţa bisericii, aruncase o altă vrajă asupra acesteia şi a casei parohiale, care era destinată să țină departe oamenii, pentru că ceea ce intenţiona el să facă nu privea nicio fiinţă umană.

Acum Cajetan îşi folosi inelul magic pentru a-i cerceta pe urmăriţi şi trase o înjurătură.

— Fug spre biserică!

Fulvian scui pă ca un motan călcat pe coadă. Ura biserica până şi atunci când acolo predica un preot pervertit de el. Casele Domnului, ca şi terenul pe care se aflau acestea, posedau o forţă tainică ce se opunea vrăjirii sufletelor şi care îi crea şi lui dificultăţi şi chiar dureri.

— Câţi sunt, cinci sau şase?

Cea mai mare grijă a lui Fulvian era ca Gisela să nu reuşească să îl atragă de partea ei pe frate, în ciuda tuturor făgăduielilor făcute acestuia. Respiră uşurat când Cajetan stabili că era vorba doar de cinci oameni înzestraţi.

— Nu vor putea face un cerc magic! În ce priveşte biserica, să se teamă alţii. Eu nu o voi face!

Se apropie plin de elan de uşa bisericii şi întinse mâna. Când o atinse, avu senzaţia că cineva l-a lovit tare peste degete. Pufni din nou, dar înţelese că putea să intre numai cu ajutorul unei alte vrăji.

— Ia-o tu înainte! îi ceru el lui Cajetan.

Acesta făcu ce i se ceruse şi ţipă involuntar când fu lovit şi el din senin. Dar reuşi să împingă totuşi uşa atât cât să poată trece. Strana înnegrită de vreme a bisericii era goală şi înăuntru nu ardea nicio lumânare. Dar nava bisericii era învăluită într-o lumină ciudată, care îl obligă pe Fulvian să închidă ochii o clipă. Se concentrează asupra puterilor lui şi, după ce respiră adânc de două ori, fu în stare să păşească mai departe. La un gest al său se apropiară şi soldaţii.

Păreau cam speriaţi, ca şi cum ar fi ştiut că în general câinii nu aveau acces în această construcţie sfântă. Abia după un ordin aspru îşi scoaseră

armele și se îngrămădiră în nava bisericii. Cajetan îi urmă și acum îndrăzni să facă următorul pas și sluga lui diavolească. Se simți imediat de parcă cineva turnase peste el apă rece ca gheața, care amenința să stingă flacăra din interiorul lui. Dar își ațâță focul din el și respinse atacul minor. Senzația de rece slăbi și zări doar ziduri goale și statui lipsite de viață, din lemn și ghips. După scurt timp, îi descoperi și pe cei căutați, care se înghesuiau în altar, ca și cum ar fi căutat protecția pietrei reci.

Cei cinci oameni înzestrați magic, cu fețele către exterior, formaseră un cerc, în interiorul căruia se aflau Anna și Gundi. Ambele femei arătau de parcă tocmai întâlнисeră o ceată de fantome, dar se luptau cu teama și nu se clinteau din loc. Dagga se năpusti asupra soldaților-câini, dar aura celor doi bărbați care urmau haita o îngrozi într-atât încât dădu înapoi cu coada între picioare până se opri în ușa sacristiei. Acolo căzu cu capul pe labele din față, în timp ce în interiorul ei se dădea o luptă între frică și dorința de a ataca.

— Deci ne reîntâlnim. Hainele alunecară de pe Fulvian și acesta își recăpătă înfățișarea de homunculus. Se adresă Giselei: De ce te pui între vânător și prada lui, femeie? Pe tine te las să pleci în liniște!

Gisela simți că acesta voia doar să le slăbească forța de apărare și rânji.

— Dacă îl vrei pe unul dintre noi, trebuie să îi iei pe toți, făptură a iadului!

La vorbele ei, înfățișarea de homunculus pieri și în locul ei apără un diavol cu coame, coadă și copite despicate. Văzând că i se dezvăluise adevărata natură, Fulvian înjură de păliră până și icoanele sfinților.

Cajetan privi cu ochii ieșiți din orbite ființa pe care o socotise timp de secole rezultatul experiențelor lui:

— Asta... asta este imposibil!

— Închide gura, că este curent! îl ironiză diavolul. Omuleț sărman, crezi cu adevărat că slaba ta putere ar fi fost suficientă ca să creeze ființe ca mine? Nu, sărmane. Tu nu ai fi putut să faci nici măcar un șoarece. Să îmi fii recunoscător că m-am coborât până acolo încât să te ocrotesc în toate aceste secole și să fac din tine ceea ce ești acum. Ia aminte și să nu mai îndrăznești să mă tratezi ca pe o slugă!

Gisela trăgea speranța că magul și creatura iadului se vor certa și își vor slăbi forțele luptând unul cu celălalt, dar Fulvian îl controla deja suficient pe Cajetan. Vrăjitorul se scutură ca un câine plouat, se uită mai întâi la

diavol, apoi la grupul din jurul Giselei și pe fața lui apăru un zâmbet strâmb.

— Aceștia cinci îmi prelungesc viața cu 165 de ani, iar în Spania voi găsi suficienți oameni înzestrați magic ca să devin cu adevărat nemuritor.

Fulvian îi făcu un semn indulgent magului, care acum i se supunea, și zise:

— Văd că ești un bun slujitor al stăpânului nostru comun, Lucifer, cel mai mare dintre arhangheli și stăpân al întunericului. Fă în jurul nostru o vrajă protectoare ca să îi putem strivi pe acești viermi.

Până acum Fulvian nu ar fi cutezat să acționeze atât de deschis, dar, între timp, numărul celor care ar fi putut să îi recunoască pe cei ca el scăzuse atât de mult că nu mai era nevoie să se ferească. Puținii oameni înzestrați rămași erau neputincioși ca un miel în colții unui lup. Chiar dacă unor oameni le-ar atrage atenția evenimentele din biserică, el le-ar spune că Eminența Sa cardinalul Callani alungase personal un diavol care se cuibărise aici. Acest gând îl făcu să râdă pe Fulvian și, la un ordin al lui, Cajetan ridică bagheta magică, începu atacul.

Cei cinci care formau cercul magic fură loviți din senin. Simțiră dureri aproape insuportabile și doar cu greu reușiră să se țină mai departe de mâini.

— Rezistați! le strigă Gisela prietenilor ei, dar simți cum Kezia, care o cuprindea cu mâna dreaptă, amenința să cadă în genunchi.

Chiar și Alban, aflat în cealaltă parte a ei, se clătina ca un om amețit de băutură.

— Nu putem rezista mult! Trebuie să faci ceva!

Suna ca strigătul unui copil care își cheamă în ajutor fratele mai mare, ca să nu fie snopit în bătaie de alții. Gisela nu știa ce ar fi putut să facă. Când privi podeaua, remarcă cu groază că picioarele îi intraseră până la glezne în plăcile de piatră. Apoi văzu o altă lume, a întunericului și a focului, aflată adânc sub pământ. Limbi de foc se înălțau către ea și îi pârzoleau tălpile. În același timp, pe aceste flăcări se cățarau creaturi de coșmar, care își întindeau degetele cu gheare către ea, Alban și ceilalți.

Urmă o a doua lovitură, iar Gisela se cufundă în piatră până la genunchi. Acum simțea mâinile fierbinți ce i se încolăceau pe glezne, trăgând-o spre întuneric. Dacă demonii reușeau să îi tragă, ea și prietenii ei erau pierduți și nici măcar nu se puteau apăra. Pe obraji îi curgeau lacrimi și lovea cu

brațele în direcția lui Fulvian. Pentru ea era doar un gest de neputință, dar, spre mirarea ei, observă că diavolul se clătina ca și cum ar fi simțit loviturile.

— Înapoi, în iad cu tine! strigă ea și întinse ambele brațe spre el.

Fulvian făcu câțiva pași îndărăt, se scutură și apoi râse.

— Puterea ta este prea mică, femeie! Sau, mai bine zis, profesorii tăi nu au fost în stare să te învețe adevărata artă. Dacă mi te-ai fi încredințat mie sau lui Cajetan, ai fi devenit cu adevărat o mare vrăjitoare și ți-am fi dat sute de vieți. Dar acum ai să crăpi în bisericuța asta jalnică, iar sufletul tău este al meu!

— Niciodată!

Gisela țipa de groază și îl acoperea pe Fulvian cu toate formulele latine învățate de ea de la Gaudentius. Cuvintele ei păreau să aibă un oarecare efect, căci statuile sfinților de pe socluri și capiteluri se mișcă, coborâra și se îndreptară cu pași rigizi spre creatura iadului. Își agitau attributele lor de sfinți ca pe niște arme.

Încremenit de surprindere, Fulvian privea statuetele venind către el. Nu o crezuse pe Gisela în stare de o asemenea putere. Își ridică piciorul copitat și bătu cu el în podea. Demonii care tocmai îi apucaseră pe Gisela și pe ceilalți le dădură drumul, se cățără mai sus și pătrunseră prin podeaua de piatră, ca și cum aceasta ar fi fost din ceață. Acum țineau în mâini topoare, tridente și alte arme și se îndreptau spre statuile sfinților.

Când capul Sfintei Fecioare fu retezat și se rostogoli ca o minge pe podea, Gisela suspină ca și cum ar fi fost vorba despre mama ei. În acea clipă, în capul ei se auzi o voce:

— Vine ajutorul! Dar magul trebuie scos din luptă pentru ca ajutorul să poată intra!

— Cum să fac?

Nu primi niciun răspuns. Privi către Cajetan, aflat la distanță de fostul lui homunculus, reprezentând în veșmintele lui de cardinal o perversiune a sfintei Biserici. Era înconjurat în stratul lui protector și nu percepea nimic din ce se petrecea în jur. Ar fi fost simplu să îl neutralizeze, dar nu își putea mișca picioarele. Un gând o făcu pe Gisela să se cutremure. Întoarse capul și le privi pe Anna și pe Gundi, care, îmbrățișate, stăteau ghemuite în centrul cercului.

— Fugi și doboară-l pe Cajetan!

Să fi fost vocea ei cea care rostise porunca? Gisela nu se mai gândi la asta, ci își îndreptă gândurile către cele două femei. Lavinia se desprinsese din crucifix și pluti spre Cajetan. Dar loviturile ei disperate rămăneau fără efect. Atunci Gundi înhăță crucifixul și se strecură printre Gisela și Alban. Câțiva pași, și ajunse lângă Cajetan. Fulvian recunoscuse pericolul și le strigă soldaților-câini să îl apere pe Cajetan. Însă Gundi ridicase crucifixul și îl lovi cu el în cap pe vrăjitor din toate puterile. Cajetan scoase un sunet înăbușit și se prăbuși la podea.

— Nici asta nu vă va salva! strigă Fulvian, clocotind de furie.

Gisela nu îi dădu nicio atenție, ci se concentrează asupra petei luminoase ce se apropia de biserică. Ușa zbură de perete și împletitorul de coșuri Landelin trecu pragul. Era din nou băut și ea remarcă asta din primul moment. Părintele Maternus îl urma cu o mină de parcă se întorcea de la propria înmormântare, dar îl mână pe bărbat ca pe un bou spre cercul celor cinci.

— Aici, Landelin! strigă Gisela.

Când, clătînându-se, se apropie suficient, Gisela îi dădu drumul Keziei și apucă mâna dreaptă a noului sosit. Kezia îi prinse cealaltă mână și cercul magic se reînchise. Acum prin Gisela se scurgea acea putere după care tânjise cu disperare. O absorbi, se îndreptă, dominându-i pe departe pe însoțitorii ei și îl privi pe diavol.

— Ai pierdut, Fulvian sau cum te vei fi numind în iad!

Vorbele ei fură urmate de o lovitură care îl aruncă cu putere pe homunculus într-o coloană. În același timp, gărzile lui diavolești se ghemuiră în cel mai întunecat colț sau dispărură prin podea odată cu flăcările care se retrăgeau în adâncimi.

Abia acum își reaminti Fulvian de soldații lui.

— Omorâți vrăjitoarea!

Soldații-câini scheunară ca niște cățeluși, dar înaintară către cerc cu săbiile scoase.

Gisela suspină disperată, căci nu mai putea lupta și cu acest nou pericol. Atunci se ridică Dagga, care în timpul luptei dintre statuile însuflețite și demoni se târâse în sacristie, prin ușa întredeschisă, iar acum ieșea cu atâta grijă de parcă se temea că nu o va suporta podeaua. Dar frica manifestată de stăpână și mârâitul agresiv al cățelandrilor deslușit doar de ea o făceau să

înainteze. Le va arăta ea acestor creaturi cine comandă aici! Cu lătrături furioase se repezi la luptători și dădu să-i înhațe.

Preț de o clipă, atenția lui Fulvian fu abătută în altă parte, dându-i Giselei șansa să își îndrepte puterile împotriva câinilor vrăjiți. Aceștia urlau prăbușindu-se la podea. Dând să se ridice, hainele și armele cădeau de pe ei și ei deveneau și pentru ochiul omenesc acei cățelandri încă șovăitori care fuseseră odată.

Dagga se aruncă cu entuziasm în mijlocul lor, mușcându-i și gonindu-i către sacristie, până când îi înghesui într-o nișă. Apoi se așează în ușa, în așa fel încât să poată urmări atât evenimentele din biserică, cât și pe prizonierii ei.

Gisela se simți între timp atât de mare încât părea că atingea bolta cu creștetul. Dar și diavolul crescuse la fel. În timp ce pentru ceilalți acesta apărea ca o făptură păroasă cu coame ca de țap și cu copite despicate, Gisela îl vedea așa cum era el în realitate: o ființă uriașă, jumătate om, jumătate animal, înconjurată de flăcări întunecate și cu o răsuflare ce putea să topească oțelul. În mână dreaptă demonul avea un bici lung, care împrăștia scântei și cu care încerca să o lovească. Ea se ghemui involuntar, dar în fața ei apăru din senin un braț cu un scut, care pară lovitură.

Diavolul urlă plin de furie și vru să lovească iarăși. Atunci Gisela puse brațul lui Alban și brațul Keziei pe umărul ei, pentru a nu întrerupe cercul magic încă o dată, așa cum se întâmplase la primul atac al ei asupra lui Fulvian și întinse propriile mâini către cer, care brusc părea că atârna sub tavanul bisericii.

— Prea mult te-ai aflat printre fiicele și fiii Evei, creatură mizerabilă. Du-te înapoi în iadul căruia îi aparții și nu te mai întoarce niciodată! Dar, înainte de asta, desfă orice blestem pe care l-ai făcut vreodată și eliberează toate sufletele pe care le-ai adus în puterea ta!

Fulvian urla de parcă era ars pe rug. Încercă să se apere, dar puterii dobândite brusc de Gisela nu i se putea împotrivi. Când o altă lovitură magică îl trânti la pământ, urlă din nou și se răsuci ca un vierme călcat în picioare.

— Dezleg blestemul care îi apasă pe Gaudentius și pe Alban dacă mă lași să plec!

Gisela clătină din cap și își îndreptă ambele brațe spre el. Din degetele ei țâșniră flăcări aurii și albastre, arzând adânc trupul monstruos al lui

Fulvian.

— Îi eliberezi pe toți! porunci Gisela și, în timp ce striga, o ploaie de flăcări cerești se abătu asupra diavolului.

Urletul de durere al lui Fulvian răsună din nou între pereții bisericii, dar nimeni nu îl compătimi pe diavol. Probabil că nici măcar Cajetan, care se trezise din starea de inconștiență și care îl văzu, spre disperarea lui, târându-se lipsit de orice ajutor pe plăcile de piatră ale podelei.

— Trebuie să îl scoți pe unul dintre cei șase din cerc, apoi victoria va fi a noastră!

Fulvian voia să plătească cu aceeași monedă, dar înainte ca magul să fi putut face un pas, părintele Maternus apucă marea cruce pentru procesiuni, care atârna lângă altar, pe perete, și o îndreptă amenințător către vrăjitor.

— Încearcă numai, și vei avea de-a face cu mine!

De fapt, voia doar să își facă curaj cu aceste cuvinte, dar Cajetan se îngrozi. Timp de secole evitase orice confruntare corp la corp și își distrusese dușmanii numai prin forța magiei. Și acum aruncă o vrajă asupra preotului, dar aceasta nu avu nici măcar efectul unei adieri. Nu mai ajunse să rostească încă o vrajă, căci crucea vâjâi deasupra lui și îl țintui de podea.

Părintele Maternus, îngrozit de fapta sa, lăsă crucea să cadă și se retrase din fața magului buimăcit.

— Dumnezeu din cer, iartă ce am făcut, dar a fost pentru a-i apăra pe fiii tăi!

— Fii iertat!

Prin gura Giselei vorbea o altă voce. La o mișcare de mână de-a ei, Fulvian fu prins cu legături invizibile și, în același timp, ceva păru că se sfarmă. De văzut nu se vedea nimic, dar zgomotul era asurzitor. Nu fu nevoie ca Gisela să se uite încă o dată la Alban și la Gaudentius pentru a înțelege că blestemul care îi dusesese până la marginea iadului fusese ridicat. O făptură mică, țipând întruna, se desprinse din trupul diavolului, privi pierdută în jur și se îndreptă către Gisela cu ochi strălucitori. Primul suflet fu urmat de altele. La început, Gisela le mai ținu socoteala, apoi renunță. Păreau să fie mii. Patru dintre ele se alăturară Laviniei, pe care o îmbrățișau cu lacrimi ce li se scurgeau pe obraji ca niște minuscule puncte luminoase. Și Lavinia plângea și râdea în același timp.

— Lucrarea a fost săvârșită! Sunt mântuită! Veni la Gisela, o sărută, apoi arată în sus, unde sub bolta bisericii se formase un cerc de flăcări aurii.

Făcându-le semn celorlalte suflete să o urmeze, strigă: Suntem toți mântuiți!

Gisela privi în urma lor și, pentru o clipă, văzu o minunată femeie, în rochie albă și mantie albastră strălucitoare, care întâmpină sufletele eliberate.

În cele din urmă, diavolul scuipă și sufletele jertfite de Cajetan pentru prelungirea vieții lui înaintea apariției creștinismului. Acestea rămaseră la început dezorientate, până când o mână din cercul de foc le arată calea și Lavinia le ceru să vină la ea.

În timp ce sufletele căutau să ajungă în locuri sigure, Cajetan îmbătrânea tot mai repede. În câteva clipe, pielea îi deveni ridată, crăpă și se văzu cum i se descompunea carnea până când rămaseră doar oasele. În cele din urmă, și acestea se transformată în praf, care fu luat de vântul ce îl scoase afară prin ușa bisericii, care se deschise singură și se închise apoi la loc.

Și Fulvian se micșoră, redevenind o creatură păroasă, cu aspect de țap, care i-ar fi ajuns unui adult până la piept. Dovada bărbăției lui, de care fusese atât de mândru ca homunculus, îi atârna pipernicită între picioare și în ochi i se citea frica față de soarta ce îl aștepta pe un diavol din ierarhia iadului care dăduse greș.

Gisela ridică mâna deasupra capului, până când aproape atinse coroana aurie de foc.

— Acum du-te în locul căruia îi aparții!

O mână invizibilă îl prinse pe homunculus, îl ridică și îl expedie prin podea, parcă lovit de un ciocan. În interiorul bisericii răsună o ultimă bubuitură, după care se așternu tăcerea ca și cum toate zgomotele s-ar fi stins la poruncă.

Oamenii își reveneau încet. Gisela nu își putea desprinde privirea din locul în care diavolul fusese înghițit de pământ. Acolo, dala de piatră se înnegrirea ca o noapte fără lună, ieșind în evidență printre celelalte dale de culoare deschisă. Alban încă se clătina sub amintirea groazei care îl ținuse în ghearele ei și părea să se teamă să îi dea drumul Giselei. Nu îndrăznea nici să-i vorbească. Landelin ședea pe podea, ținându-și capul între mâini. Printre degete i se prelingea sânge, de la o rană la frunte făcută de un ciob. Rana și forțele implicate în interiorul bisericii îl treziseră din beție, dar tot nu pricepea nimic.

Kezia îngenunchease lângă el și rupsese o fâșie din juponul ei.

— Lasă-mă să îți văd rana. Vreau să te oblojesc, îi spuse ea împletitorului de coșuri.

Acesta o privi ciudat și nu o opri.

— Ai mâini moi ca ale mamei, spuse el surprins, după ce aceasta îl pansase.

Preotul îl auzi și se încruntă gânditor. Văzu apoi statuetele distruse, molozul din jur și clătină din cap.

— Sfântă Fecioară! Va trece mult timp până când se va face curat aici și se va repara totul. Și ni se vor pune și întrebări care cu siguranță nu ne vor face plăcere.

— Nu se va întâmpla așa, răspunse o voce plăcută din eter.

Inelul auriu din cupolă mai licări o dată, orbind pentru scurt timp ochii tuturor. Când putură din nou să privească, statuile sfinților se aflau pe locurile lor în toată splendoarea, icoanele de pe pereții străluceau ca noi, iar prin biserică adia o boare ce întrema inimile. Doar lespeda de pe podea rămase neagră și emana un ușor iz de pucioasă, ca și cum ar fi vrut să îi avertizeze pe oameni că drumul către paradis nu era lipsit de pericole.

Părintele Maternus îngenunche și se închină. Se adânci într-o scurtă rugăciune, apoi se ridică și măsură cu privirea grupul strâns în jurul Giselei și al lui Alban. Acum își dădea seama că exista o problemă mult mai dificilă decât cea a unor statuete de sfinți distruse. Trăise pe propria piele puterile declanșate de Gisela și de prietenii ei și, dacă ar fi urmat doar învățămintele Bisericii pe care o sluja din toată inima, ar fi trebuit să îi acuze de vrăjitorie. Dar Gisela și ai ei vătămaseră nici măcar un singur om – cu excepția celui fals cardinal –, ajutaseră la alungarea din această lume a unei creaturi diavolești și salvaseră de focul iadului multe suflete pe care Fulvian le ademenise prin intrigi și uneltiri.

Preotul nu se simțea în măsură să ia o decizie și ridică privirea către tavan, unde încă mai scânteiau luminițe aurii. Auzi din nou vocea care îi anunțase refacerea bisericii și acum știa și ce trebuia să spună.

— Am trăit o minune, dar nu vom putea niciodată să o mărturisim. Mulțumiți lui Dumnezeu, Fiului Său Isus Cristos, Sfântului Duh și înainte de toate Sfintei Fecioare Maria, că încă mai trăiți și că sufletele voastre nu sunt victime ale iadului. Ați trăit pe propria piele ce se poate întâmpla dacă oamenii tânjesc după lucruri ce nu le sunt destinate.

— Așa am făcut cu adevărat, părinte.

Alban respiră adânc și o privi cu admirație pe Gisela.

Părintele văzu și el asta și încuviință.

— Pentru că ați scăpat de nenorocire în biserica mea, este drept ca eu să stabilesc ce se va întâmpla acum. Părintele Maternus nu așteaptă răspunsul, ci arată către Gisela și Alban. Voi doi v-ați unit unul cu altul prin taina căsătoriei și vă veți menține acest jurământ, chiar dacă până acum căsătoria nu a fost consumată.

— Mulțumesc din suflet! strigă Alban, care se simțea acum cu adevărat ca omul Georg Alban Streller, dar adăugă temător: Adică, dacă vrea Gisela.

Gisela îl privi dintr-o parte și se întreabă cum ar trebui să reacționeze. Fu împinsă ușor în brațele lui Georg și cineva zise:

— L-ai luat din obligație și îl vei păstra din dragoste!

Când privi în jur, văzu că niciuna dintre însoțitoarele ei nu putuse spune asta și privi în sus, unde lumina aurie forma o coroniță de mireasă. Pirostria coborî și se așeză pe capul Giselei.

— Acest răspuns este suficient, declară preotul. Privirea lui deveni mai aspră când se opri asupra lui Gaudentius. Tu și ceilalți veți renunța la artele secrete și veți duce o viață cum se cade unui om cu frica lui Dumnezeu.

Gaudentius clătină din cap apărându-se:

— Forțele de care mă ocup nu sunt rele, ba dimpotrivă. De exemplu, Gisela are puterea de a tămădui răni și...

Preotul îl întrerupse ridicând tonul.

— Nu există niciun „și”! Și niciun „dacă” sau „dar”! Dacă Gisela va face ceva neobișnuit și un om răutăcios va observa asta, ea va ajunge pe rug. Nu ar fi în siguranță nici sub protecția unei mănăstiri, iar ea nu este destinată unei astfel de vieți. Jurați că nu veți face niciodată în mod conștient lucruri ce depășesc capacitatea de înțelegere a celorlalți oameni. Creștinătatea a uitat din cauza intrigilor Satanei și ale diavolilor săi cum să aibă încredere în acele puteri speciale, iar pe cei care dispun de ele îi consideră creaturi ale diavolului. Și doar nu vreți să fiți considerați așa ceva!

— Nu, cu certitudine nu, părinte. Eu sunt gata să depun acest jurământ.

Georg Streller îngenunche și ridică mâna dreaptă. La fel făcură Gisela, Hetta și Kezia, care îl trase pur și simplu după ea pe Landelin. Gaudentius mai mormăi ceva, dar apoi îngenunche și el.

— Dacă trebuie, la nai... ăă... în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin!

Un sunet ca un cânt îndepărtat străbătu biserica, alungând din inimile lor groaza trăită. Părintele Maternus inspiră adânc, îi mângâie pe cap pe Gisela și pe Georg, le făcu un semn scurt Keziei și lui Landelin și se opri în fața Hettei.

— Dacă am reținut bine, tu ești o văduvă lipsită de apărare, alungată de fiul ei vitreg.

— Alungată nu este cuvântul potrivit, părinte, eu...

— Să rămână așa! o întrerupse preotul. În orice caz, ai nevoie de protecție și cine ar fi cel mai potrivit să ți-o acorde decât cinstitul iuncher Matthias Gaudenz din Riebelsborn?

Pe Gaudentius îl apucă tușea, în timp ce mătușa lui începu să râdă zgomotos. O clipă mai târziu, Anna redeveni serioasă, îi privi pe Hetta și pe nepotul ei, după care încuviință:

— Este o idee grozavă, părinte. Ruda mea are din când în când nevoie de cineva care să îl mai scuture și cine poate fi mai potrivită pentru așa ceva decât o soție? Hetta este o femeie bună și cu frica lui Dumnezeu și m-aș bucura dacă Matthias ar cere-o în căsătorie.

— O va face! declară hotărât preotul, pentru ca apoi să se adreseze lui Landelin și Keziei. Landelin, cândva mi-ai promis că te vei căsători cu fata pe care am să ți-o indic eu. Iat-o, și cred că nu vei găsi niciodată alta mai bună.

— Dar pe mine nu mă întrebați? întrebă Kezia.

Dar în tonul ei nu se citea urmă de supărare. După lungile luni petrecute în temnița lui Cajetan, tânjea după un loc liniștit și sigur și se simțea într-un mod ciudat atrasă de flăcăul cel chipeș.

— Cu asta totul este în ordine. Vă puteți săruta.

Ultimele cuvinte erau adresate Giselei și lui Georg, care rămăseseră lângă el, ținându-se de mână.

— Aici, în mijlocul bisericii? întrebă încurcat Georg.

— Vă permit în mod excepțional.

Preotul zâmbi și se întoarse cu spatele. Georg nu prea știa dacă ar trebui să urmeze sau nu sfatul părintelui Maternus. Îi aruncă Giselei o privire temătoare, apoi o întrebă:

— Mă poți ierta?

Gisela se gândi la sentimentele pe care i le trezise adevărata înfățișare a lui Georg Streller și pe care nu va mai trebui să le ascundă.

— Iubirea înseamnă iertare!

Preotul o privi gânditor.

— Amintește-ți aceste vorbe când te vei afla în fața tatălui tău. Chiar dacă din disperare s-a făcut vinovat față de tine, nu îți e îngăduit a-l blestema pentru asta!

Gisela trase adânc aer în piept și zâmbi.

— Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face a fost acela de a mă fi cununat cu bărbatul meu. Și atunci de ce aș fi supărată pe el? Vino, Georg, vom merge la părinții mei.

12.

De la evenimentele petrecute în biserica părintelui Maternus trecuseră zece ani. Regele Spaniei, Carlos, fusese ales și fără ajutorul lui Cajetan împărat al Sfântului Imperiu Roman și acum era numit Carol Quintul. Țăranii asupriți de stăpânii lor se răsculasera în multe părți ale imperiului și fuseseră deja de mai multe ori pedepsiți sângeros pentru aceasta. Și în regiunea Eichstätt fuseseră incendiate castele și gospodăriile ale stăpânilor, așa că primatul Gabriel von Eyb trebuise să solicite ajutor militar bavarez pentru a putea înăbuși răscola. Acum se reinstaurase liniștea, iar pe drumul ce mergea de-a lungul râului Altmühl cobora o coloană de care.

Georg Streller, căruia de la acea memorabilă zi din Nürnberg nimeni nu îi mai spunea Alban, devenise un negustor respectat, cunoscut până departe. Totuși, de la câștigarea luptei cu Cajetan și cu făptura diavolească a acestuia, el evitase regiunea de pe malurile râului unde fusese vânat ca o fiară. Acum călărea din nou pe acest drum unde se aflase la un pas de a-și pierde viața. Chipul lui părea încordat, deși vremea frumoasă din ultimele zile uscase drumul și carele mergeau mai bine decât se așteptase. Gisela, care își însoțea bărbatul, reținea și ea întâmplările acelor zile.

Veneau de la castelul Trelling, refăcut de stăpânul lui, cavalerul Eckehard, după ce hoardele lui Cajetan incendiaseră doar acareturile de lângă zidul exterior. După ce Eckehard primise vestea că Anna trăia, se dusesse la Nürnberg călare și se încapătănase să rămână acolo până când părintele Maternus le dăduse binecuvântarea căsătoriei. De atunci, mătușa lui Gaudentius trăia ca soție a lui Eckehard în acest castel, care rămăsese neatins și în urma revoltei țărănești ulterioare. Adusesse cu ea în căsătorie bunurile imobiliare ale castelului Riebelsborn, deoarece Gaudentius nu se mai întorsese în patria sa. Acum fostul mag trăia ca stăpân respectat pe proprietatea pe care soția lui, Hetta, o primise la încheierea primei căsătorii, proprietate de care voise să o deposeze fiul ei vitreg. El își amintea fără nicio plăcere de perioada în care se numea Gaudentius și încerca să transforme plumbul în aur. Cea de-a treia pereche, Kezia și Landelin, ducea o viață modestă, dar plăcută, în Nürnberg, și confecționau cele mai bune coșuri din regiune.

— Este ciudat cât de multe îți amintești când revezi lucruri vechi, exclamă Georg fără să fi vrut de fapt să o facă.

Gisela îi zâmbi drăgăstoasă.

— Trebuie să te gândești la lucruri rele, pentru a fi înarmat împotriva ispitelor, și la lucruri frumoase, ca să știi să iubești viața.

— Ai spus-o bine.

Își privi mândru femeia care încă întrecea în frumusețe multe femei mai tinere. Aceasta născuse deja trei copii, fără a se urâți, cum se întâmplase cu Trude Tettenwieser.

— Aș da un gulden ca să îți pot citi gândurile.

Gisela se aplecă curioasă spre Georg, cât pe-aici să alunece din șaua iepei sale blânde.

Georg o prinse cu putere și o ajută să se așeze la loc.

— Tocmai mă gândeam că ești cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Cât privește butucul care ți-a furat primul logodnic, să știi că puțin îmi pare rău pentru Bruno Tettenwieser. Pe acest om nopțile nu îl bucură așa cum mă bucură pe mine.

— Dumnezeu și Sfânta Fecioară au orânduit bine lucrurile.

Cuvintele Giselei trădau cât de mulțumită era de bărbatul ei. Georg Streller încuviință bucuros și își îndreptă apoi din nou gândurile către împrejurimile pe care le străbăteau.

— Ajungem imediat la hanul unde vom opri de prânz. În Eichstätt am fost prevenit că aici clienții lui sunt mai mult contrabandiști sau chiar tâlhari. Dar noi avem arme suficiente și nu trebuie să ne temem de nimeni.

Chiar în timp ce vorbea, trecură de o curbă și zăriră hanul în fața lor.

Gisela strâmbă din nas. După spusele lui Georg, ar fi trebuit să fie vorba despre o gospodărie arătoasă, dar ochilor ei i se înfățișa doar o clădire marcată de vremuri și strâmbă. Mai dură puțin până când își dădu seama ce o deranja la clădire: hanul încă mai emana un iz din acea duhoare a iadului care îl însoțea pe Fulvian, ca și cum demonul adăstase de multe ori pe aici și săvârșise lucruri rele.

— Mie nu îmi place aici! Hai să mergem mai departe! îl rugă ea pe soț.

Slugile oftară, căci își făcuseră socoteala unui vin și a unui prânz. Dar, când priviră mai atent gospodăria, și lor li se păru că nu era deloc ademenitoare. Tocmai când treceau prin fața ei, din casă ieși o femeie într-un surtuc pătat și cu o bluză tot atât de murdară. Părea să fi fost cândva

frumoasă, dar o viață desfrânată lăsase urme adânci pe fața ei și se îngrășase. Era fiica hangului, care îi făcuse pe plac deseori lui Fulvian. Acum hanul era al ei, dar aleșii clienți ai vremurilor trecute nu îl mai frecventau. În primii doi ani mai apăruseră călători care întrebau de cititorul în stele Cajetan. Dar acesta plecase din regiune și nimeni nu putea să spună unde se afla acum. Cu puține excepții, de atunci veneau la cârciumă doar oameni ale căror afaceri trebuiau ferite de lumina zilei și aceștia nu erau chiar cei mai plăcuți oaspeți.

— Domniile Voastre nu doresc să poposească? întrebă ea cu speranța că va putea convinge convoiul să poposească la hanul ei.

Deggi, nepoata lui Dagga, care murise în urmă cu un an, pe cât de bătrână, pe atât de regretată, își arată colții și mârâi, în timp ce Gisela privea înainte și-și continua drumul.

Lui Georg îi părea rău de hangița care fusese folosită de Fulvian și de Cajetan în mașinațiile lor, dar nici el nu dorea să intre în cârciuma atât de murdară.

La mai puțin de opt sute de metri depărtare, descoperiră niște ruine pe o înălțime, iar când recunoscă burgul lui Cajetan, Georg simți cum i se întorcea stomacul pe dos. Vru să le strige vizitiilor să grăbească boii, pentru a trece cât mai repede de acest loc. Dar tocmai atunci Gisela își conduse iapa la marginea drumului și îl rugă să o ajute să coboare.

— Doar nu vrei să revezi ceea ce este acolo sus? întrebă el îngrozit.

— Dușmanul este învins și alungat! Avem de ce ne teme acolo?

Deoarece Georg nu schiță niciun gest menit să o ajute, Gisela coborî din șa fără ajutor, legă hățurile de un ciot și începu urcușul. Deggi o urmă imediat, iar Georg se luă după ele, ocărând-o pe Gisela pentru încăpățânarea ei. O ajunsese abia când ea se afla în fața resturilor zidurilor care odinioară fuseseră turnul porții.

— Atenție, burgul este vrăjit! o avertiză Georg.

Privirea Giselei cuprinse ruinele. Recunoscă resturi ale vechii vrăji, dar acestea nu mai reprezentau un pericol. Hotărâtă, merse mai departe și deschise ușa în spatele căreia se aflase odaia străjerilor. Acoperișul era prăbușit, dar pe jos mai putu să vadă părți de armură și două coifuri. Craniile a doi câini, aflate acolo, îi demonstau că vraja lui Cajetan și a homunculusului se ridicase când fuseseră învinși. Gărzile burgului redeveniseră câini și își găsiseră sfârșitul între aceste ziduri.

— Nici nu trebuie să vedem mai mult!

Georg îi tăcu semn Giselei să îl urmeze înapoi, în vale, dar soția lui pătrunse mai adânc în ruine. Descoperise două pete luminoase aflate sub resturile fostei temnițe și coborî în adânc. Ușa, atât de solidă odată, acum era reprezentată doar de câteva scânduri putrezite, susținute în sfori de rafie și, când o deschise, descoperi umbra unui om ce fugea de ea. Se dovedî a fi o femeie, acoperită doar cu zdrențe. Din spatele ei o privea cu teamă un copil în vârstă de vreo nouă ani.

— Nu vă facem niciun rău, spuse Gisela cu voce coborâtă și o chemă pe Deggi, care voia să se îndrepte către femeie.

Aceasta strângea copilul și o fixa plină de frică cu privirea. Copilul era o fetiță cu părul negru și ochi căprui, ce nu prea semăna cu ceilalți copii din împrejurimi.

— Dumneavoastră sunteți!

Lina o văzuse doar o dată pe Gisela, când îi dusesese acesteia și celorlalte două prizoniere mâncarea în temniță, dar o recunoscuse imediat.

Gisela avu nevoie de o clipă pentru a-și da seama că o avea în față pe una din cele două slujnice ale vrăjitorului. Corpul slăbit și cârpele ce țineau loc de îmbrăcăminte arătau că moartea acestuia însemnase pentru ea mizerie cumplită. Gisela nu i-ar fi dorit un astfel de destin nici măcar celei mai rele dușmance a ei. În același timp observă că nici femeia și nici copilul nu prezentau urme din care să rezulte că erau damnate. Cel puțin în ceea ce o privea pe mamă, lucrul acesta o miră, căci știa de la Hetta cât de mult făcuseră slujnicele jocul lui Fulvian.

— Nu vă facem nimic, credeți-mă, repetă Gisela. În vocea ei rămăsese o undă a vechii puteri, care nu le lăsă Linei și copilului ei altă alternativă. Tu ești una dintre slujnicele lui Cajetan, așa este?

Lina încuviință.

— Da, stăpână. Când ați fugit, a plecat după dumneavoastră și nu s-a mai întors. Ca să fiu sinceră, nu îmi pare rău. Viața mea este mai bună acum, deși doar pădurea ne hrănește pe mine și pe fiica mea.

— Ce s-a întâmplat cu cea de-a doua slujnică?

— Mine nu a putut suporta pierderea homunculusului. Când acesta nu s-a mai întors, ea a plecat la întâmplare să îl caute. Trei zile mai târziu, am văzut-o în râu, moartă. Pentru salvarea sufletului ei sper că nu s-a aruncat singură în apă. Eremitul care trăiește într-o grotă, puțin mai jos pe cursul

apei, i-a ținut slujba de înmormântare și a îngropat-o. Dacă Domnul este milostiv, îi va primi sufletul.

Lina izbucni în lacrimi și copilul plângea și el.

Gisela se aplecă spre cele două și le mângâie părul încâlcit. Spre deosebire de hangița pe care o văzuse mai înainte, Lina și fiica ei erau curate, așa că Gisela luă o decizie.

— Nu trebuie să vă adăpostiți în continuare între acești pereți uzi. Soțul meu și cu mine mergem la Augsburg, dar ne vom întoarce la Schwabach curând. Vă vom lua cu noi.

Lina se retrase.

— Stăpână, nu! Nu vreau să revin între oameni!

— Și fata ta va trăi pe mai departe ca acum? Aici va fi tratată de oameni ca o fiară sălbatică.

Vocea Giselei era severă și categorică.

Lina se răsucea ca un vierme. În cele din urmă, acceptă:

— Nu ne veți face nimic? Mă refer la faptul că eram odată slujnică la Cajetan, iar copilul meu este fiica lui sau a lui Fulvian.

— Cu certitudine nu. Gisela o mai mângâie o dată pe cap pe fată și i se adresa lui Georg: Sper că nu ai nimic împotrivă?

Buzele lui Georg tremurară ușor.

— Nu, sigur că nu. Viața aici nu este una omenească. Pe lângă asta, deja i-ai mai forța... ăă... ajutat și pe alții să își găsească norocul. Și m-aș gândi numai la fratele tău și la Gundi. Niciodată nu m-aș fi gândit că cei doi se vor căsători.

Vocea lui mai păstra o undă de mirare. Hans Guldener părăsise orașul în mare grabă și, timp de trei ani, nu mai auzise nimeni nimic despre el. În acel răstimp, două slujnice din casa Guldener născuseră și, pentru că fiecare dintre ele îl desemnase drept tată al copilului pe Hans, un nou scandal măcinase prestigiul acestei familii. Părinții lui Hans voiseră să părăsească și ei orașul, de rușine, dar părintele Maternus reușise, cu mari eforturi, să scoată adevărul de la cele două femei. Nu cu Hans se culcaseră acestea, ci cu acel secretar al cardinalului, care dispăruse în același timp cu el. Pentru a evita transformarea evenimentului într-un mare scandal, ce ar fi revoltat toată negustorie orașului, preotul le dăduse femeilor bani și le expediasă într-un alt oraș, unde acestea își găsiseră între timp bărbați cuminiți. Apoi

răspândise în Nürnberg zvonul că nu Hans ar fi fost tatăl copiilor, ci un meseriaș călător, al cărui șarm le încântase pe cele două femei nechibzuite.

În acest mod aranjase ca familia Guldener să poată rămâne în Nürnberg. Dar de Hans tatăl nu voise să mai audă și, când acesta se întorsese acasă, îl alungase. Acesta căutase adăpost la cumnatul lui, unde Gundi, care devenise o tânără drăguță și energică, se îngrijise de el. Când lui Hans îi reveniseră puterile, începu în casa lui Georg Streller o nouă viață ca supraveghetor. Și pentru a evita ca acesta să se mai țină după femei, Gisela îi ceruse categoric să se însoare și i-o recomandă ca mireasă pe Gundi. Spre surprinderea tuturor, cei doi fură de acord și căsnicia mergea într-un mod mai armonios decât ar fi fost de așteptat.

Georg reuși să se elibereze de amintirile urâte și o luă cu el pe Lina și puținele lucruri ale acesteia. Când vru să părăsească burgul, fosta slujnică a lui Cajetan se mai întoarce o dată și ridică mâinile.

— Iertare, Herr Streller, dar încă nu putem pleca. Eu am găsit și am ascuns comoara vrăjitorului, pentru că nu voiam să cadă în mâini străine și să se irosească. Cu siguranță că în ea se află multe lucruri îngrozitoare.

— Arată-ne unde este.

Fără a se lăsa intimidată de privirile sceptice ale lui Georg, Gisela o urmă pe slujnică la un turn prăbușit, la temelia căruia se mai găsea o cămăruță cu tavanul întreg. Podeaua era acoperită cu un strat de măracini și frunze uscate, pe care Lina le dădu deoparte cu atâta grijă de parcă i-ar fi fost teamă că un demon ar putea să se ivească de sub ele. Dar de sub ele se ivi o cutie. Gisela o deschise și descoperi înăuntru monede de aur, podoabe și câteva conuri din aur prelucrat fin, acoperite ici și acolo cu simboluri. Se mai aflau și alte obiecte mai mult ori mai puțin valoroase, cărora Gisela le aruncă doar o privire fugitivă.

Georg privi bogăția adunată acolo și o clipă se luptă cu pornirea de a lua totul ca despăgubire pentru suferința lui și a prietenilor săi.

Gisela păru să îi citească gândurile, deoarece clătină din cap zâmbind.

— Asupra acestui aur apasă un blestem. Trebuie să îl lăsăm aici pentru veșnicie.

— Dar dacă îl găsește altcineva?

— Zidul turnului stă să cadă. Dacă îl prăvălim, comoara va rămâne îngropată pentru totdeauna. Nimeni nu va bănuși că sub aceste ruine se ascunde ceva de valoare.

Lui Georg îi părea rău ca atâta aur să rămână nefolosit, dar se supuse voinței soției lui. Doborî doi pomi mai subțiri și din trunchiurile lor confecționează unealta necesară. Folosindu-le ca o pârghie, el, Gisela și Lina prăvăliră zidul șubred deasupra comorii. După ce praful se depuse și se convinseră că comoara era bine ascunsă, întoarseră spatele castelului lui Cajetan și coborâră în vale. Acolo îi aștepta convoiul. Vizitii se lăsau neliniștiți de pe un picior pe altul, deoarece până la următorul han mai aveau de mers o jumătate de zi. La porunca lui Georg, Lina și fiica ei fură urcate într-o căruță și porniră la drum. Pentru a le mai îndepărta teama, Gisela urcă împreună cu ele și mângâie copilul.

— Aș vrea să îmi iau rămas-bun de la cuviosul eremit, spuse brusc Lina.

Georg oftă adânc, pentru că deja erau în întârziere. Totuși, așa cum își cunoștea el soția, ea va insista ca dorința Linei să fie îndeplinită.

— Nu este departe de drum, stăruie fosta slujnică.

— Bine! Dar repede!

Georg nu făcea niciun efort pentru a-și ascunde nemulțumirea și se alese cu o privire plină de reproș a soției.

— Cred că eremitul ar putea constitui o surpriză pentru noi.

Era doar o presupunere exprimată de Gisela și ea însăși era încordată așteptând să vadă dacă aceasta se va adevăra.

Ajunși într-o vale lăaturalnică, descoperiră pe un versant al dealului o colibă construită din crengi și frunze. În spatele ei trebuie să fi fost o grotă, pentru că adăpostul era prea mic chiar și pentru un eremit lipsit de pretenții. Cuviosul bărbat, îmbrăcat cu o rasă monahală din păr de capră, stătea îngenuș în fața unei cruci simple din lemn și era atât de adâncit în rugăciune că nici nu remarcă de la început grupul ce se apropia.

— Iertare, cuvioase părinte! Sunt eu, Lina de la ruine. Vreau să îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră. Acești amabili oameni ne iau cu ei pe mine și pe fiica mea și ne dau de lucru.

Vocea Linei îi atrase atenția sihastrului. Acesta se întoarse și își arătă fața acoperită de o barbă aproape neagră, înspicată cu fire cărunte. La vederea Giselei scoase un țipăt și făcu un semn care să îl apere de ceea ce vedea.

— Fortunatus!

În ciuda rasei și a bărbii, Gisela îl recunoscu imediat pe fostul predicator de la Riebelsborn.

— Drace!

Georg făcu un pas către bărbatul care îi trădase soția, prietenul și pe el însuși și ridică pumnul. Și Deggi își dezveli colții, ca și cum ar fi vrut să îi sară la gât.

Gisela puse brațul pe umărul bărbatului ei.

— Și el a fost doar o victimă a dușmanului. Ar trebui mai curând să îl compătimești decât să îl urăști.

Vocea ei îl făcu atent pe fostul preot.

— Iertați-mă, am făcut rău, dar...

— Erai sedus de diavol! Dar a trecut. Acum poți să îți reiei viața. Fii un preot care înțelege inima oamenilor și care nu se lasă păcălit de aparențe.

Gisela vru să îi ofere o șansă lui Fortunatus, dar acesta clătină din cap trist.

— Am greșit față de tine și față de alți oameni și întreaga mea viață nu va ajunge pentru a-mi ispăși păcatele. Cum să îndrăznesc să îi judec pe alții când eu însumi am greșit?

Cu un gest obosit se reîntoarce către cruce, îngenunche în fața ei și reîncepu să se roage.

Când Georg îi ceru să vină cu ei, Gisela ridică mâna.

— Lasă-l aici. S-a lăsat ademenit de Fulvian și a săvârșit fapte care îi ard sufletul. Trebuie să își găsească aici pacea. Hai, se face târziu!

Deși ea avea dreptate, el mai rămase o clipă pe loc, privindu-l pe Fortunatus. Omul avea inima frântă și niciodată nu va mai avea un gând vesel. Deodată îi păru rău pentru preot și regretă că nu putea să mai facă nimic pentru el.

— Să aibă Dumnezeu milă de sufletul lui.

Cu aceste cuvinte o urmă pe Gisela, care împreună cu Lina și fiica ei se aflau deja la jumătatea drumului până la convoi.

— Domnul va fi milostiv cu el pentru că Domnul este dragoste și nu ură! răspunse Gisela zâmbind.

Georg tresări speriat, pentru că Gisela nu putuse să audă vorbele rostite de el. Apoi își reaminti de puterea ei și râse ușor. Deși trebuia să-și ascundă puterea pe care alți oameni ar fi luat-o drept vrăjitorie, nu își pierduse nimic din capacitățile ei.

— Va veni o vreme când omenirea își va reaminti de noi și când noi o vom putea sluji, așa cum au făcut-o odinioară străbunele și străbunii noștri,

înainte ca oameni asemenea lui Cajetan să utilizeze această știință și această putere spre propriul lor folos și să îi persecute sângeros pe ai noștri. Deci nu te descuraja, iubitul meu. Oare nu și în cazul nostru o noapte întunecoasă și furtunoasă a fost urmată de o dimineață aurie?

— Într-adevăr! răspunse Georg și înțelese că ultima umbră resimțită în inimă fusese înlăturată. O apucă pe soția sa pe după umeri și o trase către el. Mi-ai fost lumină în vremurile întunecate și îmi ești și acum în zilele însorite!

— Așa va fi mereu! sună răspunsul, încet, dar plin de putere.

^[1] Wittum – în dreptul germanic, donație din partea soțului, la încheierea căsătoriei, având ca scop întreținerea soției în cazul în care devine văduvă (n.tr.)

^[2] Trimitere la versetul biblic Ioan, 7, 8 (n.a.)

